

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PART THREE

DEAD GIRLS NEVER TALK

S.J. SYLVIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÖLÜ KIZLAR ASLA KONUŞMAZ

SJ SYLVIS

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu:

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Sonsöz

Sonsöz

[Ayrıca yazan SJ](#)

[Sylvis Güncel](#)

[kalın Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

Ölü Kızlar Asla Konuşmaz

Telif Hakkı © 2022 S.J.

Sylvis

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu çalışma bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayımlanmıştır: S.J. Sylvis

2022 sjsylvisbooks@gmail.com

Kapak Tasarımı: Danah Logan

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster Model:

Ben Atkins

Düzenleme: Jenn Lockwood

Editing Prova: On Pointe Dijital

Hizmetler

YAZARIN NOTU:

Ölü Kızlar Asla Konuşmaz, St. Mary's serisinde birbirine bağlı bağımsız bir kitaptır, ancak önce *İyi Kızlar Asla Yükselmez* ve *Kötü Çocuklar Asla Düşmez* kitaplarını okumanız ÖNEMLE tavsiye edilir (aksi takdirde geri dönüp onları okumaya karar vererseniz spoiler alma riskiyle karşı karşıya kalırsınız). **Ölü Kızlar Asla Konuşmaz**, **OLGUN** (18+) okuyucular için tasarlanmış **KARANLIK** bir yatılı okul romantizmidir. Bu kitap, içerdiği karanlık temalar (ağır dil, cinsel sahneler ve durumlar) nedeniyle karanlık olarak etiketlenmiştir. Bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği **TETİKLEYİCİLER** içerdiğini unutmayın. **Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.**

*Terk edilmiş herkes için.
Senin hatan değildi.*

HOŞGELDİNİZ

W H E R L

DEAD GIRLS NEVER TALK

S.J. SYLVIS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tr.industry.org>

PROLOGUE

8 AY ÖNCE

YOLCULUK

Günün erken saatlerinde üzerimi örten güneş yüzünden tenim hâlâ sıcaktı; ancak bu sıcaklık kır çiçekleri, çam ve kötü kararlar kokan ılık bir geceye kaçmıştı. Parıldayan yıldızların altında durup onu beklerken not elimde buruştu. Dağınık karalamalara tekrar baktım ve son bir saat içinde on beşinci kez tekrar okudum.

Sokağa çıkma yasağından sonra avluda buluşalım. Akşam 9'da. Yaz tatilinden önce özel olarak konuşmak istiyorum.

Mary's Yatılı Okulu'nda tatillerde, hatta yaz gibi uzun bir tatilde bile kalma seçeneği HER ZAMAN VARDI. Buradaki öğrencilerin çoğunun fazla bir şeyi yoktu, ama ülkenin dört bir yanında büyük evleri olanlar da vardı. Neden burada kaldıkları beni aşırıyordu. Eğer kötü aydınlatılmış bir kale ve benim *dışında* herkesin evlat edinildiği berbat bir yetimhane dışında evim diyebileceğim bir yer olsaydı giderdim. Ama adıma hiçbir şey yoktu. Müdürün lütfedip verdiği uniformalar ve Rahibe Mary'nin ben böyle bir jesti hatırlayamayacak kadar küçükken benim için ördüğü battaniyeden başka hiçbir şeyim yoktu.

Tüm bunlara rağmen yine de birkaç haftalığına ayrılıyordum. Yetimhanenin benim gibi biri için asla kalıcı bir yuva olmaması gerekiyordu, zaten bu yüzden Aziz Mary'ye gönderilmiştim. Rahibe Mary sahip olduğum tek aileydi ve artık büyüdüğüm için yetimhaneyi sorunsuz bir şekilde yönetmek için ekstra yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordum. Müdür Ellison'ın ofisinden onu ilk kez arayıp yaz boyunca ziyarete gelmek ve ona yardım etmek istediğimi söylediğimde ses tonundaki rahatlama çığır açıyordu.

Ancak bu yıl biraz farklıydı. Uykumda her yer değiştirdiğimde boyası ahşap zemine dökülen eski, gıcırdayan yatağıma geri dönmeyi dört gözle beklemiyordum. Rahibe Mary'nin pembe, tombul yanaklarının beni görünce kıvrıldığını görmeyi dört gözle beklemiyordum. Her gece yemek masasında dua ediyormuş gibi yaptığımda, böyle bir küfre inanmadığımı bildiği için kaşlarını çatmasını bile dört gözle beklemiyordum. Eğer bir Tanrı varsa ve kaçınılmaz ölümünden sonra beni cennete çağırırsa, soracağım ilk şey *bunun nedenini* öğrenmek olurdu. O da neden bahsettiğimi çok iyi bilirdi.

Herkesin görebileceği şekilde açık olan avluda tek başıma dururken hafif bir rüzgâr etrafımı sardı.

Okul yılı sona erdiği için öğrencilerin çoğu çoktan gitmişti ama Cade her zaman kalırdı. O ve Asiler asla fazla uzaklaşmazdı. Düzeni severlerdi ve bu çocukların dünyanın çekirdeği kadar derinlere inen sırları vardı. Cade'e sormamış olsam da geride kalmalarının bir nedeni olduğundan emindim.

Toz ve örümcek ağlarıyla kaplı taş duvarların ardına gizlenmiş, uzun süren dokunuşlar ve yakıcı öpücüklerle, *çalıların etrafında dolaşan* bir çifttik. Endişelendiğimde not tekrar elimde buruştu. Genelde umut ya da heyecan duygusuyla beslenmezdim çünkü yeterince incinip hayal kırıklığına uğradığınızda, pek bir anlamı olmadığının farkına vararak kalın bir deri geliştirmeye başlıyorsunuz ama Cade'le işler farklıydı.

Belki de bu yüzden beni sır olarak saklamasına izin verdim.

Ben de onu sır olarak sakladım, aramızda olanlarla ilgili ilk fısıltının yarattığımız her şeyi bozacağından çok korktum.

Peki, ne hakkında konuşmak istiyor?

Beni saklamayı bırakmaya hazır mıydı? Ben buna hazır mıyım? Gitmesine izin vermeye zorlandığımda beni nasıl kıracağını hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir şeyi hissetmeme izin vermeye hazır mıyım?

Sloane'un bana ödünç verdiği sandaletlerin üzerinde kaykıldım, St Mary's Yatılı Okulu'nun yüksek kulesine baktım ve saat Cade'in benimle buluşması gereken zamanı geçtiğini gösterdiğinde havada bir değişim hissettim. Dudağımı ısırarak önce soluma, sonra sağıma baktım. Nöbetçi öğretmene mi yakalanmıştı? Yediden sonra odalarımızdan çıkmamıza izin verilmezdi ama Asiler kurallara asla uymazdı.

Tam endişe karnıma yerleşmeye başlamıştı ki, bir dalın kırılma sesini duydum. Umut kalbimde yükseldi ve onu susturacak gücüm yoktu - tıpkı Cade ile her zaman olduğu gibi. Onun bana doğru attığı küçük bir sırtış dünyamı alt üst etmişti ve bu şimdiye kadar hissettiğim en korkunç şeydi.

"Geç kaldın," dedim, sırtımı ona dönmeye devam ederek. Uzun saçlarımı omzuma atarken yanaklarıma bir gülümseme yayıldı.

Kalbim boğazımda orada durmuş, iri ellerinin belimi kavramasını bekliyordum. Beni çevirecek ve dudaklarını dudaklarıma bastıracak, kafamdaki tüm düşünceleri susturacaktı ve ben de bana vereceği hissin tadını çıkaracaktım, çünkü hayatımda başka hiç kimse bana böyle bir şey vermemişti. *Hiçbir zaman*. Birinin sizi istemesi için yıllarca beklediğinizde, istenme hissini görmezden gelmek zordu.

Bir dal daha kırıldı, sonra bir tane daha ve kulaklarıma çarpan her sesle gülümsemem daha da büyüdü. Arkamı dönmeme saniyeler kalmıştı çünkü onun sıcak gözlerindeki hafif ihtiyaç parıltısını görmek için bir saniye daha bekleyemezdim. Ama tam başımı omzumun üzerine eğmişim ki, şok edici bir acı beni kör etti ve öğleden sonra güneşinden hâlâ sıcak olan kaldırım taşına düştüm.

Gözlerim tekrar dalgalanmaya başladığında parıldayan yıldızların hafif bakışları beni karşıladı. Başım yana doğru yuvarlandı, saçlarım yüzümü yarı yarıya örttü. Ne olduğunu anlamaya çalışırken karnımın derinliklerinde mide asidi feryatı vardı. Ayak sesleri kulaklarıma tırmaladı ve gözlerimi

kapattım çünkü gökyüzü

çok hızlı dönüyordu.

Üzerime ağır bir şey düştü ama her şey bulanıktı. Üstümde bir figür vardı ama görüşüm parlak bir şeyin parıltısı dışında bir şeye odaklanamayacak kadar zorlanıyordu ve sonra gözlerim tekrar kapanıyordu. Kendime gelmeye çalışırken başım yana doğru yuvarlandığında bir dizi siyah, parlak ayakkabı gördüm. Kafam karışmıştı çünkü korku hissediyordum ve genelde korkmazdım. Çoğu kişiye karşı sessiz ve itaatkârdım ama içten içe sert biriydim. Sekiz yaşına geldiğimde, Rahibe Mary bana yaşım nedeniyle evlat edinilmeyeceğimi söylediğinde korkma yeteneğimi kaybetmiştim. Kimse sık sık çılgılık krizleri geçiren büyük bir çocuk istemiyordu.

Umutlu olmaya ve korkunun beni ele geçirmesine izin vermeyi bırakmıştım. Rahibe Mary onlara neredeyse hiç olmayan geçmişimi anlatırken evlat edinen ebeveynlerin göz ucuyla bana bakması her zaman tüylerimi diken diken ederdi. Çoğu için bir hayalet gibiydim.

Ama şu anda korkuyordum ve nedenini bilmiyordum.

Bu neden acıtıyor?

Kirpiklerim tekrar dalgalandı ve kollarımı geri çekerek haykırdım.

"Ah," dedim ama sesim normalden daha zayıftı. Bir fare gibiydim, zar zor ses çıkarıyordum. Yavaşça doğrulmaya başladım ama karnım yetimhanenin arkasındaki yeşil tepelerden aşağı yuvarlanıyormuşum gibi yuvarlandı. Başım dönüyordu ve acı veren bir ağrı vardı. Parmaklarım parke taşlı avluya batıyordu ve ıslanmışlardı. Aşağı bakıp görüşümü düzelttiğimde, kana bağırmak istedim ama hiçbir şey çıkmadı. Başımı tekrar yere koydum, yanıma yuvarlandım ve kalkmaya çalıştım ama kollarım jöle gibiydi. Islak kan izleri ellerime kadar iniyor, parmaklarımı yapışkan bir kırmızı karmaşasıyla kaplıyordu. Gözyaşlarım düşüp kesik etime karıştı ve o anda anladım ki... En başından beri kendime yalan söylüyordum.

Umutum vardı.

Bir gün sevileceğimi, *isteneceğimi* ve yetimhanedeki o soğuk gecelerde hep hayalini kurduğum, sıkılmış ve ilgisiz davranma yeteneğimle herkesi kandırdığımı sandığım hayata sahip olacağımı ummuştum. Bunu biliyordum, çünkü kaldırım taşına düştüğüm anda içime başka hiçbir şeye benzemeyen bir korku çöktü ve sahip olduğum her bir umut kırıntısını silip süpürdü.

Ölecektim. Ve

ölmek istemiyordum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Özverili olmak, Walker ailesine girdiğim anda DNA'ma işlenmişti, kığım çıplak, annemin memesi için ıklık atıyordum. Yine de, her şeyden önce sadece bir kişiyi düşündüğünüzde kendinizi gerçekten özverili bir varlık olarak görebilir miydiniz? Özverili olmak, eylemlerinizin başkalarını nasıl etkileyebileceğini düşünmek, onların duygularını kendi duygularınızın önüne koymaktı, ama benim düşündüğüm tek kişi Tommy-annesi sikik-Walker'dı. *Babamdı.*

Annemi benim önümde dövdü ve ben de bunu yapmasına izin verdim.

Bunu kabul ettiğim için değildi. Hayır. Aslında, sanki vücudumun içinde bir ateş savaşı yaşıyor ve tenine attığı her yumrukla beni diri diri yakıyormuş gibi hissediyordum. Ama artık yasal olarak bir yetişkin olduğum ve bir terapistle tartışmayı umursamadığım kadar çok şey yaşadığım için, *silah* kelimesini söyleyebildiğim andan itibaren beynimin yıkandığını biliyordum. Entrikacı, yasadışı, silah kaçakçılığı yapan bir işin içine doğmuştum ve ne yazık ki benim için plan hep buydu. Isaiah ve Brantley için de öyle ama artık işler değişmişti. İttifaklar değişmiş, güven sarsılmış ve babalarımızı miras alacağımız iş yüzünden hapse gönderdiğimiz için üçümüz daha fazla hedef haline gelmiştik.

Tommy Walker, kendi kanımdan, canımdan olan, kendimi adadığım adam parmaklıklar arkasındaydı ve başta o olmak üzere pek çok kızgın insan vardı. Babam, Carlisle ve Frank ile birlikte muhtemelen şu anda ölümümüzü planlıyorlardı.

İşi düşün, evlat. Bunu benim için mahvetme. Adam ol. Bu adamın boğazını nasıl kestiğini izle, çünkü bir gün sen de aynısını yapacaksın. Birine sadıksın, o da kardeşlik.

Geriye dönüp baktığımda, onu biraz daha dikkatle dinlemeliydim. Kendimi bir başkasına adadığım an pişman oldum. Ve yine, bağlılığımı ya da sadakatimi hak ettiği için ya da içine girmeye zorlandığım işi kabul ettiğim için değil, gardımın düşmesine izin verdiğim an - ve düştüğünü söylediğimde bana güvenin - o zaman işler gerçek oldu. Bencillik genellikle pişmanlığa yol açardı ve Journey gittiğinden beri hissettiğim şey de pişmanlıktı.

Her şeyi berbat ettiğimi fark ettiğimde tam olarak durduğum yerde dururken serin kış rüzgârı beyaz gömleğimi delip geçti. Arnavut kaldırımını buzla kayganlaşmıştı ve evim dediğim gökdelen yatılı okulun tepesindeki yırtık pırtık, soluk, bordo bayrak kalbimin attığı kadar öfkeyle dalgalanıyordu. Arabanın kapısı çarptı ve gürleyen kaslarım boğazıma kadar tırmandı. Onu tekrar gördüğüm için neden kızgın olduğumu biliyordum. Burada olduğu için minnettar olmadığım için değildi, çünkü bir daha asla benim olmayacağını bilsem de geri döndüğü için mutluydum. Öfkeliydim çünkü son sekiz ayın her saniyesini onu beynimden atmaya çalışarak geçirmiştım ve şimdi buradaydı ve artık St. Mary's koridorlarında yürüyen, tüm varlığımı küçük ellerinde tutan bir hayalet olmadığında aramızdaki anıyı sılıp atmamın hiçbir yolu yoktu.

Kollarım ve göğsüm ürperdi ve bunun kış esintisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Onun

Güzel, dalgalı saçları omzunun üzerinden uçuşuyordu ve üzerinde mont olmaması beni kızdırmıştı. Kot pantolonu normalden daha boldu, artık eskisi gibi yenilebilir kıvrımlarını sarmıyordu. Dumanlı gözlerindeki ışığın donuk olduğunu bakmadan bile anlamıştım. Daha birkaç hafta önce onu St. Mary's'in fuayesinde, etrafımızda bir savaş patlak vermişken gördüğümde bu gözler bomboştu. Zaman özneldi ve bazıları sekiz ayın çok da uzun bir süre olmadığını söyleyebilirdi, ama benim için bu bir ömürdü. Dudaklarını dudaklarımda son kez hissettiğimden bu yana koca bir sonsuzluk geçmişti. O farklıydı. Ve ben de öyleydim. Söylenecek çok şey vardı ama hiçbir şey ağzımızdan çıkmayacaktı.

Okulun ön merdivenlerini çıkarken ellerim pantolonumun ceplerine daldı, onu bırakan arabaya dönüp bakmadı bile. Akıl hastanesinden kaçtığından beri yetimhanede kalıyordu ve bunu biliyordum çünkü St. Mary's'den ayrılıp her gece onu kontrol ediyordum, Tate'in -ona ilk adıyla hitap ettiğimizde beni ve diğer Asileri hor gören müdürün- beni durdurmaya çalışıp çalışmadığını umursamadan, ki tam da bu yüzden yapmamıştı. Yıkılmaya yüz tutmuş yüksek tuğla binanın en sağ penceresindeki mumun ışığından onun güzel yüzünü görebiliyordum. Sokağın karşısından onun umutsuzluğunu ve çaresizliğini hissediyordum ve bu beni hasta ediyordu.

İçim uyuşmuş gibi davranmaktan hoşlanıyordum, yürüyen bir Frankenstein gibi, ama bu sadece bir numaraydı.

Bir kişiye karşı hislerim vardı ve şimdi o geri dönmüştü ve tüm bu olanlardan kendimi nasıl kurtaracağımdan emin değildim. Çünkü gerçek şu ki, hayatım boyunca ilk kez bencilce davrandığım ve bunun sonunda ikimize de zarar verdiği gerçeğinden başka ne olduğunu hâlâ bilmiyordum.

Berbat durumdaki babamdan alabileceğim bir şey varsa, o da onun haklı olduğuydu: özverili olmak bencil olmaktan daha iyiydi, çünkü sadece kendinizi düşündüğünüzde insanlar inciniyordu.

Ve yaralandı. *Gerçekten.*

Elim havaya kalktı ve sanki bir savaşa hazırlanıyormuş gibi okulun önünde durmasını izlerken alt dudağımı ısırdım. Bizi ayıran uzak mesafeden bile tatlı dudaklarının tadını neredeyse alabiliyordum. Başını çevirip gri gözlerini bana diktiğinde her şey gerildi. Şefkatli ellerinin ruhumu sıkıttığını hissettiğime yemin edebilirim. Kıpırdamadan durdum, o beni izlerken ben de onu izledim. Rüzgâr saçlarını sanki bir düşmanmış gibi savuruyor, rakibinin üzerinde yükselirken kıpırdamıyordu. Gökyüzünden yumuşak kar yağmaya başladığında, sanki beni uzaktan çağıran bir sirenmiş gibi bir adım öne çıktım, ama hareket ettiğim anda, ilk sıkıntı sesinde kaçan korkak bir tavşan gibiydi.

Mary's'in iki ağır kapısında gözden kayboldu ve ben de kolumu yanıma indirerek kendimi ölüme hazırladım.

Çünkü Yolculuk benim için böyle olacaktı. Yavaş, korkunç bir ölüme çağrı.

İKİNCİ BÖLÜM

YOLCULUK

Ev.

Siyah-beyaz kareli zeminin üzerindeki parlak cilanın kokusu beni her şeyden önce evim olarak gördüğüm tek yere geri getirdi. Müdürün odasını geçip ön kapıya kadar uzanan yemekhanenin kokusu duyularımı doldurdu ve son birkaç haftadır neredeyse hiç yemek yemediğim için midem guruldadı. Bir kokunun sizi bir anıya geri götürmesi, sanki zamanda yolculuk yapıp onu yeniden yaşamanız ne kadar komik değil miydi? Bu eski, tozlu binanın kokusu ve sıcaklığı beni hayatım boyunca ilk kez kendimi dokunulmaz ve umutlu hissettiğim geçen Mayıs ayına götürdü. Ama şimdi, *ev* daha çok bir yük gibi geliyordu. Burada sırlar ve iyiyi lekeleyen anılar vardı. St. Mary's artık bana evim gibi gelmiyordu.

Ahşap kapılar arkamdan çarparak dünyanın geri kalanını, yani *onu* dışarıda bırakırken omzumun üzerinden baktım. Cade'in bana baktığını biliyordum. Onu bir mil öteden hissedebiliyordum. Onu her zaman hissedebilmişim. Yetimhaneye geldiğinde de onu görmüştüm ve neredeyse pencereyi açıp ona gitmesini söyleyecektim ama yapmadım.

Korku göğsümden yukarı doğru tırmanmaya başladı, kıştan kalma iliklerime kadar hissettiğim soğuğun yerini öfke ve kafa karışıklığının yakıcı sıcaklığı aldı, ki bunlar Covenant Psikiyatri Hastanesi'nde süngerli bir odaya kapatıldığımdan beri hissettiğim en baskın iki şeydi. Psikolojik test için değerlendirilmemesi gereken hastaların başında bunamış insanların bulunmasına izin veren bir hastaneydi. Orası çok yozlaşmış bir yerdi ve karşılığında beni de yozlaştırdı.

"Yolculuk mu?" Anıları yuttum ve botlarımdan yere düşen erimiş kar damlacıkları gibi dağılmalarına izin verdim. "Bu sen misin?"

Müdür Ellison hızla kapıdan çıktı ve gelenin ben olduğumu görünce rahat bir nefes aldı. Elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Oh, güzel. SMC onaylar onaylamaz o kapı için bir alarm alacağım."

SMC-St. Mary's Komitesi bu okulun gücünü ellerinde tutuyordu. Her karar onların onayından geçiyordu ve geçen Mayıs ayında beni avluda bileklerim kesilmiş halde bulduktan sonra buraya geri dönmeme izin verirken ne düşündüklerini merak ettim. Bu okuldaki herkes koridorlarda tekrar yürümenden endişe duyuyordu, çünkü söylediğim gibi vahşi bir saldırıya uğramak yerine kendimi öldürmeye çalıştığımı düşünüyorlardı.

Okul müdürü arkasını dönüp bana ofisine girmem için el salladı, ben de isteksizce peşinden gittim, ıslak botlarım yerde gıcırdıyordu. Masasına oturur oturmaz arka duvara yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Yeni alarmın kodunu Asilere verecek misin? Ara sıra nasıl gizlice kaçmayı sevdiklerini biliyorsun."

Müdür Ellison beni dikkatle süzerken kaşları çatıldı. Ne düşündüğünü biliyordum.

Ne oldu sana böyle? Küstahça davranıyordum ve kendime hiç benzemiyordum. Asileri -Cade, Isaiah, Brantley ve Shiner- tanıdığımı ve onların kuralları çiğneme eğilimlerini kabul etmek bile benim için normalin dışındaydı. Ama Müdür Ellison da ben de aramızdaki şeylerin değiştiğini biliyorduk. Her ne kadar burada durmuş, dirseklerini dağınık masasına dayamış ona bakarken, ikimizin de akıl hastanesinden ve pek çok insanın hapse girmesine neden olan yeraltı "*işlerinden*" haberdar olmamızın, onun için bir önceki okul yılından bu yana pek bir şey değiştirmediyiğini biliyordum. Hâlâ eskisi gibi çok çalışıyordu, muhtemelen hayatındaki diğer her şeye o kadar dalmıştı ki Asiler ve onların boş zamanlarında ne yaptıklarıyla pek ilgilenmiyordu - tabii ki bir öğrencinin kaçırılıp benim son sekiz aydır tutulduğum yere götürülmesiyle ilgili değilse.

"Hadi konuşalım, Journey."

Gözlerimi kırptırdım, duvara yaslandım. "Ne hakkında?"

Müdür Ellison dirseklerini masasından kaldırdı ve ellerini birbirine kenetleyerek beni son derece rahatsız hissettiren bir bakışla süzdü. Bir yutkundum ve her şey olmadan önceki kız halime geri döndüm. "Sen. Senin hakkında konuşmak istiyorum."

Omuz silktim. "Konuşacak pek bir şey yok." *Bu tamamen bir yalan.* Müdür Ellison bileklerimin kesildiğini gördüğü andan itibaren benim hakkımda kararını vermişti bile - tıpkı bu okuldaki herkes gibi.

Kaşı kalktı. "Yolculuk-"

Kapı çalındı ve konuşmamız yarıda kesildi. Müdür Ellison koltuğunda doğruldu ve kırıışmış kravatını düzelitti. "İçeri buyurun."

Kapı yavaşça açıldı ve bir kafa içeri girdi. "İyi bir zaman mı? Bütün eşyalarımı topladım."

O sesi tanıyorum.

Gemma Richardson -ya da Ellison mu demeliydim- müdürün odasına girdi ve ben de hemen onu tepeden tırnağa taradım. Gemma'yla aramızda muhtemelen onun bile farkında olmadığı, ama benim farkında olduğum, dile getirilmemiş bir bağ vardı. İki kişi aynı türden bir travmayı paylaştığında, harekete geçip geçmediğinizden bağımsız olarak sizi otomatik olarak birbirine bağlıyor. Onu tanıyormuşum gibi hissediyordum ama onunla hiç konuşmamıştım bile. Belki de birkaç haftadır görmediğim ikiz kardeşi Tobias'a çok yakın olduğum içindi ama Gemma'da kendimi bağlı hissettiğim bir şeyler vardı. Sanki kafamın içinde olup biten her şeyi okuyabiliyormuş gibi bana bakıyordu ve sanırım o da bunu hissediyordu.

Gemma sonunda boğazını temizledi ve göz temasımızı kestik. Ben hâlâ uzak duvara yaslanmış, aşırı dolu bir kitaplığın hemen yanında duruyordum, tabii böyle bir şey varsa. Gemma koyu renk kot pantolon giymişti ve yeşil gözlerini birkaç hafta önce onu bulduğum bembeyaz odadan hatırladığımdan daha da canlı gösteren siyah kapüşonlu bir tişört giymişti.

"Oh, harika." Müdür Ellison ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerek geçmişte bir iki kez gördüğüm nazik gülümsemesini sergiledi. "Yeni odanın anahtarını ister misin?"

Değiş tokuşlarına baktım. "Yeni oda mı?"

Gemma omzunun üzerinden baktı, yüzünde babasınıninkiyle aynı gülümseme vardı. "Evet, eski odanı geri alabilmen için koridorun aşağısına taşınıyorum."

Kan parmak uçlarıma hücum ederken kalbim sertçe çarptı. "Hayır!" Duvarдан uzaklaştım ve bacaklarımın titrediğini hissettim.

Müdür ve Gemma, bir dizi anahtar aralarında oyalanırken şüpheli bir bakış paylaştılar. Müdürün parmakları sıkılaştıkça şingirdadılar. "Hayır mı?"

Gemma tüm dikkatini bana vererek arkasını döndü. "Sloane'la birlikte eski odanızda daha rahat edebileceğinizi düşündük. Durum böyle değil mi?"

Endişenin çiçek açtığını hissettim ama yüzümü olabildiğince eşit tutmaya çalıştım. Kelimelerimin ağzımdan kolaylıkla dökülmesinden gurur duyuyordum. "Mümkünse kendime ait bir odam olsun istiyorum." Bakışlarımı müdüre çevirdim ve onun da beni anlamaya çalıştığını biliyordum, tıpkı psikiyatri hastanesinde MCAT sınavlarında kopya çektiklerinden emin olduğum doktorların yaptığı gibi. *Onlar gerçek doktorlar mıydı?* Olamazlardı.

"Emin misin?" Gemma sessizce sordu. Etrafını saran bir tatlılık vardı ve Isaiah'ın ona aşık olması gerçekten de sürpriz değildi. Güzeldi ve yumuşacık bir havası vardı. Kardeşi Tobias'ın tamamen zıttıydı - en azından benim bildiğim versiyonu.

"Eminim," diye cevap verdim.

"Nedenini sorabilir miyim?" Müdür çenesini kaldırmış, cevabımı bekliyordu. Bu kadar meraklı olduğu için onu suçlamadım. Birbirimizi son gördüğümüzde her tarafım kan içindeydi ve bilincim gidip geliyordu. Tek bildiğim, eski alışkanlıklarıma geri döneceğimi düşündüğü için beni Sloane'un yanına yerleştirdiğiydi. Ne de olsa St. Mary'deki herkes kendimi öldürmeye çalıştığımı düşünüyordu. Başka ne düşünebilirdi ki? Varsayımları için onu ya da başkalarını suçlamadım. Endişeli bir yerden geldiğini biliyordum.

Gemma boğazını temizledi ve müdüre *-babasına-* bir bakış attı. Gözleri hafifçe büyüdü ve küçük çenesi gerildi. Müdürün, Gemma'nın ona ne anlatmaya çalıştığını anlamakta bu kadar zorlanmasına neredeyse gülecektim.

Neden yalnız kalmak istediğimi bilmek istedi ama ona söylemedim.

Ona bu okuldaki tek bir kişiye bile güvenmediğimi söyleyemezdim, eski oda arkadaşıma bile, çünkü buraya son geldiğimde biri beni öldürmeye çalışmıştı ve kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

xxx

"Bunun için üzgünüm," dedi Gemma, sessiz koridorda yürürken bana bakarak. "Bazen çok dikkatsiz oluyor."

Hiçbir şey komik olmasa da kibar bir kahkaha attım. "Sorun değil. Ben olsam ona söylemezdim."

soruyu bırakmasa bile."

Gemma elindeki eşya kutusunu kavrarken dudaklarını birbirine doladı. Kızlar ve erkekler koridoruna çıkan merdivenleri dönerken derin düşüncelere dalmış gibiydi. Bu okulda her şey tamamen aynıydı ve kendimi güvende hissetmesem bile bunu özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. *Zaten güvende hissetmenin nesi eğlenceli ki?* Sürekli diken üstündeyken hayat daha heyecanlı oluyordu. St. Mary's'den ayrıldığım andan beri diken üstündeydim ve bu his hiçbir yere gitmiyordu.

Gemma ve ben yan yana tırmanırken parmaklarımı ahşap tırabzanda gezdiriyor, koyu meşeye işlenmiş karmaşık detayları hissediyordum. Ağır bir sessizlik etrafımızı sarmıştı ve beni odalarına kapanmış öğrencilerle dolu koridorlara yaklaştıran her adımda midemdeki çukur daha da genişliyordu. Gözlerim erkekler koridoruna kaydı, Cade'in o odalardan birinde olduğunu biliyordum. Ya da belki hâlâ avluda, vahşice saldırıya uğradığım ve ölüme terk edildiğim yerde duruyordu.

Korku omurgamdan yukarı kayarak boynuma dolandı ve beni kaşındırdı. Ne olduğunu bilmemek korkutucuydu. Düşüncelerinizin yönünü şaşırtması ve zihninizin doğru olabilecek ya da olmayabilecek senaryolar üretmesi tedirgin ediciydi. Ne zaman akıl hastanesindeki o kilitli odada uykuya dalsam, aslında gerçekleşmemiş bir intihar girişimi için ihtiyacım olmayan ilaçlarla beslensem, sanki beynim uykumda bilinçli olarak düşünebileceğim her şeyin en kötüsü olan bir hikaye inşa ediyordu.

Cade. O gece orada olduğumu bilen tek kişi oydu ve bu tam olarak tırmanamadığım bir dağdı. Aslında, sanki dağın en ucundaymışım, kenarından sarkıyormuşum ve o beni serçe parmağıyla tutuyormuş gibi hissediyordum. Merakım, arkama bakıp onun olup olmadığını, ölüm girişimimle bir ilgisi olup olmadığını sormam için yalvarıyordu ama bir şey bunu yapmamı engelledi. Korkuya benzeyen bir şey. Onun bu işle bir ilgisi olmasından korkuyordum.

Gemma ve ben yumuşak, kırmızı halının üzerinde yürümeye başlarken boğazımı temizledim ve çenemi düzelttim. Koridor biz ilerledikçe daha da karanlıklaşıyordu ve başımın üzerinde beliren bir gölge vardı. St. Mary's'e geri dönmek, tüm okulun hakkımda gerçeklerden bu kadar uzak bir şey bilmesinden sonra, Covenant Psikiyatri Hastanesi'ndeki o sıkıcı odada tekrar kapana kısılmış gibi hissettirdi.

Bu düşünceyle vücudumu bir ürperti kapladı, bu yüzden sessizliğe çabucak bir son verdim. "Peki, Tobias henüz gelmedi mi?" Gemma'nın kapısının önünde durduk. Eşya kutusunu yere bıraktı ve koridorda ilerlemeye devam etti -anahtarlar onda olduğu için yeni odama doğru yürüdüğünü varsayıyordum.

İç çekti. "Henüz değil. Tat'ta, yani müdürün evinde, yolun aşağısında. Yakında başlayacak."

Bu okulda güvendiğim en az bir kişi olmasını dileyerek sessizce başımı salladım. Herkesin öldüğünü sandığı Gemma'nın ikiz kardeşi Tobias aslında benimle aynı yerde kalıyordu ve açıkçası son birkaç aydır kendimi mutsuzluğa kaptırmanın engelleyen tek şey oydu. Kendi başıma idare ettim.

Kime güveneceğimi ve yolumu nasıl bulacağımı öğrenmiştim.

Ama psikiyatri koğuşunun bodrumunda terk edilmiş ve değersiz nedenlerle işkence görmüş o kırık çocukla temasa geçtiğimde işler değişti. Tobias, Covens'in barındırdığı en uzun '*hastaydı*'. Covens, Covenant Psikiyatri Koğuşu tarafından gizlenmiş bir programdı. Suçluları barındıran ve onları gerçek hayattaki canavarlara dönüştüren akıl hastanesinin en alt seviyesiydi ve liderler umutsuzca Tobias'ı nihai karaborsa katillerine dönüştürmeye çalışıyordu. Kendisi ve Gemma'nın amcası gibi kötü adamların kirli işlerini yapmak üzere şekillendiriliyordu ama o berbat yerden tek başımıza, birbirimizden başka kimseye güvenmeden çıkmayı başardık.

"Teşekkür etmeliyim," diye fısıldadı Gemma, yavaş adımlarımızla duvarlardaki aplikler titrerken bana kısa bir süre baktı.

"Teşekkürler mi?" Kalp atışlarım giderek hızlanırken sordum. Son birkaç ay ve Tobias'la oradan kurtulmak için yaptıklarımız hakkında birileriyle konuşmak beni endişelendiriyordu. Rahibe Mary, kendisine söylendiği gibi bir koruyucu ailenin yanına yerleştirilmediğimi öğrendikten sonra sağlığımdan endişe ederek beni açmaya çalıştı ama yapamadım. Bu konuda konuşamıyordum çünkü hem utanıyor hem de gurur duyuyordum. Ve yaptığım şeylerden gurur duymak muhtemelen normal değildi.

"Evet, teşekkür ederim. Tobias'ın oradan çıkmasına yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Birbirimize yardım ettik," diye cevap verdim hızlıca, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. Yeni kapımın hemen dışında onun yumuşak gülümsemesini yakaladım ve parmaklarım olan ve olacak her şeyin düşüncesiyle titriyor olsa da, yine de bakışlarına tutundum ve bizi birbirimize bağlayan tek şeyi gündeme getirmeme izin verdim. "Gördüğün şey hakkında..."

Gemma'nın gözleri bir an için düştü. "Covens'te tutulduğum yere geldiğin zamanı mı kastediyorsun?"

Başımı salladım. "Evet."

Gemma bir kahkaha attı ve dudağı kıvrıldı. "Journey, bana kendini açıklamak zorunda değilsin. Bir savaşçı gördüğümde tanırım. Hayatta kalmak için ne yapmanız gerekiyorsa onu yaparsınız."

Gemma anahtarları aramızda tuttu, ben de tereddütle aldım. Bıraktığı anda parmaklarımı birbirine kenetledim, anahtarlar o bozuk yerde yaptığım ve dokunduğum şeyleri silmek için avucumun içine girdi. "Aynaya bakmak gibi, değil mi?"

Daha geniş gülümsediğinde dişlerinin beyazlığını görebiliyordum. "Bu sadece senin ve benim anlayabileceğimiz bir şey, Journey."

Aramızda sessizlik geçti ve o yavaşça geriye doğru yürümeye başladı. "Eğer birine ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun. Tamam mı? Sloane da."

Başımı salladım ve arkamı döndüm, kalbim göğsümün içinde çılgınca atıyordu. Geçmiş i iptal edip odama girerken ağzımdan kaygan bir nefes çıktı, yatağıma oturmadan önce kilidi iki kez kontrol ettiğimden emin oldum, kendimi eskisi gibi kapana kısılmış hissediyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CADE

Kitabımı pek de sağlam olmayan bir avuçla kapattığımda içinden tozlar uçtu. Göğsüm, derinlerde gömülü sorularla gerilmişti ve Journey odasına girdiği anda, koridorun sonundaki ay ışığıyla örtülü küçük boşluktan dışarı çıktım ve en iyi arkadaşımın kızının adını fısıldadım. "Gemma."

Etrafında dönerken yarı sessiz bir tiz ses onu terk etti. "Cade! Ne yapıyorsun?"

Journey'nin odasının önünden geçerken kıs kıs güldüm ve kapısına vurmamak için kendimi zor tuttum. *O kadar yakın ama bir o kadar da uzak.*

Meraklı gözlerden sakladığım yeni hobimi paylaşma havasında olmadığım için bükülmüş ve yıpranmış cildi arka cebime attım ve Gemma'yla birlikte adım adım yürümeye başladım. Sokağa çıkma yasağı geçmişti ama bu ikimizin de aklından geçmiyor gibiydi ve onun da benimle aynı yöne doğru gittiğini biliyordum. Gemma son zamanlarda benim üçüncü oda arkadaşımdı ve çoğu zaman Brantley'nin odasında kalmak zorunda kalıyordum çünkü Isaiah ve Gemma odada başka biriyle sevişmeme konusunda zerre kadar saygı göstermiyorlardı.

Sözümü geri alıyorum. Gemma saygılı olmaya çalıştı. Isaiah öyle yapmadı.

Ve hayatının çoğu alanında hayır cevabını kabul etmezdi. Gemma'nın onu reddetmesinin zor olduğunu varsayabilirdim. Baş Asi ve bir zamanlar Batı Yakası'ndaki en büyük silah kaçakçılığı işinin varisi olarak kendisine hayır denilmesinden hoşlanmazdı. Yine de, Gemma bundan kaçabilen tek kişiydi.

Uzun, korkunç görünümlü kızlar koridoruna baktım, son birkaç aydır burada çok fazla zaman geçirdiğimi biliyordum, aklımdan *başka birini* çıkarmaya çalışıyordum. Sorum hızlıca geldi, sanki istediğimden emin olmadığım bir cevap için yarışıyordum. "Journey az önce neyi kastediyordu?" Gemma Covens'te olmaktan pek bahsetmiyordu ve ben de onu suçlamıyordum. Asiler ve ben bir ay kadar önce o kapılardan içeri girdiğimizde, oraya ilk kez girmiyordum. O yerin ne olduğunu biliyordum: *cehennem*.

Gemma olduğu yerde durdu ve küçük, zarif çenesini bana doğru çevirdi. "Casusluk yapıyor olman beni şaşırtmamalı."

"O zaman neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?" Ben de ona bakarak karşılık verdim.

Gemma gözlerini devirdi ama ağzındaki küçük sırıtışı gizleyemedi. "Siz Asiler çok saldırgansınız."

"Sadece sevdiklerimizle."

"Bu kelimenin geri kalanınız için var olmadığını sanıyordum."

Çenemi birbirine sürterek şakaklarımdaki kasların ileri geri oynadığını hissettim. "Birkaç ay önce Isaiah için böyle bir şey yoktu ve şimdi ona bir bakın."

Gemma yürümeyi bıraktı ve koridordaki moladan sadece birkaç adım ötede bana doğru döndü.

Kız ve erkek yatakhanelerini ayıran merdivenin ışığı yüzünde parlıyordu ve acıma

oyalandı. Gemma bu okulda, Asiler dışında, beni Journey yüzünden kafayı yediğimi bilecek kadar iyi tanıyan tek kişiydi. O yokken anısı peşimi bırakmıyordu ve şimdi geri döndüğüne göre, Azrail'in artık peşimi bırakmadığından emindim. Sabah kahvaltı için yemekhaneye girdiğinde beni bekleyen şey onun gri gözlerine bir anlık bakışımı gelen ölümdü, bunu *biliyordum*.

"Bunu sana söylemek bana düşmez, Cade. Eğer Journey Covens'te olanları konuşmak isterse, o zaman konuşur."

Kalbim tek bir sert, gürültülü vuruşla çarptı. "Covens'de değildi. En üst kattaydı, hatırladın mı?" *Lütfen bana yalan söylemediğini söyle*. Isaiah'nın Journey ile ilgili bazı gerçekleri benden saklamış olması beni hiç şaşırtmazdı. Konu ona gelince biraz dengesiz olduğumu biliyordu ama yine de bu beni rahatsız ediyordu. Karanlıkta kalmaktan hoşlanmazdı, ben de öyle. Yine de, kafamın arkasında beni içten içe yakan yakıcı bir gerçek vardı, tam olarak dürüstlükle dolup taşmadığımı biliyordum.

"Cevap ver bana," dedim kısık bir sesle, o yerde Yolculuk hakkında düşünürken. Covenant Psikiyatri Hastanesi dışarıdan bakıldığında gerçek bir psikiyatri hastanesiydi. Orada çeşitli nedenlerle psikolojik yardıma ihtiyaç duyan insanlar vardı, Journey'in oraya bir intihar girişimi nedeniyle gönderildiğini düşünmek bile zordu. Ancak en alt katta, diğer şeylerin yanı sıra, acımasızca karaborsa katillerine dönüştürülen suçlular barındırılıyordu. Bildiğim kadarıyla Journey bunun bir parçası değildi, ama Gemma'ya ve onun uyandırdığı gerginliğe bakınca huzursuz olmaya başlamıştım.

"Gemma," diye uyardım. "En üst kattaydı, değil mi?" Boğazım sanki boynuma bir ip dolanmış gibi sıkılmaya başladı. Düğüm gittikçe daha derine iniyor, Gemma'nın sessiz kaldığı her saniye hava kaynağımı kesiyordu.

Kulaklarım çınlamaya başlayınca omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum, Cade. Evet, sanırım o gerçekten de en üst kattaki bir hastaydı." Gözlerini kaçırdı ama ben sol yanağının kıvrımına bakmaya devam ettim. "Ama kardeşimi tanıyordu ve o en üst katta değildi, *asla*." Gemma'nın gözleri benimkilere kaydı ve sadece kardeşinden bahsedince bile öfke doldu.

Onu ve Journey ile olan arkadaşlığını kıskanmaya hakkım yoktu ama *lanet olsun*, kıskanmıştım. Ağzımdan köpükler saçarak kıskanıyordum. Onu parçalara ayırmak istiyordum ki bu tamamen ve tamamen berbat bir şeydi çünkü Isaiah'dan öğrendiğime göre Journey ve Tobias o yerden *birlikte* kaçmışlardı. Ona yardım etmişti ve bunun için minnettardım.

Tenim dokunulamayacak kadar sıcaktı ve kulaklarım paniğe yakın bir sabırsızlıkla yanıyordu. "Neden bahsediyordu Gemma? Covens'teyken onunla ilgili ne gördün?"

"Cade." Gemma dudaklarını birbirine doladı, korku ve pişmanlık yeşil gözlerini boğuyordu. "Yanında kimsesi olmayan bir kızın güvenine ihanet ettirme beni."

Hemen öne atıldım. "Ben onun tarafındayım."

Omuzları düştü. "Seni kendi tarafında istediğinden emin değilim." Dudağını dişledi. "Ben

birilerini yanında istediğinden eminim."

Gemma ve ben koridorda birlikte durmuş, sessizce bakıyorduk. Üzerime bir şey dalgası çöktü ve çenemi sıktım. O geceden beri neden paramparça olduğumu kimse anlayamamıştı. Journey'den başka kimse o sıcak gecede onunla buluşmam gerektiğini ve onu ektiğini bilmiyordu. Bu okuldaki tek bir kişi bile son sekiz aydır içinde debelendiğim karanlık, öfkeli suçluluk duygusunu ve kafa karışıklığını anlamıyordu çünkü Journey ciddi şekilde yaralanmıştı ve tam olarak ne olduğundan emin değildim ama ne olursa olsun bunun benim hatam olduğunu biliyordum.

"Hey." Gemma'nın yumuşak eli koluma indi ve düşüncelerimden irkildim. "Ona biraz zaman ver, tamam mı?"

"Bebeğim?" Gemma elini kolumun üzerinde tutmaya devam etti ve ikimiz de kıpırdamadık. Isaiah köşeyi döndü ve olduğu yerde durdu. "İşte buradasın. Koridorlarda tek başına dolaşımdan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Sakin ol. Bain döndüğünden beri bana doğru bakmadı bile, ayrıca ben Cade'le birlikteyim." Isaiah ellerini ceplerine sokarak bir adım öne çıktı. Kaşlarını oynattı. "Evet, anlıyorum. Hayatını kurtarmak için kaçtıktan sonra ormanda paniklediğin ve Cade'in seni günümüze geri getirmek zorunda kaldığı zamanı hatırlattı."

Gemma'nın eli düştüğünde kıkırdadım. Minik yumruklarını sıktı ve kalçalarının üzerine koyarak tamamen erkek arkadaşına döndü. Yüzümde yarım bir gülümsemeyle geri çekildim ve bir an için midemdeki kara çukurun küçülmesine izin verdim.

"Acaba o gece gelip görevi devralmasaydın ne olurdu?"

Isaiah'nın gözlerinin kararmasını izledim ve içimi çektim. "Siz ikiniz şunu keser misiniz? Beni bu işe karıştırmayın. Gemma'yı asla becermek istemedim."

"Sakin ol." Isaiah güldü ve Gemma'yı tek bir hamlede göğsüne çekti. "Sadece seninle dalga geçiyoruz."

"Bana sorarsan daha çok ön sevişmeye benziyor." Isaiah omuz silkti. "Belki de öyledir."

"Isaiah!" Gemma sert davranmaya çalıştı ama yüzünde hayalet gibi bir gülümseme vardı. Öfkelendim. "Size yirmi dakika veriyorum, sonra ikiniz de sevişmeyi bitirseniz iyi olur." "Bitti." Isaiah Gemma'ya göz kırptı ve Gemma onun göğsünü tokatladı.

"Isaiah, yemin ederim! Cade, odana geri dön. Hepimiz takılabiliriz."

Kollarımı kavuşturdum ve en iyi arkadaşımdan kız arkadaşına baktım. "Isaiah'ın yüzü bana farklı şeyler söylüyor."

"Evet, Isaiah'nın yüzü ona farklı şeyler söylüyor."

Gemma onun kollarında döndü ve başını kaldırıp ona baktı. "Cade'in şu anda bize ihtiyacı var. İyi arkadaş olalım."

Isaiah eğildi, Gemma'nın burnunun ucunu öperken dağınık saçları alnına doğru sarkıyordu.
"Tamam, bebeğim."

"*Tanrım,*" diye mırıldandım. Arkamı duvara yasladığımda ne Gemma ne de Isaiah bana tek bir bakış bile atmadı. "Yapmam gereken bir şey var. Bir saat içinde odama döneceğim. *Gidin...* sizi lanet olası aşk kuşları."

Isaiah ellerini kalçalarında gezdirirken Gemma omzunun arkasına baktı ve "Ne yapıyorsun?" diye sorarken bana bakmaya zahmet etmedi.

"Hiçbir şey."

"Cade. Ona zaman ver. Güven bana."

Gemma'ya başımı salladım. "Journey'nin odasına gitmeyeceğim."

Isaiah bir kahkaha attı. "Başkasını becermek onu unutmaya yardımcı olmaz. Özellikle de şimdi geri dönmüşken. Sen de istesen de başkasını sikerek bir saat bile dayanamazsın."

Hadi oradan, Isaiah. O geri döndüğüne ve her zamanki gibi düpedüz yenilebilir görüldüğüne göre birini bile kaldıramazdım.

Bakışlarımı başka yöne çevirip karşımdaki duvara bakarken bile Gemma'nın şaşkınlığını ve alaycılığını hissediyordum, Isaiah'nın dayanıklılığımıza yaptığı iğnelemeyi görmezden geliyordum. Güzel bir duvardı. Son birkaç aydır hissettiklerimden başka *bir şey* hissetmek için yumruğumu duvara vurursam yazık olurdu.

Gemma ve Isaiah arkalarını dönüp sinsice erkeklerin salonuna geri döndüklerinde, dikkatimi uzun koridora çevirdim ve Journey'nin kapısına öyle bir baktım ki, alev almadığına yarı şaşırdım. Karanlık koridorda kapı görünmüyordu, ancak mum ışığı koyu renkli ahşabın tam hizasında titriyor gibiydi.

Gürültülü bir oflamayla duvarı iterek, fazladan yatak takımları ve havlulardan çok daha fazlasını barındıran çamaşır dolabına doğru ilerlerken parmak uçlarıma kan hücum etti. Elim soğuk tokmağa çarptığı anda kapının açılma sesini duydum. Demir kaplı zincirler birbirlerinden sekerken kalbim de aynı hızla yere çarptı. Boynumu büktüm ve onun küçük bedeninin yeni odasının kapısında durduğunu gördüm.

Çok fazla şey bana çarptı ve benzinle ıslatılmış gibiydim. *Lanet olsun.* Ona doğru yürümek yerine erzak dolabındaki havlu kaplı rafın altına sıkıştırılmış günlük hatırlatıcımı okumam gerektiğini çok iyi bildiğim için döndüm ama omuzlarımı dikleştirip bir bakış attığım anda dondu kaldı. Uzaktan bile olsa havada bir şeylerin değiştiğini hissettim ve bir de baktım ki gitmiş ve kapısı çarparak kapanmıştı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, parmaklarım kapı koluna gömüldü ve boğucu derecede boş koridordan çıkmak için çamaşır dolabına koştum. Boynumu geriye doğru uzatıp derin bir nefes aldım ve ciğerlerimdeki havayı dışarı üfleyerek küçücük alanı doldurdum. *İhtiyacın olan şey tam olarak bu.* Başımı salladım, başımı hizaladım ve iki adım sola doğru yürüdüm, eğildim ve parmaklarımı rafın altına sokabilmek için yer değiştirdim. Kâğıtların yırtık kenarları pürüzlü tenime takıldı ve yırtık parçaları kendime doğru çektim ve kışımın üzerine oturup başımı yumuşak havlulara yasladım. Cebimden cep telefonumu çıkardım ve el feneri okumam gereken kelimeleri aydınlattı

Journey'i göğsüme çekmek ve birlikte kanamamıza izin vermekten başka bir şey istemesem bile, beni uzak durmaya zorladı. Çünkü onu düşündüğümde böyle hissediyordum. Sanki kanıyordum ve yara bir türlü durmuyordu.

Her bir kâğıt parçasını tek tek taradım, ikiye katladım ve onu en son gördüğüm güne ait olduğunu bildiğim son kâğıda gelene kadar güvenilir küçük sır yığınımına koydum.

Onun ölümü senin ellerinde olacak.

VE NEREDEYSE ÖYLEYDİ.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YOLCULUK

Bu kısmı atlattığımı düşünmüştüm. Mary's Yatılı Okulu'na ilk adımımı attığımda, bunun o kız olmanın getirdiği belirsizliklerle yüzleşmek zorunda kalacağım son an olacağını düşünmüştüm ama işte bir kez daha, sahte bir güvenle dolu bir maskeyle yemek salonunun ortasında duruyordum. Gözleri beni takip ediyordu, her birinin. Sesler bastırılıyor, fısıltılar paylaşıyordu. Öğretim üyeleri de bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Kahvaltı sırasına ulaşmak için eski arkadaş gruplarını atlayarak ileriye doğru bir adım attığımda çıplak dizlerim titredi. Yüzümden kan çekilirken çenemi düz tutarak hızlıca bir tepsi kaptım. Tepsime rastgele yiyecekler konmuştu ve buradan kaçmamaya odaklanma yeteneğim yüzünden hiçbirini reddedemeyecek kadar kör olmuştum. Yavaşça arkamı dönüp oturacak bir yer bulmam gerektiğini fark ettiğimde midem bulandı.

Günümün şu ana kadarki tek iyi yanı, Asilerin henüz yemek salonunda olmamasıydı. Ama diğer herkes öyleydi ve ben hiçbirine güvenmiyordum.

"Journ!" Sloane yemek salonunun karşısından bana el salladı. *Eski* masamızda oturuyordu ve gözlerim onunla Mercedes arasındaki açık koltuğa kaydı. Bana bakan her yüzü tanıyordum. Sanki başımın üzerinde dev bir spot ışığı vardı ve herkes nefesleri dudaklarının arkasında sıkışmış bir şekilde bir hamle yapmamı bekliyordu. Zamanın benden yana olmadığını biliyordum. Bakışlarımı büyük, kavisli, yemek salonu kapılarına kaydurdum, Cade'in her an göğsüme bir yumruk indirerek kapılardan içeri girmesini bekliyordum.

Tekrar Sloane'a baktığımda bacaklarım daha da dengesizleşti. Eski oda arkadaşımı tekrar gördüğüm için duyularımı tıkayan sinir bozucu duyguları kilit altında tutmak için yanağımın içini ısırdım.

Sloane benim için çok iyi bir arkadaştı ve şimdi geri dönmüşken onu dışlamak adil gelmiyordu, ama örtülü kollarıma baktım, her birinde aşağı yukarı uzanan uzun, pembe yara izleri olduğunu biliyordum, bu yüzden ona doğru adım atmak yerine arkamı döndüm.

Artık sana güvenmiyorum ve üzgünüm.

Çenem tekrar kalktı ve omuzlarım dikleşti. Bana çok tanıdık gelen ekose eteğim, tek bir kişinin bile olmadığı en soldaki masaya doğru ilerlerken sallandı. Mary's'de genellikle yemek salonundaki uzun masaların her birinde bir grup öğrenci otururdu; en uzun ve ortadaki masada Asiler ve lakros takımının çoğu ile birkaç kız otururdu. Tabii ki Gemma da orada oturuyordu ve bunun nedeni de belliydi.

Tepsimi cilalı masanın üzerine koyduğumda üşüdüm. Sanki gerçekten yemek yiyebilecekmişim gibi kaşığımı uzanırken parmaklarım sinirden titriyordu ve tam o sırada arkamda bir varlık hissettim. Sloane'un parfümü orada durdukça daha da güçlendi ve ağızım kurudu.

her geçen saniye.

"Yolculuk mu?"

Başımı hafifçe geriye eğdim ve omuzlarının üzerinde duran parlak siyah saçlarını yakaladım. Sesi yumuşak ve tereddütlüydü, sanki ürkek bir tavşana yaklaşıyormuş gibiydi ve bunun için onu suçlayamazdım.

"Merhaba Sloane," dedim yanıma oturduğunda. Uzun bankın üzerine oturdu ve bana doğru baktı ama ben bakışlarımı kaşığımın kilitledim.

"İyi misin?" diye sordu, eğilerek, sesi fısıltı gibi çıkıyordu.

İyi miyim? Hayır, pek sayılmaz.

"Evet, ben iyiyim. Sen nasılsın?"

Güldü ve işte o zaman bakışlarımı ona çevirdim. Gözlerinin ela rengi tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle bulanıklaşmıştı ve tam ortamda canımı acıtan bir çatlak vardı. Koltuğuma yapışmışım, hiç kımıldamıyordum.

Gülüştü dudaklarından hızla kayboldu. "Ne yaptığını biliyorum." Başını salladı, parlak saç telleri yumuşak bir şekilde ileri geri sallanıyordu. "Bu işe yaramayacak."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sinirlerimin gerildiğini hissederek sordum. "Kendini koruyorsun."

Sessiz kaldım çünkü haklıydı ve içimi görebilmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Gerektiğinde her zaman dikkatli davranırdı. Eli elime değdiğinde, kendimi geri çekme dürtüsüyle savaştım ve eski en iyi arkadaşıma sarılma düşüncesinin aklımdan uçup gitmesine izin verdim. "Kendini benden korumak zorunda değilsin. Seni asla yargılamam, Journ."

Midemdeki sinirler sertleşmiş taşa dönüştü ve tuttuğum her nefeste beni ağırlaştırdı. Ona doğru dönüp gerçeği yemek salonunda ağzımdan kaçırmak istedim ama birkaç saniye sonra Sloane ayağa kalktı ve bana yumuşak bir gülümseme gönderdi. "Herkesi kendinden uzaklaştırsan bile senden vazgeçmeyeceğim. Ben senin için buradayım."

Yavaşça uzaklaşıp beni boş masamda, etrafımı saran bir sürü duygudan başka bir şey olmadan bırakırken gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Bu okulda güvenebileceğim biri kaldıysa o da Sloane'du ama o haklıydı, kendimi koruyordum. Tek sorun, kendimi kimden korumam gerektiğinden emin olamamamdı.

Kaşığımın tekrar uzandığımda ellerim hâlâ titriyordu. Sırtım herkese dönüktü, tam da istediğim gibi ve yemek salonunun kapılarından o kadar uzaktaydım ki açıldığını duyduğuma şaşırdım. *İkinci raunt, işte başlıyoruz.* Kapının hafif gıcirtısını duymamış *olsaydım* bile içeri girdiğini anlayacaktım. Yemek salonunda bir tsunami gibi bir farkındalık dalgası yayıldı. Başımı çevirmeden önce onun bakışlarını hissettim. Kalabalık bir odada beni her zaman bulabilirdi. Uzun, dalgalı saçlarım çenemin ucuyla ahşap masaya sürtündü ve göz göze geldiğimizde kalbime bir ok gibi saplandı. Cığerlerimdeki tüm hava boşalmış olsa da nefesimi içime çektim.

Dün gece onu uzaktan gördüm. Canlı bir kabus gibi koridoru kapatan, muhtemelen saniyeler

içinde dizlerinin üzerine çökecek bir kızın odasına gizlice giren, kalıcı, karanlık bir gölge

Çünkü o bir *asiydi*. Onu yetimhanede sokakta gördüğümde, ona baktığımı görmemesi için her zaman kısa bir bakış atardım. Onu fark etmemiş ya da varlığı beni etkilememiş gibi davranmayı çok istiyordum ama en kötü şekilde etkiliyordu. Onu gördüğümde acı hissettim. Somut, sarsıcı bir acı. Psikiyatri hastanesinde gözlerimi kapatmamı engelleyen şey onun bal rengi gözleriydi ama bir zamanlar evim dediğim yerde dururken, bir daha öyle hissedip hissetmeyeceğimden emin olmadan, Cade'in yanında hissettiğim rahatlık artık yoktu.

Cade kemerin hemen içinde kıpırdamadan dururken yemek salonundaki fısıltılar daha da sıklaştı. Neredeyse sınıf arkadaşlarımin dillerinin ucunda ne konuşulduğunu okuyabiliyordum.

Cade ve ben *hiçbir zaman* özel olmadık ve ben daha fazlasını istemekten çok korkuyordum. Onun gibi biriyle, koridorların hakimi, kötü bir çocuk, birçok kuralı olan bir okulda günahkâr biriyle birlikte olmanın dikkatini çekmek istemiyordum. Bazıları Cade'le aramızda *bir şeyler* olduğunu biliyordu ama bu hiçbir zaman kesin değildi.

Yine de şimdi, tahmin etmiş olabileceklerini düşündüm çünkü onunla bir çıkmazdaydık ve birbirimize tutunmaya devam ettikçe kalbim kırmızı bayrağa doğru koşan bir boğa gibi daha da hızlanıyordu. Kumral saçları her zamankinden daha dağınıktı, tepede biraz daha uzun ve yanlarda kısa kesilmişti. Çenesi sert bir kararlılıkla açılmıştı ve yanaklarının kemerleri hafifçe kızarmıştı. Bu manzara karşısında midem bulandı çünkü yanaklarının birden fazla kez kızardığını görmüştüm. Ama şimdi benim yüzümden değildi. *Biriyle mi birlikteydi? Bu yüzden mi geç kalmıştı?* Aklıma gelen tek bir düşünceyle hayal kırıklığımı yuttum, bunun düşünmem gereken son şey olduğunu biliyordum, özellikle de neredeyse ölmek üzere olduğum gerçeğiyle bir ilgisi olup olmadığından emin olmadığım gerçeği göz önüne alındığında. Cade'in çenesi kalktı ve daha da keskin göründü. Gözleri bir an için benimkiler arasında gidip geldi ve ben ıssız yemek masasının üzerine eğilmişken bakışlarını bordo üniformamın örttüğü kollarıma kaydırana kadar beni orada sabitledi.

Aklıma gelen ilk şey tiksinti oldu ama bana dönüp baktığında gördüğüm şey, beni tamamen savaş ya da kaç moduna sokan içgüdüsel bir suçluluk duygusuydu. Korku beni şok ederek dik durmamı sağladı ve parmaklarım üniformamın yumuşak kumaşına gömülürken kollarımı kavuşturdum.

Buraya dönmek bir hata mıydı? Diğer seçenekten daha iyi olduğu kesindi ama en azından akıl hastanesinde düşmanlarımin kim olduğunu biliyordum.

Gergin bakışlarım Cade'den uzaklaştı ve başımdan aşağı sıcaklık yağarken yemek salonunda dolaştı, hemen hemen herkesin bana baktığını gördüm. Biri hariç hepsi. *Bain*. Onu unutmamıştım, bir saniye bile unutmamıştım. Bain benim için bir gizemdi, ama yine de artık herkes benim için bir gizemdi. Gizemliydi, beni hep uzaktan izliyor ama asla çok yaklaşmıyordu. Tek bildiğim Bain ve Asilerin iyi geçinmedikleri ve bana karşı bir ilgisi olduğu ama asla harekete geçmediğiydi. Cade, Bain'den nefret ederdi ama geriye dönüp baktığımda, Cade'in parmaklarının arasından kayıp gideceğimden ve beni yakalayanın Bain olacağından korkup korkmadığını merak ettim.

Yine de Bain şu anda benimle ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Bu odada bana ya da Cade'e

bakmayan tek kişi oydu. O ve ben bir araba kazası gibiydik - kimse arkasını dönemezdi, hatta

işgal ettiklerini bilseler de. Bain'in kısa kesilmiş saçları aşağıya doğru eğilmişti ve çatık kaşlarıyla telefonuna bakıyordu. Çenesi bir sürgü gibi gergindi ama bana bir bakış bile atmadı. Bir parçam gidip onunla oturmak istedi çünkü baktığım her yerde *görüldüğümü* hissediyordum. Omurgam dik ve yüzümde vurdumduymaz bir ifade olsa bile akranlarımla korkumun kokusunu bir mil öteden alabileceğini biliyordum. Eskiden duygularımı koluma takardım ama artık onları ne zaman saklamam gerektiğini biliyordum.

Cade'e ya da bir başkasına daha fazla yem vermek yerine dikkatimi Bain'den ayırdım ve artık benim olduğunu düşündüğüm boş masadaki uzun bankı çekip oturdum. Yemeyeceğimi bildiğim yemek tepsimi kendime yaklaştırdım ve yavaşça, sohbet yeniden büyük odayı doldurmaya başladı ve kalbim maraton benzeri bir hızdan hafif bir koşuya yavaşladı.

Saçlarımı omzuma atarken korku ve endişe yavaşça boğazımın dibini terk etti ve rahatladığımı hissettiğim anda, Cade'in kapılardan Isaiah'nın yanındaki koltuğuna geçtiğinden emin olmak için soluma baktım, ancak dikkatini tekrar çektiğimde, gerginlik hemen önceki haline geri döndü.

Neden hareket etmedi? Kana susamış, saldırmaya hazır bir kurt gibi kıpırdamadan bana bakıyordu.

Arkamı döndüm ve iki saniye bile geçmeden kapının gıcirtısını tekrar duyduğumda sıçradım. Kapının çarpma sesi tüm yemek salonunda yankılandı. Bir çatal düşüp yere çarptı ve titreyen elimden düştüğünü fark ettiğimde, nefesimin altında küfrettim ve onu almak için eğildim, ancak çoktan alındığını gördüm. Başımı eğdim ve derinliklerinde benim hakkımda fazlasıyla bilgi barındıran iki sıcak yeşil gözle karşılaştım.

"Müdür Ellison," diye nefes verdim. "Sizi orada görmedim."

Müdür Ellison her zaman benim yanımdaydı. Her zaman her öğrencinin yanında olmuştu ve onu birkaç hafta önce Tobias'la birlikte akıl hastanesinden kaçarken pislik içinde gördüğümde, içimi dolduran rahatlığı inkâr edemezdim. Ama bunun tek nedeni hayatım boyunca ebeveyn figürlerine aç kalmış olmam olabilir. Baba sorunlarını tamamen yeni bir seviyeye taşıyorum.

Tanıdığım hiç kimse benimle gerçekten ilişki kuramamıştı çünkü *hiç* ebeveynim olmamıştı. Koşulsuz sevgiyi hiç tatmamıştım ve yetimhanedeki diğer kızların da ebeveynleri olmamasına rağmen, onlar hep evlat edinildi ve ben hep geride bırakıldım. Sevmek ve kaybetmek bir yükü, ama hiç sevmemiş ya da sevilmemiş olmak daha da kötüydü.

"Evet, şey, birkaç dakika önce odada epey bir fil vardı. Bunu size karşı kullanmayacağım." Müdür Ellison göz kırptı ve yüzümde küçük bir gülümsemenin belirdiğini hissettim. "Size bunu vermek için geldim." Aramızda bir kâğıt parçası uzattı ve ben de yavaşça alıp içeriğine baktım. "Yeni programın. Bu yıl birkaç dersi kaçırdığını biliyorum ama öğretmenlerin sana fazladan kredi vermeye, hatta telafi etmek için yardıma ihtiyacın olursa özel ders vermeye hazırlar."

Başımı salladım. "Muhtemelen buna gerek kalmayacak." Çizgili kravatının yanından geçerek ona baktım. "Hastanede bir kütüphane vardı. Zamanımın çoğunu orada geçirdim."

Uyuşturulmadığım zamanlarda

İhtiyacım olmayan ilaçlar ya da bir çıkış yolu bulmak için koridorlarda gizlice dolaşmak.

Müdür Ellison hastane kelimesini duyunca sertleşti ve ben de hemen kâğıdı kapıp tepsimin yanına koydum. "Su yaptın mı?"

"Evet," diye sözümü kesti müdür ve bunu bana tekrar yüksek sesle söyletmediği için şükrettim. Beni Cade'in sınıfından çıkarmasını yüzüne karşı istemek zaten yeterince zordu, tabii eğer bir sınıfa yerleştirildiysem. Mary's'e geri dönmeyi konuştuğumuz o sabah gözlerindeki yumuşak pırıltı, beni savunmasız halimle incelerken daha da yumuşadı. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa Journey, lütfen ofisime gelmekten çekinme. Günün herhangi bir saatinde." Bana yaklaştı ve babacan bir jest olduğunu hissettiğim nazik elini omzuma koydu. "Burada güvendesin ve sana söz veriyorum, bana karşı açık olacağına dair söz verdiğin sürece seni bir daha kimsenin almasına izin vermeyeceğim, tamam mı?"

Konuşmamız konusunda neden bu kadar ketum davrandığını biliyordum. Tüm bu durum çok tabu ve kırılığandı ve muhtemelen müdürün hayatında asla tekrarlamak istemediği bir şeydi. Ben de istemiyordum.

Başımızın üzerinde zil çaldı ve müdür elini omzumdan hızla çekti. Bana sıkı bir gülümseme verdi. "İyi günler Journey. Unutma, burada arkadaşların var, tamam mı?"

Cevap vermeme fırsat vermeden arkasını döndü ve gözlerim doğrudan Sloane'a gitti. Mercedes ve Gemma'nın arasındaydı ve onlardan birinin söylediği bir şeye gülümsüyordu. Tereddütlü bakışlarımı bir noktaya daha kaydırardım ve Isaiah'nın elinin Gemma'nın kısa, ekose eteğinin altından süzüldüğünü gördüğümde gülümsememi engelledim ve müdürün Isaiah'nın kafasının arkasına vurmak için aceleyle sola doğru bir kavis çizdiğini izlediğimde gülmemek için kendimi zor tuttum.

Isaiah'nın sesi bana kadar ulaştı. "Bu ne lan, Tate."

Müdürün yüzü sertti ama o kadar gevşek bir tavırla duruyordu ki. "Ellerini kendine sakla Isaiah ve bana ilk adımla hitap etmeyi bırak."

Dört Asi'den ikisi olan Brantley ve Shiner kahkahalarla gülüyordu. Cade'in ortalıkta görünmediği gerçeğini gözden kaçırmadım.

İçimi bir rahatlama kapladı ama kat kat korumanın altında yatan hayal kırıklığı yüzüme bir tokat gibi indi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

YOLCULUK

GÖZLERİM bugün düne göre daha gri görünüyordu. Son birkaç aydır gördüğümünden daha canlı görünüyordlardı ama aynı zamanda içlerindeki yalnızlığı da görebiliyordum. Beyazlar kırmızı çerçeveli badem şekliyle çatışıyordu ve bu sabah biraz rimel sürmüş olmama rağmen uykusuzluktan ve günün olaylarından dolayı gözlerimin kan çanağına döndüğünü biliyordum.

Herkesi kol mesafesinde tutmak çok yorucuydu. Davranışlarınızdan dolayı kafası karışan ya da davranışlarınızı yanlış değerlendiren insanları dışlamak daha da yorucuydu. Akıl hastanesinde çoğu akıl hastasının en yalnız varlıklar olduğunu, taşımaları gereken çok ağır bir yük olduğu için başkalarıyla bağlantı kuramadıklarını öğrendiğimi hatırlıyorum.

Benim için durum böyle değildi ama insanların böyle düşündüğünü biliyordum.

Derslerim dırdırcı bakışlarla doluydu. Akranlarımla meraklı düşünceleri beni her açıdan vuruyordu. Mary's Murmurs, St. Mary'nin gizli dedikodu blogu, her nasılsa bu okulda *hâlâ* revaçta olan bir şeydi ve beni daha ilk paragrafta öne çıkarmıştı. Callie ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp küçük arkadaş grubuna verdiği göz devirmemi bile engelleyemedim, hepsi de hayalet fısıltılarla *benden* bahsediyordu.

Koridorlar gerçek sınıflardan bile daha kötüydü. Herkes aval aval bakarken midem boğazıma kadar yükseliyordu ve Asilerden kaçma umuduyla her sınıfa hızlıca giriyordum, bu da sadece korkak bir fare gibi görünmemle, asi gülümsemelerinin bir kıvrımıyla otoriteyi ima eden çocukların ilk bakışında hayatım için kaçmamla sonuçlanıyordu. Onları fark etmemek çok zordu. *Cade*'i fark etmemek zordu. Her zaman öyleydi ama şimdi daha da kötüydü.

Solgun, şiş yanaklarımdan derin bir nefes üfleyerek dalgalı, kumlu saçlarımı kulaklarımla arkasına sıkıştırdım ve on altıncı yaş günümde Rahibe Mary'nin hediyesi olan sahte elmas işlemeli kulaklarımla gösterdim. Kitaplarımı lavabonun kenarından toplarken başım öne eğildi, arkadaşlarıyla takılmak ya da muhtemelen başlamasına dakikalar kalan lakros antrenmanını izlemek yerine odasına kapanmayı tercih eden buradaki tek öğrencilerden biri olmaya hazırdım.

Ben de öyle yapardım. Sloane ve ben, bazen de Mercedes, kitaplarımızı bırakır, yemekhaneden bir şeyler atıştırır, sonra da tribünde oturup çocukların sıcak dinamizmleri içinde sahada bir aşağı bir yukarı gidişlerini, büyük haçlarına tutunuşlarını, gülüşlerini ve şu anda olmayı dilediğim kadar kaygısız oluşlarını izlerdik.

Gözlerim otomatik olarak Cade'i bulurdu. Uzun boyu, zayıf vücut yapısı, sıkı omuzları ve ön kolları boyunca uzanan sert kasları ancak güçlü bir sporcunun sahip olabileceği bir akışkanlıkla dans ederdi. Arsız sırtışı sahanın öbür ucundan beni karşılardı ve yanaklarım baş döndürücü bir mutlulukla yanardı.

"Gitmeni kim istiyor, Journey?" Fısıldadım, beni ne kadar rahatsız etse de kendime

bakıyordum. Bana bakan kızı tanımakta güçlük çekiyordum. Kendime güvenim eşitti ve

belirsiz. Bir bütündüm ama aynı zamanda yaralıydım - hem mecazi hem de gerçek anlamda.

Dönüp banyo kapısına yönelirken bir kez daha iç çektim, koridorun tamamen boşalmış olmasını umuyordum, böylece kafamın yan tarafına tek bir bakış fırlatmadan odama tek başıma çıkabilecektim. Beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaktan yorulmuştum. Bugün başka bir şey için numara yapacak enerjim olduğundan emin değildim.

Kapı arkamdan çarptı ve salon boş olmasına ve düşüncelerimden başka bir şey yankılanmamasına rağmen kalbim kaburgalarımın doğru hızla çarpmaya başladı. *Güm, güm, güm.* Omuzlarımı gevşetip nefesimi düzene sokarken dişlerim gıcırdadı ve yatakhaneye çıkan basamakları teker teker çıktım. En tepeye ulaştığımda rahatladım ama gözlerimin erkeklerin koridorunda gezinmesine engel olamadım. Cade muhtemelen lakros antrenmanındaydı, bu yüzden odasında saklanıp bilmeden çıplak elleriyle kalbimi sıkmadığını biliyordum, ama derslerden sonra kısa bir süreliğine ortadan kaybolmak için tam da bu noktada buluştuğumuz anılar yine de canımı yakıyordu.

Hisler hâlâ oradaydı. Yıldızlar kadar parlak ve bir avcının bıçağı kadar keskin olanlar. Kaşının bir fiskesi ve dudaklarının kıvrımı tenimde lezzetli bir kesikti ve öpücükleri onları yatıştıran merhemdi. Cade ve ben, sadece onun ve benim merkezinde olduğumuz gizli bir kaos türüydük. Ama sırlarımız vücudumun her yerinde sertleşmiş nasırlara dönüşmüştü ve onun da bir parçası olduğu ya da olmadığı ihanet, buraya döndüğüm her saniye daha da sertleşiyordu.

Kızların koridorunda ilerlerken gözlerim doldu, sadece bazı kırık yatakhane kapılarından birkaç cızırtı geliyordu. Duruşumu rahat tuttum ve sadece eski odamın dışında bir an duraksadım, Sloane'un neden mesafeli ve misafirperver olmadığını anlayıp anlamadığını merak ettim. Büyük bir parçam ona ulaşmak, bir tür teselli bulmak istiyordu ama sırlar hâlâ oradaydı ve eskisinden daha dikkatliydim. *Yeni* odama yaklaştığımda rahatladım. Çirkin acı hissini uzaklaştırırken gözlerim anında kurudu, ama elim kapı koluna değer değmez yüzümdeki kan çekildi.

"Yolculuk."

Kalın bir kelebek demeti boğazıma doluştu ve onun boğuk, yıpratıcı sesinden gelen ismimin sesiyle beni boğdu. İçim dışıma çıktı.

Korku vardı ama aynı zamanda kendime güvenim de vardı. Yavaşça döndüm, eteğimin ekose kumaşı tenimin üzerinde dalgalanırken dizlerim birbirine sürtündü. Cade öne doğru bir adım attı ve kalbim hıçkırarak göğsümde bir acı parıltısı yarattı. Dağınık sarı saçlarının önünde küçük bir dalga alnına düşüyordu ve güçlü elleri şimdiye kadar gördüğüm en rahat tavırla ceplerinin içine sokulmuştu.

O benim kadar etkilenmemişti ve bu hem endişe verici hem de hayal kırıklığı yaratıcıydı.

"Benimle konuşmayacak mısın?" diye sordu, bana doğru uzun, kıvrımlı bir adım daha atarak. Sırtım tek bir nefeste kapıma çarptı ve kitaplarım bir güvenlik kalkanı gibi göğsüme doğru itildi. Cade'in dikkatini önce onlara, sonra tekrar bana verişini ve başını eğişini kaçırmadım.

sadece biraz şaşkınlık içinde.

Bir şey söyle, Journey. Akıl hastanesinde bir anlığına da olsa dönüştüğüm kızı düşündüm ve korkumu bastırmak için çenemi kaldırmaya başladım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Steril ve sade bir odaya hapsoldüğüm her yalnız gecede, fırsatım olsa ona ne söyleyeceğimi düşünmüştüm ama şimdi karşımda durduğu için, gerçeği bilmekten çok korktuğum acı verici varsayımından kaçamıyordum.

"Hiçbir şey mi?" Cade fısıldadı, aramızdaki boşluğu silerken ağzı düzensiz nefeslerle ayrılıyordu. "Ve sen benden kaçmaya devam ediyorsun. Bana bakmıyorsun bile."

Gözlerim daha da düştü ve bordo üniformasının sol üst kısmını kaplayan St. Mary's armasına baktım. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı ve titrek bir nefes verip kokusunun, içinde *Cade*'den başka hiçbir şey olmayan bir odaya kilitlenmişim gibi içime dolmasına izin verdiğimde gözlerimi kapattım.

Önce bir itiş kakış sesi geldi, sonra eli çeneme indi ve gözlerim ılık hızıyla açıldı, içimde bir şey yanıyordu. *Hayır.* Kapatmak istediğim yerlerime hücum eden, ölü olduğunu düşündüğüm şeylere hayat veren kanın acımasız sesinden başka bir şey duymadım. Göğsüm o kadar hızlı ve seri bir şekilde yükseldi ki, onun bazı kısımlarına değdi ve çenemdeki eli sıkılaştı. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu; sıcak, altın rengi pullar daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla parlıyordu.

"Neden, Journey?"

Bu tek kelime öyle bir etki yarattı ki neredeyse nefesim kesiliyordu. *Neden? Neden ne?* Ağzımdan çıkabilecek çok fazla cevap vardı ve aynı soruyu ona da sorabilirdim. *O gece neden gelmedin? Neden beni bileklerim kesilmiş halde bulan Isaiah'tı? Neden beni bu kadar uzun süre sır olarak sakladın? Döndüğümü öğrendikten sonra neden yetimhaneye gelmeye devam ettin? Ben gittikten sonra neden beni bulmaya çalışmadın?* Sonuncusunun cevabı içimi parçaladı çünkü bildiğim kadarıyla gitmemi isteyen kişi o olabilirdi.

Cade fark etmeden önce dudağımın titrediğini hissettim. Ben kırılğanlığımı geri çekmeden önce gözleri bir an için genişledi. "Ben de sana aynısını sorabilirim, Cade."

Kaşları tek bir tutam saçın altından çatıldı, çenemi kavrayışı tenimdeki ısırtığı fark edecek kadar sıkılaştı. Korku vardı ama birdenbire aklıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi bu etkileşimden beslendim. Ona bağırarak istedim. Yumruklarımı sert göğsüne vurmak ve ona bununla bir ilgisi olup olmadığını sormak istedim. *Ölmemi mi istiyordu?*

"Bırak onu, Cade." Cade ve ben dikkatimizi koridora çevirdik ve eski en iyi arkadaşımın ilk kavga görüntüsünde saldırmaya hazırmış gibi uzun koridorda yürüdüğünü görünce içim rahatladı.

Cade vahşi bir hırıltı çıkardı ve bunun doğrudan kalçalarımın arasına girdiğini hissettim. Yanaklarım kızardı ve bu gotik okulun kalıcı karanlığıyla, hala onun üzerinde büküldüğümü fark etmediğini umdum. Öyle olmak istemiyordum. Hiç kimseyi, özellikle de içinde Pandora'nın okyanus kadar derin bir kutusundan daha fazla sır barındıran birini *istemedim*. Tüm hayatım

Sırlar. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

"Yoksa ne olur, Sloane?" Cade bir adım geri çekildi ama öfkesini hâlâ kendi öfkemmiş gibi hissedebiliyordum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve çenesi kilitlendi. "Fark etmediysen söyleyeyim, Journey geri döndü. Artık benden nefret etmeyi bırakabilirsin."

Sloane hemen yanımda durdu ve kollarını göğsünde kavuşturarak ince bedenini ona doğru eğdi. "Evet, senin sayende değil. Olanlarla bir ilgin olduğuna dair en ufak bir şüphem yok."

Olanlarla birlikte. Sloane *intihar girişimimden* bahsediyordu. Bu okuldaki herkesin kendi hayatıma son vermeye çalıştığını ve bunu Cade yüzünden yaptığımı düşündüğünü fark ettiğimde kalbim göğsümün içinde çığlık attı. *O da böyle mi düşünüyordu? Beni ektiği için kendimi öldürmeye çalıştığımı mı düşünüyor?*

Bakışlarımı Sloane'un küçük antrenman *maçından* Cade'in canlı bakışlarına çevirdiğimde kaşlarım çatıldı. Tüm vücudu bana dönüktü, sanki Sloane üç adım ötesinde değilmiş gibi hakaretler yağdırıyordu. "Güven bana," diye fısıldadı, ellerini tekrar ceplerine soktu ve yavaşça geriye doğru yürüdü. Onun gidişiyle hissettiğim acıyı görmezden geldim. Sanki tüm ruhum onun için şarkı söylemişti ve şimdi o gittiği için çığlık atıyordu. Boşluk yeniden oluşuyordu ve onu açık bırakmam gerekiyordu. Çok uzaklaşmadan hemen önce düşüncesini tamamladı. "Hepsinin benim hatam olduğunu biliyorum, Sloane. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve beni kalbim karnımda kapıma doğru itilmiş halde bıraktı. Sloane yanımda durdu, sanki korumamış gibi, küçük elleri iki yanında, Cade çoktan gitmiş, muhtemelen geç kaldığını bildiğim lakros antrenmanına gidiyordu. Onun gidişini izlemek, onu ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. Beni gülümsetmesini ve terk edilme duygusundan başka şeyler hissettirmesini ne kadar özlediğimi. Bebekken terk edilmişim ve bu, hissetmeme izin verdiğim her an derime batan bir iğne gibi etrafımı saran bir acıydı.

"İyi misin?"

Ağızımdan titrek bir nefes çıktı ve başımı salladım. "Evet, ben iyiyim."

Sessizlik ikimiz tarafından da paylaşılıyordu. Nefret ettiğim, çıkıntılı, acı verici, garip bir sessizlik. Gözlerim kırmızı zemine kaydı ve yavaşça yukarı baktığımda Sloane'u öncekinden farklı bir ışık altında gördüm. Kırılğanlık onun gibi sert bir kıza yakışıyordu. Pek çok şeyden, hatta Asilerden bile korkmayan bir kız.

"Sorun sen değilsin Sloane," diye itiraf ettim, daha önceki konuşmamızı düşünerek. Bu sabah kahvaltıdan beri düşündüğüm bir şeydi bu. Tıpkı onun gibi dudağımı dişledim. "Benim."

Sloane bakışlarını indirdi ve başını salladı. "Çok üzgünüm,

Journey." "Ne? Özür mü diliyorsun? Ne için?"

Kalkanlarım hâlâ ayakta idi ama titriyorlardı, sanki düşmelerine saniyeler kalmış gibiydi.

"Senin için orada olmalıydım."

Farkında olmadan ileri uzandım ve Sloane'un sıcak elini tuttum. *Bu doğru hissettirdi.*

"Öyleydin." Bir kez sıktım ve hemen bıraktım.

Sloane başını kaldırdı ve omuz silkti. "Olabilir. Ama her şey dışarıdan görüldüğü gibi değildir, Journey."

Bir kahkaha attım ve Sloane'un dudakları seğirdi. "Bunun ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." İçimi çektim ve tekrar koridorun aşağısına, Cade'in artık orada olmayan gölgesine baktım. "Güven bana."

"Sana güveniyorum," diye söze başladı ve dikkatimi tekrar ona çekti. "Peki sen bana güveniyor musun?"

Öyle mi?

"Hey, Sloane! Hazır mısın?"

Sloane ve ben Gemma'nın odadan çıkarken çıkardığı sese döndük. Kapılarının eşiğinde duruyordu, yanaklarında sahaya çıkmaya hazır bir futbolcu gibi iki siyah şerit vardı. Sıcak kestane rengi saçları, tepesinde tüylü bir top olan siyah beresinin altından dökülüyordu ve ortasında Isaiah'ın numarası olan St. Mary's tişörtünün üzerine büyük bir ceket giymişti. Isaiah'ın olduğunu nereden biliyordum? *O her zaman bir numaradır.* Onunla tanıştığımda söylediği ilk şeylerden biri buydu.

"Evet, geliyorum!" Sloane ceketinin fermuarını çekerek söyledi. Bana döndü ve daha o söylemeden soruyu gördüm. "Bizimle maça gelmek ister misin? Çocukları izlemek için kara göğüs germeden önce durup yemekhaneden sıcak çikolata alacaktık." *Bugün maç mı var?*

Gözlerindeki umut karşısında rahatsız bir şekilde kıpırdandım, Sloane'un aslında bunu yapmadan gitmem için neredeyse bana yalvardığını biliyordum. "Öğle yemeğindeki hanımları hâlâ parmağında oynatıyorsun, ha?"

Sloane'un dişlerinin beyazı salonun koyu karanlığında parlıyordu. "Elbette. Betty'nin favorisi olduğumu biliyorsun."

"Bizimle gel Journey," dedi Gemma, yaklaşarak. "Birlikte bakılabiliriz. Eğlenceli olacak!"

Dudağımı tekrar ısırdım, parçalanmış göğsümün içinde tanıdık bir dostluk hissinin filizlendiğini hissettim. "İnsanların neden bana baktığını biliyorum ama neden sana bakıyorlar?"

Sloane bir kahkaha patlattı. "Çünkü biri okul müdürünün Gemma'nın babası olduğunu ağzından kaçırdı, şimdi tüm okul Gemma ve Isaiah'ın ensest ilişkisi olduğunu düşünüyor."

"Ne?" dedim. Ağzım açık kaldı.

Gemma gözlerini devirdi ve ceketinin cebinden bir çift eldiven çıkardı. "Mmm. Herkes okul müdürünün Isaiah'ın amcası olduğunu biliyordu-"

"Ama kan bağı yok, değil mi?" Tobias'la birkaç hafta önce beklenmedik bir şekilde u ğ r a d ı ğ ı m ı z d a n beri bunu biliyordum.

Gemma eldivenlerini giyerken başını kaldırarak onayladı. "Evet, artık göz önünde olmadığını bilmek içini rahatlatıyor. Sadece ben ve benim ensest ilişkim."

Ağzımdan bir kahkaha döküldü ama onu tutacak kadar hızlı değildim. Gemma ve Sloane

bir bakış paylaştı ve bana daha güzel zamanları hatırlattı. Daha mutlu zamanları. Herkese ve onların gerçek niyetlerine şüpheyle yaklaştığım zamanları.

Gemma'nın dudakları bana bakarken kıvrıldı, muhtemelen hâlâ gardımı almış olsam da eski dostluklara dönme fikrini aklımdan geçirdiğimi biliyordu. "Şimdi git giyecek sıcak bir şeyler al ve takılmaya gel."

Sloane omzuyla beni dürterek takılmam için yumuşak bir şekilde ikna etti. "Betty'nin seni özlediğini biliyorsun. Ve ben de özlüyorum."

Dilimi ısırdım. İstenmeyen duygular beni her yönden sarıyordu ve lakros sahasının yüksek tribününde oturup, güneş arkamdan batarken, aşağıda dünyamı döndüren çocuğu izlediğimi düşündüğümde kalbim daha sert atıyordu.

Ancak bu sefer, bana doğru sıcak bir sırtış göndermeyecek ve ardından içimi beklentiyle tutuşturan bir göz kırpacaktı. Hayır, bunun yerine bu kez gerçeğin zerresini bilmeyen iki kızın arasında oturuyor ve omzumun üzerinden, aylar önce beni St. Mary's'den aldırma için mancınık olabilecek gezgin gözlere bakıyor olacaktım.

Mary's'e döndüğümde ne kadar rahat olursam olayım, gerçeği öğrenene kadar asla rahatlayamayacaktım.

ALTINCI BÖLÜM

CADE

Karın hoşuma giden bir sakinliği vardı. Keskin beyazlığı, ısınmış teninizi serinleten havanın kemik soğukluğundaki kalıcı dokunuşu, üzerinde durduğunuzda verdiği esnek his. Bir lakros maçının ortasında bile, galibiyet için savaşıyor iki takımın kargaşası ve karlı tepenin üzerinde oturan öğrenci bölümünün kargaşasıyla, üzerinize düşen soğuk serpintileri hissetmek yine de sakinleştiriciydi. Ama ben sakin değildim. Kalbim şiddetle çarpıyor ve başım siyah buz üzerinde çok hızlı kayan bir araba gibi dönüyordu. Kan etime hücum ediyordu ve bu karlı alana uzansam bile beni zerre kadar serinletmeyecekti.

Journey geri dönmüştü ve ben tam bir kargaşa içindeydim.

Bana tek bir cümle söyledi ve kanamayı durdurmak için bir turnikeye ihtiyaç duymam için gereken tek şey buydu. Teni elime karşı yumuşacıktı ve onu kapıya doğru itip sözlerini yutmamak için kendime hakim olmam gerekiyordu. Göğsümün derinliklerinde yuvalanmış, görmezden gelmeye çalıştığım çarpan kas, dudaklarının ayrılmasıyla ters döndü ve sıcak nefesi çeneme bir enayi yumruğu gibi çarptı. Avuçlarımda çok narin hissediyordu ama aynı zamanda ağırdı da. Gri gözlerinin derinliklerine gömülmüş kısacık bir anlık korku vardı ve bu, içimden üretebildiğim tüm endişeyi emdi ve ondan bir atom bombası yaptı.

Neden benden korkuyor?

Benimle birlikte itaatsizliğin parlak, ateşli ışıltısının peşinden koşan kız neredeydi? Kendi isyanını beslemek için benim isyanımı içen kız neredeydi? Her santimini bana veren kız neredeydi?

Ama öyle miydi?

Cevaplanmamış sorular ve yapılmış varsayımlar vardı. Güven kırılmış ve aramızda gizli sırlar oluşmuştu, böylece tam da bu ana, ben lakros maçımın ortasından ona bakarken onun bakışlarımdan kaçınmasına yol açmıştı.

"Ne halt ediyorsun, Cade?"

Koç'un sert sesini duymazdan geldim ve gözlerimi üst tribünden ayırmadım. Sesi en başından beri beni kızdırıyordu çünkü bana babamı hatırlatıyordu ve onu hatırlatan her şey çok fazlaydı. Journey'nin arkadaşlarıyla birlikte o tribünlerde hak ettiği yere geri döndüğü gerçeğinden dolayı içimi küçük, kıt bir mutluluk hissi doldurdu. Sloane onun bir yanında, Mercedes diğer yanında ve Gemma da solunda oturuyordu. Etrafta başka kız grupları varsa da ben fark etmemiştim. Journey dikkatimi çekmişti. Bakışlarım her zaman onu bulur ve en küçük tavırlarına odaklanarak saf, dikkatli bir şekilde izlerdim. Artık çukurlaşmış yanaklarının ve minik burnunun kış havasının ısırmasıyla pembeye bürünmesi gibi. Journey gittiğinde bile onun hayaletini takip eder, St. Mary's'in her gizli köşesinde uzun, kum rengi saçlarını görür ya da geç saatlerde sesini duyardım.

Geceleyin avlunun ortasında durmuş, gitmesine neden olacak ne olduğunu merak ediyordum.

Bir düdük çaldı ve Journey'nin dikkati doğrudan bana yöneldiğinde gözlerim parladı. Uyuşmuş parmaklarımla crosse'umu kavrarken topun girdabı başımın üzerinden uçtu.

"Cade, kendine gel."

Tezahüratlar patlak verdi. Journey'nin etrafındaki herkes ayağa fırladı ve alkışladı, hepsi sahaya bakıyordu. Journey ne ayağa kalktı ne de alkışladı. Onun yerine doğrudan bana baktı, ben de doğrudan ona baktım. *Seni bu kadar korkutan ne, Journ?*

Brantley'nin vahşi gözleri yüzümün önünde belirlediği sırada onun da başı döndü. "Cade, Koç seni ikiye ayırmak üzere. Maçın son yirmi saniyesinde burada korkak bir sürtük gibi dikildin."

Homurdandım ve Journey'nin gözlerini kaçırmaması karşısında göğsümden bir hırıltı koptuğunu hissettim. "Denemesini görmek isterdim."

Brantley tedirgin bir şekilde içini çekti, tepeden tırnağa sinirlenmişti. "Lanet olsun, yine başlıyoruz. İki Asi gitti, iki Asi kaldı." Ellerini havaya kaldırdı ve eldivenlerini hayal kırıklığıyla yırtarak sahayı terk etti.

Tribünlere bir daha baktığımda kızlar gitmişti ve hayal kırıklığım çok ağırdı. Başımı öne eğdim, Koç'un suratına yumruk atmamak için nefesimi tuttum, ki bu büyük bir kontrol gerektirecekti - Journey ayrıldığından beri ustalaştığım bir şeydi. Çünkü dürüst olalım, temas ettiğim hemen hemen herkesi yumruklamak isterdim.

Aceleyle arkamı döndüm, etrafımı saran hafif kar tozları ağır adımlarımla birlikte kayboldu. Crosse'um beni gerçeğe döndürmenin bir yolu olarak elime yapışmıştı ve Koç'un egosunu besleyip maçın son yirmi saniyesinde oynamadığım için bana bağırmasına izin vermek yerine hızla yanından geçip gittim, gözlerimi St. Mary's'den ayırmadan duşa girip biriken pişmanlığımı yıkayabilirdim.

Isaiah saniyeler içinde yetişti. Daha adımını atmadan hevesli sorularını hissettim. Ben.

Isaiah teknik olarak, Gemma'yla olanlardan önce benim patronum olacaktı. Bir ay önce. Asiler ve ben birlikte babalarımızı hapse gönderdik, ancak iş dünyasındaki insanlardan tehdit fısıltıları geliyordu ve Isaiah hala otoriteyle dolup taşıyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki? Hepimiz babalarımızın birer kopyası olarak yetiştirilmiştik ve bu durum iliklerimize kadar işlemişti.

"Onunla konuştun mu?"

Bakışlarımı sabit tutarak okula doğru yöneldim, böylece etimi daha da yakmaktan başka bir iş yaramayacak sıcak bir su akıntısının altında durabilecektim. "Pek sayılmaz," diye homurdandım, crosse'umu daha da sıkı kavrayarak. Göz ucuyla Isaiah'ın başının hafifçe düştüğünü görebiliyordum ve takım arkadaşlarımızla birlikte soyunma odasına vardığımızda hızla arkasını dönüp bana sertçe baktı.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın? Kız arkadaşını geri almak için mi buradasın? Yoksa değil mi?"

Alay ettim. "Onu geri götürmemi istiyor gibi görünmüyor." Arkamı dönerek ona sırtımı döndüm ve düzensiz nefes alış verişlerimi sakinleştirdim. Gözlerim kapandı ama sakinleşmek yerine tek görebildiğim, kanlı bilekleri ve yüzündeki uzak ifadeyle kafamın içindeki o kızdı.

Hızla arkamı döndüm, bastırılmış ve açığa çıkmaya hazır bir öfkeyle elimdeki sopayı soyunma odasının diğer tarafına fırlattım. "Onu kendi haline bırakmalıyım."

Isaiah kayıtsızca omuz silkti ve oturmadan önce crosse'unu bankın üzerine koydu. "O zaman onu rahat bırak." Yüzümü dikkatle taradı, sanki daha derin bir şeye açılan bir kapı arıyormuş gibi beni izliyordu.

"Nedenini sormayacak mısın?" Şüpheyile yaklaşarak sordum.

"Nedenini biliyorum."

Konuşmalarımız her zaman kısa ve özdü, ama sanki lafı dolandırıyor gibiydi. "Nedir bu? Bayan Glenburg gibi davranmaya mı çalışıyorsun? Sanki bir psikologmuşsun gibi beni analiz etmeye mi çalışıyorsun?"

Sırıttı ve ben de gözlerimi devirdim.

"Keşke aylar önce tek rehber öğretmenimizi baştan çıkarmamış olsaydın, o zaman belki gerçek bir psikoloji geçmişi olan biri beni ve duygularımı analiz edebilirdi."

Isaiah sıırıttı. "Sanki birinin duygularını analiz edecek kadar sana yaklaşmasına izin verecekmişsin gibi."

Haklıydı ama ben daha önceki konuşmamıza geri döndüm ve "Nedenini bilmiyorsun," dedim ve formamı altındaki uzun kollu tişörtle birlikte yırtıp attım.

Isaiah bankta dinlenirken başını arkaya attı ve uzun bacaklarını önünde uzattı. "Nedenini biliyorum. Tıpkı benim Gemma'yı korumaya çalıştığım gibi sen de onu korumaya çalışıyorsun. Yine de uzak durmak her zaman en iyi koruma şekli değildir. Ve bu ona bağlı. Sana değil. Ona seninle ve geçmişimizle ilgili gerçeği, bu yozlaşmış dünyanın pisliğinde köstebek gibi gizlenen tehditleri anlat ve seni isteyip istemediğini gör."

Yavaşça arkamı döndüm ve duşlara doğru yürürken sırtımı ona döndüm. "Gerçeği bilmiyorsun bile Isaiah."

Ardından uzun adımlarının sesi geldi. "Gerçeği bilmiyorum da ne demek?" Her gözeneğinden öfke fışkırdığını anlamak için ona dönüp bakmama gerek yoktu. Bu sadece Isaiah'ydı ve dürüst olmak gerekirse ben de aynıydım. "Cade, bilmem gereken bir şey mi var? Bize daha önce söylemediğin? Biri seninle iletişime mi geçti? Baban mı?"

Arkamı döndüm, artık tamamen çıplaktım. "Benim babam hapiste. Seninki de öyle."

Isaiah sahte bir kahkaha atarak başını geriye attı ve yanımda duş almak için soyundu. "İkimiz de biliyoruz ki o pisliklerin hapiste olması tek bir şey ifade etmiyor. Peki ya annen? O sana ulaştı mı?"

Bu düşünceye neredeyse gülecektim. Babasının hastalıklı oyunlarına kurban gittiği için beyni hasar gören Isaiah'ın aksine annem tamamen akıllı başında olmasına rağmen beni ortada bırakmıştı. Babamın gelecekteki intikam tehditleriyle uğraşmak için burada kalmayacaktı.

ve bana onunla gelmemi söyleme zahmetine girmedi. *Aklından çıkmış olmalı.*

Su, ateşten yağmur damlacıkları gibi tenime düştü ve kavurucu yanık altında kıldım. Journey'nin ve benim daha önceki karşılaşmamızın buz gibi acısını hissetmekten ve tüm ailemin ayakkabımın altındaki bir kir zerresinden başka bir şey olmadığı gerçeğinden kesinlikle daha iyiydi.

"Bok gömmek asla işe yaramaz, Cade. Neler oluyor?"

Göğsümdeki baskı gitmiyordu ve bu geceki iddia partisinin düşüncesi -ki genellikle bana küçük bir kaçış sağlardı- beni huzursuz etmekten başka bir şey yapmıyordu. *Gidecek mi?*

"Cade."

Akıntının altında gözlerimi kapattım ve suyun beni bir anlığına boğmasına izin verdim. Soyunma odasının kapısının açılma sesi ve takım arkadaşlarımın konuşmalarıyla gözlerimi tekrar açtığımda Isaiah'a hızlıca baktım ve o da bakışlarımı anında karşıladı.

"Tekrar olmasından mı korkuyorsun?" "Tekrar ne olacağından mı korkuyorum?"

O gecenin görüntüleri gözümün önüne geliyordu ve sıcaklığın altında tenimi kaşındırıyordu. Cansızdı ve o gece yaşadığım pişmanlık ve suçluluk o kadar ağırdı ki, sağlık görevlileri onu aldıktan sonra ayakta zor durabildim.

Gözlerimi tekrar kapattım, onun görüntüsünü ve kalbimin acı içinde çılgılık atışını uzaklaştırmaya çalıştım ama sıcak suyun altında durdukça anılar daha da ağırlaştı.

Elimdeki not on beşinci kez kırılıyordu ve kalem sürekli ezilmekten ve düzeltilmekten lekelenmişti. Sırtımı koridorun sert duvarına dayamış, sokağa çıkma yasağından sonra yatağımın dışında ne yaptığımdan şüphelenecek herkesten uzakta saklanıyordum. Sokağa çıkma yasağından sonra sık sık odamdan çıkmadığımdan değil -hepimiz çıkıyorduk- ama burada bir münzevi gibi oturuyor, elimde buruşuk bir kağıt parçası tutuyor, sanki onun yerine yırtılan benmişim gibi hissediyordum.

Journey'in ona gitmesini söylediğim yer olduğunu biliyordum ve ona gelmeyeceğimi söylememin hiçbir yolu yoktu, ki bu zaten her şeyi mahvederdi. Telefonu yoktu ve tehdit titreyen parmaklarımın arasındayken oraya gitme riskini almak bile istemiyordum. Birisi Journey'i yalnız bırakmamı istiyordu ve kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu da beni çıldırtıyordu. Herkese güvensizlikle bakıyordum, arkadaşlarıma bile, ki bu tamamen saçmalıktı. Onlara neler olduğunu anlatmam gerekiyordu ama kendimi söz verdiğim her şeye ters düşen bir konumda bulmuştum.

Birine bağlanmamam gerekiyordu. Asiler ve benim kimseyle yuva kurmak gibi bir planımız yoktu, özellikle de uyumsuz ve kuralları çiğneyecek kadar cesur kızlarla dolu bu lanet olası yatılı okulda. Tek seferlik bir şey olması gerekiyordu ama... Journey. O farklıydı. Dudaklarının hafif kıvrımı beni tahrik etti. Yanaklarındaki kızarıklık beni onun daha da kızarmasına itmekten başka bir şey yapmadı. Onunla gizlice flört ederken attığı kahkahanın tatlı sesi, olmak için yetiştirildiğim şeye

bir rehabilitasyon gibiydi. O ve ben saatli bir bombaydık. Bunu en başından beri biliyordum.

Doğru şeyi yaptığımı bilmeme rağmen midem sıkışmıştı. Onu uzaklaştırmak gerekliydi. Bunu yapmak canımı yakıyordu, ki bu korkutucuydu çünkü sık sık acı hissetmezdim. Hayatı boyunca pek bir şey hissetmediği için cezalandırılmış biri için acı her zaman kısa süreliydi. Ama bu gece, kalıyordu ve güçlüydü. Onu incittiğim için duyduğum suçluluk duygusunu yutmak için kendimi zorlamam gerekiyordu, çünkü bu çok canımı yakacaktı.

Nota tekrar baktım, çamaşır dolabında bir düzine daha sakladığımı biliyordum. Bir süre, avını bulmak için ormanda sinsice dolaşan bir kurt gibi bekledim. Benimle uğraşan her kimse eninde sonunda hata yapacağını düşündüm. Ben bunun için yetiştirilmiştim: bir tehdidi daha oluşmadan bulup kendi ellerimle hemen yok etmek için. Ama kimse hata yapmamıştı, bu da babamın bir şekilde önemsedığım bir şey olduğunu öğrenip öğrenmediğini merak etmeme neden oldu. Diğer her şeyi aldığı gibi onu da benden almasına ihtimal vermiyordum.

Başım arkamdaki sert duvara çarptı ve kafatasım acıyla sarsıldı. Parmaklarım sıkıca kenetlendi ve şakaklarımdan ter boşandı. Journey'nin umut dolu bir kalp ve geceyi benim altımda geçirmenin heyecanıyla yanan gözlerle avluda olduğunu bilerek burada oturdukça daha da geriliyordum. Boynumdaki metaforik ilmik kadar gerilmiştim, öyle ki ayağa kalkıp onun ve Sloane'un kapısını yumruklamama saniyeler kalmıştı. Sloane oraya gidip onu yakalayabilirdi. Sloane aptal değildi. Journey ve benim aramda bir şeyler olduğunu biliyordu. Muhtemelen okulun yarısı biliyordu. Arkadaşlarım da biliyordu ama onlar bunun sıradan bir sevişme olduğunu sanıyorlardı. Ama öyle değildi. Hiç de değildi. Onu sonsuza dek yanımda tutmak istiyordum.

Yırtık kâğıdı arka cebime tıkıştırarak topuklarımın üzerinde döndüm ama siren sesleriyle durakladım. Kaşlarım çatıldı ve saklandığım küçük kuytu köşenin penceresine koşup dışarıya baktım. Kimin ambulansa ihtiyacı var ki? Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarparken burkuluyordu ve en iyi arkadaşımın kollarında gevşek bir bedene indiğim anda hep birlikte öldü.

"Hayır," diye mırıldandım, döndüm ve kızlar koridoruna doğru koşmaya başladım. Ayaklarım halıya sürtündü ve ciğerlerimi dolduran boğucu panikle adımlarımı sektirdim. Nefes alamıyordum ve görüşüm stresten bulanıklaşıyordu. Ne olmuştu böyle? Planlarım arkamda alev alıyordu ve birden doğruyla yanlışı ya da hangi yöne gitmem gerektiğini bilemez hale gelmiştim.

Müdürün açık ofis kapısından geçip St. Mary's'in önüne doğru koşarken ılık gece sıcak yüzüme çarptı. Sert zemine inmek için hepsinin üzerinden atlarken tek bir taş basamak bile ayaklarıma çarpmadı ve Isaiah St. Mary's'in kenarından döndüğünde, kollarında bana bir şeyler hissettiren tek şeyi tutarken, ayakta durmak için kendimi fiziksel olarak zorlamam gerekti.

Ambulans dolambaçlı yoldan yukarı doğru uçuyor, kaleyi andıran okulumuzun demir kapılarının önünden hızla geçiyordu ama duyabildiğim tek şey arka cebimde sakladığım notun yankılanan sözleri ve kanımın vücudumun her santimetresine bir barajın ikiye bölünmesi gibi hücum etmesiydi.

"Yolculuk," cansız bedenine bakarken sesim çatallaştı. Isaiah benimle konuşuyor, bir şeyler bağıırıyordu amabben hareket edemiyordum. Journey'nin başı geriye doğru savrulmuştu ve güzel,

Sanki beni beklerken avluda yere atılmış gibi saç tutamlarında kir parçaları vardı. Güneşin öptüğü kusursuz teni artık altın sarısı bir bronzlukta değil, her iki kolunu ve gömleğini kaplayan kan izleriyle solgundu.

Zaman çok hızlı ama bir o kadar da yavaş geçerken Isaiah'a doğru koşmaya çalıştım. Ben yaklaşmak için çabalarken müdürün elleri gövdemi sararak beni durdurdu. "Ne, ne oldu?"

Bağırışımın sesi etrafımdaki sessizliği bozdu ve aniden Isaiah'ın bana ait bir şeyi teslim ederken sağlık görevlileriyle konuştuğunu ve Müdür Ellison'un bana başka tarafa bakmamı söylediğini gördüm.

"Neden kanlı?" Hâlâ müdürün elinden kurtulmaya çalışırken sordum.

Isaiah koşarak yanıma geldi ama ben omzunun üzerinden ambulansın arkasına atlayan sağlık görevlilerine baktım ve hep birlikte St. Mary's'den ayrılmak üzere dolambaçlı yoldan aşağı uçarken yenilgiyle izledim.

"Cade." Müdür beni bırakır bırakmaz Isaiah'nın elleri yüzüme dolandı. Öne doğru yuvarlandım ve Isaiah'ın kanla kaplı gömleğine tutundum. Gözlerimin içine bakıp "Onu bilekleri kesilmiş halde buldum" dediğinde kusmuk boğazımı yaktı. Kısa bir süre avluya doğru baktı. "Öyle görünüyordu-"

Okul müdürü en iyi arkadaşımın sözünü kesti ve söyledikleri için onu azarlayacak enerjim yoktu. "İntihar etmeye çalışmış gibi görünüyordu, Cade. Şimdi ikiniz de içeri girin. Konuşmamız gerek."

Kirpiklerime yapışan su damlacıklarının arasından göz kırparken, düşün kapatılması beni geçmişe götürdü. Anılarımda daha fazla dayanamayana kadar ittiğim o tek geceyi yeniden hatırlarken yoğun bir duygu dalgası kemiklerime yapıştı. Sudan çıktığımda Isaiah bana bir havlu fırlattı ve konuşmamızı bitirdi.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum. O gece gerçekte ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Belki de öğrenmelisin. *Ondan.*"

Beyaz pamuklu havluyu sertçe kavradım ve o geceyi aklıma getirdiği için Isaiah'nın boğazını yumruklamak istedim, zaten bunu düşünüyor olsam bile. Sanki her zaman başımın üzerinde dolaşan kara bir bulut gibiydi ve onun adını bir başkasının ağzından duymak bile içimi ürpertiyordu çünkü bu adı her duyduğumda onu son gördüğüm ana geri dönüyordum. *Kanlı.*

Giyinmek için acele ederken içimi öfke kapladı. Tek bir kişiyle bile göz teması kurmadım, Shiner ya da Brantley bile şakalaşıp beni iddia partisi için gaza getirmeye çalışırken, herkes benim her zamanki haltımı yiyeceğimi ve kirli, gizli odalardan birinde istekli bir kızı becereceğimi varsayıyordu. Son zamanlarda daha özgürdük. Bu Isaiah, Brantley, Shiner ve benim Bain'i - hepimizin buraya izlemeye gönderildiği eski rakibimizin oğlunu- izlemek zorunda olmadığımız ilk sahiplenme partisiydi. Bain artık bir tehdit değildi.

tam anlamıyla geleceğimizi mahvetti. Brantley ve Shiner gevşemeye hazırды ve o burada olmasaydı ben de gevşeyecektim.

Sadece yirmi dakikalık bir teselli için kendimi birine kaptırmak yerine, Journey'e kaptıracaktım - o gelmese bile. Çünkü gelmese bile koridorda, bir önceki gece olduğu gibi odasından çıkmasını bekleyecektim.

Shiner'ın eli omzuma vurdu ve vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Bir şey yerine oturdu ve eğer az önce katıldığım yorucu oyun ve son birkaç aydır kendimi kontrol etme pratiğim olmasaydı, kolunu ikiye ayırabilirdim.

Lanet olsun, çok gerginim.

"Bu gece için hazır mısınız? Yoksa sırf Journey geri döndü diye ilk partisine giden birinci sınıf öğrencisi gibi duvara yaslanıp duracak mısınız?"

Dişlerimi gösterdim ve Shiner'ın alaycı gülümsemesi öfkemi okşadı ve sinirlerimi dürttü. "Hâlâ adını söyleyemiyor muyuz? Kusura bakmayın. Parti bir saat içinde başlıyor. Doğu salonundaki eski dostum Abe Lincoln'ün portresinin arkasında bir şişe var. Al bakalım. Bir içkiye ihtiyacın var."

Shiner'ın elini omzumdan çektim, haklı olduğunu çok iyi biliyordum.

Baharatlı kolonya ve meyveli parfümle karışmış nemli, küflü kir ciğerlerime doldu. Kokudan neredeyse öğürecektim. Tekilanın tadı dilimde ısrarcıydı ve özel talep partisine giden örtülü koridorda sinsice ilerlemeden önce şişeyi geri devirdiğime anında pişman oldum, çünkü tadı beni doğrudan Araf'a itti.

En son tekilayı St. Mary's'in çatısında şu anda aradığım kızla içmiştım. Bu gece gelip gelmeyeceğinden emin değildim ama içimde bir his vardı çünkü Isaiah partinin kapısı her açıldığında gözlerini benden ayırmıyordu. Bu partilerin işleyişı, sokağa çıkma yasağından sonra olduğu için, herkesin nöbetçi öğretmeni kaçırmak için koridorlarda dolaşmak için ayrılmış bir zamanı olmasıydı. Bu okulda otoriteyi gölgede bırakmak zor değildi. Çoğu rahatsız edilmek istemiyordu, bu yüzden gerçekten *bakmadılar*.

"Birazdan burada olurlar," dedi Isaiah yanımdan geçip açık içki masasına doğru yürürken. Işıklar bir rave gibi ileri geri titriyordu ve herkes isyan ve kötü kararlarla sarhoştı. Erkekler kızları süzüyor, kimin onlarla göz göze geldiğine karar veriyor ve gecenin geri kalanı için planlarını sessizce konuşuyorlardı. Oradaydım, yapmıştım. Birçok kez. Bu gece bunların hiçbirini için havamda değildim.

Kıskançlığın yakıcılığı, beni duvara yapıştıran sıcak, metal bir çubuk gibi içime işledi. Karanlık odada kötü bir karar vereceğini ve Journey ile bir şeyler yapmaya çalışacağını bildiğim her erkeği taradım.

Bain'in arkadaş grubunda karar kıldım.

Onu hiçbir yerde bulamadık.

Bir sıçanı gördüğümde tanırdım ve Bain muhtemelen hayatı boyunca ilk kez sessiz kalmasına ve Gemma'nın Coven'lardan geri alınmasına yardım etmesine rağmen, karşımdayken ona gözümü kırpacak kadar bile güvenmiyordum.

"Bain nerede?" Isaiah gelip yanımda dururken sordum. Brantley ve Shiner sahadaydı ve sanki bu ilk atışlarıymış gibi şut atıyorlardı. Dürüst olmak gerekirse öyle sayılırdı çünkü bu gece babalarımız için çalışmıyorduk. Bain'i bulmaya ya da daha önce olduğu gibi hareketlerini takip etmeye gerçekten gerek yoktu. Ama ben yine de yapardım.

"Buralarda bir yerdeydi." Isaiah benimle birlikte kalabalığı taradı. Kalbimin güm güm atışı hoparlörlerden yükselen hareketli şarkıyla eşleşti.

"Ona hâlâ güvenmiyorum," diye homurdandım kısık bir sesle, çenemi sıkarak.

Isaiah daha fazla araştırırken kaşları çatıldı. "İyi bir sebepten dolayı. Bize yardım etti ama bu ona güvendiğim anlamına da gelmiyor. Gemma'nın etrafında olmasını istemiyorum. Asla. O da bunu biliyor."

Bain'i Journey'nin etrafında da istemediğimi anlaması için bunu söylememe gerek yoktu. Ona bakışları, kıskançlıktan çok daha güçlü bir şeyle geri tepmeme neden oldu. Gözü her zaman onun üzerindeydi ve ikimiz de ona ne kadar tehdit gönderirsek gönderelim, yerinden kıpırdamıyordu.

Bazıları yetiştirilme tarzımdan dolayı paranoyak olduğumu söyleyebilir ama ben tesadüflere inanmazdım. *Tesadüflerden* kaynaklanan çok fazla berbat şey olmuştu. Hiçbir şey tesadüfi değildir.

"Onu göremiyorum." Kızların burada olmadığı ve Bain'in kayıp olduğu süre uzadıkça sinirim bir kademe daha arttı. Eski alışkanlıklar asla ölmez. *Nerede lan o?*

"Ben de öyle," dedi Isaiah, sesinde müziğin sesini bastıran bir sertlik vardı. Mary's'in alt katına inmek için kullandığımız yeraltı koridoruna geri dönmeye hazır olduğunu biliyordum ama bir saniye sonra derin bir nefes aldı. "Önemli değil. Kızlar burada."

Onu küçük arkadaş grubuyla birlikte partinin kapısında dikilirken yakaladığım andan itibaren lanetlenmişim.

Midem soğuk, nemli zemine düştü ve gözlerim öfkeli bir sıcaklıkla parladı. Buna hakkım yoktu ama Journey'nin az önce bana savaş ilan ettiğinden oldukça emindim. Çoktan ona doğru yola çıkmıştım, onu kasvetli, boş koridordan geçirip kıyafetini değiştirmesi için lanet olası odasına kadar itmeye hazırdım.

Kesinlikle olmaz.

"Buna hakkın yok, Cade." Ben bir adım bile atamadan Isaiah önümdeydi. "Onu kendi haline mi bırakıyorsun? Eğer öyleyse, arkanı dön. İsteddiğini giyebilir."

"Bunu, *iyi* bir *kızı* yalnız bırakması gerekirken kapıları kıran adam söylüyor."

Isaiah'nın çenesi titredi. "Eğer onu istiyorsan, git ve al. Ama bir saat önce istemediğini söylemiştin."

Nefesimin altında homurdandım. "Onu çok istiyorum Isaiah. Sadece ona sahip olamıyorum."

Isaiah'nın elleri göğsümden hiç ayrılmadı ve eminim ki göğsümde gümbür gümbür atan öfkeyi hissedebiliyordu.

içeriden. "Bana bir şey söylemiyorsun. Senin içini görebiliyorum. Bu babalarımızla aramızdakinden de öte bir şey."

Homurdandım. "Babalarımızla aramızdaki mesele senin anlattığın kadar temiz değil."

Arka planda şarkı değişirken başını salladı. İnsanlar muhtemelen aval aval bakıyordu ve umarım bu odadaki her erkek kan basıncımdaki yükselişi hissedebilir ve onunla uğraşmaması gerektiğini *bilirdi*. "Başka bir şeyler dönüyor. Sır saklamak seni bir yere götürmez. Özellikle de onunla. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Sır saklamak bana hayatta kalmak için öğretildi." Isaiah'nın ellerini göğsümden ittim, en arkadaki duvara doğru yürüdüm ve sırtımı duvara yasladım, gözlerimi kan dolaşıma kötü bir arzu dozu gönderen bir dizi tonda bacaktan ayırmadım.

YEDİNCİ BÖLÜM

YOLCULUK

Onlara bakacakları bir şey verin. Hayatım boyunca tutunacağım bir anne tavsiyesi vardı. Anne tavsiyesi derken *Cosmo* dergisinden bahsediyorum, çünkü benim bir annem yoktu, ama onun kendinden emin ve ateşli olduğunu ve beni kendi bencil arzuları için değil, bir sebepten dolayı bıraktığını düşünmek istiyorum. Belki de hiç tanımadığım bir annenin hayalini kurmak kadar iyimser bir şeye tutunmayı seçen içimdeki hayalperestti ya da belki de kendimi reddedilme hissinden korumanın bir yoluydu, sanki varlığım beni yaratanlar için tatsızmış gibi.

Ne olursa olsun, St Mary's Yatılı Okulu'nun tüm öğrencilerine bu gece bakacakları bir şey veriyordum. Bu iddia partisi, belki Gemma hariç, bu insanların hiçbirinin bilmediği Journey versiyonu tarafından resmen *sahiplenildi*. Beni o yerde gördü. O yozlaşmış, steril hastane tam anlamıyla kâbusların yapıldığı yerd. Ama onun dışında yaşıtlarım bana kendini öldürmeye çalışan bir kız gibi bakmayacaktı. En azından plan buydu.

Parti için hazırlanırken Sloane'un dolabındaki kıyafetleri indirirken doğru seçimi yaptığımı biliyordum. Odamdan gizlice çıkıp hayatta kalmak yerine *eğlenmeye* çalışmayalı çok uzun zaman olmuştu. Akıl hastanesindeki odamdan her kaçışım, yarın yokmuş gibi parti yapan ve öpüşen gençlerle dolu nemli bir bodrum katında akılsızca içmekten çok daha ağır basan bir nedenden kaynaklanıyordu. Gerçi bu gece sadece baş döndürmeyecek ve fısıltılara neden olmayacaktım. Işıklar söndüğü anda, Gemma, Mercedes ya da Sloane'un dahil olmadığı bambaşka bir maceraya atılacaktım.

Partinin kapısı arkamızdan kapandığında, "Kıyafet konusunda iyi seçim," diye boğucu bir sesin arkamdan ve kızların arasından çıktığını duydum. Arkama bakmadım çünkü ses tonu iltifatla pek uyuşmuyordu. Gemma kimin konuştuğunu görmek için arkasına bakarken saçları kolumu gıdıkladı ama bir şey söyleyemeden ses tekrar başladı. "Bu herkesin senin hakkındaki ilk izlenimini ortadan kaldıracak -en azından bir süreliğine."

Gemma etrafımda dönerken ona yan gözle baktım ve dikkatimi dağıttığı için yarı şükrettim. Beni kanlar içinde buldukları geceden beri olduğu gibi bu gece de dikkat çekeceğimi biliyordum ve bundan hoşlanmayacağımı da biliyordum. İnsanların hakkımda yanlış bir fikre kapılmak yerine beni kendime güvenen biri olarak görmelerini tercih ederdim. "Peki bu nasıl bir izlenim, Aubrey?"

Aubrey. İsmi biliyordum. Callie'nin arkadaşlarından biriydi. Daha önce kızlarla hiç sorunum olmamıştı ve yetimhanenin en büyüğü olduğum için kimse bana şımarıklık yapmaya cesaret edemezdi. Küçükler bana bir abla gibi bakıyordu ve evlat edinilene kadar bir aileye sahip olduğum en yakın şey onlardı. Ama Aubrey'nin ses tonu bir hakareti ima ediyordu.

Hafifçe alay ederek enseme vurdu ve saçlarımı karıştırdı. "Sadece herkes Journey'i görünce *emo* sanıyor. Kalın göz kalemi sürse ve tırnaklarına siyah oje sürse şaşırmayız." Onun

Gölmek beni rahatsız etti, bu yüzden gözlerimi önümdeki kalabalıktan uzak tutmaya dikkat ederek hızla etrafımda döndüm. Aubrey güzeldi ama unutulabilirdi. Göze çarpmıyordu ama şu anda buna imreniyordum. Hiçbir zaman fazla dikkat çekmeyi sevmemiştim, bu da muhtemelen yıllar boyunca potansiyel evlat edinen ailelerin dikkatini çekip sonunda beni reddetmelerinden kaynaklanıyordu. Eğer kimse sizi fark etmezse, o zaman kendinizi dışlanan tek kişi olmanın acısından koruyabilirsiniz.

Omuz silktim ve Aubrey'nin yüzüne baktım, o da beni mizahla izliyordu. Yeni cilalanmış siyah tırnaklarımı yukarı kaldırdım ve onlara baktım. "Görünüşe göre yolu yaralamışım bile."

Gemma, Mercedes ve Sloane, Aubrey'nin arkadaşlarının çoğuyla birlikte -Callie de onlardan biriydi- herkes bizim küçük atışmamızı izlerken sessiz kaldılar. Daha önce bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmamışlardı ama anlaşılan son sekiz ayda benden başka bir şey değişmişti ve bunun neyle ilgili olduğunu bildiğime dair içimde bir his vardı. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Aubrey parlak siyah oje seçimime gözlerini devirdi ve kıyafetimi tekrar taradı. Ben de aynısını yaptım, dar siyah bluzun altında göze çarpan düz göbeğime doğru küçük bir ten gösterisinde durdum ve sonra kalçalarım boyunca biraz bol olan mini eteğe doğru ilerledim. Acaba siyah deri ceketimi çıkarıp yara izlerimi göstersem ne derdi?

Hepimiz kıyafet seçimimi tekrar gözden geçirirken Sloane bir adım öne çıktı. Bir yanımda, kendini daha iyi hissetmek için başkalarını aşağılayan kızlardan biri olduğu için botumun topuğunu alıp Aubrey'nin ayak parmağına vurmak istiyordu ama bu beni de onun kadar kötü yapardı, bu yüzden sessiz kaldım.

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyorum." Sloane'un gülümsemesi yüzüne yayılırken kollarını kendi dar atletinin üzerinde kavuşturdu.

Aubrey Sloane'a dönüp sözünü bitirmesini beklerken mavi gözleri kızgınlıkla parıladı.

"Kıskanıyorsun."

Aubrey neredeyse ciyaklıyordu. "Kıskandın mı?" Tekrar bana baktı. "Onu mu?"

Sloane bir kahkahayı bastırmaya çalıştı. "Journey döndüğüne göre, Cade'le gece ziyaretlerinin artık olmayacağını biliyorsun. Senin seks arkadaşını aldığı için kızgınsın."

Öne doğru bir adım attım, botumun burnu Aubrey'nin striptizci topuklarının önüne çarptı. Cade Walker için muhtemelen hiç olmadığı kadar önemli olduğunu düşünen kıza döndüğümde, kıskançlığı onun dolgun göğsünden söküp aldım ve sıkı parmaklarımla kavradım. "Cade ile gece ziyaretlerine devam edebilirsin. Onu senden geri çalmak için burada değilim."

Zaten pembe olan yanaklarındaki kızarıklık daha da arttı. "Başlangıçta onun sende olduğunu bilmiyordum,

ucube."

Beni yaralamaya çalışmasına güldüm ve gerçeği söylemekten başka bir şey yapmadım. "Ben yapmadım, sen de yapmayacaksın."

Arkamı dönüp Aubrey'nin bir sonraki hakaretini arkamda bırakarak Sloane'un elini tuttum ve Gemma ve Mercedes'le birlikte partinin içine doğru ilerledik. Diğer kızların duyma mesafesinden

ıkar ıkmaz Mercedes rahat bir nefes aldı. "Aubrey'nin hiç böyle davrandığını görmemiştim," diye homurdandı ve yüzünde pis bir ifadeyle arkasına baktı. "Onun gibi değil

başka erkeklerle seks yapmadı. Shiner'la yattığını biliyorum."

Sloane yakındaki masadan birkaç içki kaptı ve gözlerimi aşağıda tutmaya özen gösterdim çünkü şüphesiz üzerimde bakmam için yalvaran bir dizi göz olduğunu biliyordum.

"Shiner'ı takip ediyorsun, değil mi?" Sloane sırttı ve Mercedes bu varsayıma sinirlendi.

"Ne? Hayır. Kiminle yattığını bilmek o kadar da zor değil. O herkesle yatar."

"Görünüşe göre Cade de öyle." Adını yüksek sesle söylemek bile içimi acıtıyordu. Kalbim hızla çarparak çığlık attı ve kıskançlık hissettiğim için kendimden nefret ettim. *O benimdi -burada önemli olan kelime "benimdi".*

"Hey, bebeğim." Isaiah benim mantıksızlığımdan saniyeler sonra yanıma geldi ve Gemma'yı dudaklarından öptü. Ellerini Gemma'nın beline dolayıp dilini boğazından içeri soktuğunda kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Bir zevk hırıltısı onu terk etti ve bu kadar çok PDA göstermeleri normal olmalıydı, çünkü kimse havadaki seks kokusundan etkilenmiş gibi görünmüyordu. *Tamam o zaman.* Tobias kız kardeşinin dille becerildiğini gördüğünde aklını kaçıracaktı. Kız kardeşine olan sevgisi çok derindi. Bir zamanlar ikimizin de evimiz dediği o bok çukurunda onu hayatta tutmuştu.

Sloane'un kulağına eğildim ve kendimden başka kimseye güvenmediğimi düşünerek gözlerimi ödüle diktim. *Ona güvenebilirsin.* "İddia başladığında ortadan kaybolacağım. Yine de benim için endişelenme. Tamam mı?"

Gözleri hafifçe büyüdü ve o kadar mesafeli olduktan sonra ona sırrımı açmama şaşırdığından mı yoksa sadece endişelendiğinden mi emin değildim. "Nereye gidiyorsun?"

Sloane söz konusu olduğunda gardımı *biraz* düşürmüş olabilirdim ama o kadar da değil. "Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ama ben iyiyim."

Sloane gelip önümde durdu ve ellerini omuzlarıma koydu. Bakışlarını benimkiler arasında gidip getiriyordu ve oradaki çatışmayı gördüm ve bunun yaptığı tek şey beni daha da fazla güvenmeye itmek oldu. "Sloane, daha önce ne dediğimi hatırlıyor musun? Her şeyin görüldüğü gibi olmadığını?"

Başını salladı, siyah parlak saçları yukarıdan gelen mavi flaş ışığını yakalıyordu.

Tekrar eğildim ve kulağına fısıldadım. "İntihara meyilli değilim." Nefesi kesildi ama oradaydı. "Ve hiçbir zaman da olmadım."

Onun alanından geri çekilirken, ellerinin omuzlarımda sıkılaştığını hissettim. Kalın, siyah kirpikleri şaşkınlıkla dalgalandı. O bir şey söyleyemeden başımı sola çevirdim ve onu hemen yakaladım. Buraya adımımı attığım anda nerede olduğunu biliyordum, bu yüzden odanın o tarafından kaçınmışım. Bir tür kargaşanın içinde sıkışıp kalmış iki hareketsiz varlıktık. Yüksek sesli müzik, dans eden vücutlar, kirli zemine dökülen içkiler, yapılan sessiz konuşmalar. Ve işte oradaydık, birbirimize bakıyorduk, ikimizin de kafasına doğrultulmuş bir tabanca gibi kilitlemiş ve doluyduk.

Sıcak gözleri gece kadar karanlıktı ve keskin, çıkıntılı gölgeler yüz hatlarını kaplıyor, köşeli çenesini ve dolgun dudaklarını gösteriyordu. Beyaz bir tişört ve koyu renk bir kot pantolon giymişti

ve bakışlarım vücudunda gezinip tekrar gözlerini bulduğu anda sanki eli boğazıma sarılmış gibi hissettim,

beni boğuyordu. Bana dik dik baktı, çenesi bizi zamanlayan bir saat gibi tıkırdıyordu ve benim onu taradığım gibi o da beni tarayınca nefesim kesildi. Bakışları tekrar benimkilere kaydığında neredeyse sıçrayacaktım, her zaman tutunduğum sıcaklık buz gibi bir hayal kırıklığına dönüştü. Dudağı hırladı ve içinde bir şeyler yandı. Başını bir kez salladı ve işte o anda kendimi öfkelenirken buldum. Neredeyse akıl hastanesindeki o ilk ayımda başıma gelenler için onu suçladığım zamanki kadar kızgındım.

O olmasaydı o avluda asla tek başıma olmazdım.

Bakışlarını üzerimde tutarken dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı, artık neredeyse herkese karşı duyduğum korku ve çekingenliği bir kenara iterek başımı ona doğru salladım. Benim üzerimde hiçbir otoritesi yoktu, özellikle de şimdi.

Cade ve ben birbirimize ne kadar uzun süre bakarsak vücudum o kadar geriliyordu. İkimiz de birbirimizden gözlerimizi kaçıramayacak kadar inatçı, sessiz itiraflarla ve hatta belki biraz da nefretle doluyduk. Belki kıyafet seçimimden ya da geri döndüğümünden beri süregelen fısıltı ve dedikodulardan kaynaklanıyordu ama ürkek ve korkak Journey bu gece artık görünürde yoktu. Birden yumruklarımı Cade'in göğsüne vurmak ve içimdeki tüm kızgınlığı ondan çıkarmak istedim. Bu gece için açıklanmamış planlarım olmasaydı, bıçağı ikimizin de göğsüne biraz daha saplamak için kendimi kaybedecek bir adam bulabilirdim.

Sonunda ağızlık çıkmış gibi sessizce hırladım ve Cade'in yüzünde öfkeli çizgiler oluştuğunda, her adımını takip eden ezici bir baskınlık kokusuyla birlikte, çarpışma için kendimi sabitledim. Patlamamıza saniyeler kalmıştı ve şu anda yaydığım güven ve öfke ne olursa olsun, kendimi hazırlamadığım şeyler söylenecekti.

Hoparlörün cızırtısı tepemden duyuldu ve müzik kesildi. Cade adımlarının ortasında durdu ve çözemediğim bir sürü şeyle dolu sıcak bakışlarını üzerime dikti.

Bir ses odanın içinde yankılandı. "Kuralları unutmayın, St. Mary's. Ve Asilere dikkat edin. Bu gece sinsi sinsi dolaşıyoruz." Bir duraklama oldu ve Cade'e sakladığım kelimeleri yuttum.

Isaiah arkamdan bağırdı. "Ben hariç. Ben sadece bir kız için buradayım."

Sınıf arkadaşlarımızdan bazıları güldü ama mikrofondan konuşan Shiner, Isaiah'ın yorumunu görmezden geldi.

"Işıkları kapatın. *İddia zamanı.*"

Ayağım, yeraltı koridoruna açılan ince kapıdan geçerken içine düştüğüm su birikintisine çarptı. Duvar boyunca uzanan mumların soluk ışıltısı beni ısıtırken iddia partisini ve *diğer şeyleri* dışarıda bıraktım. Bağcıklarından tutarak botlarımı çıkardım ve müdürün ofisine doğru yoluma devam ettim.

Ayak parmaklarım fayans döşeli zeminde üşüyordu ama sokağa çıkma yasağından sonra yataktan çıkarken mümkün olduğunca sessiz olmanın çok önemli olduğunu biliyordum. Mary's'de değil ama Covenant Psikiyatri Hastanesi'nde olmanız gereken saatte odanızda bulunmamanızın sonu kötü bitiyordu. *Her zaman*. Yani, nasıl isterseniz öyle anlayın ama o psikopat yerde bazı değerli beceriler öğrendim.

Koridoru dönerken, Müdür Ellison'ın ofis kapısına yaklaştıkça kalbimin atışlarını dinledim. Soğuk, kış havasına açılan iki uzun meşe kapıya baktım ve onlardan sıvışıp gitmenin ne kadar kolay olacağını fark ettim.

Ama nereye gideceğim?

Bir aileye ya da ev diyebileceğim bir yere sahip olmamak özel bir işkenceydi. Hayatımın sırlarını ortaya çıkarmak için müdürün odasına girmemin nedeni de tam olarak buydu. Okul dosyamda işe yarar bir şey bulabileceğimden şüpheliydim ama denemek zorundaydım. Yetimhaneye gelmeden önce Rahibe Mary'ye geçmişimi ilk sorduğumda, anlatacak pek bir şey olmadığını söylemişti. Genç ve saftım ve herkesin bana söylediği her şeye inanıyordum. İnsanların yalan söylediğini ve her şeyin görüldüğü gibi olmadığını tam olarak kavramam yıllarımı aldı.

Bir şeyler hakkındaki gerçeği öğrenmek istiyorsanız, sırları ve yalanları kendi başınıza çözmeniz gerekirdi ve hayatımda farkında bile olmadığım bir sürü sır olduğundan emindim. Ve belki de bunun sekiz ay önce olanlarla bir ilgisi vardı.

Mercedes sayesinde hafifçe dalgalanan saçlarımı omzumun arkasına atarak kulağımı Müdür Ellison'ın odasının kapısına dayadım. Kalbim korkuyla besleniyordu ama her atışın ardından usulca gelen lezzetli bir isyan da vardı. Müdür Ellison'ın içeride olmadığından ve muhtemelen bu okuldan sonraki dolambaçlı yolun aşağısındaki yeni evinde *baba* rolünü oynadığından emin olduğumda, ceketimin cebinden tokayı çıkardım ve Tobias'ın bana öğrettiği gibi kapıyı açmaya başladım.

Üç ıskaladım ama dördüncüsü de işe yarayacaktı. Dik durdum, kısa bir an için başarımdan gurur duydum, sonra kolu çevirdim ve kapıyı arkamdan kapatmak için hızla içeri daldım. Geniş ama dağınık ofisi rahat bir nefes doldurdu. İçerisi yanık odun kokuyordu; boğuk, artık duman öksürmemeye neden oluyordu. Botlarımı kapının yanına koydum ve yumuşak halının üzerinde yürüyerek masasının üzerindeki lambayı yaktım. Koyu renkli ahşabın her santimini kaplayan kâğıtlar etrafa saçılmıştı. Müdür Ellison'ın her zaman ne kadar düzensiz görüldüğüne gülerken dudaklarımda küçük bir gülümseme daha belirdi. Zamanının %99'unda boyundan büyük işlere kalkışıyordu ve baba olmanın getirdiği yeni sorumlulukla muhtemelen daha da kötü durumdaydı.

Ama baba olmak hakkında ne bilebilirim ki? Ya da kız çocuğu? *Hiçbir şey*. Hiçbir şey bilmiyordum ve Müdür Ellison anlatabildiğim kadarıyla iyi bir adama benziyordu. Kişiliğinde özel bir karizma vardı ve bunu sıcak ifadesi ve sevecen doğasıyla birleştirirseniz, olabildiğince babacan biriydi.

Sessiz ayak seslerim müdürün masasının etrafında dolaşırken omurgamda bir heyecan belirdi. Etrafta gizlice dolaşmayı özlemiştim. Bu dağınıklığın tesellisi olarak bir tür sakinlik kendini içimde

Ofis, benimle veya geçmişimle ilgili herhangi bir şey ararken etrafımı sardı.

Burada işe yarar bir şey olduğunu düşünecek kadar saf değildim. Geçmişimdeki bir canavarı işaret eden dev bir kırmızı ok beni öldürmeye çalışan kişiye doğru yönlendirecek değildi ama bir yerden başlamam gerekiyordu ve bu iyi bir başlangıçtı. Cade'e bunu yapanın o olup olmadığını ya da o gece bana ne olduğunu bilip bilmediğini sormayacaktım. *Asla sormayacaktım*. Henüz olmazdı. Kalbimin iki cevabı da kaldırabileceğinden emin değildim.

Masanın üzerine dağılmış kâğıtları karıştırdıktan ve Tobias'ın neyse ki benimkine çok benzeyen okul programına göz attıktan sonra, alt çıkıntının yanındaki iki çekmeceyi açmaya çalıştım ama kilitliydi. Saç tokam sürekli takılıyordu ve saç çizgimin üzerinde ince bir ter çizgisi oluşmaya başlamıştı, bu yüzden onları geçip şömineyi çevreleyen kitap raflarına doğru ilerledim. Tekrar öksürdüm ve yanık odun kokusundan ağzımı kapattım. Tavana kadar uzanan sıra sıra kitaplar vardı ve bir anda okul müdürünün günlerini St Mary's'in göz alıcı salonları yerine burada geçirmesini çok kıskandım, dedikodu bu okulun yaşamasını sağlayan nabızdı.

Daha bir gün önce oturduğum sandalyeye koştum, ağır kütesini kitaplığa doğru çektim ve üzerine tırmandım, bana en basit yollarla rahatlık veren arkaik kitapların her bir sırtında tek bir parmağımı gezdirdim. Küçük bir çocukken ve hatta yetişkinliğe adım attığım şu günlerde bile kendimi hep kitap okurken bulmuştum. Kitaplar bir kaçıştı; farklı bir zamanda farklı bir hayat yaşamamanın bir yoluydu. Ve günleriniz sizi istemeyen müstakbel evlat edinen ebeveynlerin istenmeyen ziyaretleriyle doluyken, bu hayal kırıklığı hissini başka bir şeye dönüştürmek zorunda kaldığınızda işe yarıyorlardı.

Ateşin dumanlı kokusunu içime çekip tarihin ve binlerce hayatın tozunu solurken gözlerim kapandı. Aklıma raftan bir ya da iki kitap aşırıp -belki de müdürün gözünden kaçmayacağını düşündüğüm bir kitap- akşamlarımı okulda beni öldürmek isteyen biri olup olmadığına dair herhangi bir ipucu aramak yerine okuyarak geçirebileceğim düşüncesi geldi. Tam gözlerimi açmış, en üst raftaki dosyalara bakarken donup kaldım. Elim Jane Austen'ın *Emma*'sının sırtında hareketsiz kaldı ve korku, sonlarına doğru düşen domino taşları gibi omurgamdan aşağı aktı.

"Görüyorum ki kitaplara olan aşkın ölmemiş." Sesi domino taşlarını üst üste dizdi ve göğsüme çarpana kadar sırtıma vurdular. Gözlerim önümdeki yırtık pırtık kitaba kilitlenmişti, bir bacağım raftayken diğer bacağım sandalyenin kolunda duruyordu, bükülmeme neden olmadan olabildiğince uzanıyordu. Kapı arkasından sessizce kapandı ve müdürün ofisinin bir derece daha yükseldiğine yemin ettim. "Burada ne yapıyorsun, Journey? Tıpkı senin çaldığın gibi kitaplarla dolu bir kütüphane olduğunu biliyorsun... Okuman için bedava."

Kızgınlık, beni takip etmesine duyduğum şaşkınlığı kör etti ve bu durum beni çok sinirlendirdi. Beni bir şekilde bulacağını bilmeliydim. Gerçek bir avcının yeteneklerine sahipti.

"Ah," dedi, sesi çok daha yakındı. Bakışlarını karşılamak için omzumun üzerinden bakmaya cesaret edemedim. Bu çok inatçı olduğumdan değildi. *Pek* çok nedenden ötürü korktuğum içindi. "Jane Austen? Orada

kütüphanede Jane Austen romanlarıyla dolu bir bölüm vardı... *hatırladın mı?"*

İçimde bir ateş patladı ve anılar o kadar hızlı aktı ki ayağım kaydı. Ağzımdan bir nefes fırladı ve büyük, sıcak bir el çıplak kalçama indiğinde, bulabildiği her yarıktan odadaki tüm oksijen dışarı aktı. Parmakları etime battı, derimi o kadar kabaca ısırdı ki sinir uçlarım kızardı ve bacaklarımın arasındaki noktaya kadar bir ısı izi bıraktı.

"Nefes al," diye emretti Cade. Fısıltı ağzından çıktı ve çıplak bedenime indi. Benim parmaklarım önümdeki rafa saplanırken onun parmakları tenime yapışıp kaldı. Tırnaklarım ahşabı çizerken gözlerimin onun çelik gibi yüz ifadesine kaymasına izin verdim. Gözbebekleri büyümüştü ve alışkın olduğum altın pulları göremiyordum.

"Hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu parmakları tenimden ayrılırken. Bacağımı rafın kenarındaki hak ettiği yere geri iterken pürüzsüz bacaklarımın üzerine ürperti yağdı. Elini yavaşça dizimin kıvrımından aşağıya, ayak bileğime kadar getirip bıraktığında tüylerim diken diken oldu.

Onun göğsü yükseliyordu ama benimki kıpırdamıyordu. Ciğerlerim nefes almak için yanıyordu ama o bir adım uzaklaşana kadar ciğerlerimi kapalı tuttum ve işte o zaman nihayet döndüm ve tuttuğum nefesi dışarı verdim.

Cade hızla arkasını dönüp sırtını benim yarı tırmandığım rafa yasladığında sesi alıştığım çocuğa hiç benzemiyordu. "Böyle mi olacak Journ?" Sözleri nefret gibi çakıllı bir şeyle doluydu. Bu sesi daha önce de duymuştum ve bana karşı *hiç* kullanmamıştı. "Seninle konuşmaya çalıştığımda kaçacak mısın, sana baktığımı görmemiş gibi mi davranacaksın?"

Hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine, üst raftaki dosyaların uçlarına basılmış küçük harfleri tarayarak araştırmama devam ettim. *Cade Walker diye biri yok ve kalbiniz sizi potansiyel olarak ölüme hazırlayan bir çocuk için atmıyor.* Son düşüncemle birlikte kısa bir süreliğine aşağı baktım ve onu şakaklarındaki kaslar ileri geri sallanırken bana bakarken yakaladım.

Gözleri kısılinca içten içe irkildim. "Güzel kıyafet."

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Isırarak karşılık verdim, muhtemelen onu şok etmiştim. *Kalbim acıyor ve*

o.

Çenemi hizalayıp S harfini bularak son isme doğru ilerlediğimde alay etti

Smith. Dünyada Smith soyadını taşıyan iki milyondan fazla insan olmasına rağmen *-ki* bu soyadı bana Rahibe Mary vermişti- üzerinde *Smith* yazan sadece bir dosya vardı. Parmaklarım manilla klasörü sıkıca kavradı ve raftan aşağı atlayarak yumuşak bir gümbürtüyle Cade'in tam önüne indim.

Artık düz bir zemindeydik, göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyordu ve işte o zaman beni tekrar tepeden tırnağa tarayarak kalbimin öncekinden biraz daha hızlı atmasını sağladı. *Onu özlediyorum.* En önemli anlarda kapatamadığım tek duyguydu bu. Gözlerinin üzerimde olmasını da seviyordum ve bu ölmek istediğim anlamına geliyor olabilirdi.

Cade kitap rafından bana doğru fırlarken sorumu duymazdan geldi. Panik beni terk etti

Arkamı döndüm ve sırtımı kitaplara dayayarak onun yerini aldım. Artık o kadar da rahatlatıcı değillerdi. Aslında tam şu anda o kitaplardan birinin açılıp beni yutmasını diliyordum.

"Neden benden kaçıp duruyorsun, Journey?" Ses tonu biraz yumuşamıştı, sanki kızgın değil de meraklıydı, bu da karnıma gerginlik girmesine neden oldu. Birdenbire duygularını saklamaya başlamıştı ve birinin ne hissettiğini bilmenin, bilmemekten daha iyi olduğunu zor yoldan öğrenmiştim. "Bana kızgın mısın? Yoksa benden korkuyor musun?"

İçimi görebiliyordu. Cade beni tanıyordu ve okul yılının çoğunda gitmiş olmama ve bazı şeyler değişmiş olmasına rağmen kalbim hâlâ aynıydı.

"Senden korkmuyorum." *Korkuyor muyum?* Burada durmuş ona bakarken bu sorunun cevabını biliyordum. Korkmalıydım çünkü o gecenin gerçeği avludaki kar ve toprak tabakasının altında derinlere gömülüydü. Ama korkudan başka bir şey hissediyordum ve bir çığa dönüşmeden önce onu nasıl parçalayacağımı bilmemin tek yolu öfkelenmekti.

Cade'in başı eğildi ve ruhum yanaklarında bir anlık güneş ışığına benzeyen gamzelerini görmek için yalvardı. "Değil misin?" Kaşları havaya kalktı ve sanki yanıldığımı kanıtlamaya hazırmış gibi yanağında hafif bir sırtış belirdi.

"Bence tam tersi, Cade," diye fısıldadım alçak bir sesle, göğsüm hızla çekiş kazanıyordu.

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun?" diye sordu, tamamen şüpheci bir tavırla. Öne doğru bir adım attı ve ben dişlerimi sıkarak dosyayı yere bıraktım, içindekilerin yumuşak halının üzerinde süzülmesine izin verdim.

Sesim titriyordu ve bu da korktuğumu *kanıtlıyordu*. Sadece birazcık. Ama olmam gereken sebepten değil. Bir kolumu elimin üzerinden indirip çıplak omzumun üzerinden geçirirken parmaklarım titriyordu. İtiraf etmeliydim ki kıyafetim çok açıktı ve deri ceketimin yere düşmesiyle daha da kötü olmuştu. Soğuk hava ön kollarım boyunca dikey olarak uzanan kalın, kırmızı çizgilere çarptığında kendime olan güvenim sarsıldı ve bunun öncekinden farklı olduğunu fark ettim. Akıl hastanesinde onları kimin gördüğü umurumda değildi. Orada kimse yara izlerini umursamazdı, dışarıdan ya da içeriden. Ama burada? Tüylerim diken diken olmuş kollarım yerine yüzüme yapışmış sert ifadesiyle Cade'in önünde dururken? Kendimden o kadar da emin değildim.

Ayaklarımın topuklarını altımdaki halıya gömdüm, kendimi kitaplığın içine daha da ittim ve bakışlarını olduğu gibi karşıladım. "Benden korktuğunu sanmıyorum," diye fısıldadım. "Bence bunlardan korkuyorsun." Başımı eğdim, kollarıma bakarken pek çok duyguya kapıldım ama hiçbirini çoğu insanın tahmin edeceği gibi utanç değildi. Kalbim göğsümde davul gibi gümbürdeyerek Cade'e baktığımda çenesi gergindi ve yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Onlardan korkuyorsun, değil mi? Onlara bakmayacaksın bile."

Aşağı bakmak için hiçbir hareket yapmadı. Bunun yerine, bir yanıt verdi. "Bu yüzden mi bana bakmıyorsun? Benden korktuğun için mi? Benim hakkımda da aynı şeyi varsayabiliyorsan, sebebin bu olduğunu varsaymak güvenli olur."

Bu *tartışmayı* kazanamadığım için sinirlenerek ellerimi kaldırdım ve onunkilere doğru ittim.

daha önce iddia sırasında yapmak istediğim gibi sert bir göğüs. Kızgınlık ve öfke şüphelerime ağır bastı ve içim isyan etti. "Senden korkmuyorum!" Sertçe iterek dişlerimi gıcırdattım.

Cade kııldamadı.

Şaşkınlıktan irkilmedi bile.

Bunun yerine, eli ince boynuma dolandı ve aniden alanımı kalabalıklaştırarak tüm havayı kendisiyle birlikte aldı. Üst raftan düşen bir kitaptan kaçınmak için beni hızla yana doğru hareket ettirdiğinde boğazımda bir nefes sıkışıp kaldı, ancak dizini çıplak bacaklarımın arasına sıkıştırarak beni doğru yerime geri koydu.

Elim bileğini sıkıca kavradı, tırnaklarım derisine batacak kadar sıkıydı ama irkilmedi. Boynumdaki eli nefes alamayacağım kadar sert değildi ama tüm dikkatimi çekecek kadar sertti. Boğazım avucunun içinde titriyor ve kararmış gözlerine bakarken öfkeli nefesler beni terk ediyordu. "Benden neden korkuyorsun, Journey?" Sıcak, hafif sarhoş nefesi yüzüme çarptı ve ona açmışım gibi içime çekti. Daha önce bir kez işaretlediği boynumun yan tarafına sürtünen parmağının hafif hareketi, tanıdık bir hissin içime yerleşmesine neden oldu. "Nabzın neden hızlı atıyor? Korkudan mı? Yoksa başka bir şey mi?"

İkisi de. Ve bunun tamamen deli olduğum anlamına geldiğinden emindim.

"Bana kızgın olabileceğini düşündüm." Cade başka tarafa baktı, eli hâlâ boynumda kavisliydi. İsterse beni boğabilecek kadar güçlü olduğunu biliyordum ama bunu yapmayacağını da biliyordum; bu da bana aslında ondan düşündüğüm kadar korkmadığımı göstermeliydi. "O gece seni ektiğim için beni tokatlayabileceğini bile düşündüm."

Avucuna karşı yutkundum ve o geceden bahsettikçe nabzımın daha da hızlandığını hissedebildiğini biliyordum. Dikkatini hızla bana geri verdiğinde avucunun içinde sıçradım.

"Ama *bunu* yapacağını hiç ama *hiç* düşünmemiştim..." Cade'in diğer eli kolumu başımın üzerinde tokatlayarak yanıma başka bir kitabın düşmesine neden olduğunda küçük bir inilti beni terk etti. Uzun parmağı, uzunluğunu tekrar yukarı ve aşağı doğru takip ederken kabarık yara izine kıvılcımlar gönderdi. "Kendine."

Öfke ve arzu beni sardı ve göğsümü kıvrıp onunkine doğru iterek zaten karanlık olan gözlerinin daha da kararmasına neden oldum. Önümde sertleşmişti ve içimde ona karşı hareket etmek isteyen hınzır bir yan vardı, sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Ama zaman geçmişti ve ben onun alışık olduğu kız değildim ve onu sandığım kadar iyi tanıdığımdan emin değildim.

Paniklemiş sinirlerim heyecanlı kelebeklere karşı savaşıırken kuru ağzımdan gergin, alaycı bir kahkaha çıktı. "Bu çok komik."

Eli, narin tenime bir ip bağlamış ve ucundan çekiyormuş gibi tekrar sıkılaştı. Geri çekildiğimde kitaplardan tozlar uçtu ve yarattığımız ateşten küçük kor zerrecikleri gibi üzerimize düştü. "Komik mi? Bana yaptığın şeyin komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çenem çözüldü ve tekrar ona doğru itildim, öfkeyle sarsıldım. "*Sana* ne yaptım?"

Gözlerimi, sanki o da en az benim kadar kızgınmış gibi hırıltıyla gerilen dudaklarına diktim ve bu

durum kafamı karıştırdı. Dikkatimi hızla yükselen göğsüne yönelttim ve kalp atışlarını hissettim.

ince, beyaz gömlek. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" "Neyi bilmiyorum?" diye homurdandı.

Bilmiyor.

"Beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyordum, Cade." Yutkundum ve kolumu aşağı doğru kaydırarak onun elinden kurtardım. Boynumdaki nabız noktasını ovmaya devam ederken iki küçük elim de kalın bileğinin etrafına dolandı. "Beni ektiğin için gerçekten kendimi öldürmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

Onu damgalamışım gibi hızla geri çekilirken eli boynumu bıraktı. Güçlü kaşları gözlerini daha da kapatarak yüzündeki tüm duyguları gizledi. "Ben de beni gerçekten tanıyan tek kişinin sen olduğunu sanıyordum. Beni en derinlerime kadar tanıdığını sanıyordum." Hızla eğilip dosyadan dağılmış kâğıtları ve deri ceketimi alırken gözlerim arkadan diken diken oldu. Ayağa kalkıp ofis kapısına doğru koşarken dalgalı saç telleri yüzüme doğru uçtu. "Beni hiç tanı mıyordun, Cade Walker."

Deri ceketimi giymek için sırtımı ona döndüğümde Cade'in görmesine izin verdiğim tek şey omurgamın dikleşmesiydi. Ayakkabılarım titreyen ellerimde kaya gibi duruyordu ve içinde dağınık kâğıtlar olan dosya parmaklarımın arasında kırışıyordu. Kapıyı açtığımda serin bir hava akımı boğucu ofise girdi, ancak onu içime çekmeden, tahtaya çarpan yüksek sesli bir tokat kulağımın yan tarafına çarptı, koridoru kapattı ve aniden ters döndüm.

Elleri yüzümün etrafındaydı ve kalbim boğazıma tırmanırken pençeliyordu. Kimin önce hamle yapacağını görmek için bir yarıştı ve dudakları benimkilere mümkün olan en korkutucu ve samimi şekilde çarparken kazanmasına izin verdim. *Benim dudaklarım.* Dili ağzıma daldığında, sanki tadımı almadan ölüyormuş gibi ağzımı yaladığında duyduğum tek şey buydu. Derinden gelen bir şey beni ölümün eşiğine kadar doldururken gözlerimin arkasındaki dikenler geri geldi. Sessiz bir ölümdü bu; kaçamadığın ama kaçmak da istemediğin türden bir ölüm. Beni öpmeye ve emmeye devam ederken eli saçlarımın arasında dolaşıyor, arzu ve sıcaklık beni sararken tüm düşüncelerimi kaybetmeme neden oluyordu. Onu aynı hararetle öpmeye çok yaklaştım, alevin ağzından benimkine doğru hızlanmasına izin veriyordum, ama saçlarımın uzun tellerini çekti ve ayrıldık.

Aceyle aldığı nefesler ve kızarmış yüzüyle bir sonraki sorusunu ısırarak sordu. "Seni tanıyorum. Şimdi bana geri döndüğünden beri neden korktuğunu söyle?"

Duygularım algılarımı tıkadı ve sesim gerginleşti. "Bunu yapmaya hakkın yok." Gözlerimi kaçırdım, sürekli hayal kırıklığına uğramanın verdiği acı ve hayal kırıklığının üzerinde tepiniyordum. Öpücüğünün tadını biraz fazla çıkardığım için kendim de hayal kırıklığına uğramıştım. "Benden cevaplar talep edemezsin. Bunu bilmeyi hak etmiyorsun ve o gece beni ekme nedenini açıklamak istemiyorsan, en başından beri beni hiç hak etmedin."

Sessizlik paylaşıldı ve o kadar gürültülüydü ki kulaklarımı kapatmak istedim. Dudaklarım şişmişti, ruhum dağlanmıştı ve aniden *görüldüğümü hissettim.* Cade'in parmakları saçlarımdan çözüldü ve bir adım geri çekildi. Ona bakmadım. Bakmak istemedim, onun yerine eğildim ve yere

düşen ayakkabılarımı aldım, arkamı döndüm ve ofisten dışarı çıktım.

Koridorda geri dönmeye başladığımda boğuk sesi başımın arkasına çarptı. "Seni hak etmediğime eminim, Journey. Ama seni istiyorum."

Ve Cade ne isterse, Cade genellikle onu alır.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Başımı müdürün odasının kapısına yasladığımda şakaklarım gümbürdüyordu. Tüm vücudum, açık olan her damara giden kanın gümbürtüsüyle titreşiyordu ve sığ nefesler bana, gözlerinin arduvaz rengine hakim olan saf ihanet bakışına rağmen Journey'i ne kadar çok istediğimi söylüyordu. Dudaklarım karıncalanıyor, dilim onun ağzının tatlı tadıyla renkleniyordu ve tamamen keyifsizdim çünkü Journey bana çözmem gereken başka bir bilmecedan başka bir şey vermiyordu, tıpkı keten dolabın zemininde bir delik açan o lanet tehditler gibi.

Beni ektiğin için gerçekten kendimi öldürmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun? Kış rüzgârı gibi keskin ve alaycı kahkahası ofiste yankılandı ve beni şaşkınlık ve endişeyle tokatladı. Bu ne anlama geliyordu? Kalbim rahatsız edici dozlarda tekleme pompalıyordu ve çarklar acımasızca dönüyordu. Hızla ayağa kalktım ve Tate'in masasından, az önce Journey'i boğazının yarısına kadar dilimi sokarak sırt üstü yatırdığım kapıya doğru bir ileri bir geri volta atmaya başladım. Tekrar masasına ulaştığımda yumruğumu masanın üzerine şiddetle vurdum. Kâğıtlar havada uçuşarak yumuşak halının üzerine düştü ve boynumu kitaplığa doğru uzattım.

Yere düşmüş bir kitabın altında duran bir kâğıda doğru tepindim ve üzerinde *Smith* yazan bir şeyle birlikte onu aldım. Gözlerim içindekileri hızla taradı ve bunun Journey'in onu bombaladığımda düşürdüğü dosyadan düşen bir şey olduğunu fark ettim. *Ne düşünüyordum ki? Elimi boynuna öylece koyarken?* Nabzını parmaklarımda hissetmek kanımı doğrudan aletime yönlendirdi. Vücutuyla her zamankinden daha fazla ziyafet çekmek istiyordum çünkü bu sefer farklı olacağını biliyordum. Bir şeyi kaybettiğinizde onun değerini biraz daha iyi anlarsınız. Journey'i kaybetmişim ve St. Mary's'e dönmüş olsa da artık benim değildi.

O farklıydı. Gözlerindeki gri, sanki konuşmamızın sorumlusu kendisiymiş gibi korkmuş gibi davranmaya çalışırken taşa dönüştü. Benden korkmadığını söylerken söylediği yalana rağmen, hala üstte olan o değildi. Onun içini görebiliyordum. Yanaklarındaki soluk ten, önümü iterken kırmızıyla renkleniyordu, onun için ne kadar sert olduğumu hissediyordu ve kollarındaki yara izlerini umursamadığımı bilmesini çok istiyordum. Ben sadece ve sadece onu önemsiyordum.

Neden yalan söyledi?

Korkuyordu. Belki benden değil ama bir şeyden korkuyordu ve tanıdık bir koruma hissi gelgit dalgası gibi içime doldu. O gittiğinden beri kendimi pek korumacı hissetmemiştim. Aslında o gecedan beri pek bir şey hissetmemiştim - en azından o yakınımıdayken hissettiğim kadar derinden hissetmemiştim. Sanki Journey'nin kendisi, beni hayatta tutan atan kalbim gibiydi.

Ofisten öncekinden daha da dağınık bir şekilde ayrıldıktan sonra, Journey'nin kayıp kâğıdını okurken doğruca kızların salonuna yöneldim. Müdür Ellison'ın el yazısı olduğuna emin olduğum bu kâğıt, hayatının bir özeti gibi görünüyordu:

JOURNEY SMITH - VARSAYILAN DOĞUM TARİHİ: 18.10.2004

Clemency Yetimhanesi'ne 18 Ekim 2004'te (verilen doğum tarihi) pembe bir battaniyeye sarılı ve üzerinde şöyle yazan bir notla yeni doğmuş olarak geldi: Tehlikede - güvende olun ve kimseye güvenmeyin. Doğduğundan beri yetimhanedeydi. Rahibe Mary, Journey'i güvenilmemesi gereken birinin yanına göndermekten korktuğu için not nedeniyle kimsenin Journey'i evlat edinmesine izin vermedi. Journey küçük bir çocukken öfke ve terk edilmişlik hissiyle ilgili sorunlar yaşadı ancak büyüdüğü bu tür sorunları tartışmayı yavaş yavaş bıraktı. Çok sevgi dolu ve akıllı bir çocuk. Rahibe Mary benden onu eğitmemi ve mezun olana kadar güvende tutmamı istedi. O zaman, Rahibe Mary Journey'e nottan/tehditten bahsedeceğini söyledi. Rahibe Mary, Journey ile ilgili başka bir not bulunamadığını ve tüm izlerin bebek battaniyesine sıkıştırılmış orijinal notta durduğunu söyledi.

Müdürün odasından oraya nasıl geldiğimi merak ederek kızlar koridoruna bakarken midem düğümlendi. Nöbetçi öğretmen bu gece dışarıda olsaydı bile bunu bilemezdim, çünkü sadece az önce okuduklarıma odaklanmıştım.

Ne oluyor lan?

Gözlerim, Rahibe Mary'nin bekler gibi görüldüğü diğer tehditleri örten çamaşır dolabına kaydı, ama onun yerine bana geldiler. Yaklaşan kıyamet gibi yapışkan bir şey damarlarımı bulandırmış ve tam bir şaşkınlık içinde dururken beni boğmuştu. *Biri ona zarar mı vermişti?* Beynimin her köşesinde kendini boğan, karanlık ve aydınlığın boş alanları arasında her zaman ortaya çıkan bir kızla birkaç dakika önce yaptığım öfke yüklü konuşmayı tekrar ettim. Kalp atışlarım yavaşlarken kapısına doğru ilerlemeye başladım, ama sertti, göğüs kafesimi sallıyordu, beni ikinci raunda hazırlıyordu, ta ki ayak sesleri duyup bir el fenerinin titrediğini görene kadar.

Lanet olsun.

Bir yanım ayakta durup nöbetçi öğretmenle yüz yüze gelmeyi beklemek, ceza almaya hazırlanmak istiyordu ama diğer yanım düşüncelerimi toparlamak için yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden sırlarımı sakladığım keten dolabın içine girdim ve nabzım sakinleşene kadar düzenli nefesler aldım.

El fenerinin parıltısı karanlık dolabın zeminini aydınlatıyordu ve çok geçmeden ayak sesleri koridorda kayboldu. Omzumu kapıya dayadım ve başımı eğdim, dağınık saçlarım alnıma düştü. Sessizlik içinde durdukça, birkaç metre ötedeki rafın altında yatan tehditler benimle daha çok alay ediyordu. Her biri, az önce rastladığım yeni bilgilerle birlikte kafamın içinde dönüp duruyor ve bir sonraki hamlem hakkında çok dikkatli düşünmeme neden oluyordu.

Vücudum beni odasına gitmeye, içeri girmeye ve sanki bu durumda yumuşak başlı olan

benmişim gibi küçümseyici kahkahasının ardından şifreli mesajını açıklamasını talep etmeye zorluyordu. Peki

Onun küçük uyarısını dikkate alacağımı ve ısırıcı sözlerine boyun eğeceğimi mi sanıyordu?

Eğer ondan uzak duracağımı düşündüyse, beni hiç tanıımıyordu.

Bu düşünceyle daralan göğsümden sessiz bir huff çıktı. Muhtemelen Journey'nin de benim hakkımda en az onun kadar kafası karışmıştı. O gece onu orada bıraktım. Ay şahidimizdi.

Onunla ilişkimi kesme kararımın arkasında iyi niyetimin olup olmadığı ya da günün sonunda haklı olup olmadığım önemli değildi. Centilmen olmaya çalışıp çalışmadığım ve onun güvenliğini ön planda tutup tutmadığım önemli değildi. Sonunda incindi ve bu benim hatamdı.

Ancak şimdi, *nasıl* incindiğinden emin değildim ve o da bana söyleyecek durumda değildi ve bu da beni daha çok çabalamaya itti. Azim *çok* derindi.

Kilit altında tutmaya devam edeceğim kâğıt parçalarına doğru yürüdüm, dosyasındaki eksik bilgileri güvenilir bekçimin rafının altına ittim ve gecenin geri kalanında odama çekileceğimi ve onu tekrar görebileceğim sabaha kadar yatağında dönüp duracağımı bilerek çamaşır dolabının kapısına geri döndüm.

Mesafemi koruyacaktım ama bu bittiği anlamına gelmiyordu. Bu bitmekten çok uzaktı ve derinlerde bir yerde bunu biliyordu.

Kapıyı araladığımda elim kapı kolunda hareketsiz kaldı, hareketsiz olması gereken koridorda bir şeyler duydum. Battaniye ve çarşafarla dolu havasız odaya giren bir hava dalgası boynuma dikenlerin batmasına neden oldu.

"Odanın dışında ne yapıyorsun?" Bay Cunningham'ın sesi kapının küçük aralığından süzüldü ve kaşlarım çatıldı. *Journey odasına geri dönmedi mi?* Neredeyse onu kurtarmak için koridora çıkacaktım, gerçi kurtarılmak istemediğini hissediyordum ama kulağıma başka bir ses gelince sustum.

"Kafamı boşaltmam gerekiyordu."

Orospu çocuğu. Çoğunluk iddia makamındayken Bain'in kızların koridorunda ne aradığını merak ettiğimde şüpheliğim yüzüme çarptı. Babasının emirlerini yerine getirmek için her zaman -eğer ziyafet çekecek bir kız bulamadıysa- gizlice kaçardı. Asiler ve ben babalarımıza sırtımızı dönüp onlara ihanet ettiğimiz için teknik olarak silah kaçakçılığı işinin dışında kalmış olsak da, Bain değildi. Babası artık Birleşik Devletler'in batı kısmında hüküm sürüyordu ve Isaiah'ın babasının eski müşterilerini alıp kendi kanatları altına almıştı, yani Bain hâlâ ara sıra gizlice kaçıp silah kaçakçılığı yapıyordu.

Nabzım enseme gümbür gümbür atmaya başladı, ben de enseme sıkıca ovarak orada sıkışmış kaslarımı gevşetmeye çalıştım. Kapıdaki aralıktan pek bir şey göremiyordum ama konuşmalarını net bir şekilde duyabiliyordum.

"Kızların salonunda mı?" Bay Cunningham şüpheyle sordu.

Bu gece Bay Cunningham'ın görevde olması gerçekten utanç vericiydi. Genelde, eğer kadın bir öğretmen olsaydı, onları ikna etmek daha kolay olurdu. Hızlı bir sırtıma ve yakalanmadan önce iyi

düşünölmüş bir bahane ile paçayı kurtarırdınız. Kulağa cinsiyetçi geliyordu ama neyse oydu.

Bay Cunningham'la o kadar kolay olmazdı. Bay Cunningham herhangi bir şekilde korkutucu olduğundan değil. Yani adam neredeyse her gün sınıfa buruşuk haki pantolonla geliyordu ve kollarının sertleşmiş kas yerine pudingden yapıldığından emindim ama hiçbir şekilde aptal değildi. Ne de olsa o da bir erkekti, bu yüzden Bain'in kızların odasına gizlice girdiğinden şüphelenmişti ve eğer başka bir erkek öğrenci olsaydı şüphelerinde haklı çıkardı.

Ancak bahsettiğimiz kişi Bain'di ve Bay Cunningham'ın sadece her dersin başında masasında sakladığı kurgusal kitapların sayfalarında okuduğu bir hayatın parçasıydı.

"Oh? Burası kızların salonu mu? Hiç bilmiyordum. Özür dilerim Bay Cunningham. Hakkım olan salona geri döneceğim." Bain'in sesi en iyi ihtimalle yanıltıcıydı. Sözlerinin kenarlarında kafa karışıklığı vardı ve eğer ondan hoşlansaydım gülerdim. Ama sevmiyordum. Yani komik değildi.

"Bunu yapmakta haklısın, Bain. Haftanın geri kalanında benim sınıfımda cezaya kalmakta da haklısın."

Bain'den mağrur bir kahkaha yükseldi ve sesleri birbirine yaklaştı. "Siz çocuklar benim aptal olduğumu düşünüyorsunuz."

"Aptal olması gerekmiyor, sadece biraz kalın kafalı."

Gözlerim onların kararmış siluetleriyle aynı hizaya geldi ve Bain çamaşır dolabının kapısının hemen önünde durunca daha da daraldı. Bay Cunningham da durdu, elleri kalın belindeydi.

"Affedersiniz?"

Bain başını salladı, gölgesi arkasında yavaşça hareket ediyordu. "Sadece anlamam biraz zaman alıyor ve bazen zaman senden yana olmuyor. Doğru olmayan şeyleri varsayarsınız ve hatanızı fark ettiğinizde çok geç olur."

Bain'in gözlerinin beyazı benimkiyle çarpıştı ve birden kendimi bir savaşın ortasındaymişim gibi hissettim, uzaktan el bombaları atılıyor, elime bir kılıç saplanıyordu. *Ne halt etmeye çalışıyorsun?*

Bay Cunningham döndü ve ben de Bain'in aldatma ve yanlış yönlendirilmiş doğrularla dolu boncuk gibi beyaz gözleri yerine uzun, çarpık burnunun kenarına baktım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, ama bana aptal dediğin için bir hafta daha ceza ekle."

Tedirgin bir şekilde uzaklaştı ve Bain ellerini ceplerine sokup onu takip etmeden önce çenesinin kalınlığını göstererek çenesini bana doğru eğdi. Tedirginlik yerleşmeye başladı ve babamı dışladığımdan beri sessiz olan öfke, vahşi doğadaki bir aslan gibi kükreyerek geri geldi. Bain son bir aydır uzak bir düşünceydi ve bu memnuniyet vericiydi ama şimdi işler yeniden değişiyordu. Çenemi sıkarak kapıyı açtım ve koridordan aşağıya, gözden kayboldukları yere, sonra da uzaktaki Journey'nin kapısına bakarken içimi tedirgin bir rahatsızlık duygusu kapladı.

Onun için mi buradaydı?

Ciğerlerim çılgılık attı ve ayaklarım beni günlük hatırlatıcılarımdan gittikçe daha uzağa taşıdı.

Journey'den uzak durmam için beni uyardı. Doğruya karşı yanlışın baskıcı kararı arkamdaydı ve onun kapısı önümdeydi. Odasının içinde, müdürün odasından çaldığı kâğıtları karıştırdığımı duyabiliyordum. Başım kapıya yaslandı ve ellerim diğer pek çok şeyle birlikte bizi ayıran masif ahşaba sıkıca dayandı ve derin bir nefes aldım. Saniyeler sonra, bir önceki gece Gemma'yla konuşmalarını dinlediğimde kendimi bulduğum o küçük kıvrıma yaslandım ve arka cebimden yıpranmış ciltsiz kitaplarımı çıkarıp bacaklarımı önüme alarak yere çöktüm.

Ama sayfalardaki tek bir kelimeyi bile okuyamadım.

Bunun yerine, kafamda yankılanan tek şey Bain'in sözleri ve Journey'in beni yaralama girişimiydi, ki bu aslında bir girişim değildi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

YOLCULUK

PANCAKELERİN TADI olması gerektiği gibi değildi. Her şuruplu ısırıkta, onları ağızıma ve boğazıma zorla sokmak zorunda kaldım. Dudaklarımdaki parlaticı tabakası da yardımcı olmadı.

Sadece ve sadece tek bir şeyin tadını alabiliyordum: Cade.

Beni öpmüştü. Dudakları benimkilerin üzerindeydi ve hafta sonunun geri kalanında düşünebildiğim tek şey buydu. Boynumdaki eli ve içimi yakan bir ürpertinin bacaklarımın arasında kendini göstermesi, o gece gözlerimi kapattığımda tekrarlandı ve ertesi gün Sloane ve Mercedes ile salonda otururken de devam etti.

Cade de oradaydı, odanın diğer ucundan bana bakıyordu ve muhtemelen bir önceki geceyi düşünürken elini çenesinde düşüncesizce gezdiriyordu.

Artık aramızdaki şeyler çok farklıydı ve küçük oyunumuzun kurallarını bilmek zordu. Mahvolmuş kalbimin bir kısmı ondan nefret ediyor ve kollarımdaki yaralar için onu suçluyordu. Ama diğer parçam, hala sağlam olan parçam, ona en kötü şekilde ulaşmak istiyordu. Bu sabah yemek salonuna girdiğinde parmaklarım neredeyse titremişti, gözleri herkesten uzakta, köşedeki küçük masamda doğrudan bana dikilmişti. Bakışlarımı Sloane'a kaydırdım ve o da bana yumuşak bir gülümseme verdi. Bugün onların masasına oturmamı istemişti ve ben reddettiğimde, onun yerine benimle oturacağını söyledi ama ben İngilizce için bazı notları gözden geçirmem gerektiğini söyleyerek reddettim. Bana inanmadığını biliyordum ama Sloane ne zaman rahat bırakacağını biliyordu.

Artık her şeyi çatlak bir mercekten görüyor, odadaki herkesi ikinci kez değerlendiriyor, birinin bana biraz fazla uzun süre bakmasına ve gözlerinin kapalı kollarımda nasıl oyalandığına odaklanıyordum. *Onları oraya koyan sen miydin?* Şüphecilik, kırılan güvenden doğardı ve bu okuldaki güvenim, Tobias'la kısa bir süre önce o soğuk akşamdan kaçtığımız pencere gibi paramparça olmuştu.

Yemeğimi bir kenara ittim ve Cade'le müdürün odasında olduğumuzu düşündüğüm için hâlâ karıncalanan dudaklarımı ovuşturdum - ki bu tam bir darbe oldu; dosyamda işe yarar hiçbir şey yoktu. Not kartlarım ve öğretmenlerimden aldığım özel notlar. Hepsi bu kadardı ve bu beni hayal kırıklığına uğrattı.

Sırtım Cade'e dönüktü, okulun münzevi çocuğu olmaya devam ediyordum ki kapının büyük bir gürültüyle açılıp kapandığını duydum.

Cade gitti mi?

Kendimi durduramadan gözlerimi Aubrey'e çevirdim, giden kişinin peşinden gidip gitmediğini görmek için. Ağızına kahvaltılık dürüm tıktırmakla o kadar meşguldü ki beni fark etmedi ve yemekhaneden çıkan her kimse dikkatini çekmiş gibi görünmüyordu, bu yüzden onun Cade

olmadığını biliyordum.

Kıskançlık oradaydı, ağzının başka birinin üzerinde olduğu düşüncesiyle daha da parlak bir şekilde yanıyordu

Ben yokken. Aşırı aktif hayal gücümün çizdiği görüntüler karşısında boğazım düğümlendi ve bana söylediklerinin aynısını ona da söyleyip söylemediğini merak ettim. Elimdeki çatal ahşap masaya çarptı ve gözlerimi sıkarak beni eken ve sonra da gerçek bir akıl hastanesine düşmeme neden olan bir çocuğu kışkandığım düşüncesinin aklımdan çıkmasını diledim.

Odaklanmam gereken daha önemli şeyler vardı, St. Mary'den gitmemi kimin istediği gibi. Ya da bana vahşice saldırıp beni ölüme terk eden gibi. Ama *Cade*. Özümde hâlâ genç bir kız olarak yaşıyor, nefes alıyor ve Cade'in beni hiç önemsemediği gibi mantıksız bir düşünce karşısında çamura batmış bir domuz gibi kızgınlık içinde yuvarlanıyordum.

İçimden buna inanmayı reddettim.

O ve ben *çok* gerçektik. Aramızdaki şey şiddetle samimiydi.

Tobias'ın sözleri etrafımda süzüldü ve beni gerçekliğe geri getirdi. "*Belki de sadece senin için gerçektir, Journey. Bizim gibi insanlar için aşk kolayca manipüle edilebilir ve genellikle tek taraflı olabilir. Bir şey için çaresiz kaldığında, muhtemelen ilk bakışta ona inanırsın.*"

Sözleri o anda canımı yaktı ama en çok ihtiyacım olduğu anda beni kalp kırıklığımdan kurtararak iyi bir iş çıkardı.

Keşke burada olsaydı. Sonsuza dek kana bulanmış ellerini yüzüme sarar ve beni *gerçeğe* geri döndürür, *keşkeleri* ve geçmişi *bir* kenara iterdi. Tobias duyguları kapatma konusunda yetenekliydi. Aslında, sanırım onu sadece bir ya da iki kez duygularını açığa çıkarırken görmüştüm ve maskesindeki kaymayı tam da bu okulda görmüştüm.

Nefes alış verişimi dengeledikten ve benimkinden çok daha derin yaraları olduğunu bildiğim tek kişinin bilgece sözlerini hatırladıktan sonra gözlerimi tekrar açtım ve yarısı yenmiş kahvaltıma baktım. Ellerimi ekose eteğimin üzerine koydum ve kendimi korumak için kumaşı kavradım, ama o zaman tüm yemek odasının neredeyse sessiz olduğunu fark ettim.

Nefes alışımı ve kulaklarımda kalbimin ağır atışını duyabiliyordum. *Neler oluyor?* Yakınlarda bir bankın gıcirtısı duyuldu ve sonunda saçlarımda dalgalı telleri arasından baktığımda Cade'in doğrudan bana baktığını gördüm.

Onu, hepsi aynı renkte giyinmiş bir öğrenci denizinin içinde bulacaktım. Midem sanki bir uçurumdan atılmışım gibi dibe vurdu, bu yüzden dikkatimi başka yöne çektim ve şu anki acımı gizlemek için yarım hırıltımı sakladım. Yemek salonundan kapıya doğru koşan bordo renkli bir bulanıklığı takip ettim.

Nefesim kesildi ve başım yukarı kalkarak saçlarımda yüzümden hızla uzaklaşmasına neden oldu. *Tobias*. Gemma'nın kolları kardeşinin ortasına dolandı ve gözyaşlarımda tüm okula göstermeye çalıştığım kadar güçlü olmadığımı göstermek için milyonlarca küçük iğne gibi gözlerimin arkasına battı. Bunun bir önemi yoktu. Duygularımı bir bukalemun gibi saklayarak geri dönmeden önce benimle ilgili fikirlerini çoktan oluşturmuşlardı.

Tobias aynı görünüyordu. Uzun zamandır kayıp olan kız kardeşinin kolları ince beline sarılmışken bile hâlâ ifadesizdi. Omuzları, Covens'da, uyuyamadığım zamanlarda kendimi birçok

kez içinde bulduğum o yeraltı sığınağı benzeri odada olduğu kadar kaslı ve genişti

kabuslar aracılığıyla. Oradaki tek tesellisi, ben onun yatağında yatarken yüzlerce sınav çekerek kaslarını sürekli geliştirmesiydi; uykumda geçmişle yüzleşmek zorunda kalmamak için gözlerimin açık kalmasını istiyordum. Kaşındaki küçük yara izi hâlâ duruyordu ve yemekhanenin tam içinde dururken çenesi lastik bir bant gibi gergindi, diğer çocuklarla aynı üniformayı giymişti ve her şeyden çok kaba bir asker gibi görünüyordu. Tobias, kötü çocuklar için yaratılmıştı. Eğer burada farklı koşullar altında olsaydık, bahse girerim gözünü kırpmadan Asilerin safına geçerdi.

Mary's'in yeni öğrencimize bakarken çıkardığı yavaş mırıltıları şimdiden duyabiliyordum. Kızların bacak bacak üstüne atıp yeni, parlak oyuncaklarına bakarken dudaklarını ayırdıklarında toplu bir kayma olduğundan emindim.

Yine de onlara haberlerim vardı. Tobias sınırların dışındaydı. Onu istediğim için değil - biz asla aynı anda hem hayatlarımızı hem de birbirimizi kurtarmaya çalışan iki kırık gençten fazlası değildik - ama Tobias'ın kalbi onu hayatta tutan tek bir organdı. Bundan daha fazlası değil.

Ne yaptığımı anlayamadan kendimi yalnız kahvaltı masamın altından dışarı attım ve Tobias'a kilitlendim. Gemma hala onu ortasından kucaklıyordu ve o bu harekete tam olarak karşılık vermedi ama birbirimizi yakaladığımız anda bir nefes verdi ve bana hafifçe başını salladı.

Biz iyiyiz.

Tobias'a yaklaştıkça vücudum daha da ısınıyordu. Sessiz adımlarla onlara doğru yürürken herkesin dikkatinin Gemma ve ikiz kardeşinden bana kaydığını biliyordum. Gemma, Tobias'ın biraz rahatladığını hissetmiş olmalı ki kısa bir süreliğine geri çekildi ve kollarını indirdi.

"Sana iyi olduğunu söylemiştim," diye fısıldadı ben yaklaştıkça. Gemma omzunun üzerinden bana baktı ve hayatımda gördüğüm en sıcak, en yumuşak gülümsemeyi yüzüme fırlattı. *Ondan hoşlanıyorum.*

Tobias sert sesini alçaltmaya hiç niyeti olmadan, "Bazı şeyleri kendim görmek isterim," dedi. Gemma gözlerini yarı devirdi ve uzaklaştı.

Omuz silktim, havada bir soğukluk varmış gibi kollarımı kavuşturdum ve vardı... doğrudan sağımdaki masadan geliyordu. "O haklı. Ben iyiyim."

Tobias'ın buz gibi gözleri hafifçe kısıldı, kaşının üzerindeki küçük yara izi duygularını örten bir gölge gibi aşağıya düştü. "Seni sandığından daha iyi tanıyorum." Öfkesi hemen bu odada kin beslediği tek kişinin bulunduğu masaya yöneldi ve vücut ısısı ateşe çok yaklaşmışım gibi üzerime çarptı.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Bunu biliyorsun." Kimsenin beni duymaması için sesimi alçalttım, çünkü inanın bana, *herkes* nefesini tutmuş ve kulakları tetikte konuşmamızı duymak için bekliyordu. Neredeyse hiç kimse Tobias ve benim hikâyemizin tamamını ve akıl hastanesinden nasıl kaçtığımızı bilmiyordu ama dikkatleri üzerimize çektiğimiz kesindi. Mary'nin Mırıltıları'nda Gemma Richardson'ın okul müdürüyle akraba olduğu ve yakında gizli bir ikiz kardeşi olacağı zaten yer almıştı.

okulumuza katılacaktı. Gerisi spekülasyondur ve bu küçük gösteri kısa sürede ilgi çekecekti.

Tobias başımın üzerinden Cade olduğunu tahmin ettiğim kişiye bakmaya devam ederken yarı omuz silkti. Gemma hâlâ orada durmuş, dudaklarını dişliyordu. "Bu yapman gerektiği anlamına gelmez." Dikkatini tekrar bana yöneltmeden önce şakaklarının titremesine eşlik eden küçük bir hırıltı duydum. "Şu kucaklaşmayı bitirebilir misin? Bu lanet okuldaki her kızın benim alındığımı düşünmesini istiyorum, böylece benim için bacaklarını açmaya çalışmazlar."

Bir adım daha yaklaşırken içimden yumuşak bir kahkaha yükseldi. Yemek salonunun geri kalanından uzaklaşırken Gemma'nın başı aramıza girdi. "Bu onları durdurmayacak, güven bana."

Homurdandı. "Harika, lanet bir vahşiler sürüsü."

Üçümüz bir araya toplandığımızda Gemma ve ben bıyık altından güldük. Gemma, Tobias ve benim kadar uzun süre Covenant Psikiyatri Hastanesi'nde kalmamış olsa da, hepimiz bir şekilde birbirimize bağlıydık ve başka hiç kimsenin paylaşamayacağı bir şeyi paylaşıyorduk.

Başımı Tobias'ın sert göğsüne yasladım, ürkütücü derecede sakın kalp atışlarını kulaklarımda duydum, kollarımı ortasına doladım ve omurgasının bu okulun bükülmez duvarları gibi sertleştiğini hissettim.

"İnsanların senin sınırların dışında olduğunu düşünmelerini istiyorsan, sen de bana sarılmak zorundasın, Tobias. Ya da en azından orada bir kaktüs gibi durmayı bırak. Sanki bir diken çıkarıp beni kanatacakmışsın gibi hissediyorum."

Gemma dudaklarını yanıma yapıştırırken göğsünden çıkan bir gümbürtü kulağımı titretti. Güçlü kolları beni sardı ve bana ilk kez sarılıyordu. Coven's'e atıldığından beri belki de ilk kez birine sarılıyordu. "Böyle anlamsız bir jestten ne kadar nefret etsem de, küçük erkek arkadaşının yaptığı surat ifadesi neredeyse buna değiyor."

Yanaklarım alev alev yanıyordu ve başımın üstündeki zil çaldığı için şükrediyordum. Bu ses herkesi sersemlikten kurtarmış gibiydi ve aniden sıralar gıcırdayarak yere çarpmaya ve kitaplar toplanmaya başladı. Tobias, Gemma ve ben, herkes Tobias'la ilgilenmiyormuş gibi davranarak yanımızdan geçerken kapıdan uzaklaştık.

"İlk dersin ne?" Gemma sesinde küçük bir coşkuyla sordu. Isaiah bir saniye sonra ortaya çıktı ve çenesini hafifçe oynatan Tobias'a başını eğdi.

"Modern Edebiyat," diye cevapladım onun yerine. "Aynı."

Tobias bakışlarını bana dikti. "Tate'e bizi aynı sınıflara mı koydurdun?" Gemma sırıttı. "Muhtemelen bunu kendi başına yapmıştır. Kurnazca nazik davranmak gibi bir huyu var." Tobias alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Sanırım o geni sevgili babamdan almamışım, ha?"

Gemma'nın gülümsemesi yavaşça düştü, ama Isaiah parmaklarını iç içe geçirmek için hızlı davrandı. Ellerini ağzına götürdü ve Gemma'nın ellerine nazik bir öpücük kondurdu. "Derse geç kalacağız. Journey Tobias'a sınıfın yerini gösterebilir, tamam mı?"

Dudaklarım kapandı ve başımı salladım. *Kitaplarım ihtiyacım var.* Arkamı dönerken saçlarımı

omzumun üzerinden savurdum ama kitaplarım güçlü bir el tarafından dışarı doğru itilince olduğum yerde durdum

sıkıca tutuyordu. Gözlerim parmak eklemlerinin beyazında ve sıkı tutuşunda takılı kaldı.

"İşte." Küçük bir kelime ağır bir şeyle doluydu ve aniden içimdeki suçluluk duygusundan kaçmamı sağladı. Kasları gerilirken bakışlarımı yavaşça Cade'e çevirdim. Boynu bastırmaya çalıştığı bir duyguyla kızarıyordu ve bunun öfke mi, ihanet mi, kıskançlık mı yoksa incinmişlik mi olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Kitaplarımı ondan almak için parmaklarımı öne doğru uzatırken parmaklarım titriyordu, ama başka bir iri el ölü bir avın üzerindeki akbaba gibi üzerime çullandı ve kitapları avucunun içinden çekip aldı.

"Ben hallederim," dedi Tobias, sesi Cade'in ham duygularını sertçe bastırarak. Gerilimin gün batımındaki gelgit gibi yükseldiğini hissettim, bu yüzden iki boğa arasında aniden kırmızı bayrak olmadan önce hızla müdahale ettim.

"Harika," diye atıldım, Tobias'ın kolunu tutarak. "Hadi gidelim."

Dudağının hafif kıvrımını yakaladım ve neredeyse yemekhanenin dışında diğer Asiler arkamızdayken onu tokatlayacaktım ama bunun yerine ikimizi de sakinleştirici bir sessizlik içinde sınıfa kadar yürüttüm.

"so," Tobias'ın kayıtsız sesi hem yorgun hem de sıkılmıştı, kütüphanede yanıma çökmüş, sırtını sessizlik içinde benimle alay eden Jane Austen kitapları yığınının dayamıştı. Bu koridor eskiden benim için bir teselli yeri idi. Bu okul eskiden evimdi. Şimdi bu iki duygu da mahvolmuştu ve belki de işkence ve acıya aç bir oburdum çünkü kendimi bir şekilde Cade'in ve onun tenime sıcak dokunuşlarının bir yankısı olan kitapların karşısında dinlenirken buldum. "Burası St. Mary's..."

Gülümsemem yarı yarıya yıpranmış ciltli kitabımın arkasına saklanmıştı. "Yaşadığı ve nefes aldığı gibi."

Tobias bir süre sessiz kaldı, nefes alış verişlerimiz kütüphane zemininin gürültülü gıcırtilarına ve kitap sayfalarının çevrilmesine karıştı. Tekrar konuştuğunda tedirgindi. "Şimdiye kadar bildiğim iki yerden daha iyi ama yine de berbat."

Homurdanarak kitabımı çıplak kucağıma bıraktım. Ekose eteğim bir kademe yukarı kalkmıştı ve bu koridorda benimle birlikte başka bir adam olsaydı, onu aşağı çekerdim, ama bu Tobias'tı ve beni daha önce çok daha az kıyafetle görmüştü ve bir yorum bile yapmamıştı.

"Ben kırıldım, Journey. Ve her ne kadar keskin olsam da, donuk da olabilirim."

Ve benim için her zaman olduğu gibi donuktu. Her şey çok fazla geldiğinde boş bir alanı paylaşmak için yaşayan, nefes alan başka bir ruh.

"St. Mary's'in nesi yanlış? Kızların sana bakmasından ve senden bir parça istemesinden bıktın mı?" Omuz silktim, kitabı tekrar kucağıma çektim. "St. Mary'de çok fazla hareket yoktu..."

O yerin adını söylemek istemediğim için sözümü yarıda kestim.

"Kovanlar mı?" Tobias benim yerime bitirdi. "Nereden biliyorsun?"

Gözlerimi yere indirirken kaşlarım çatıldı. "Covens'te kiminle yattın?"

Tobias karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Bedenini kullanabilen tek kişi sen değildin, Journ."

Hastanedeyken yaptıklarımı bir anda hatırlayınca kalbim güm güm atarak durdu. Tobias'ın numaralarımın farkında olmadığını düşünmekle aptallık ediyordum. Onun üzerinde hiç kullanmak zorunda kalmamış olmam, onun aptal olduğu anlamına gelmiyordu.

"Seni yargılamıyorum. Şu suratı yapmayı kes."

Suçluluk duygusunun beni yakalamasına sinirlenerek kaşlarımı hızla açtım.

"Suçlu hissediyorum," diye itiraf ettim, kitabımın bulanık kelimelerle dolu bir sayfasına bakarken.

"Ne için?" Tobias sesini alçaltarak sordu. "Hayatta kaldığın için mi? Hayatta kaldığın için asla özür dileme."

Kimse seni kurtarmayacak, Journey. Kendini kurtarmalısın ve kurtardın da."

Göğsüm hava ile doldu ve daha fazla dayanamayana kadar ciğerlerimin yanmasına izin verdim. Nefesim o kadar ağır çıkıyordu ki önümdeki sayfalar titriyordu. Tobias ve ben bir süre sessizce oturduk, ikimiz de bir kenara itmemiz gereken şeyleri yeniden yaşıyorduk, ta ki o haki kaplı bacaklarını yukarı çekip kollarını dizlerine dayayana kadar.

"Tate bir öğrenci yardımcım olması gerektiğini söyledi."

Hızlıca yukarı baktım. "Öğrenci yardımcısı mı? Bu da ne demek oluyor?"

Tobias başını geriye doğru eğerek manken gibi çenesini gösterdi ve sinirli bir şekilde içini çekti. "Bu Allah'ın belasası okulun giriş sınavında başarısız oldum. Tate, geride kalırsam bana yardım edebilecek bir öğrenci yardımcım olduğu sürece SMC'nin devam etmeme izin vereceğini söyledi. Bu saçmalık."

"Kim o?" Biraz daha uzanarak sordum.

Tobias elini yüzünde gezdirdi, belli ki sinirlenmişti. "Pamuk Prenses." Güldüm. "Ne? Pamuk Prenses mi?"

"Adını unuttum ama Pamuk Prenses'e benziyor."

"Pamuk Prenses'in neye benzediğini nereden biliyorsun ki?" Patlamış mısır ve Disney filmleriyle dolu kolay bir çocukluk geçirmediğini bildiğim için sordum. O yerde bu kadar uzun süre kalmış, esir tutulmuş, dövülmüş ve hem fiziksel hem de duygusal olarak kırılmış olması beni endişelendiriyordu. Bir keresinde bana Covens'te -benim *yeniden* sahiplendirildiğim yerin altında- o kadar uzun süre kaldığını söylemişti ki, gerçek yıl sayısını unutmuştu. Kaç yaşında olduğundan emin değildi ve günler uykusuzlukla birbirine karışıyordu. Gemma'nın, Tobias ve ben kaçtıktan kısa bir süre sonra on sekiz yaşına girdiğini öğrendikten sonra, orada düşündüğünden çok daha uzun süredir bulunduğunu anladım.

Tobias'ın düz, kara kaşlarının arasında küçük bir çukur vardı. Alnını çatarken yara izi görünmez hale geldi. "Bilmiyorum. Belki de boktan çocukluğumdan kalan bir anıdır. Muhtemelen Gemma'yla bir ilgisi vardır. Richard bazen onun film izlemesine izin verirdi. Her zaman nefret edeceğimi bildiği filmleri."

"Pamuk Prenses'ten neden nefret ediyorsun?" Yarı gülümseyerek sordum. Tobias gözlerimin içine baktı.

"Ben her şeyden nefret ederim." "Bu doğru değil."

Kitaplarla dolu karanlık koridora baktı ve bir elini kaşınan yüzüne sürdü.

"Doğru. Gem'den ya da senden nefret etmiyorum." Durakladı ve sonra karanlıktaki bir şeytan gibi sırıttı. "Ya da çok kolay sinirlenen birini kızdırmaktan."

Cade'den bahsettiğini biliyordum. Tobias'a Cade'le aramızda olanları anlatmak gibi bir niyetim yoktu - ya da herhangi birine, gerçekten. Grup terapisi sırasında soğuk metal sandalyeye her oturduğumda bana en derin yaralarım sorulurdu ve bunlardan biri de Cade'di. O sıcak geceden beri göğsümün içinde en ince dikişlerle saklı tutuldu, ancak bilinçsiz, uykuya bağlı durumum bu dikişlerin sağlam kalmasına asla izin vermedi.

Tobias, Cade'in kim olduğunu böyle öğrendi. Kabuslarım bana ihanet ediyordu. Her zaman siyah bir figür ortaya çıkıyor, gecenin karanlığında gizlice dolaptan çıkan bir gölge gibi beni alıp götürüyordu ve her seferinde Cade'in adını haykırıyordum.

Adını *neden* bağırdığımı itiraf etmedim ama bana zarar verenin o olduğunu düşündüğüm için değil, beni kurtaracak kişinin o olmasını istediğim için bağırdığımı biliyordum.

"Sloane. Adı Sloane." Tobias parmaklarını şıklattı. "İnleme ile kafiyeli."

Kendimi akıl hastanesi düşüncesinden sıyrarak, cümlesinin son kısmını görmezden gelerek canlandım. "O benim eski oda arkadaşım."

Tobias homurdandı, bir yardımcıya ihtiyaç duyduğu için hâlâ tedirgin olduğu belliydi.

"En azından Aubrey değil," diye mırıldandım içimden, atan kalbimi susturmak için kitabımın bir sayfasını çevirip birkaç kelime okudum.

"Aubrey kim ve neden?"

Omuz silktim, mavi gözlerine bakamadım. Tobias muhtemelen bu okulda tamamen güvendiğim tek kişiydi ama yine de karnımın derinliklerine gömülmüş istenmeyen duyguların kilitli kutusunu açmak istemiyordum. Konuşmak istemediğim bazı şeyler vardı ve Aubrey de bunlardan biriydi. Kıskançlık hissettiğim için kendimi aptal ve belki de biraz toy hissediyordum. Geçen yıl, bir zamanlar sahip olduğum şeyi isteyen sinsi bir kız yüzünden kendimi hırpalamama izin vermeyecek kadar çok şey yaşamıştım.

"O sadece geri döndüğüm için mutlu olmayan bir kız."

Yüzündeki şaşkınlığı görmek için Tobias'a bakmama bile gerek kalmadı.

"Sanırım ben uzaktayken Cade'le aralarında bir şeyler olmuş. Gerçekten bilmiyorum."

Yüksek sesli, öfkeli bir nefes koridor boyunca süzüldü ve yüzüme çarptı. Kafamı kaldırıp baktığımda Tobias'ın yüzünün rahat ve sakin olduğunu gördüm, bu da genellikle içten içe kaynadığı anlamına gelirdi. Onu okumak zordu ama daha önce kızgın olduğunu görmüştüm. "Bir şey bulabildin mi?"

Konu değişikliği, teşekkürler.

Başımı sallayarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, kitabımı tamamen kapattım ve arkamdaki rafa daha sıkı bastırdım. "Hayır, ama bilsem bile sana söylemezdim."

"Neden?"

"Çünkü..." Sokağa çıkma yasağının yaklaştığını bilerek başladım. Eteğimi kalçalarımın üzerinde

düzelterek doğrulmaya başladım. "O yerden çıktın. İyileşme zamanın geldi ve ben seni kendi saçmalıklarımla boğmayacağım."

Tobias yanımda ayağa kalktı ve kitabı elimden aldı. Kitabı ters çevirip rafa -yanlış yere- iterken sırtı bana dönüktü ve omzunun üzerinden şöyle dedi: "Ben ölüm için yaşıyorum Journey. Biri seni öldürmeye çalıştı ve sen bunun peşini bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Kalbim yere çarptı ve parmaklarım titremeye başladı. Omzumun üzerinden karanlık koridorun iki ucuna da baktım. Tobias'ın soğukkanlı yüz ifadesine bakarak, "O değildi," diye fısıldadım.

İtirafıma güvenerek bir kez başını salladı. "Bunu kendime yaptığımı düşündü."

Tobias bakışlarını kollarıma indirdi. "Diğer herkesle birlikte. Beni haberdar et, Scar."

Bana taktığı lakapla gülümsedim; karanlık bir gecede, çok fazla sırda dolu o ürkütücü hastanenin koridorlarında dolaşırken ona gerçek adımları açıklamadan önce kullandığı isim. Tobias gülümsememe karşılık vermedi -hiç vermedi- ve beni koridorda kollarımla kendimi tutmaya çalışırken bıraktı.

Bakışlarımı her kitabın sırtında gezdirirken, iyileşmediğim tek travmayı aklıma getirmekten düzensiz nefes alış verişlerimi sakinleştirmeye çalışırken bacaklarım sıkışmıştı. *Biri beni öldürmeye çalışmıştı.* Söze dökmek bir yana, düşünmek bile hâlâ çok tuhaftı. Zihnimin arka tarafına yerleşmiş, tam olarak canlandıramadığım soluk bir anı gibi, beni öldürmeye çalışan kişinin bunu tam olarak farkında olmadığım bir nedenle yaptığını söyleyen sessiz bir ipucu vardı. Geçmişimden bir şey gibi. Ailemle ilgili bir şey mi? Daha ilk nefesimi bile almamışken neden terk edildiğimle ilgili bir şey mi? İşte bu yüzden, muhtemelen bir sebepten ötürü saklanmış olan şeyleri ortaya çıkarmaya başlamam gerekiyordu.

"Bu yüzden mi benden korkuyordun?"

Hızla dönüp neredeyse kendimi arkamdaki kitaplığa fırlatırken boğazımda bir çılgılık düğümlendi. Cade'in eli belime dolanarak kitaplığa çarpmamı engelledi ve çarpmanın etkisiyle boğazım düğümlendi. Kalbim kendini yerden kaldırırken karnımın alt kısmında çırpınmalar başladı ve kendimi şaşkınlıkla ona bakarken buldum.

"Ne..ne..ne?" *Kendine gel, Journey.*

Cade'in burun delikleri, dünyayı yakıp yıkmaya saniyeler kalmış bir ejderha gibi alevlendi. Eli sırtımın küçük kısmına sıkıca bastırılmış halde dururken sıcak gözleri sertleşmişti. Örtülü kolum onun iri eliyle aramızda çekıştırildi ve ben nefes nefese kaldım, o kolumu daha da yukarı iterken aşağıya baktım. Parmağının ucu yavaşça kabarık derinin üzerinde gezindi ve suçluluk duygusu onun dokunuşuna teslim oldu. Nefes alışım hızlandı ve başka biri olsa korktuğumu düşünürdü ama korkmuyordum.

Artık *gerçeği* -bir kısmını- biliyor olması özgürleştiriciydi ve birden kendimi *çok* canlı hissettim. "Bunu sana biri mi yaptı?"

Güm. Güm. Güm. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kaburgalarım ağrıyordu. Bakışlarımı yavaşça dirseğimi kavrayan elinden yüz hatlarındaki inançsızlık ifadesine çevirdiğimde sessiz kaldım. Konuşmak için kendime güvenmiyordum. Hareket etmek için bile kendime

güvenmiyordum. Kalbim bana bağıyordu.

Kolumu çekip odama çekildim, ama vücudum yanıyor ve bükülüyordu ve ayaklarım yere yapışmıştı.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Arzu ve açlık oradaydı, suçluluk ve ihanetin ardına gizlenmişti. Cade önümde ürkütücü bir şekilde hareketsiz dururken, dizlerimi titretmemesi gereken yerlerime dokunmaya devam ederken boğazımdaki sıkıntıyı bastırmak için yutkundum.

"Cevap ver bana," diye homurdandı, dirseğindeki eli sıkılaştı.

Uzun koridorda yankılanan otoriter bir sesle irkildim. "Kütüphane kapanıyor ve neredeyse sokağa çıkma yasağı var." Bu Bayan Groves'tu, ölümün eşiğindeymiş gibi görünen kütüphaneci. Cade'in elinden kurtuldum, az önce karşıma çıkan her neyse kendimi silkeledim ve ona doğru koştum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve Cade hâlâ aynı yerde dururken yanından geçip gittim. Daha fazla soru sormak için beni takip etmesini beklemedim. Sloane ve Gemma'nın odasının önünden koşarak geçtim, Isaiah Gemma'nın yatağında uzanmıştı ve sert zemine yığılıp başımı ellerimin arasına almadan önce kapımı çarparak kapattım.

Cade, Tobias'la olan konuşmamı dinlemişti, bu da mahremiyetimin tamamen ihlali anlamına geliyordu ama kızmak yerine utandım. Şimdi, saldırıya uğramamdan akıl hastanesinde tutulmama ve çıkış yolunu nasıl bulduğuma dair kirli ayrıntılara kadar her şey ortadaydı.

ONUNCU BÖLÜM

YOLCULUK

Üç yıl önce St. Mary's'e gitmeye başladığımda etrafta dolaşan söylentilere HİÇ DİKKAT ETMEMİŞTİM. İlk yılımda sessiz kaldım ve duvarlardaki portrelerin arasına karıştım, yüzümü ifadesiz ve gözlerimi her şeyden uzak tuttum. Cade'in en başta beni bu yüzden mi seçtiğini merak etmiştim. Buradaki diğer kızlar gibi değildim. Sahne ışıkları altında olmak beni huzursuz ve endişeli yapıyordu, ki bu da yüzde yüz insanların neşeli yüzleri yerine sürekli size sırtlarını döndüklerini görmekten kaynaklanıyordu. Terk edilme ve reddedilme birlikte kırılmaz bir kalkanın bağlanması gibiydi. *Dikkatleri üzerinize çekmeyin ki gittiklerinde yaşayacağınız hayal kırıklığından kaçınabilesiniz.*

Ama sonra Cade geldi.

Beni gördü ve dudaklarını dudaklarıma değdirmesi üzerimdeki kalkanı eritmekten başka bir işe yaramadı.

Ve şimdi, işte buradaydık, St. Mary's'den kaybolmamdan aylar sonra, bu okulun her bir köşesinde sırtımdan ve kulağımdan giren söylentilerle. Herkes hareketlerimi takip ediyordu. Bazıları ilgilenmiyormuş gibi davranıyor ve bakışlarım yanlarından geçerken gözlerini kaçırıyordu ama Aubrey gibi diğerleri kıs kıs gülmeyi ve en azından arkamdan konuşmayı ihmal etmiyordu. Sloane'un bu sabah yatak odamın kapısında beklemesi ve rahatlatıcı *olmayan* bir şekilde dudağını kemirmesi dışında pek bir önemi yoktu.

"Seni uyarmam
gerek." "Ne
hakkında?"

Telefonu elinde ters çevrilmişti ve avluda kanlar içinde bulunur bulunmaz muhtemelen haber olduğum dedikodu blogu Mary's Murmurs'un büyük, blok harflerle yazılmış yazısına göz attım.

"Söylentilere göre Journey Smith kendini öldürmeye çalışmamış."

İlk cümleyi okuduğum anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, korku boğazıma bıçak gibi saplandı. İnsanların intihara meyilli olduğumu düşünmelerini istediğimden değil, ama kimsenin gerçeği bilmemesine alışmıştım. Şimdi, doğru ana kadar saklı tutmam gereken küçük sırrım gibiydi. Eğer insanlar birinin bana saldırdığını ve aslında beni ölüme hazırladığını öğrenirlerse... Ne olacağından emin değildim. Müdür Ellison ne yapardı? Polis olaya dahil olur muydu? O kişi bıçakla mutlu olur ve yakalanmadan önce bana tekrar saldırır mıydı?

Titreyen parmaklarım ve çarpan kalbimle telefonu Sloane'un elinden kaptım ve başlığın geri kalanını okudum.

***"Küçük ve güzel bir kaynaktan, Journey Smith'in bir süre önce
Sekiz ay önce planlanmamış bir hamilelik nedeniyle Clemency Yetimhanesi'nde doğum yaptı. Ve***

en iyi kısmı? Babasının bizim kötü çocuk olduğu varsayılıyor.

Asi: Cade Walker."

Sloane'a telefonunu geri verdiğimden beri yüzüm solgundu. *Bu sadece bir söylenti. Sadece bir söylenti. Sadece bir söylenti.* Ama benim, Journey Smith'in, kendi yetiminin, sırf *bu* okula geri dönmek için bebeğini benim bıraktığı yetimhanede terk etmesi kadar iğrenç bir şey olamazdı.

"Merak etme, Journ. Cade onu kaldırtacak." Sloane tepsiye bir elma ve kendi elmasını koydu, istenmeyen düşüncelerime kapılıp dik durmaktan başka bir şey yapamayacağımı biliyordu.

Sloane adını söyler söylemez Cade'i kalabalık yemek salonunun karşısında buldum. Okul bluzum göğüs kafesimi çok sıkıyordu. Kapalı yumruğunu ahşap masaya vurup kollarındaki sıkı kasları gösterirken nefesim kesildi. Asilerin arkadaşlarından biri olan Mica, Cade'e ters ters bakıyor ve o kadar hızlı konuşuyordu ki dudaklarını okuyamadım. Cade'in sesi duyuluyordu ve Sloane'la yemek salonuna yaklaştıkça görüşüm daha da bulanıklaşıyordu.

Nefes al, Yolculuk.

"Bunu oraya kim koydu? Bu *lanet* olası bir oyun değil."

Isaiah, Gemma'yı da yanına alarak masanın etrafında döndü, önce Cade'e, sonra bana ve tekrar Cade'e baktı. "Cade, sakın ol. Blogu öğrenciler dışında kimse okumuyor. Bunu sen de biliyorsun."

Cade Isaiah'ya döndü ve ona ters bir bakış fırlattı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ben kollarının ön kısmındaki mükemmel bronzluk tonuna takıldım. Güneş dışarıdaki ağaçların arasından zar zor görünüyordu ve Cade gevşek kravatı ve dirseklerine kadar kıvrıdığı kollarıyla şimdiden dağınık görünüyordu. "Peki ya babalarımıza yakın biri bizi izliyorsa? Ha? Bunu hiç düşündün mü Isaiah? Eğer birisi ondan bir çocuğum olduğunu düşünüyorsa, o zaman..."

Cade'in sesi kısıktı ve pek kimse onu duyamıyordu ama her nasılsa kendimi konuşmalarına gittikçe yaklaşırken buldum, bu yüzden o susana kadar her kelimeyi duydum. Başını bana doğru çevirdi, söylediklerine odaklandığımda yüz hatlarını saran öfke hafifçe azaldı.

Acıttı.

Eğer birisi ondan bir çocuğum olduğunu düşünürse, o zaman...

Sonra ne oldu? Benimle ilişkilendirilmek istemiyor muydu? Bu yüzden mi beni bu kadar uzun süre sır olarak sakladı? Bu yüzden mi tribünlerin arkasında bana dokundu ya da kimsenin kullanmadığı yasak havuzda beni yüzdürdü? Bu yüzden mi onunla gizlice dolaşmak zorundaydım?

Kalbim gittikçe daha sert atmaya başladı ve şaşkınlık beni geriye doğru sarsmaya başladı, ta ki arkamdan birine çarpana kadar. Cade'in kaşları çatıldı, mükemmel yontulmuş dudakları, dudaklarının ucunda üzgün bir mazeretle ayrıldı.

"Peki, bu doğru mu?"

Karşılaştığım kişi yanıma gelip Cade'i görmemi engelledi ve onun Aubrey olduğunu fark ettiğimde neredeyse hırlayacaktım. *Git başımdan.* Şık kaşları saç çizgisine kadar kalkmıştı ve şaşkın görünüyordu. Aslında geçen gece partide olduğu gibi kindar görünmüyordu. Aslında meraklıydı.

"Sen...? Gerçekten bir bebeğiniz mi oldu?"

Ciddi mi bu?

Aubrey'nin saç dolu koca kafasının arkasından bir kaçış yolu aramaya çalışarak başımı salladım. *Herkes bana bakıyordu. Sanki bebek sahibi olduktan sonra sihirli bir şekilde zayıflamışım gibi herkesin gözleri düz karnıma dikilmişti. İşlerin böyle yürümediğinden oldukça emindim.*

"Bu bileklerinizi kestiğinizin doğru olmadığı anlamına mı geliyor?"

Buna cevap vermeyeceğim.

"I..." Sırtımı ter kaplamaya başladı ve oda dönmeye başladı. *Herkes bana bakıyordu.* Kendimi kapana kısılmış hissetmeye başladım ve bunun yaptığı tek şey, beni o akıl hastanesine geri döndüğüm, renksiz bir odada kilitli kaldığım, arkamdan rastgele insanların gelip bana bir iğne batırdığı ya da ben oradan çıkmaya çalışmayı bırakana kadar bana sarıldığı hissine itmek oldu. "BEN... BEN..."

Tepsim yere yuvarlanırken yaşadığım şokla kendimden geçmiştim; elma, bilinçli olarak orada kalma yeteneğimle birlikte yuvarlanıp gitmişti. Hırkamın kolu kolumdan hızla çekilip, vücudumun yarısına kadar sarkana kadar beni döndürürken adım haykırıldı. Bir sinek kuşu hızıyla gözlerimi hızla kırıştırdım ve kolumu çeken kız bir anda akıl hastanesindeki Barry'ye benzedi ve çılgılık atmaktan boğazımın düğümlendiği bir yere geri götürüldüm.

DIŞARI ÇIKMALIYIM. Çıkmak zorundayım. Çıkmak zorundayım.

Ağlamaklı yüzümü dizlerime dayadığım için dizlerim ıslanmıştı ve dilimi dışarı çıkarsam tuz tadı alacağıma bahse girerim. Kollarımdaki bandajlar yırtılmıştı ve parmaklarımı üzerlerinde gezdirdiğimde dikişler küçük iğneler gibi dışarı çıkıyordu. Eğer gerçekten intihara meyilli olsaydım, onları söküp atabilir ve birkaç gün önce olduğu gibi kanamaya devam edebilirdim ama intihara meyilli değildim ve kanamak istemiyordum.

Tek istediğim buradan çıkmaktı.

"Journey, bize gerçeği söylemen gerekiyor. Kendine neden zarar vermeye çalıştığını bize anlatman gerekiyor."

Onlar tam olarak anlayana kadar "Biri bana bunu yaptı" sözlerini kaç farklı şekilde söyleyebileceğimden emin değildim. Sorun şu ki ne dediğimi anlıyorlardı. İngilizceyi tutarlı bir şekilde konuşuyordum. Sadece bana inanmadılar.

"Bize söylemezsen iyileşemezsin."

"Gitmek istiyorum," dedim burnunun ucunda çok küçük gözlükleri olan adama bakarak.

"Gidemezsin."

Alaycı bir şekilde güldüm ve üzüntümün bir düğmeye basar gibi öfkeye dönüştüğünü hissettim. "Ne yani? Kendimi öldürmeye çalıştığımı söyleyene kadar beni burada mı tutacaksınız? Ben yapmadım. Biri arkamdan geldi ve yaptı."

"Peki bunu kim yapar?"

Ayağa fırladım, oda dalgalı bir okyanusun üzerindeki bir tekne gibi sallanıyordu. Midem bulandı ve mide bulantısı bir dalga gibi üzerime çöktü. Günlerdir bir şey yememiştım ve uyumam için verdikleri ilaçlarla birlikte hangi yönün yukarı, hangi yönün aşağı olduğundan emin değildim. "Bilmiyorum! Kendi kendime konuşuyordum. O gece orada olduğumu kimse bilmiyordu bile-"

"Kim hariç, Journey?"

Cade yapmış olamaz. O bana bunu yapmazdı. "Sana bunu yapmanı söyleyen bir ses var mıydı?"

"Ne?" Çığlık attım. "Kafamdan gelen bir ses gibi mi? Hayır! Hayır! Bunu kendime ben yapmadım!"

Adam bir elini yüzündeki yorgun çizgilerin üzerinde gezdirdi ve içini çekti. "Daha sonra tekrar deneyeceğiz.

Biraz dinlen. Tedirgin olmaya başladığını görebiliyorum."

Kollarımı en kötü şekilde kavuşturmak isteyerek alay ettim. "Bunun bana verdiğiniz ilaçlarla bir ilgisi yok, değil mi? Bu küçük hapları ihtiyacı olmayan insanlara verdiğinizde ne olur? Muhtemelen ruh hallerini biraz bozuyordur, değil mi?"

Adam ayağa kalktı ve beni görmezden geldi. Umut, daha önce içinde hapım olan küçük plastik bardağı odanın öbür ucuna fırlattığım gibi parçalanıp yere düştü. Hiçbir zaman şiddet yanlısı biri olmamıştım. Yüksek sesle konuşan biri bile olmamıştım. Ama o haklıydı. Tedirgindim.

Biri beni öldürmeye çalışmıştı ve bir şekilde, benim için gelen tek bir kişi bile olmadan bir psikiyatri koğuşunda sıkışıp kalmıştım. Rahibe Mary bile.

Kapının açıldığını ve deri mokesen ayakkabıların yavaşça süründüğünü duyana kadar bakışlarım yeni evimin donuk, cızırtılı zemininde kaldı. Sanki bir hayalet tarafından itilmiş gibiydim ve sıska adamın yanından geçip koridora düştüm. Gri elbisem geriye doğru çekildi ve bağıırırken taranmamış saçlarım gözlerime doğru uçuşarak döndüm. Dövüşürken ve bağıırırken kollar belime dolandı, dikişlerin sarsıntısından kollarım kan içinde kaldı.

"Journey, sakın ol!"

"Hayır! Dokunma bana! Bırakın gideyim! Ben buraya ait değilim!"

"LANET OLSUN!"

Parmaklarım iki güçlü kolumu sıkarken ağzımdan bir çığlık fırladı. Altımdaki parlak, yeni cilalanmış siyah-beyaz fayanslı zemini gördüğümde kafamdaki karışıklık beynimdeki sis perdesini araladı.

"Nefes al, bebeğim. Sadece nefes al."

Çiğerlerime dolan oksijenle nefesim kesildi ve başım otomatik olarak kulağımdaki sıcak nefese doğru eğildi. Duygular gözlerimin arkasını yakarken, rahatlık bir anlığına içimi doldurdu. Tüylerim diken diken oldu ve birkaç saniye önce Aubrey'nin önümde durduğunu ve tepsimin yere düştüğünü düşündüğümde tüm vücudum gerildi.

Az önce ne oldu öyle?

Tüm vücudum sanki bir depremin merkezindeymişim gibi titriyordu. Cade bacaklarımı bırakıp beni hızla döndürerek koridorun sert duvarına yasladığında titredim. Yemekhanenin köşesine sıkışmıştık ve koridor sessizdi. Çok sessizdi. Bu bana biraz teselli ya da en azından beynimin düzensiz dönüşlerini sakinleştirecek bir alan sağlamalıydı ama sağlamadı.

Nefes alabildiğimi bile *bile*, "Nefes alamıyorum," diye bağırdım. Sanki biri göğsüme defalarca yumruk atmış gibi hissediyordum. Gözlerimi her kırışımda o yeri görüyordum. Her nefes aldığımda, ciğerlerimde bıçaklar vardı, beni kesiyor ve paniğin unutulmuşluğuna fırlatıyordu.

"Bana bak." Dikkatimi Cade'e yönelttim, gözlerimin içine bakarken kızgın kaşları endişe çizgileriyle çatılmıştı. "Sen buradasın. St. Mary's'desin. Güvendesin."

Ağzımdan kesik kesik bir kahkaha çıktı. "Burada güvende değilim."

Belimi daha sert kavradı. "Birinin sana dokunmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Nefes alışım daha da çılgınca bir hal aldı. "Zaten yaptın." Gözlerimi kaçırdım, nefes alırken irkildim. Oksijen soğuktu, sanki St. Mary's'in sıcak salonunda değil de dışarıda bir kar fırtınasının içinde duruyordum.

Cade elleri göbeğimi terk ederken bir şeyler mırıldandı ve panik aniden daha da arttı, bu beni şaşırtmalıydı ama şaşırtmadı. *O gece seni terk etti, diye* fısıldadı kafamın arkasındaki küçük ses. Ama kalbim ve bedenim senkronize değildi. Her yönden tedirgindim. Kolumun koparılmasına verdiğim tepki göz önüne alındığında, benim hakkımda zaten oldukça uygun bir fikir oluşturmuş olan herkesin önünde kendimi tamamen kaybetmişim.

"Yolculuk." Cade'in boğuk sesi çılgınca arayan bakışlarımı yakaladı. Gözlerimiz çarpıştı ve gözlerindeki altına kilitlendiğimde kalbim göğsümde acı verici bir şekilde sertçe çarptı. "Nefes al."

"Yapamam," diye boğuldum, kendimi onun karşısında çökmüş hissettim. *Zayıf. Zayıf. Zayıf.* Umutsuzca ona tutunmak ve eskiden hissettiğim o güvenliği ve sıcaklığı hissetmek istedim. Bunu arzuluyordum ve her şeye rağmen onu aramanın getireceği intikamın tadını neredeyse alabiliyordum.

"O zaman sana hava vereyim."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

HER. Her. O.

Journey'nin dili benimkinin üzerinde günahkârca sıcak ve her şeyiyle büyüleyici bir şekilde hareket etti. Ben yaladıkça öpücüğü sertleşiyor, aklını çelerek ona düşünecek başka bir şey veriyordu. Dudağını ısırđım, ellerim yumuşak saçlarına gömüldü, daha da açılđın diye saç tellerini çekiştirdim.

Bir kapı açıldı ve aklımın bir köşesinde onun düz ayak olduğunu ve hafıza şeridindeki küçük gezisinden döndüğünü biliyordum ama umurumda değildi. Onu koridorda daha da ileriye itip arkasındaki kapı kolunu ararken dudaklarımız bir arada kaldı, duygularımız yere atılmış bin parçalı bir yapboz gibi birbirine karıştı. Onu zifiri karanlık bir odaya iterken menteşeler gıcırdadı. Duyularım aşırı hızdaydı, acımasız geçmişin düşünceleri ve suçluluk duygusu iyi *yanlarımızla* birlikte siliniyor, kızarmış bedenlerimizi çevreleyen makinelerin tıslamasıyla karışıyordu.

Kazan dairesi. Karanlık alanın sıcaklığı zaten sıcak olan tenimi daha da sıcak hale getirmişti. Parmaklarım Journey'nin okul bluzunun altına girdi ve yumuşak etinin parmaklarıma değdiğini hissettiğim anda, vücudunun saniyeler önce hissettiği panikten başka bir şeyle titrediğini hissettim.

İhtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı. Tam tersi değildi.

Geri çekilirken ağzından yumuşak bir inilti yükseldi, muhtemelen karanlıkta beni arıyordu. Onu kapıdan daha uzağa iterken elim daha da yükseldi, kaçış yolundan olabildiğince uzaklaştım. *Kal. Yine* bencillik yapıyordum, bencilliğin pişmanlık getireceğı mantrasını kafama sokuyordum ve pişmanlık muhtemelen her şey söylenip bittiğinde hissedeceğim bir şeydi. Ve çamaşır dolabındaki rafın altına saklanmış o sinir bozucu küçük tehditleri hatırladım. *Ama lanet olsun, onu özlemiştim.*

Journey'nin kabaran göğüs kafesinin ellerimde olduğu ve yumuşak kokusunun etrafımda dolaştığı şu anda kalbimin hafifçe açılmasına izin verseydim, muhtemelen ona sahip olduğum için ağlardım

-Bir saniyeliğine bile olsa.

"Şimdiye kadar hiçbir şey yaklaşmadı," diye fısıldadım istekli ağzından. Beni itip kapıya doğru koşmadığı için açgözlüydüm. Geri döndüğünden beri, umutsuzluk ve öfke dolu hızlı bakışlar, benden uzaklaşırken yankılanan ayak sesleri ve o küçük güzel kafasının içinde neler olduğunu bilmek istememle kusursuz tenini kaplayan öfkeli küçük çizgilerden başka bir şey olmamıştı.

Duyabildiğim tek şey onun çılgınca nefes alıp verışı ve makinelerin dönüp durmasıydı. Hissedebildiğim tek şey Journey'nin teninin parmak uçlarımin altında giderek ısınmasıydı. Parmaklarımin pürüzlü uçları onun en yumuşak yerlerine değdi ve yarım saniye içinde sertleştim.

"Sanırım şimdi iyiyim." Fısıltısı beni tek yönlü zihnimden caydırmadı. Biz

Bitti.

"Hâlâ ağır nefes alıyorsun, Journ." Dişlerim kulak memesine kenetlenmişti ve bundan hoşlandığını *biliyordum*. Onu avucumun içine almış olmaktan dolayı titriyordum. Journey onun en sevdiği yerleri bildiğimi ve bir zamanlar kalbini değersiz ellerimde tuttuğumu, onu her türlü günahkâr şekilde tahrik ettiğimi unutuyordu.

Elleri belimi buldu ve her yerim yandı. Gözlerim odanın karanlığına biraz alışmıştı. Yanıp sönen küçük kırmızı ışıklar, kırmızımsı renk tonuyla odayı çok daha baştan çıkarıcı gösteriyordu. Şu anda cehennemde olabilirdik ve ben yine de onu kendi kişisel inimmış gibi buraya hapsedirdim. Journey bunu bilmiyordu ve belki de bunu kabul etmiyordu ama o benimdi.

"Burada yaptığımız şey bu mu? Rol mü yapıyoruz?"

Parmakları boynumdan gevşekçe sarkan kravatımı sıkıca kavradı. Onu sert bir şeyin üzerine doğru iterken kolum başının üzerinde duruyordu; büyük bir boru olabilirdi. Emin değildim ve umurumda da değildi. Kalçalarımı ona doğru itmemi engellemek için elimi üzerine koydum.

"Ne numarası?" Alanını biraz daha kalabalıklaştırarak sordum. "Seni sakinleştirmemi mi istiyorsun? Elbette."

Hafif, alaycı kahkahası yüzüme çarptı ve onun tatlı kokusunu ava çıkmış bir av köpeği gibi içime çektim. Beni kravatımdan tutup kendine çekerken gözlerim kapandı. "Sekiz ay önce olduğumuz insanlarmışsınız gibi davranıyoruz."

Yüzüme sinsî bir gülümseme yayılırken burun deliklerim alevlendi. Dilim dışarı fırladı ve kendime engel olamadım. Sanki beni çağırmış gibi dudaklarının tüm kenarını yaladım ve hızlı bir hamle yaptım. "Tadın hâlâ aynı."

"Belki," diye fısıldadı, "ama içim aynı değil, Cade."

Karanlık odada gözlerimin parlamadığını hissettim. Tek gördüğüm onun silüetiydi ve tenini ısıtan küçük kırmızı parıltılar vardı. "Hadi öğrenelim."

Ellerim hızla kalçalarına indi ve irkilerek kendini arkasındaki büyük boruya daha da bastırdı. Eteği aşağıya ve kalçalarının üzerine çekilmişti, kumaşın küçük yırtıkları yakındaki bir makinenin tiz ısıklık seslerine karışıyordu. Aşağı uzanıp kıcını ellerimde hissederken dudaklarından çıkan nefesi yuttum, onu tekrar avuçlarımda içinde hissettiğimde neredeyse ölüyordum.

Sensiz kayboldum. Onu anlamsızca öptüm, ruhunu aldım ve ait olduğu yere geri koydum - kabul etmek istemese bile. Journey nedenlerimi anlamadı ve o gece gelmediğimde aklından neler geçtiğini ve intihara meyilli olduğu varsayıldığında neler yaşadığını hayal bile edemiyordum. Onu soğuk davrandığı ve benden nefret ettiği için suçlayamazdım, en azından dışarıdan, çünkü şu anda benden nefret ediyor olabilirdi, ama aynı zamanda beni istiyordu.

"Bacaklarını aç," dedim, geri çekilip onu önümde yarı çıplak görmeye çalışarak. İsteddiğimi yapması çok uzun sürünce, kalçalarının iç taraflarını kavradım, açgözlü parmaklarımla neredeyse tenini yutacaktım ve bacaklarını daha da ayırdım. Bir inilti kaçtı

Ağzını kapattı ve ellerini sıkıca kavradığı omuzlarıma koydu.

"Cade." İsmim, ıslak dudaklarında ziyafet çekmek istediğim kalıcı bir nefesti.

"Sana çok uzun zamandır dokunmadım." Bir duraksama oldu ve göğsümde bir yanma hissettim, sanki kızgın bir demir çubuk beni onun önünde dağlıyordu. "Bunu hak etmediğimi biliyorum," dedim, bacağında daha yukarılara tırmanırken kanın en sevdiğim yerlerime hücum ettiğini hissettim. Eğer beni içeri almazsa ölecektim. "Farz edelim. Hâlâ panikliyorsun, Journey. Kalbinin hızla çarptığını hissetmiyor musun? Korkunun kokusunu alabiliyorum."

"Korkmuyorum," diye bağırdı, kalçaları külotunun sınırında benimle buluşmak için eğildi. Daha yavaş gitmeye çalışırken dişlerim sıkıldı.

"Güzel," dedim külotunu yana doğru çekerek. Parmağımı dikişlerinde gezdirip ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde arkamızdaki makineler daha yüksek sesle tıslıyordu. Ağzına karşı gülümsedim. "Görünüşe göre o kadar da farklı değilsin. Seni neyin ateşli yaptığını hâlâ biliyorum."

Ben klitorisinden uzaklaşıp parmağımın ucunu onun dar, ıslak kıvrımlarına sokarken parmakları omuzlarıma gömüldü.

"Mmm." Daha fazla ittiğimde vücudu titredi ve göz kapaklarımdan arkasında kıvılcımlar gördüm.

Elimi kalçasından çekip hızla yükselen göğsünün üzerine koyarak, "Çok gerginsin," dedim. Daha fazla pompaladığımda eli omzumdan ayrıldı ve parmak eklemlerimden aşağıya doğru beni ıslattığını hissettim. "Uzun zaman oldu mu?"

Lanet olsun, cevap verme.

Avuç içi bileğimin etrafını sarmıştı ve ben onun kontrolü ele aldığını görmeyi dileyerek aşağıya baktım. Elim daha hızlı hareket ettirmeye başladı ve ben de eğilip onun ağzından konuşmaya başladım. "Söyle bana, sen yokken beni hiç düşündün mü?"

"Hayır." Yalan olduğunu bildiğim bu cevapla kalçaları yukarı doğru kıvrıldı.

"Bana yalan söyleme." Elim boynuna dolandı ve nabızı avucuma doğru hızla atmaya başladı.

"Beni ölüme terk eden birini neden düşüneyim ki?" Dişleri alt dudağıma öyle sert battı ki zengin, metalik hissi dilimin üzerinde tattım. Gerçeği kilit altında tutarak homurdandım. Olanlar yüzünden zaten korku içindeyse, ona gerçeği söylersem ne düşünürdü? Saldırıya uğramadan aylar önce tehditler aldığımı mı? *Onu hak etmiyorum.*

"Her lanet gün seni düşündüm," diye itiraf ettim, suçluluğumu ya da onun hissettiği ihaneti ortadan kaldırmayacağını bilsem de itirafımın göğsümden dökülmesine izin verdim. "Ne zaman bir köşeyi dönsem, ne zaman açık tenli bir kızın yanımdan geçtiğini görsem, ne zaman kendime dokunsam. Sen. Yolculuk. Canım yansa bile her seferinde seni düşündüm."

Başını çevirdi ve her şeyden daha baştan çıkarıcı bir iç çekti. Bir parmak daha ekledim ve hayatımda hiç olmadığım kadar sertleştiğimi hissettim. Onu ters çevirmeyi, ellerini başının üstündeki boruya sabitlemeyi ve ona yaptıklarımı unutturacak kadar sert sikmeyi çok istiyordum. Ama yapmadım, çünkü bu benimle ilgili değildi. *Onunla* ilgiliydi. Okul bluzunun düğmelerini açtığımda duvarları parmaklarımdan etrafında sıkışmaya başlamıştı, serbest elimi aldım ve orada

olacağını bildiğim çakıllı meme ucunu hissetmek için gömleğinin içine daldırdım. "Seni düşündüğümü bilmek hoşuna gidiyor mu?"

kendimi dövdüğümde?" Bir iniltiyi bastırmaya çalışırken burnum kulağının arkasındaki hassas bölgeyi sıyırdı. Kalçaları hareket ediyordu ve parmaklarım o kadar yavaş girip çıkıyordu ki ben bile çekimi hissetmeye başlamıştım. "Mükemmel küçük amcığını ve her zaman dokunuşuma nasıl tepki verdiğini düşündüm."

"*Cade.*" Journey, çok sevdiğini bildiğim edepsiz konuşmaya karşı koyuyordu. Çekingen ve yumuşak olan tatlı küçük Journey'im, sadece o ve ben olduğumuzda bir fingirdeşene dönüşürdü. Onu ilk kez aldığımda, o mükemmel küçük şeyin kızlığını bozduğumda bile, kulağına fısıldadığım kirli şeylere yapıştı. Journey kendi isyanının peşinde bir kızdı. Kimsenin dokunmaya cesaret edemediği dikenli bir çiçektir. *Ben hariç.*

"Seviyorsun, değil mi? Duştaki kendimi kavradığımda senin mükemmel kıcını düşündüğümü bilmek hoşuna gidiyor. O küçük, tatlı, istekli ağzını beceriyormuş gibi yaptığımı bilmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Kes şunu," diye bağırdı, parmağımın etrafını bir boa yılanı gibi sıkarak.

"Ne kadar hoşuna gittiğini bildiğim halde nasıl durabilirim?"

Tam o anda Journey'nin tüm vücudu kasıldı ve parmaklarımı o kadar sert emdi ki dişlerimi onun mükemmel tenine batırmamak için kendi dudağımı ısırarak zorunda kaldım. *O benim. Onu istemekten asla vazgeçmeyeceğim.*

Başının arkasını kendime doğru iterek ve ağzımı onunkinin üzerine kapatarak, "Devam et bebeğim," dedim. Beni şiddetle öptü ve öpücük sadece birkaç saniye sürmüş olsa bile, geçmişin bir anlığına yok olduğunu biliyordum. Journey beni eskisi gibi öptü. Sunabileceği her türlü tutkuyla. *Bana her şeyini verdi ve ben de bıraktım.*

Uzaklaşıp bileğimi bıraktığında, parmağımı yavaşça çektim, aletimin pantolonuma karşı zorlanmasından ve onun dokunuşu için yalvarmasından başka bir şeye odaklanamadım. Onun bu okuldaki diğer kızlarla olan anısını mahvetmeye çalıştığım için kendimden nefret ediyordum. *Kendimden iğreniyordum.* Daha sonra, bir sarışını becerdiğim süre boyunca onu hayal ettiğimi fark ettiğimde kendimden daha da nefret ettim.

"O geceden beri mahvoldum," dedim, ellerim yanımda öylece dururken, eğilip eteğini titreyen bacaklarına doğru çökerken bir sıcak hava dalgası hissettim.

Yutkunması gürültülüydü ve o anın etrafımızı saran buharın içinde kaybolduğunu biliyordum.

"Boku yediğini mi düşünüyorsun?" Buz gibi ses tonu geri gelmişti ve sıcak kanımı neredeyse anında soğutmuştu. Uzaklaştım ve yumruklarımı sıktım, tatlı ıslaklığının parmağımı nasıl kapladığına odaklanmakta bile zorlandım. Yalamak istedim ama o an için pek uygun görünmüyordu. İşler aniden değişmişti ve küçük nefret ve aşk oyunumuza geri dönmüştük. "Güvendiğim tek kişi tarafından ekildim, saldırıya uğradım, mutluluğu tattığım tek yerden uzaklaştırıldım ve bir akıl hastanesine atıldım." Journey bir adım öne çıktı ve sağdaki küçük kırmızı ışıklardan biri yeşile dönüp öylece kalırken nihayet yüzünü görebildim. Gözlerinin parlaklığı beni içine çekti ve boğuluyordum. Tamamen boğuluyordum. "Ve orada bir çıkış yolu bulmak için neler

yapmak zorunda kaldığımı anlatmaya başlamayayım bile."

Geçerken bana omuz attı. Onu takip etmek için arkamı döndüm, kesinlikle

Aramızdaki kırılmışlığı düzeltmek için ne söyleyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. "Journ-"

Kapıyı yarı aralık bırakarak döndü ve az önce yönümüzü tamamen kaybettiğimiz küçük odayı aydınlattı. Karşımda duran kırık ve yorgun kız göğsüme saplanmış bir bıçak gibiydi. Yanakları ona yaşattığım orgazmdan dolayı kızarmıştı ama gözleri donuk, hüzün ve belki biraz da korku doluydu. Yolculuk kaybolmuş ve kafası karışmıştı ve bunun yarı suçlusu bendim.

"Journey? Neredesin?" Journey hızla benden uzaklaştı ve o dışarı fırlarken kapı çarpmadan önce elimle zar zor kapıyı tuttum. Koridorda ilerledim ve köşede Gemma'nın yanında durduğunu görünce durdum.

"Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Gemma ellerini Journey'nin kollarına sürterek, "Panik atak geçirmişsin," dedi. Bluzunun düğmeleri hâlâ açıktı ve Brantley kızların ve Isaiah'nın arkasında dururken gözüme takıldı. Journey ile son on dakikadır ne yaptığımızı bildiği için gözlerini devirmeden önce kaşlarını kaldırdı.

Brantley aşka inanmıyordu, inanacağından da emin değildim ve bu yüzden onu kıskanıyordum. Aşkı bulamazsanız, onu kaybettiğinizde yaşadığınız o gerçek, dünyayı sarsan acıdan kaçınabilirdiniz ve kendi küçük dünyamızda yalnız kaldığımızda gülümsemeden başka bir şey yaymayan karşımdaki kırık kıza bakarken hissettiğim tam da buydu.

Tobias yatakhaneye çıkan merdivenlerde belirip kız kardeşinin yanından geçerek Journey'nin kollarına yapışıp sanki yaralanmış gibi vücuduna bakarken kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Ne oldu? Gemma bana mesaj attı ve senin çıldırdığını söyledi. Şu Aubrey denen kız mıydı?"

Dişlerim zımpara kağıdı gibi birbirine geçerken Tobias hâlâ onun vücuduna bakıyordu. *Aubrey mi?* Onun işi bitmişti.

"Bilmiyorum. Biri kolumu çekti ve beni Barry'nin arkamdan gelip beni yakalamaya çalıştığı günlere geri götürdü."

Sınıflarımıza giden merdivenler ile koridor arasında dururken grubumuz sessizdi. Dar koridorun yemekhaneden gelen, bakmıyormuş gibi yapan ama Asiler grubunda neler olup bittiğiyle yakından ilgilenen öğrencilerle dolmaya başladığını gördüm. Bu ilgi kaçamaklı ve sinir bozucuydu ve başlangıçta, seçkin grubumuz başladığında, bunu vahşi bir hayvan sürüsü gibi yedik, ama şimdi *gerçek* ve tehlikeli şeyler yaşadığımız için, o kadar çekici değildi.

"Tanrım," diye mırıldandı Tobias, hâlâ hasarı değerlendirmek için Journey'e bakıyordu.

Herkes sınıflarına dağılırken koridorun sonunda bir varlık duruyordu, bu bizim de gitmemiz gerektiği anlamına geliyordu, bu da beni sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyordu çünkü bu Journey'nin Tobias'la birlikte gideceği ve günün geri kalanında onu göremeyeceğim anlamına geliyordu. Birlikte hiç dersimizin olmamasını tesadüfi bulmuyordum ama şu anda tansiyonumun yükselmesinin nedeni bu değildi. Koridorun sonundaki kişi kaslarımın gerilmesine neden oldu. Gözlerimi ondan ayırmadım ve dikkatini Journey ve Tobias'tan bana çevirene kadar bekledim.

Bu ilgi neden, Bain?

Kravatımı o kadar sert sıkmıştım ki, boğulacakmış gibi hissediyordum. Bain'in hareket etmeye niyeti yoktu. Yüzü sabit duruyordu ama gözünün altında en ufak bir tik gördüğüme yemin edebilirdim.

"Boynun neden kırmızı?" Bakışlarımı hâlâ koridorun sonundan ayrılmamış olan Bain'den kaydırarak döndüm ve Journey'nin boynuna baktım.

Küçük pembe lekeler göğsünü kaplıyor ve üzerinde uzun kırmızı bir çizgi olan boynuna doğru ilerliyordu. Boşta kalan elimi cebime soktum, parmağımı parmağının üzerinde, göğsünde ve gömleğinin içinde gezdirdiğimi biliyordum.

"Oh, uh..." Journey'nin sesi birkaç dakika önce yüzüme vurduğu özgüvenden uzaklaştı ve Tobias bana ters ters bakarken ben tamamen rahatladım.

"Kendini tutamadin, değil mi?"

Tobias'a ters ters bakarken, kendimi daha da derin bir çukura sokmamak için görüşümü düzeltmeye çalışırken kalbim gittikçe daha sert çarpıyordu.

"Tobias." Journey onun kolunu çekiştirdi ve ben de kendimi onun ellerini koparmak için öne atılırken hayal ettim. *Kendine gel lan!* Sahiplenici yanım hâlâ kızın kokusunu taşıyan elimi kullanıp adamın suratına bir yumruk atmak ve herkese kızın benim olduğunu söylemek istiyordu ama bu okulda Tobias'a duyduğum kıskançlığın ve onun Journey'i aniden korumasının çok ötesinde bir şeyler olduğunu biliyordum. Journey saldırıya uğradığında burada değildi, bu yüzden söz konusu Journey olduğunda daha iyi durumda olmasından ne kadar nefret etsem de, onun bir tehlike olmadığını biliyordum.

"Hadi sınıfa gidelim," dedi, hâlâ onu çekiştirerek.

Bana dönüp bakması için sessizce yalvardım. *Sadece bir kez.* O soğuk gri gözleri görmek ve içlerinde hâlâ *ona* ait en ufak bir tohum bulmak istiyordum ama Journey, Tobias'la birlikte ters yöne giderken benden uzak durmaya devam etti.

Ancak Tobias yol boyunca bana ters ters baktı. Covens'ten gelen dalgın, berbat çocuk için haberlerim vardı. Yoluma kim çıkarsa çıksın onu korumaya çalışmaktan vazgeçmeyecektim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

CADE

Günün geri kalanı da Journey yokken olduğu kadar yavaş geçti. Sekiz ay bana on yıl gibi gelmişti, bugün ise koca bir ömür gibi. Kazan dairesinin önünden her geçişimde kapalı kapıya bakıyor, günün erken saatlerinde onu avuçlarımın içine aldığımı, öptüğümü, tenini emdiğimi, nabzının kendi kalbim gibi attığını hissettiğimi biliyordum.

Karanlık gökyüzünden kar yağmaya başlamıştı ve Sloane, Mercedes ve Gemma ile birlikte oturduğu üst tribüne doğru boynumu uzatırken ellerimdeki uyuşukluğa rağmen crosse'umu daha sıkı kavradım.

"O değildi." Journey'nin dün gece Tobias'la yaptığı konuşmayı dinlemem gerektiğini bildiğimden, en küçük suçluluk tohumu yanan göğsümün içine ekilirken bakışlarımı kaçırdım. Konuşmanın sonuna denk gelmiştim. Tamamen kasıtlı değildi. Casusluk yapmıyordum. *Peki, tamam.* Nerede olduğunu biliyordum ama Tobias'ın onunla oturduğunu bilmiyordum. Okuyacak yeni bir kitap arıyordum ve her zaman sokağa çıkma yasağından hemen önce kütüphaneye giderdim, böylece kimse işime karışamaz ve neden *belirli* kitapları okuduğumu merak edemezdi. Özel kitaplar, Journey'nin favorileri anlamına gelir. Artık gecelerimi onun sesinden klasik romanlardan zengin satırlar dinleyerek geçiremediğim zamanlarda beni ona yakın tutan bir şeyin sadece bir kısmıydı bu. Onun hafif fısıltısını duyduğumda parmağım yıpranmış bir ciltsiz kitabın sırtında duruyordu. *"O değildi. Kendi kendime yaptığımı düşündü."*

Sırtıma bir bıçak saplanmıştı ve vicdan azabım, sapı dışarıda kalan tek şey olana kadar onu daha da derinlere gömdü.

Journey o gece ona saldırdığımı düşündü.

Journey kendini öldürmeye çalışmadı.

Bunu ona biri yaptı.

Aklımın bir köşesinde hep bir şeyler vardı. İnkâr gibi gösterdiğim bir şüphe vardı. Tamamen cahil değildim ama Isaiah ve ben o gece okulu aradık. Hiçbir şey göze çarpmıyordu. Yalnız olmadığını gösteren en ufak bir iz bile yoktu.

Kendi kendine açtığı yaralar. Sağlık görevlilerinin söylediği buydu. Ama değillerdi. Ya o gece birileri yalan söylüyordu ya da birileri düşündükleri kadar tıbbı vakıf değildi.

Başıma inen bir tokatla elimdeki crosse'u düşürdüm. "Seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim."

Isaiah, Brantley ve Shiner'ın yanında durdu ve ben de takımın geri kalanının sahadan çıkıp soyunma odasına doğru yürümesini izledim. *Antrenman bitti mi?*

"Evet," diye hırladı Brantley. "Kafanda Journey'i sikmekle o kadar meşguldün ki antrenmanın bittiğini bile fark etmedin. Koç düdüğü çaldı falan."

Shiner kıs kıs güldü. "Daha önce yaptıklarını tekrarlıyordu."

Ona yapıştığımda gözlerim kısıldı ve o da ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Ne oldu?"

belliydi. Onun tahrik kokusunu koridorun aşığısından alabiliyordum, kardeşim."

Görüşüm kırmızıya döndü ve Isaiah aramıza girdi. Shiner dudaklarını birbirine çarptı ve bana eğlenen bir bakış attı. "Sakin ol. Kimsede benim gibi koku alma duyusu yok. Ben yarı Edward Cullen yarı Jacob Black gibiyim."

Brantley başını ona doğru çevirdi, ağzından ılık bir nefes bulutu süzölüyordu. "Nasıl biriyle yatabiliyorsun?"

Shiner tamamen şaşırmıştı. "Ne? Hepinizin toplamından daha fazla kızla yattım ben. Birini tavlama benim için zor değil."

Brantley eldivenlerini ellerinden çıkararak sakince, "Bu pek olası değil," diye cevap verdi.

Shiner davranışını açıklayarak onunla birlikte yürümeye başladı. "Kızlar romantik filmler hakkında sohbet etmeye bayılır. Bu da kolay erişim sağlıyor." Onu dürttü. "Mesela geçen gece Kaya'yı Bella ve Edward'ın vampir olarak seks yaptıkları sahneyi canlandırmaya ikna ettim. Çok ateşliydi. Sertleşti

-Tam istediğim gibi. Ayrıca dört kez falan boşaldı."

"Senin bir sorunun var."

Konuşmaları azalırken Isaiah bir adım öne çıktı. Eğilip lakros sopamı tutarken çenesi her zamanki gerginliğini koruyordu. "Tate seninle konuşmak istiyor. Antrenmandan sonra seni ofisine götüreceğimi söyledim."

Gözlerim seğirdi. "Ne istiyor?" Seçenekler gerçekten de sonsuzdu. Babalarımızla bir ilgisi var mıydı? Sevgili babam hapishaneden mi arıyordu? Ofisini mahvettiğimi ve Journey'nin üst raftan bir şey çaldığını biliyor muydu?

"Eminim onunla bir ilgisi vardır." Isaiah başını tribünlere doğru salladı ve ben de onun bakışlarını takip ederek buzlu basamaklardan inen bir çift tüylü botu gördüm. Sloane kolunu Journey'nin omuzlarına dolamış, kulağına bir şeyler fısıldıyordu, ardından ikisinden de bir kahkaha geldi, Gemma ve Mercedes de arkalarından geliyordu.

"Onu daha önce siktin mi?"

"Hayır" diye cevap verirken en iyi arkadaşıma dönüp bakmadım.

"Birini panikten kurtarmaya çalışırken nasıl çalıştığını biliyorum." *Peşini bırakamıyor. Gemma'ya bir kez dokundum.* "Bir hafta veriyorum."

"Kapa çenenin," diye bağırdım. "Nasıl olsa sonradan pişman olacak." Bugün bana bir kez bile bakmamıştı. Gerçi pek fırsat olmuyordu ama olduğunda da kendini benden koruduğundan emin oluyordu.

"Hadi ama. Tate bekliyor ve acele etmek istediğini biliyorum, böylece lanet bir sürüngen olup Journey'nin kapısının yanındaki koridorda oturabilirsin, sanki o sihirli bir şekilde ortadan kaybolacakmış gibi."

Nerede olduğumu bilmesine şaşırmadan kuru kuru kıkırdadım. "Neden şikâyet ediyorsun? Sen ve Gem artık istediğiniz kadar sevişebilirsiniz." Duraksadım, dikkatimi Journey'den, gözleri onun

üzerinde olan başka birine kaydurdım. "Odada olmam umurunda olduğundan değil."

Isaiah başını arkaya attı ve bir sürü kuşun buzlu bir ağaçtan uçmasına neden olan yüksek sesli bir kahkaha attı.

Gemma'nın adını boğuk bir şekilde haykırması ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Gemma!" Arkasını mı dönmüştü yoksa Journey bana mı bakıyordu emin değildim çünkü Bain'e ve onun böcek gibi gözlerinin kızımın üzerinde olmasına odaklanmıştım. "Seni seviyorum!"

Bir kız kahkahası kümesi vardı ve Bain ellerini kapüşonunun cebinde tutup bereli kafasını tribünlerin çitle çevrili alanına yaslarken burun deliklerim alevlendi.

"Isaiah." Onun adı ağzımdan sakın bir şekilde çıkıyordu ama içim öfkeyle doluydu. Öfke ve belirsizlikle yanıp tutuşuyordum.

"Ne?" Isaiah'nın bakışlarımı takip etmesi uzun sürmedi ama bunu yaptığında yüksek sesle iç çekti. "Ne oldu? Bir şey mi yaptım?"

Journey ve arkadaşlarının muhtemelen odalarına gitmek üzere St. Mary's'in yan tarafında gözden kaybolmalarını izledikten sonra Isaiah'a döndüm. "Kendini öldürmeye çalışmadı."

Kalbim alev aldı, göğsümde bir delik açtı ve karlı tarlaya düştü.

Isaiah'nın kara kaşları siyah beresinin altından aşağı indi. "Ne? Bunu sana o mu söyledi?"

"Tam olarak değil," diye yanıtladım ve açıklamama gerek olmadığını biliyordum. Öyle ya da böyle her şeyi öğrenmenin bir yolu vardı.

Bain hâlâ üst tribünde oturmuş, Journey içeri girdiğinden beri tamamen telefonuna dalmış bir şekilde telefonuna bakıyordu. Bakışlarımı ayırdım ve Isaiah ile birlikte Tate'in ofisine gitmek için avluya doğru yürüdüm.

"Yani, biri ona saldırdı mı?"

"Şaşırmış görünmüyorsun," diye homurdandım, ayakkabılarımın kalınlaşan karın üzerinde ilerleyişini izlerken. "Biliyor muydun lan?"

"Somut bir şey bilseydim size söylerdim."

"Ne olmuş yani?" Önüne geçerek sordum. "Öylece varsaydın? Aylar önce bana bu işin peşini bırakmamı söyledikten sonra bile mi?" Kalbim gümbür gümbür atıyor, sanki boğazıma tırmanıp en iyi arkadaşımı ihanetinden dolayı boğmaya çalışıyormuş gibi çarpıyordu.

Avluya doğru bakarken görebildiğim tek şey Isaiah'ın gıcırdayan çenesiydi. "Üzerinde kontrolümüz olmayan bir şey yüzünden seni bu kadar berbat görmekten nefret ediyordum. Ama bu okulda ortaya çıkan her sorunda hep Bain'den şüphelenmiştim." Bana doğru döndü. "Hepimiz şüphelendik."

"Eğer ona dokunduysa, onu öldüreceğim."

Isaiah başını salladı. "Ben de daha önce o yollardan geçtim. Hatta kafasına lanet olası bir silah doğrultmuştum.

Hatırladın mı?"

Sanki unutabilirmişim gibi. Bain ilk günden beri düşmanımızdı - babası Callum en büyük rakibimizdi. Bain'in her hareketini takip etmekle görevlendirilmiştik ve Isaiah'ı olabilecek en kötü şekilde becerdiğinde, cesedini saklamak zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Sonunda Gemma'nın Isaiah'a geri dönmesine yardım ederek paçayı sıyırmayı başardı ama gözünü Journey'e dikmişti ve bu

da onu tekrar bok listemin en tepesine yerleştirdi.

"Hadi gel." Isaiah omzumu dürttü ve benimle birlikte St. Mary's'in önüne doğru yürümeye başladık.

Kan basıncım hızla yükseliyordu. Zihnim Bain'le ilgili bir sürü olumsuz düşünceyle çalkalanıyor, onu tam merkeze koyuyor ve Journey'nin etrafında dönüp duruyordu.

"O da olabilirdi," dedim, okulun merdivenlerinden yukarı çıkarken. "O zamanlar ona karşı bu kadar temkinli değildik. Babanın paranoyası henüz ortaya çıkmamıştı."

Isaiah başını salladı. "Haklısın, ama..."

Kapıyı açtığı gibi kapattım. Müdürün birkaç dakika içinde gelip neler olup bittiğini göreceğinden emindim. "Ama ne?"

Isaiah'ın çenesi tekrar kaydı. Dişlerinin birbirine vurduğunu duyabiliyordum. "Babam için bir şeyler ararken Bain'in odasında Journey'in fotoğraflarını buldum."

Etrafımızı saran beyaz kar, öfkemle birlikte erimeye başladı ama ben tam olarak patlayamadan Isaiah bir iğne batırdı.

"Gemma'nın fotoğrafları vardı ve daha sonra onunla benim birlikte fotoğraflarımızı çekti ve Richard'a verdi." Gözleri aniden ikimizin de paylaştığı bir yoğunlukla benimkilere kaydı. *Hatırlıyorum.* "Ama Journey'nin de resimleri vardı. Ve Bayan Glenburg'un."

Elim St. Mary's'in kapısında öfkeyle titredi ve kan parmak uçlarıma hücum etti. Göğsümden hızlı nefesler çıkıyordu ve onu bulmak için arkamı dönmeme *saniyeler* kalmıştı ki Isaiah parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Daha bitirmedim."

"Dahası mı var?" Bunu benden saklamış olduğu gerçeğini bir kenara bırakarak boğuk bir sesle söyledim. Bununla daha sonra ilgilenecektim.

"Cinsel içerikli değillerdi." Bakışlarını başka yöne çevirdi, hâlâ bu durumdan rahatsız olmuş görünüyordu. "Sadece... sanki onu gözetliyor gibiydi? Bir noktada Gemma'yla olduğu gibi. Bilmiyorum. İkinize ait hiçbir şey yoktu. Sadece o vardı. Orada Bayan Glenburg'un pornografik sınırdan başka resimleri de vardı. Ama Journey'in? Onlar sadece...normaldi."

"Onun gizlice fotoğraflarını çekmesinin hiçbir normal yanı yok." Ağzımdan çıkan ses tonu tıpkı babaminkine benziyordu. *Sakin, toparlanmış ve psikotik.*

"Çocuklar." Ağır kapı açılıp ılık bir havanın üzerimize çarpmasına izin verdiğinde elim düştü. "İçeri girin."

Isaiah ve ben kapıdan birlikte girdik ve ben ona "*Bu iş bitmedi*" der gibi bir bakış attım, o da bana "*Belli ki*" der gibi bir bakış attı. Daha sonra öfkem yatıştığında, fotoğraflardan beni neden haberdar etmediğini daha iyi anlayacaktım. Journey gittiğinde, onun adının herhangi birinin ağzından çıkmasına sinirleniyordum. Öfke ve pişmanlık içimi dolduracak ve en derin, en karanlık delikten çıkış yolunu bulmak için tırmanışa yeniden başlamam gerekecekti, ama *lanet olsun.* Şu anda mı? Tedirgindim ve kaslarım öfkeyle zonkluyordu.

Müdür ofisinin kapısını kapatır kapatmaz Isaiah masasının önündeki sandalyeye tembelce oturdu, uzun bacaklarını iki yana açtı ve ellerini başının arkasına koydu. Kitaplığın yanında durdum, Journey'nin çıplak bacağının kenarda durduğunu hayal ettim ve elimi onun kalçasına koyduğum o kısa saniyeyi hatırladım.

"Daha önce ne oldu böyle?" Tate sandalyesine oldukça agresif bir şekilde oturdu ve dirseklerini masaya çarptı. "Cade? Özellikle sana soruyorum."

Kollarımı kavuşturarak dilimi şaklattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Journey'den ve bir kızın gözlerini neredeyse nasıl oyduğundan bahsediyorum."

Yani onun ofisinden bir şey çaldığını bilmiyor. Güzel.

"Peki, söz konusu kıza ne olduğunu sordunuz mu?"

Ağzından düzensiz bir iç çekiş çıktı. "Evet, Journey'nin deli olduğunu ve sebepsiz yere ona saldırdığı için akıl hastanesine geri dönmesi gerektiğini söyledi." Öfkem bir kademe daha artınca kaşını kaldırdı.

"Buna inanmıyorsun herhalde," dedi Isaiah, dizginleri eline alarak çünkü muhtemelen odanın öbür ucundan kalbimin atışını hissedebiliyordu.

Müdür gözlerini devirdi. "Öyle olsaydı ikiniz de şu anda burada olmazdınız. Hikayenin tamamına ihtiyacım var ve Journey'i üzme ve bu okuldan tekrar ayrılacağını düşünmesini istemiyorum."

Bir adım öne çıktım. "Eğer onu tekrar götürmeye kalkarlarsa şahsen birini boğarım. O bir akıl hastanesine ait değil, Tate."

Müdürün gözleri kenarlarından kırıştı. "Neden böyle söylüyorsunuz?" "Aynı fikirde değil misiniz?" Karşı çıktım.

Isaiah dersin ortasındaymış gibi elini kaldırdı. "Konuşabilir miyim?"

Tate ve ben onun elini indirirkenki umursamaz ifadesine baktık. Boğazını temizledi ve yine de konuştu. "Journey intihara teşebbüs etmedi. Cade'e göre saldırıya uğramış ve bu yaralar kendi kendine oluşmamış." Müdürün kaşları derinleşirken ellerini şaşkınlıkla havaya kaldırdı. Sanki ikimizin önünde yüksek sesle söyleyemiyormuş gibi nefesinin altında birkaç küfür mırıldandığından emindim. "Şimdi, daha önce... Journey ve Cade hakkında bir dedikodu, bir sürü fısıltı falan vardı ve bir grup kız Journey'nin yanına gidip ona dedikoduyla ilgili sorular sormaya başladı ve içlerinden biri Journey'nin kolunu çekerek "intihar girişimiyle" -Isaiah tırnak işareti kullanırken durakladı- "intihar girişimiyle" eşleşen yara izleri olup olmadığına baktı.

Tate arkasına yaslandı, sandalyesi altından gıcırıyordu. "Tamam... Peki sonra ne olacak?"

"Çok korktu çünkü bir an için akıl hastanesine geri döndüğünü ve kaçmaya çalışırken arkasından birinin geldiğini düşündüğünü söyledi."

Gergin mideme bir yumruk indi, sanki biri havamı almıştı. Kaçmaya çalışırken arkasından gelip onu *odasına* geri götüren adamın görüntüsü midemi bulandırdı. Babamın Isaiah'ın babasını ve onların mirasını korumasını izlemekten dolayı damarlarımda yoğun bir koruma duygusu vardı. Bildiğim tek şey buydu ve bu boyun eğmeyen koruma, bana korumam öğretilen şey yerine zarif bir şekilde Journey'e geçtiğinde her şey değişti.

O zamandan beri eskisi gibi değildim.

Müdür birdenbire çok yorgun göründü. Ellerini kabaca saçlarında gezdirdi.

ve uçlarını çekti, nefes alışını düzleştirirken başını aşağı indirdi. Yakındaki ateşin çıtırtısı dışında oda sessizdi ve tekrar başını kaldırdığında yüzü her şeyi anlatıyordu: *Ne oluyor lan?*

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye başladı, bir elini saat beş yönündeki gölgesine sürterek. "Yani, biri ona saldırdı mı? Emin misiniz?"

Isaiah omzunun üzerinden bana baktı. Boğazımı temizledim ve müdürün odasının zemininde erimiş kar birikintisi bırakan lacrosse ayakkabılarıma baktım. "Olumlu." Dişlerimi birbirine geçirdim. "Kim olduğunu bilmiyor." Bir sonraki itirafın ağzımdan çıkmasına izin vermek istemedim ama yine de yaptım. "Ona saldıranın ben olduğumu sanıyordu. Ya da en azından emin değildi."

Isaiah bu kez ağır kaşlarını iyice çatarak arkasını döndü. "Neden böyle düşünsün ki?"

Gözlerimi kükreyen ateşe çevirdim. "Çünkü o gece nerede olduğunu bilen tek kişi bendim." *Lanet olsun.* İşte gerçek gelmişti, ben ondan kaçmaya çalışırken beni yakalıyordu. "Ona benimle nerede buluşacağını söyledim ve sonra onu ektim. Ortaya çıkmadım." Bakışlarım ateşle aynı hızda kaldı, gözlerim yüzüme çarpmak için yükselen ısıdan yanıyordu.

"Açıkla."

Gözlerimi açık tutarken görüş alanımın önünde siyah noktalar dans ediyordu, sanki gözlerimi kırpmak onun gittiği andan beri kendimden uzaklaştırdığım muazzam suçluluk duygusunu hissetmemi engelleyecekmiş gibi.

"Cade. Konuşsana lan."

İçimden tersledim. "Çünkü o gitmeden önce aylardır tehditler alıyordum. Ondan uzak durmam için beni uyarıyorlardı."

İkisinin de başı yenilgiyle düştü, benimki de öyle. Bunu yüksek sesle söylemenin canımı yaktığını itiraf edecek kadar erkektim. Çok güçlü olduğunu düşündüğüm suçluluk duygusu şimdi on kat daha fazla üzerime geliyordu ve kendimi tamamen kaybetmemek için beni tutmasını umarak duvara yaslandım.

O gece orada olmalıydım.

"Ve sizi kimin tehdit ettiği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

Isaiah'ı başımla karşıladım ve burnumdan acele nefesler verdim. "Hiçbir fikrim yok. Babamızın St. Mary's'in dışındaki pisliğinden mi yoksa buradan biri mi emin olamadım." Duvarı iterek ileri geri volta atmaya başladım, tıpkı geçen gece Journey beni bu sıkıcı ofiste yalnız bıraktığında olduğu gibi. "Bekledim, izledim. *Hiçbir şey yoktu.* Bain ve gözlerinin sık sık onu takip etmesi dışında. Ama anlamıyordum. Onu takip etmeye ya da ona dokunmaya hiç çalışmamıştı. Hiç mantıklı gelmiyordu. Bu yüzden daha önceki dedikodulara çok kızmıştım. Babamızın işinden biri beni daha önce hedef aldıysa, ondan bir çocuğum olduğunu duymuşlarsa? Tüm işi batırdığımız için ikimizden de intikam almak istiyorlarsa?" Düşüncelerimi sonlandırırken alaycı bir kahkaha attım, beni tamamen anladıklarını biliyordum.

Müdür masasından mırıldandı: "Hiçbir şey mantıklı değil. Aman Tanrım. Her şey birbiri ardına geliyor."

O haklıydı. Haklıydı. Ne zaman ayağa kalksak, başka bir lanet şey bizi geri düşürüyordu. Babalarımız parmaklıklar ardına girdiğinde temize çıkacağımızı hiç düşünmemiştim ama itiraf edeyim, umutluydum.

Isaiah ve ben müdürün odasında çok uzun süre oturduk - sokağa çıkma yasağından çok sonra - sessizce düşündük. Isaiah telefonunu çıkardı, muhtemelen Gemma'ya bir mesaj gönderecekti ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak öne doğru eğildi. "Ona kimin saldırdığını öğrenmeliyiz."

Gıcırdayan sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini Journey'nin geçen gece göz gezdirdiği kitapların üstündeki rafa kaydıran müdürü dikkatle izledim.

Bingo.

"O aldı."

Gözleri bana kaydı. Çene çizgisi daha da keskinleşti ve bir yanım Journey'in isyankâr çizgisi yine ortaya çıktığı için sırtıtmak istedi. Sessiz bir kural yıkıcıydı, tatlı görünüşü ve yumuşak sesiyle çok aldatıcı. *Kimse onu benim tanıdığım gibi tanımıyor.*

"Neyi aldı?" Isaiah dikkatini aramızda bir ileri bir geri kaydırarak sordu.

"İçinde onun hayatını barındıran dosyayı," diye yanıtladı müdür. "Siktir."

Başımı salladım ve daha fazla heyecanlanmadan onu durdurdum. "Endişelendiğin o hayati bilgiye sahibim. O değil."

Başını eğdi. "Buraya girmesine yardım mı ettin? Lanet olsun, şu alarmları taktırmam lazım! Size katlanamıyorum çocuklar."

Isaiah homurdandı. "Ben ne yaptım ki?"

"Bir sürü şey."

Tartışmalarını görmezden gelerek ellerimi masanın üzerine koydum ve aralarına eğildim. "Geçen gece iddia sırasında onu buraya kadar takip ettim. Onu dosyayı çalarken buldum ve Rahibe Mary'den gelen bilgilerin yazılı olduğu kâğıt yere düştü. Düştüğünü fark etmeden hızla oradan ayrıldı."

"Demek ofisimi yerle bir eden sendin?" Müdür gözlerini devirdi. "Bir dahaki sefere arkamı temizle."

Isaiah parmaklarını şıklattı. "Ben olmadığımı söylemiştim."

"Sanki sana inanacakmışım gibi." Tate bana doğru döndü. "Yani notta ne yazdığını bilmiyor." "Bekle, notta ne yazıyor?" Isaiah sordu.

İçimi çektim. "Annesi ya da onu yetimhaneye kim bıraktıysa, bebek battaniyesinin içine tehlikede olduğunu ve onu korumasını söyleyen bir not bırakmış."

Isaiah başını salladı. "Yani ona saldıran muhtemelen geçmişinden biri. Bu daha mantıklı."

Aynı anda Tate ve ben "Hiçbir şey mantıklı değil" dedik.

Saniyeler, göğsümün gittikçe daralmasıyla uzun, acı dolu dakikalara dönüştü. Müdür bir süre sonra elini sallayarak bizi gönderdi, Isaiah'ın velayeti kendisinde olan küçük kardeşi Jack için evine gitmesi gerektiğini biliyordu.

Isaiah ve ben sessizce soyunma odasına geri döndük, lakros kıyafetlerimizi değiştirdik ve müdürden aldığımız, sokağa çıkma yasağından sonra koridorlarda yürürken yakalanırsak bizi mazur görececek bir notla doğruca odalarımıza yöneldik.

Yurtlara giden koridordan ayrılmadan önce Isaiah durdu ve bana baktı. "Ona bir daha hiçbir şeyin dokunmasına izin vermeyeceğiz. Bizim olanı koruruz ve o da bizim, farkında olsa da olmasa da."

Onun sözlerine inanmayarak, içime çöken endişeyi bir kenara ittim. Herkes elit Asiler grubunda olmanın dokunulmaz ve korunaklı olmak olduğunu düşünürdü. Besin zincirinin en tepesindeydiniz; bize okulun dürüst kralları diyorlardı. Ama bu tam bir saçmalıktı. Bu lanet okula felaketten başka bir şey getirmedi. Sorunlarımız bizi buraya kadar takip etti ve görünüşe göre onlar da Journey'i takip etti. St. Mary's'in lanetliler için olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Yine de bizden bir şeyler saklamayı bırakmalısın," dedi Isaiah, odamıza doğru geri geri yürümeye başlayarak. İçimi çektim, kaslarım omuzlarım boyunca taş gibi gerilirken başımı öne eğdim. "Senin yanında güvende olduğunu düşünmesi için ne yapman gerekiyorsa yap, çünkü seni temin ederim ki tek başına güvende değil."

Hayır. Hayır, öyle değil.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YOLCULUK

Partilere katılmak eskiden benim gibi bir kız için bir tür uçmaktı. Çekingen ve utangaç biri için. İncinmekten ya da hayal kırıklığına uğramaktan kaçınmak için kendini ortaya koymaktan hoşlanmayan biri. Kim olduğunuzu kimsenin bilmemesi fikrine bayılırdım. Işıklar söndüğünde, odayı karanlık bir örtü kaplıyordu ve siz gizemli bir şekilde istediğiniz kişiye dönüşüyordunuz.

Kim olduğunuzu bilmeyen birinin ellerini üzerinizde hissetmek sarhoş ediciydi. Kendinizi bırakmak ve tüm çekingenliğinizin bir anlığına da olsa yok olmasına izin vermek. *Buna bayılmıştım.*

Bir çift iri, sert el ilk kez belime uzandığında, vücudumda asi bir heyecan ve ardından milyonlarca küçük kelebek uçuştı. Dudakları boynumu buldu ve nabzım derimin arkasında gümbür gümbür attı. İlk seferinde Cade olduğunu bilmiyordum ama ummuştum. İkinci seferde de Cade olduğunu bilmiyordum. Ama üçüncüsünde biliyordum. Elleri cebinde, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı sarkmış bir halde partinin diğer ucundan beni izlerken yakaladım onu. Sanki vücudum o olduğunu biliyordu. Karnımda çok sıcak bir yanma hissettim ve ayaklarımın üzerinde huzursuzca durmaya başladım. Işıklar sönmeden hemen önce, Cade bana göz kırptı ve sonra bildiğim tek şey, hak ettiğimiz yerdeydik, bir köşeye sıkışmıştık, elleri kıvrımlarımı okşuyor ve dişleri kulağımı çekiyordu.

Ama şimdi, partilere sahip çıkmak bana sadece en başta sahip olmadığım şeyi hatırlatıyordu. Cade'in

Kelimeler her zaman çok güzeldi ve inandırıcıydı da. Daha birkaç gün önce elini bacaklarımın arasına soktuğunda bile ona inanmama izin vermiştim ama geçen bahardaki kadar saf değildim. Bahar yaza döndü, yaz sonbahara döndü ve işte buradayız, kışın, kalbimin üzerindeki kilit donmuş bir şekilde. *Cade Walker'ın içeri girmesine izin verilmiyor.*

"Hoşça kal anne." Sloane telefonunu oldukça agresif bir şekilde kapattıktan sonra yatağının üzerine fırlattı ve odanın ortasında neredeyse çıplak bir şekilde durdu. Arkasını dönüp bana, Gemma'ya ve Mercedes'e bakmadan önce göğsü titreyerek hava ile doldu.

"İyi misin?" Gemma açık pembe rujunu sürerken sordu.

Sloane bana bakarken arkamı döndüm, muhtemelen daha önce olduğu gibi kendi sorunlarının üzerinden atlamak üzere olduğunu biliyordum. Sloane kapalı bir kitaptı, hep de öyle olmuştu.

Sloane'un hafif kahkahası yatakhane odasını doldurdu. "Neden zahmet ediyorsun ki?" "Ne?"

"Isaiah o ruju saniyeler içinde çıkaracak, Gem. Ne anlamı var ki?"

Mercedes güldü ve ben de gece için planlarımı gözden geçirirken içimi dolduran endişeyi görmezden gelerek gülümsemeye zorladım. Cade beynimin dışını dürtmeye devam etti, yakıcı

bakışları ve düz çenesiyle kendini oraya sokmaya çalıştı, ama ben onu engelledim ve

Kendini kurtarmak için akıl hastanesinin koridorlarına hükmeden bir yolculuk.

Ben de burada aynı şeyi yapıyordum - kendimi bıçakla başka bir buluşmadan kurtarmaya çalışıyordum.

"İyi görünmeyi seviyorum," dedi Gemma ellerini saçlarında gezdirirken. "Richard kendim için bir şey yapmama asla izin vermedi, bu yüzden buna karşı savaşılmaya ve ne istersem onu yapmaya çalışıyorum."

"Aynen öyle," dedi Sloane gülümseyerek. "Biraz belalı olman hoşuma gidiyor."

Bakışlarımı Gemma'nın kıyafetine yönelttim ve çıplak bileklerinde oyalandım, onları daha önce sadece bir kez, Covens'te, kısa bir süreliğine oraya yerleştirildiğinde gördüğümü fark ettim. Sol eli sanki gerginmiş gibi pembe tenine sürtünyordu ve o anda ona yapıştım çünkü onu anlıyordum. Onu asla açıklayamayacağım bir şekilde anladım.

"Isaiah bu gece bileklerimi göstermemi istiyor," diye fısıldadı, taze izler üzerinde hareket eden gergin parmaklarına bakarak. "Bunun bana bağlı olduğunu söyledi ama onları göstermenin ve hayatta kaldığım için gurur duymanın iyi olabileceğini söyledi." Omzunun üzerinden Sloane ve Mercedes'e baktı, yeşil gözlerinde bir duygu gösterisi vardı. Sonra dikkatini bana çevirdi ve gülümsedi. "Biliyor musun, seninle ilk tanıştığımda kıskanmıştım."

"Kıskanmak mı? Beni mi?" Kollarımı her zamanki deri ceketimin altına gizlediğim dar atletimin üzerinde kavuşturdum. "Evet," diye cevap verdi saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak.

"Özgürce yürüyebildiğin için değil.

Çünkü gece geç saatlerde koridorlarda dolaşıyor olsanız bile, artık özgür olmadığınızı biliyorum."

Kalbim küt küt atarken bir yutkunuş boğazımda düğümlendi. O gece de tıpkı Cade gibi içime girmeye çalışıyordu ve ben buna izin vermeyecektim. Yine de birkaç saat içinde aynı geceyi tekrar yaşayacağımı biliyordum.

Gemma öne doğru bir adım atarken dikkatimi tekrar ona çekti. "Çünkü kollarındaki yara izleri konusunda hiç utangaç değildin. Böyle bir şeyle gurur duymanın ne kadar harika olacağını düşündüğümü hatırlıyorum... kimsenin ne düşündüğünü ya da ne varsaydığını umursamamak."

Ağzımdan titrek bir nefes çıktı ve hemen arkasından gerçek geldi. "Gurur duymuyorum."

"Öyle olmalısın," dedi Sloane, hâlâ aynı yerde durarak. *O biliyordu*. Sloane gerçeği biliyordu. Yani bir kısmını. Kollarımdaki yara izlerini kendim yaratmadığımı söylediğimde bana inanıp inanmadığından emin değildim. Yine de yüzeyin derinliklerinde gömülü olan bir nedenden dolayı inanmasını umuyordum.

"Biz hayatta kalanlarız, Journey. Seni o kadar iyi tanımıyorum ama hayatta olduğuna sevindiğimi söylemeliyim."

Bu neden kalbimin sıkışmasına neden oldu? Boğazımı temizledim ve botlarımın altındaki tüylü halıya baktım. Kalbim kulaklarımda gümür gümür atarken ceketimi omuzlarımdan öyle yavaşça sıyırdım ki soğuk deri tenimi üşüttü. Hızlı bir koşuşturmayla yere düştü ve beni yeni kurdukları üçlüye dahil etmeye devam eden üç kıza dönüp baktığımda bir şey tıkladı.

Omuz silktim ve içimde küçük bir sıcaklık oluşmasına izin verdim. "Zaten bu okulda herkes çok meraklı olduğu için, sanırım onlara Cade'in bebeğine sahip olduğum söylentisinin yanlış olduğunu ve benim

"İntihar girişimimle eşleşecek yara izlerim var."

Sloane bana gururla başını salladı ve hep birlikte doğruca iddiaya gittik.

TARTIŞMA tüm hızıyla devam ediyordu ve koridorlarda yürümemiz için bize ayrılan sürenin bilerek en son gelmemizi sağladığını düşünmeye başlamıştım çünkü kapıdan içeri girdiğimizde *herkesin* kafası tembelce bize dönmüştü.

Cade'e ilk yapıştığımda dilimi ısırđım. Düşünceli gözleri bacaklarımda ve sırtımda gezinirken, damarlarımda sıcak bir şehvet dalgasının uçmasına izin verdiğimde kötü bir küfür dizisi flört etti. Odadaki diğer herkes gibi çıplak kollarıma bakmak için bile durmadı. Bunun yerine gözleri benimkilere kilitlendi ve çenesindeki tik omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Hmm," diye fısıldadı Sloane Mercedes ve Gemma'nın arasından. "Görünüşe göre birileri senin bu kadar seksi ve boktan görünmene sinirlenmiş."

"Güzel," dedim, gün gibi açık, ona bakarak. *Başka tarafa bak. Başka tarafa bak. Başka yere bak.*

Mercedes bir demet sıcak hava üfledi. "Sizin neyiniz var da ateşle oynuyorsunuz? Asiler istediklerini elde etmek için iğrenç bir şekilde hak sahibi oluyorlar ve kimin incindiğini umursamıyorlar. Bu okuldaki hemen herkes Cade'in sizin için kötü olduğunu biliyor ve pek fazla insan Asilere karşı çıkmıyor."

"Bain hariç." Tam o sırada, Asilerin geri kalanını gözden geçirdim ve en başından beri beni izleyen gizemli çocuğa kilitlendim. Zaman zaman bana baktığını fark etmiyor değildim ve Cade'in onunla olan kavgasının benimle bir ilgisi olduğundan oldukça emindim, ama ne bilebilirdim ki? Cade bana karşı hiçbir zaman dürüst olmadı. Isaiah'nın büyük bir parçası olduğu silah kaçakçılığı işini öğrendikten sonra bu kısım çok açıktı, yani Cade de muhtemelen öyleydi.

"Ne?" Sloane önüme geçerek Bain'in bakışlarımdan kaçma niyetini engelledi. *Neden bakmadığımı düşündüğü zamanlarda hep beni izliyor?*

Cümlem doğrudan konuya girdi. "Bain'le konuşmam gerek." "Neden?" Gemma sordu. "Çabuk cevap ver. İşte geliyorlar."

Herkes Isaiah, Brantley, Shiner ve *en* sevmediğim Cade'e yol açarken havanın değiştiğini hissettim. Sert, donmuş zeminle çevrili bodrumun havasında hafif bir soğukluk olsa da tenim ısındı. "Ona bir şey sormam gerekiyor."

Gemma gururla gülümsedi ve Sloane tedirgin bir şekilde içini çekerek, "İkiniz o kadar çok benziyorsunuz ki korkutucu," dedi.

"Dikkatli olun ve Cade bir Isaiah çekmeden önce hızlı hareket edin."

Gemma'ya baktım. "Bu ne demek? 'Bir Isaiah çek' mi?"

Isaiah'nın eli Gemma'nın beline dolandır dolanmaz Gemma güldü. "Göreceksin."

Kaşlarım çatıldı, neyi kastettiklerini merak ediyordum ki Cade tam yanıma geldi. Bakışlarımı sabit tuttum ve grubumuza doğru gelen birinin göğsünde bir delik açmaya çalıştım. Cade'in atan kalbinin benimkiyle birlikte yanı başımda hızla çarptığını hissedebildiğime yemin edebilirdim. Tanıdık parfümü duyularımı doldurdu ve gözlerim yana kayarak göz ucuyla ona bakarken bedenim uğuldadı. Etrafımızda konuşmalar devam ediyordu. Tobias'ın iddiaya gelmemesiyle ilgili bir şeyler, ki bu beni şaşırtmadı. Müzik gümbürdüyordu ve arkamızdaki bir gruptan yüksek sesli kahkahalar geliyordu ama ben hiçbir şey duyamıyordum. Tek yapabildiğim *hissetmekti*. Kanım hızla akıyordu ve parmaklarım uzanıp ona dokunmak için yanımda kıpırdandı. İki gün önce onun ağzı benimkinin üzerindeyken nasıl canlı hissettiğimi hatırlayınca midemde bir düşüş hissettim. Bana ihanet etmemiş ve beni sadece cehennem olarak tanımlayabileceğim bir yerde hayatta kalmam için yalnız bırakmamış gibi, yalnızken bana verdiği gerçeklik duraklamasını arzuladım.

"Aubrey artık seninle uğraşmayacak." Başını çevirdiğinde sesinin alçak gürültüsü karanlıkta bir fısıltı gibi tenime çarptı.

Bu beni öfkeliendirdi. Ona doğru dönmek ve onu itmek istedim ki kafamı karıştırmayı ve beni ona aşık olmama izin verdiğim o çaresiz kıza geri çekmeyi bıraksın. *Bu* sefer farklı olacağına, yalnız kalmayacağıma ve birinin bana sırtını dönmeyecek kadar beni sevmesi için çaresiz kalmayacağıma dair o sinir bozucu küçük düşüncüyü durdurmam gerekiyordu.

"Sana ihtiyacım yok, Cade." Tasmaından kurtulmuş küçük bir köpek gibi ısırarak karşılık verdim. Grubumuz bir an durakladı ve birinden -tahmin etmem gerekirse muhtemelen Shiner'dan- bir kıkırdama duyduğuma yemin edebilirdim.

Aramızda durmuş olan hava ısındı ve ben kızardım, kalp atış hızım arttıkça göğsüm terlemeye başladı. Müzik kesildi ve Cade'in bana baktığını anladım. Yanan gözlerini yüzümün yan tarafında hissettim. Hoparlörlerden biri iddia zamanının yaklaştığını duyurdu ve Cade o kadar yakınımaya eğildi ki teninin çıplak koluma değdiğini hissettim. Nefesim kesildi ve ona sadece dokunmak bile beni aşırı heyecanlandırdı.

"Bana ihtiyacın olmayabilir ama beni istiyorsun."

Sanki kafamın içinde yaşayan ve kendimle bile yüzleşemediğim kirli sırları duyabiliyordu. Işıklar kapanmadan önce ateşli bakışlarımı ona çevirdim ve sakince yüzüne karşı yalan söyledim. "Yanlış."

Sonra, parmaklarının arasından kayıp gittim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YOLCULUK

ZIFIRI KARANLIK. Tam da sevdiğim gibi. Kendisini yaralayan çocuktan kaçan yaralı bir kız gibi değil de bir tür savaşçı prensesmişim gibi, iddia sahibi partinin içinden hızla geçtim. Bain'in nerede olduğunu biliyordum ve son gördüğümünden beri kıpırdamamış olmasını umuyordum. Arkamda beni hem heyecanlandıran hem de endişelendiren bir koşuşturma vardı.

Bir kedi-fare oyunu. İşler gerçeğe dönüşmeden önce Cade ve benim oyunumuz buydu. Beni izler, benimle oynar, güçlü elleri belimi kavrayacağı son saniyeye kadar kaçmama izin verir ve sonra beni döndürür ve kirli kelimelerle ve yakıcı dokunuşuyla beni gafil avlardı. Ama şimdi yakalanamazdım.

"Bain," diye fısıldadım, elim sert bir şeye tutundu. Gözlerim hızla alıştı ve önümde geniş omuzlu siyah bir gölge vardı. *Lütfen o olsun.* En kötü şekilde omzumun üzerinden bakmak istedim ama bakmadım. Cade orada duruyor olabilirdi ya da daha kötüsü, beni öldürmeye teşebbüs eden kişi.

Yoksa onun önünde mi duruyorum?

"Yolculuk mu?"

Kolunu daha sıkı kavradım ve onu hızla arkama çektim ve nedense bana izin verdi. Bain bana başkalarının onu sürüklemesine izin veren bir adam gibi gelmedi. Aslında, eminim içinde bulunduğu her durumda kontrolü ele almıştır, hatta bu partilerde bile altında bir kız varken. *İşte bir şey yok.*

İkimizi de soldaki ilk gizli odaya ittim, neredeyse anında aklıma gelen Cade anısına kızdım. *Bir zamanlar burası bizimdi.*

Işıklar kapalı kaldı ve kilidin tıkırtısı kulaklarımdaki gümbürtüye karıştı. "Seni yalnız yakalamak istedim," dedim, gözlerimi kapadım ve bunu yapmayacakmışım gibi davrandım. Tobias, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davrandığım hastanedeki eski taktiklerimi kullandığımı bilse beni çok hayal kırıklığına uğrattı.

Sonrasında kendimi *hep* hasta hissederdim. Yapılması gerektiğini bildiğim halde kendimden iğrenirdim. "Ne istiyorsun?" Bain uzaktaydı. Sesi uzaktı ama bıçak gibi keskindi.

Öne doğru bir adım atıp ellerimi titreyen kollarıma sürterek, "Neden hep bana bakıyorsun?" diye sordum. Sahte boğucu sesimden nefret ediyordum. "Benden hoşlanıyor musun, Bain?"

"Seni tanımıyorum," diye neredeyse havlayarak ona doğru attığım adımları durdurdu. *Bu iş planlandığı gibi gitmiyor.*

"Bana yeterince bakıyorsun... Eminim hakkımda bir şeyler biliyorsundur." *Beni kimin öldürmeye çalıştığı gibi.*

Bir kahkaha attı. "Döneli bir hafta falan oldu. Neredeyse hiç fark etmedim."

Korkumu yuttum ve onun sesine doğru ilerledim. "Artık yalan söylediğini biliyorum." Sessizlik oldu ve ben aynı yerde durup önümdeki karanlık figüre baktım. "Ben gitmeden önce de bana bakıyordun. Fark etmediğimi mi sandın?"

Hiçbir şey söylemedi. Hem de hiçbir şey. Ve titreyerek verdiğim her nefeste, suçluluk duygusunu çiğneyip geri tükürmeye hazır bir şekilde ona doğru ilerledim.

"Neden, Bain?"

"Neden ne?" Onu görmesem bile kelimeleri dişlerini sıkarak söylediğini biliyordum. Kendini tutuyor muydu? Bana anormal bir şekilde aşık değilmiş gibi mi davranıyordu? *Beni kaybetmekten korkuyormuş gibi bana bakardı.* Aldırmıyordum ama kafamı karıştırıyordu.

"Beni istiyor musun? Bu kadar mı? Yoksa başka bir şey mi?" "Ne gibi?"

Kaşım kalktı. *İnkar etmedi.*

Ayağım onunkine değdi ve sanki hava yutmuş gibi bir ses çıkardı. "Journey, geri çekil."

Hayır. "Yoksa ne olur?" *Beni öldürmeye mi çalışacaksın?* Kelimeler dilimin ucuna kadar gelmişti. Beni engelleyenin korku olduğunu düşünebilirdim, ama anlamaya bile başlayamadığım kötü bir nedenden dolayı korkmuyordum.

"Yolculuk, sadece-"

"Sadece ne?" diye sordum, yüzüm artık onunkinden bir santim uzaktaydı. "Neden bana dik dik bakıyorsun? Benim hakkımda benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

İşte başlıyoruz, eğlenceli şeylere geliyoruz. Şu anda kendimden nefret ediyordum ama aynı zamanda kendimi seviyordum. Tehlikeyle oynamanın, insanların beni istediğim gibi sevmesini sağlamak için kendim için yarattığım ahlak ve kuralları çiğnemenin heyecanını. Hayatta kalmak ve bana ne olduğunu ve insanlar için neden bu kadar gözden çıkarılabilir olduğumu öğrenmek için savaşmak ve hayatta kalmak.

Bain'in sert elleri pazılarımın üzerine indi ve ağzımdan bir anda hava fişkırdı. "*Dur,*" dedi.

"Neyi durdurayım? Benimle ne işin olduğunu anlamaya çalışmayı mı? Biliyor musun, uzaktayken bunu düşünmeden edemiyordum. Neden hep baktığını ama bana *hiç* dokunmadığını merak ediyordum." Yutkundum, Cade'in baştan çıkarıcı sözleri aklımdan geçerken beni suçlu ve kirli hissettiriyordu. "*Sen benimsin, Journ. Her zaman ve sonsuza dek. Sana başka kimse dokunamaz.*" Birinin bana dokunması dışında.

"Journey, arkanı dön ve bu odayı terk et. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok." Elleri kollarımda sıkılaştı. *Böyle olacağını tahmin etmemiştim.*

"Bana dokunmak mı istiyorsun, Bain? Bu yüzden mi bakıyorsun? Bu yüzden mi beni takip ediyorsun?" Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı ve kanım, kendimi içinde yüzerken bulduğum dehşetin dozunu tahmin ederek hızla aktı.

"Lanet olsun. Hayır! Tanrım." Tam reddettiğini haykırırken kapı gürültüyle açıldı, aptal kilit fırlayıp yere düştü. Işık açılmıştı ve Cade'in pancar gibi kızarmış bir suratla ve gözlerinde öfkeli bir parıltıyla orada dikildiğini görünce şaşırmadım. Önce bana sonra da Bain'e ters ters baktı ve ben ne olduğunu anlayamadan hızla Bain'in arkasına itildim, sırtım duvara çarptı. *Bekle, az önce beni korudu mu? Cade'den mi?*

Cade hırladı, "Sen öldün."

Bain ve Cade birbirlerine doğru koşarken bir çığlık attım. İkisinin de elleri birbirlerinin boynuna dolandı ve ben orada öylece durdum, yere yapışmışım, önümde olup bitenleri izlemekten şok olmuştum. Boncuk gözlerini birbirlerine dikmişlerdi, elleri birbirlerinin nefes borularına dolanmış, konuşamıyorlar diye onları eziyorlardı.

Cade kelimeleri çıkarıp bana yöneltirken oksijensiz kalmıştı. "Sana dokundu mu?"

Yakıcı bakışlarını yakaladım ve kararlılığım çöktü. Suçluluk duygusu oradaydı, beni inciten ve beni istemeyen birinin önünde dururken beni mahvediyordu. Kendimi zor tutarken karnımdan bir çığlık yükseldi.

"Hayır," diye hırıldadı Bain. "Ona dokunmadım bile."

Cade'in kaşları şaşkınlıkla hafifçe düştü ve o ve Bain birbirlerinin boynuna kenetlenmiş halde sabit kaldılar.

Acıyı bir kenara bıraktım ve suçluluk duygusunu tekrar yere bıraktım. "Birbirinizi rahat bırakın. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, Cade."

Bain'in dudağı son bir kez daha sıkarken memnuniyetle kıvrıldı ve benim bir adım öne çıkmama neden oldu. Sonra, aynı anda ellerini indirdiler ve Cade aniden Brantley tarafından desteklendi ve doğrudan *bana* baktı.

Gözlerimi yere indirdim ve Cade'in herkese "Dışarı" diye bağırdığını duyunca sıçradım. Şimdi."

Sanki başım beladaymış gibi kalbim göğsümde çarparak kafamı kaldırdım. Bain bana bir kez baktı,

Ama aklımdan neler geçtiğini anlayamıyordum. Şefkatli bir şeyler vardı ama öfkeli bir şeyler de vardı. Her şeyi sorgulamama neden olmaktan başka bir işe yaramadı.

Brantley kapıyı kapatıp beni vicdan azabım ve Cade'le baş başa bırakmadan önce, "Lanet olası Groundhog Day gibi," diye mırıldandı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CADE

JOURNEY, sanki maskesini görmüyormuşum gibi, gözümün önünde maskesini takarak iyi bir yüz ifadesi takındı.

Bakışlarımı pürüzsüz bacaklarında gezdirirken bir ayağını diğerinin önüne atarken ayaklarının kaydığını duydum. "İyi denemeydi," diye tükürerek kapıyı onun keskin bakışlarından korudum.

"Affedersiniz?" dedi her yönden arzuladığım bir tavırla. *İşte buradaydı. Benim vahşi kızım.* "Yolumdan çekil, Cade."

Parmağımı onun önünde sallayarak cık cık ettim. Daha iki gün önce onu azdıran parmağımı. "Seni *çok* iyi tanıdığımı unutuyorsun, Journey. Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyene kadar bir santim bile hareket etmeyeceğim. Neyin peşindesin?"

Dişleri birbirine kenetlendi ve bunun yankısı kafatasımı delip geçti. Narin çenesi yukarı kalkmış, kızarmış göğsünü daha fazla göstermekten başka bir şey yapmıyordu. *Sessizlik. Güzeldi.*

"Ee," diye başladım, sanki saldırmaya hazırmışım gibi ona doğru ilerliyordum. "Bunu beni kızdırmak için mi yaptın? Yoksa akılsızca davranışının bir nedeni var mıydı?" Muhtemelen Bain'in gerçekte ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değildi ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Dudağı seğirdi ve ben de gülümsemek istemediysem ne olayım. "Bir nedeni vardı ama bir taşla iki kuş vurmak benim için sorun değil."

Güldüm. Aslında çenemi ondan bir adım uzağa, Bain'in onu itmesini izlediğim duvara yasladım ve tüm uzuvlarımda titreştiğini hissettiğim kısık bir kıkırdama çıkardım. "Ve sanki senin için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi davranıyorsun." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz başımı kaldırdım ve o da sıçradı. Kırmızı dudakları, dilini bilmeden ıslatmak için dışarı daldırdığı için parlıyordu ve göz bebeklerim o kadar hızlı büyüdü ki bakarken acı çektim.

"Yapamazsın."

Mırıldandım, hızla arkamı döndüm ve ayakkabılarımda altında beton zemindeki kaygan tozu hissettim. Hayal kırıklığını hissedebiliyordum, sanki gerçekten bu odadan çıkıp gideceğimi ve onu kendi haline bırakacağımı düşünmüştü. Soru hâlâ göğsümden çıkıp ağzımdan çıkmaya çalışıyordu. *Neden Bain?* Neden onu arıyordu? Ne konuştular? Ve neden ona dokunmadığı konusunda bu kadar kararlıydı? Sorduğumda iğrenmişti. Vücudu gerildi ve çoğu kızın *sevdiği* o çirkin yüzü buruştu. *Bu da neydi böyle?*

Tedirginliğimi üzerimden atarken sırtım dimdikti ve herkesin beni tanıdığı o yaramaz Asi'ye dönüştüğümü hissettim. Omzumun üzerinden baktım, Journey'nin kızarmış yanaklarına ve boş yüzüne kilitlendim. Yüz hatları sakın ve rahat olabilirdi ama en ufak bir çaresizlik tohumu gri gözlerinde çakmak taşı gibi parlıyordu. *Hiçbir yere gitmiyorum, bebeğim.*

"Beni istemediğini mi söylüyorsun?" Sesimi alçaltarak ve gözlerimi onun kaburgalarına dikerek

sordum

Hava almak için ılık atıyordu. Elimi ileriye doğru iterken elim sabitti, parmağımı aşkın ilk tadını bulduğum bu tozlu küçük odadaki tek ışığa bağlı olan tek ipte gezdirdim. "Peki ya şimdi?" Işığı kapattığımda karanlık veba gibi yayıldı. Odanın sıcaklığı geçen günkü kazan dairesi kadar sıcaktı.

Bunun yanlış olduğunu biliyordum; eski günlerdeki gibi küçük bir oyun oynamak üzereydik.

Aramızda milyonlarca küçük enkaz parçasının altında kalan çok fazla bok vardı.

Söylenmesi gereken şeyler vardı. Gerçeğin söylenmesi gerekiyordu.

Yine de burada dönüp hak etmediğim bir kız üzerinde hak iddia ediyordum.

"Ne olacak, Journey? Bain'i mi istiyorsun? Yoksa beni mi?"

"Duruma göre değişir," diye fısıldadı. "Senin hangi versiyonunu alıyorum? Beni sevdiğini söyleyen çocuk mu? Yoksa beni avluda eken çocuğu mu?"

Göğsümden alevli oku çıkarırken oyun bir saniyeliğine durdu. *Anlat ona. Ona her şeyi anlat.* İşte benim gibi hayatında gerçek bir rehberlik görmemiş bir adamın sorunu buydu. Ahlak anlayışım çarpıktı. Babamla birlikte evimin arkasındaki gölette balık tutmayı öğrenmem gerekirken, bir cesedi nasıl saklayacağımı öğreniyordum. Doğruyu söylemek hiçbir zaman çocukluğumun bir parçası olmadı. Bazen gerçekler işleri daha da kötüleştirir, yalanlar ise işleri daha iyi hale getirirdi. Terazinin hangi ucunda olmam gerektiğinden emin değildim. Ben, Cade Walker, doğruyu yanlış bilmiyordum. *Teşekkürler, Tommy Walker. Hayatıma yaptığın babacan katkılar beni mahvetmekten başka bir işe yaramadı.*

Journey'nin sorusuna dönecek olursak, ağır meselenin üzerinden ustaca geçtim. "Fark eder mi?" Ellerim beline indi ve midem ihtiyaçla doldu. Kasıklarımnda hafif bir zonklama başladı ve dilimde onun tatlılığının tadını şimdiden alabiliyordum.

Yıkmak. Beni affedene kadar onu mahvetmek istedim.

Ve özür bile dilemedim.

"Beni istemediğini tekrar söyle, Journey. Beni hiç düşünmediğini. Bunu benden başka birinin yapmasını istediğini söyle." Duramadım. Elim yükselen göğsünde geziniyor, gürleyen kalp atışlarında duraklıyor, yüzümü içine sokmak istediğim o şımarık tümseğın tam üzerinde duruyordu. Kokusunu içime çekmek ve bir daha asla başka bir şey koklamamak istiyordum. Duygular bir an için etrafımızı saran karanlığa karıştı. *Onu o kadar çok özlüyorum ki nefes almak bile acı veriyor.* Sonunda boynuna ulaştığımda beni göremediğini bildiğim için yüzümü buruşturdum ve ona dokunmamdan ne kadar hoşlandığını hatırladım.

"Üç," diye fısıldadım, kot pantolonlu dizimi bacaklarının arasına, muhtemelen sadece bana işkence etmek için giydiği küçük mini eteğinin hemen altına soktum. "İki," dedim, dilimi sevimli küçük elmas küpelerinin etrafında gezdirdikten sonra dişlerimi kulak memesine batırdım. "Son şansın." Bir elimle kalçasını sıkıca kavradım ve onu dizimin üzerinde hareket ettirmeye başladım, cehennem gibi benim aletim olmasını diledim.

Ondan duyduğum tek ses ağır nefes alışıydı ve bunu yeşil bayrak olarak kabul ettim. "*Benim,*" dedim dudaklarının arasından, boynundaki elimi çenesine götürüp ağızlarımızı birbirine

yapıştırmadan önce.

Rahatlama. Benimle kavga etmediği için rahatladım ve içimde fiziksel bir ihtiyaçtan çok daha güçlü şeyler dönerken şok ayaklarımı yere batırdı. Journey ve ben gri maddenin içindeydik. O aydınlıktı, bense karanlık. Ben emdim, o öptü. Ben çektim, o itti. Elleri saçlarımın arasına girdi ve kalçaları sanki onu dizimle beceriyormuşum gibi üzerime düştü. "Anlamıyor musun..." Hızlıca söyledim, kışını kavramak için geri çektim. Bacakları kalçalarımın dolandı ve kaya gibi sert sikim kaygan külotunun içine girerek kabaca ona doğru hareket etti. "Sana hâlâ aynı derecede aşığım. Hiçbir şey değişmedi."

Siktir, evet.

Ama bekle. Hayır. Bekle.

Onu bırakmak çok zordu. Parmaklarım mükemmel, güneşli, kaçamak bir plajda kuma gömülür gibi gömüldü. Bir kez, sonra iki kez kıpırdandı ve başını çevirip ağzımızı açtığı anda kalbimin yere düştüğünü hissettim. *Hay sikeyim.*

Ayakları yere çarparak küçük kirli niyetlerimin üzerinde tepindi. "İşte burada yanılıyorsun, Cade. *Her şey değişti. Özellikle de ben.*"

Ağzım açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Işık açılmıştı ve işte oradaydı, spot ışığının altında kendi kişisel meleğim gibi duruyordu, beni cehenneme lanetlemeye hazırdı.

"Bunu yapamazsın."

Dudağının titreyişine kilitlenmişim ve bunu durdurmaya çalışmasından nefret ediyordum. Sanki zayıflıklarını bana gösteremezmiş gibi.

"Ne yapacağım?" Diye sordum, kendimi az önce sırtını dayadığı duvara yaslayarak.

"Suçluluk duygusunu siktir et. Bana bir şey söylemiyorsun, Cade. O gece yüksek sesle bile itiraf edemediğin boktan bir nedenden dolayı beni orada bıraktın ve ben sadece... Anlamıyorum." Yüzü parçalanmaya başladı ve sanki etrafındaki duvarların yıkıldığını görebiliyordum. "Yani, hayır. Bana dokunamazsın ve hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın. Çünkü oldu ve sen bunun yüzünden berbat olduğunu mu düşünüyorsun?" Acısını da yanına alarak arkasını döndü. "Sana hayır demeyi bile beceremiyorum. Bana saldıracak kişinin sen olup olmadığını bilmediğim zamanlarda bile bana dokunmana izin verdim. Sanki konu sen olunca ölmek istiyorum."

Nefesimi içime çektim, göğsümün içine uzanıp atan kasın acı içinde çığlık atmasını durdurmak istedim. *Tanrım, onu çok kötü incittim.*

"Senden nefret ediyorum," dedi çatlak bir sesle, sırtını bana dönerek. "Yıllarca kendimi korumamı mahvettiğin için senden nefret ediyorum. Hayatım boyunca terk edildim, Cade. Bunu biliyordun. Ve o gece bana da aynı şeyi yaptın. Ve bana nedenini bile söylemiyorsun."

"Yolculuk." *Bana yaşattığı acıyı bir kenara ittim.*

Güm. Güm. Güm. Arkasını dönmesini beklerken kalbim kulaklarıma tırmanmıştı. Atışlarım odanın içinde patlıyordu. *Duyabiliyor muydu? Çaresizliğimi hissedebiliyor mu? Nasıl paramparça olduğumu görebiliyor mu?*

Yavaşça arkasını döndü ve ben de yanaklarını kaplayan ıslak çizgilere yapıştım. Sesim

Ben orada durup ona bakarken aniden kayboldu. *Hay sikeyim.* "Neydi o?" diye sordu, eli kapı kolundaydı. "Başka bir kız mı?"

"Ne?" Uçurumun kenarındaydım, sesim suçluluk duygusuyla daha da çılgınlaşıyordu. "Hayır." Ayaklarım beni ona götürmek, böyle bir şey sorduğu için bile onu aptal yerine koymak için yalvarıyordu ama sonra hemen aklıma onu avluya çektiğim, gelmediği ve sonra da vahşice saldırıya uğradığı gerçeği geldi. Neden bana güvensin ya da olabilecek en kötü şeyden başka bir şey düşünsün ki?

"Orada olduğumu unuttun mu? Seni beklediğimi? Elimde bir not vardı. Hani şu *senin* yazdı."

Ona cevap vermek bile istemedim. Kelimeler boğazımın arkasında tutkal gibi yapışmış, oksijeni kesiyordu. "Unutmadım." *Seni nasıl unutabilirdim ki?*

Kaşlarının arasında parmağımla düzeltmek istediğim küçük bir kırıksıklık vardı. "O zaman... Ben... Ben anlamıyorum." Kafamın içindeki savaş devam ederken gözlerim kapandı. *Ona söylemeli miydim? Bu işleri daha da kötüleştirir mi? Hedef alındığını bildiğimi ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadığımı bildiği için benden daha da mı nefret edecek?* "Sen de işin içinde miydin?"

Önümde bir ayna olsaydı, ne kadar öfkeli göründüğümü ancak hayal edebilirdim. Anlık öfke, yutulması acı bir tattı. "Gerçekten birinin seni incitmesine izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

Onun öfkesi o anda benimkini yansıtıyordu. Yanakları kıpkırmızıydı, gözyaşları artık kurumuş ve çoktan unutulmuştu. "Nereden bilebilirim ki? Belki de sana reddedemeyeceğin bir şey teklif etmişlerdir."

Başım, beni her bir yanımdan çeken öfkeyle ileri geri sallandı. Hızla ona doğru yürüdüm ama o kapıyı açtı ve dışarı çıkıp içki, ter ve seks kokan karanlık koridora adım attı. "Reddedemeyeceğim tek şey sensin. Seni ne kadar çok istediğimi kanıtlamama gerek var mı? Hâlâ mı? Benden nefret ettiğini bile bile?"

Arkamdaki ılık gri rengi yakaladığımda gözlerindeki acının parıltısını yakaladım. Alt dudağı titriyordu, çıplak kolları açıktaydı ve yaraları o kadar derindi ki kendim de hissettim. Karanlığın içinde kaybolurken ağzı kapalı kaldı ve peşinden gitmek yerine odaya geri döndüm, kapıyı çarptım ve yumruğumu o kadar çok vurdum ki uyuştı.

ON ALTINCI BÖLÜM

YOLCULUK

Aynı satırı on kez okudum ve hala ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. St. Mary'nin kütüphanesinin kokusu beni sakinleştirirdi. Deri ciltli kitapların verdiği his beni topraklardı. Ama yaptığım hiçbir şey geçen gece olanları yatıştıramazdı. Sessiz ve düşünceliydim; Tobias dün akşam yemekte bana iki şeyi işaret etmişti, bu da ona bilmiş bir bakış atmama neden oldu çünkü o da aynı şekilde davranıyordu - bu sıra dışı bir şey değildi. Bain'i, aramızda olanları ve Cade'in bana söylediği ve beni daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramayan her şeyi düşündüm.

"On beş kez okudum. Bilmiyorum amına koyayım." Tobias, Sloane ona ters ters bakarken bir kalemi ikiye böldüğünde bütün hafta boyunca ilk kez yarı gülümseyerek öne doğru eğildim. Sloane, SMC'nin Tobias'ın okulumuza devam etmesine izin verme şartı uyarınca Tobias'ı kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ediyordu. Onun öğrenci yardımcısıydı, bu da onu hizada tutması ve okul ödevlerinde karşılaştığı her türlü yanlış adımda ona yardım etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Tobias Richardson!" Elini masaya vurdu. "Şu anda taktığın ve herkesin senin peşinde olduğunu söyleyen o berbat merceğin çıkarılması gerekiyor. *Biliyorsun*. Ben sana yardım etmek için buradayım. Seni yakalamak için gelmedim."

Tobias ona hayatımda gördüğüm en sert bakışı gönderirken nefesimi üfledim. Kimse bu bakışı Tobias gibi yapamazdı ve Sloane'dan başkası da bunu çiğneyip geri tüküremezdi. Onun öğrenci yardımcısı olmak için mükemmel bir seçimdi - Müdür Ellison'ın muhtemelen zaten bildiği bir şey.

Kitabı kapattıktan sonra odama dönmek için ayağa kalkmaya başladım. Kütüphanede, kimin gelip gittiğini görebilmek için kapıların hâlâ görülebildiği en uzak koridorda mı saklanıyordum? *Belki de*. Bana kimin zarar vermeye çalıştığını anlamaya çalışıyor, herkesi olabildiğince yakından izliyor olabilirdim ama aptal değildim.

Cade'e gelene kadar.

Beni çok aptal yapıyor! Onun etrafında olmak bile beni daha önce hiç öpülmemiş bir kız gibi dengesiz davranmaya itiyordu. Ama o benim için bir uyuşturucu gibiydi, beni serin kokusuyla sarıyor, güvende hissetmemi ve istenmemi sağlıyordu. Bana sahte bir korunma hissi veriyordu, sanki her şey yolundaymış gibi, oysa gerçekte *hiçbir şey* yolunda değildi. Bunu kanıtlamak için kollarımda yara izleri vardı.

Tam da rahatlıkla okuduğum *Gurur ve Önyargı*'yı tozlu raftaki yerine geri itecekken, göğsümde kesilen bir nefesle durdum. Çarpıcı derecede yoğun ve varlığımın son noktası olan iki büyük, bal rengi göz bana bakıyordu. Sarı saçları alnına düştü ve her şey etrafımda parçalanıyor gibiydi. *Yine mi?*

"Beni takip etmeyi bırak," diye fısıldadım, koridorların derinliklerinde uygunsuz bir şekilde dokunmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyleri olmayan sinsi gençleri yakalamak için etrafta

dolaşan kütüphaneci Bayan Groves'un kaşlarını çatmasını önlemeye çalışarak.

"Sen aptalca kararlar verdiğinde, gerçekten başka seçeneğim kalmıyor, değil mi?"

İçimde bir şeyler kıpırdandı ve yanağımın içini ısırarak kitabı yüzünün her tarafını kapatacak şekilde rafa geri ittim. Onu ilk gördüğüm anda kaçacak halim yoktu. Kütüphanenin arka tarafına çok fazla sıkışmıştım, kapılara doğrudan bir hat olsa bile kaçamazdım. Bu yüzden geçen geceki gibi kaçmak yerine, akıl hastanesindeki o yalnız ve korkutucu gecelerde hissettiklerime geri döndüm ve Cade'e ne kadar kızgın olduğumu ve kafamın ne kadar karışık olduğunu hatırladım. Onu reddetmekten ve sözlerine bir son vermekten başka çarem kalmasın diye bu duyguların alevlenmesine izin verdim.

Koridorun köşesini döndüğünde, karanlık onu gürleyen bir bulut gibi takip ediyordu, yerimde durdum ve çenemi hizladım. *Elbette iyi görünüyordu.* Cade Walker benim gibi bir kızla boy ölçüşemezdi. Sahip olduğum iki üniformadan birini giymediğim zamanlarda elden düşme kıyafetler giyerdim. Kumlu saçlarımın bir kez daha kesilmesi gerekiyordu. En son Sloane mutfaktan çaldığı kör makasla odamızda kesmişti. Yüzümde hiç makyaj yoktu ve uzun kollu gömleğim iki beden büyüktü, bu da zaten ince olan bedenimi yetersiz beslenmiş gibi gösteriyordu. Hiçbir zaman iri bir insan olmamıştım ve bunun genlerimden mi kaynaklandığını yoksa hayatımda bir gün bile doymamış olmamdan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Yetimhane beni besliyordu elbette ama her hafta sonu atıştırmalık bir şeyler almak için markete gitmiyorduk. Günde üç öğün yemek, o da olmazsa çorba, bırakın bana tatlı kıvrımlar kazandırmayı, gece boyunca karnımı doyurmaya bile yetmiyordu.

"Geçen gece odaya dalmasaydın ne olacağını sanıyordun?" Elinde sıkıca tuttuğu bir şeyle koridordan aşağı süzülürken Cade'e sordum. Üzerimizdeki tek göz, yüzlerce kitabın sırtındaki kurgusal karakterlerinkiydi ve fısıltılarımız bırakın kütüphanedeki herhangi birini, birbirimiz tarafından bile zor duyuluyordu.

Omuz silkti, benden bir adım uzakta durdu. "Muhtemelen ellerim kan içinde tutuklanırdım."

Cesur dürüstlüğü karşısında çenem düştü. *Beni şiddetle korkutmak gibisi yoktu.* Çarpan kalbimi görmezden gelerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne yani? Bir zamanlar bana sahip olduğun için hiçbir erkek bana dokunamaz mı?" Sadece Cade'le oynamak için ortaya çıkan şeytani kız buradaydı ve gizli küçük köşemizde kendini alingan hissediyordu. "Sana bir haberim var. Geçen bahardan beri bana dokunuluyor, Cade. *Birçok* kez."

Koyu renk gözlerinin içindeki keskin boşluk yaralarımı yaktı, sanki söylenmemiş sözlerle ve ölümcül bir bakışla beni kesiyordu. "Bıçağı döndürüp durmandan bıktım, Journ. Her lanet gün biraz daha derine batıyor." Elindeki kâğıtlar öfkeyle buruştu ve göğsümü teslim olmayı reddettiğim bir ıstırapla doldururken küçük nefesler kaçmaya çalışıyordu. "Teslim olmamın *tek* nedeni bu. Beyaz lanet bayrağı sallıyorum. Benden nefret et ya da etme; bu senin hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek."

Bir deste kâğıdı aramıza fırlatırken dürüstlüğü bütünüyle yuttum. Her biri kitap raflarının arasında yankılanarak yüksek bir sesle kütüphanenin zeminine çarptı. "Oku onları."

Atışlarım daha da hızlandı, nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu ama bu sefer aramızda kelebekler ve arzularla beslenen o cinsel çekimi hissetmiyordum. Bu sefer korku ve kafa karışıklığı vardı. Çok aşına olduğum iki şey.

Yavaşça dizlerimin üzerine çökerek, Cade'i sanki benim için hiçbir şey değilmiş gibi itme inadına yenik düştüm. Yere ne attığını ya da kâğıtlar parmaklarının arasından uçup giderken neden bu kadar kızgın olduğunu öğrenme isteğime karşı koyamadım. *Benden nefret et ya da etme.*

Keşke ondan nefret etseydim. O zaman belki de kenarları yırtılmış ve sivri uçlara sürtülmüş gibi görünen işaretleri olan her bir kâğıdı okurken parmaklarım titremezdi.

Ondan uzak dur, yoksa pişman olursun.

Dün gece neredeydin?

Sonunda incinecek ve bu senin hatan olacak.

O gittiğinde ve arzularınızı besleyecek vicdan azabından başka bir şeyiniz kalmadığında ne yapacaksınız?

Journey size ait değil ya da sizin yaşam tarzınıza uymuyor. O senin değil.

Uzak dur.

Bu son uyarın.

Karalamaları artık göremeyene kadar okudukça GÖZLERİM BULANMAYA BAŞLADI. Düşüncelerim gibi kâğıtlar da etrafıma dağılırken sırtım kitaplığa çarptı. Bir noktada Cade daha da yaklaşmış, sırtını benimkiyle aynı sertliğe dayamıştı. Dirseklerimiz birbirine değiyor, onun sıcak teni benim zaten yükselmekte olan vücut ısıma karışıyordu.

Ağzım açıldı ama sonra kapattım. Etrafımdan boğuk sesler geliyordu ve ben de yavaşça Cade'e baktım, kahverengi gözleri yüzümün her santimini tarıyordu.

Adımı, "Journey" diye mırıldandı ve elleri yüzümü sardığında her şey bir anda aklıma geldi. "Nefes al."

Nefesimi tuttuğumu fark ederek yutkundum, öyle ki yüzünde noktalar dans ediyordu. Bu, yetimhanenin duvarlarının üzerime çöktüğünü hissettiğim çocukluğumdan beri benimsediğim bir şeydi. Ne zaman biri beni geçse ve evlat edinmese, nefes almak için havaya ihtiyacım olduğunu hatırlayana kadar nefesimi tutardım. Oksijeni yuttuktan sonra Cade'in ellerini bıraktım ve arkamı döndüm, her yere saçılmış kâğıtlara tekrar bakarken hızla göz kırpıtm.

"Ne... Neden? Kim?" *Onunla birlikte olduğum için cezalandırılmış mıydım? Bu yüzden mi saldırıya uğradım?* Bu kadar suçlu görünmesine şaşmamalı.

Sanki okulun çatısından sarkan buz sarkıtlarını yutmuş gibi sertçe yutkunduğunu duydum. Patlayan parmak eklemlerinin sesi beni eskisinden daha da gerdi. "Bilmiyorum." İç çekti. "İşte bu yüzden o gece gelmedim." Cade öne doğru eğildi, dizi benimkine değdi, ikimiz de bunu fark ettik. Hemen arka cebinden çıkardığı kâğıda baktım. Düzgünce katlanmıştı ve açtığında sanki milyonlarca kez açılmış gibiydi. Kâğıdın her bir kıvrımı sabitlenmişti ve titreyen ellerime geldiğinde avucumu ağzıma götürdüm.

Onun ölümü senin ellerinde olacak.

Bakışlarım onunkilere kaydı ve boğazım düğümlendi. Arkasını dönüp başını kitaplara yaslamadan hemen önce sıcak gözleri parladı. "Bu aldığım son tehditti. Seninle buluşmadan hemen önce buldum."

Acı. Acı. Acı. Acı. Tek hissettiğim buydu. Göğsümde bir darbe vardı ve kalbim yere doğru kayarken her darbeyi hissettim. "Bu yüzden mi gelmedin?"

"Evet," diye homurdandı. "Ama-"

"Ama yine de neredeyse ölüyordum." Tüylerim tepeden tırnağa ürperdi, soğuk bir kırbaç beni anında sersemletti. *Bu da ne demek oluyor?* "Ve sen bunların kimden geldiğini ya da nereden geldiğini bilmiyor musun?" Ona olan nefretimde ani bir duraklama oldu ve ihanet duygularım yavaş yavaş yok oluyordu. Ona karşı hissettiğim duyguları bastırmak için duyduğum koruyucu dürtü kıpırdamadan kalmıştı. Her şey hızla *gerçek* olmaya başlamıştı.

Başı benimkine doğru kaydı, gerçek yüz hatlarını bir ateş gibi yakıyordu. "Sana kimin zarar verdiğini bilseydim sence hâlâ hayatta olurlar mıydı?" Yavaşça arkasını döndü, sanki az önce birini öldürdüğünü ilan etmemiş gibi önündeki rafa bakıyordu. "Isaiah ve ben okulu aradık ama..." Omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla o gece orada olacağını kimse bilmiyordu ve öyle olsa bile, sağlık görevlileri bunların kendi kendine açılan yaralar olduğunu söyledi, Journey. BEN... BEN..." Dişlerini birbirine geçirdi ve elleri kucağının üzerinde esnedi. Karnım çekiştirdi ve uzanıp elini tutmak istedim ama yapmadım. Bunun yerine, o sözlerini bitirirken hareketsiz kaldım. "Seni yalnız bıraktım, lanet tehdidin söylediği gibi. Anlamadım ve gittiğin için ve bize koruyucu bir ailenin yanında kalacağını söylendiği için, bunun daha iyi olduğunu varsaydım. Benim yanımda olmak sana haksızlıktı."

Kafamın içinde bir karmaşa vardı. Sessizce oturduk ve ben onun sözlerini tekrar tekrar dinledim, ta ki birbirlerine karışıp daha da karmaşık ve bulanık hale gelene kadar. Belirsizlik ve daha da fazla kafa karışıklığı içimi doldurdu ve söylenecek hiçbir şey yoktu. Ağzımdan hiçbir şey çıkmadı çünkü tam bir şaşkınlık içindeydim.

Yani seni düşündüğün sebeplerden dolayı terk etmedi. Ama yine de anlamadım. Beni kim öldürmeye çalıştı? Ve neden?

Duygular ve en ufak bir rahatlama hissi içimi kapladı ve koridorun sonundan Sloane'un sesini duyduğumda hızla ayağa fırladım ve Cade ile arama mesafe koydum.

Elleri belindeydi ve saçları başının tepesinde bir düğüm halinde toplanmıştı. "Yemin ederim Journey... Tobias'la aranızda bir bağ olduğunu biliyorum ama o tanıdığım *en büyük* pislik." Vücudumun etrafına baktı. "Ve bu da bir şey ifade ediyor, çünkü Asileri tanıyorum."

Cade'in arkamdan bir şeyler mırıldandığını duydum ama ne dediğini öğrenmek için durmadım. Bir kasırganın ortasında cankurtaran salı gibi Sloane'a doğru koştum ve Cade'i ve hayatımın birçok tehdidini onunla birlikte bıraktım.

"Gidelim," dedim, onu bileğinden yakalayarak. Yurt odalarımıza giden yol boyunca Tobias'tan ve ondan ne kadar nefret ettiğinden bahsedip durdu ama benim tek yapabildiğim başımı sallayıp anlıyormuş gibi davranmaktı.

Ama konuşamamamın asıl nedeni, ona duyduğum nefretin çoğunu hak etmeyen bir çocukla hâlâ o kütüphanede sıkışıp kalmış olmamdı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CADE

HER ŞEY FARKLIYDI. *Ben* farklı hissettim. En azından dışarıdan. Elbette, hala etrafımda olup biten her şeye karşı mesafeliydim ve herkes benden ve dalgın tavrımdan uzak durması gerektiğini biliyordu, ama içimde bir şeyler değişmişti.

Bu oydu.

Yolculuk.

Gri gözleri bu hafta sonu beni birkaç kez buldu ve lakros sahasının karşısından, yoğunlaşan sağanakların arasından bile esmekte olan sıkıntılı fırtınayı yakaladım. Sonunda bakışlarımdan uzaklaşıp kızlarla konuşmaya başladığında pembe yanakları daha da ısındı. Bain'i izledi ve sonra beni izledi, sanki uçümüz arasındaki bağlantıyı anlamaya çalışıyordu.

Ben de anlamaya çalışıyordum.

Kızların koridorunu dolaştım, tehditlerin yaşadığı ve nefes aldığı çamaşır dolabının yanından geçtim. Journey'in geçen gece kütüphanede görmediği bir kâğıt vardı ve Sloane'un onu son saniyede uzaklaştırmasına şükrettim. Ona zaten verdiğimden daha fazla gerçeği kaldırabileceğinden emin değildim.

Journey'i tanırdım. Bazı şeyleri düşünmeye ihtiyacı vardı. Doğası gereği planlı ve dikkatli bir insandı ve muhtemelen bu yüzden şu anda benden güvenli bir mesafede duruyordu.

Anlamıştım.

Nefret ediyordum ama anlıyordum.

Arkamda bir boğaz temizlendi ve gözlerimi devirerek koridorun ortasında durdum. Isaiah'nın kısık homurtulu sesi arkama çarptı. "Sana zavallı derdim ama ben de aynısını yapardım."

Omzumun arkasından Gemma'nın kapısının hemen dışında duran ona baktım. "Muhtemelen anlayan tek kişi sensin."

Alçak sesle kıkırdaması boş salonu doldurdu. "Diğerleri eninde sonunda anlayacaktır."

Bir an düşündüm. "Brantley'den pek emin değilim. Bağlılığa karşı oldukça büyük bir kan davası var."

Isaiah yarım bir omuz silkmeye başını salladı, ikimiz de Brantley'nin ikimizden de daha hasarlı olduğu konusunda sessizce hemfikirdik. "Journey onun odasının önünde kamp yaptığını biliyor mu?"

Başımı sallayarak hızlıca cevap verdim, "Hayır, hem öyle olsa bile beni içeri davet edecek gibi değil. Eskisinden daha temkinli - ki bu iyi bir şey."

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, ben burada Gemma ve Sloane ile aptal bir kız filmi izliyor olacağım."

Sessizce güldüm ve Journey'nin odasına doğru yöneldim.

Yorgun gözlerimi oyalayacak bir şeye ihtiyacım olduğunda kullanmak için kâğıt kapaklar hâlâ köşede tünüyordu.

Journey'nin dosyasından, onun çocukluğundan kalan ve aldığım tehditlerle doğrudan bağlantılı bir şey olduğuna dair en ufak bir işaret taşıyan tek kâğıt parçasını bulmak için cebime uzanmaya başladım ama kapısının tıkırtısını duyunca durakladım. Rekor bir sürede ayağa fırladım ve karanlığa daha iyi uyum sağlamak için siyah kapüşonumu yukarı çektim. Damarlarımda kalın ve sıcak bir kan dolaştı, beklenti ve ardından gelen koruma duygusu damarlarımda dolaştı ve onun küçük soluğunu duyduğumda kapüşonumu hızla aşağı çektim.

"Sadece ben varım."

Eli kalbine gitti ve onun da tepeden tırnağa siyah giyindiğini görünce gülümsememi tuttum. Birlikte gizlice dolaştığımız zamanlarda benden ona küçük bir ipucu. "Karanlıkta burada dikilmiş ne halt ediyorsun?"

Kelimeleri söylemedi ama onu korkuttuğumu biliyordum. Gergindi, ki bundan memnundum. Korku, çevrenizin farkında olmanızı sağlar. "Daha iyi bir soru, karanlık koridorda tek başına ne yapıyorsun?" Bir adım daha yaklaştım. "Tamamen siyah giyindiğimi de eklemeliyim."

Biriyle buluşmak için gizlice dışarı çıkıp çıkmadığını sorgulamama neden olan beynimin yan tarafına kıskanç bir dürtü vardı. *Bain gibi biriyle.*

"Duymadın mı? Ben bir emo kıızıyım. Siyah benim rengim." Hafif kahkahası etrafımda süzülüyordu ve ben onu şişeleylebilmeyi diledim. Bu sesi çok uzun zamandır duymamıştım. "Bunu kanıtlayacak yara izlerim var."

Elimi hızla uzatıp onun örtülü koluna doladım ve onu *yeni* koluma çektim. oda. "Ne yapıyorsun?" demeden önce nefesi yüzüme çarptı.

"Görev öğretmenim," diye fısıldadım, küçük koyun en arkasına doğru birkaç adım yürüdüm. Arkasını döndüğünde Journey'nin sırtı önüme çarptı ve uzun, tatlı kokulu saçları etrafımda bir bulut oldu. Anında aşırı hızlanmıştım.

El fenerinin ışığı koridorda bir ileri bir geri sallanırken Journey ve ben ay ışığının aydınlattığı alana sıkışıp kalmıştık. Pencere çoğunlukla buzlu ve küçük oyuğu neredeyse hiç yıldız ışıltısı doldurmuyordu ama onu gayet iyi görebiliyordum. El fenerinin çizgisini takip ederken başı sola doğru döndü ve önüme doğru geri geri geldiğinde ellerimi kalçalarına koyarak onu sabitledim. "Neden kimseye gerçeği söylemedin?" Kulağına mümkün olduğunca yaklaştım. Saçları kulağının arkasında toplanmıştı ve geçen gece dişlerimle çektiğimi hatırladığım elmas küpeleri gösteriyordu.

Tanrı şahidim olsun ki, bu anı mümkün olduğunca platonik tutmaya çalışıyordum, geçen gece yaptığım şeyin sadece ona karşı hissettiğim sahiplenme duygusundan kaynaklandığını biliyordum. Onu kendime çekmeye devam edip sonrasında daha kötü hissetmesine neden olmak adil değildi. Yine de her şeyi tarafsız tutmak zordu. Parmaklarım onun daracık kot pantolonuna dalmak için yanıp tutuşuyordu ve ben onu domaltırken kıcı avuçlanmak için yalvarıyordu. Düşüncesi bile ağzımı sulandırıyordu.

Geri çekilirken onu daha yakına çekme dürtüsüyle savaşıırken içimden küfrettim. Sikim çoktan bokunu çıkarmaya başlamıştı ve bunun bir yeri ve zamanı vardı ve bu o zaman değildi. Artık değildi.

"Birine söyledim," diye o kadar alçak sesle fısıldadı ki onu duymakta zorlandım. Gözlerim dudaklarının yaptığı kıvrımları takip etti ve kelimeleri onlardan okudum.

"Ve?"

Işığın salınımı gitmişti, nöbetçi öğretmen şimdi benim koridoruma doğru ilerliyordu. Asiler ve ben gece yatak kontrolü yapmadıkları için çok şanslıydık. Nasıl bir şey yapabilirdik ki? Journey arkasını döndüğünde ellerim yere düştü ve geri döndüğünden beri ilk kez yüz hatlarında öfke ya da korku görmedim. Kalbim karnımın dibine kadar indi ve başımı arkamdaki serin pencereye yasladım.

"Kimse bana inanmadı." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Tobias hariç."

Kaşlarım ağırlaştı. "Hiç kimse mi? Hastanedeki hiç kimse saldırıya uğradığınıza inanmadı mı?"

Başını salladı, minik çenesi sıkıca kenetlenmişti. Neredeyse uzanıp yüzündeki titreyen kasları düzeltecektim. "Ne zaman oraya ait olmadığımı haykırsam bana doz vermeye devam ettiler." Ağzından küçük, alaycı bir kahkaha döküldü. "Oradaki çoğu insan oraya ait olmadığını söylüyordu."

Başka hiçbir şeye benzemeyen bir ıstırap omuzlarıma çöktü ve farkında olmadan uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. Journey yavaşça başını kaldırıp bana baktı ve geçen bahar olsa aklından neler geçtiğini bilirdim. Şimdiye kadar eğilip onu öpmüş olurdum ama çok şey olmuştu ve ayaklarım titriyordu. Ne düşündüğünü, neler yaşadığını ya da kimse onu almaya gelmeden nasıl kilitli kalmış gibi hissettiğini bilmiyordum. "Orada olduğunu bilseydim, bütün kapıları kırıp dökerdim."

Gözleri parladı ve bir adım uzaklaştı. O an arkamdaki pencere kadar buz gibiydi ve iliklerime kadar ürperdiğimi hissettim. Birkaç santim önümde durmasına rağmen o kadar uzaktaydı ki. "Artık bir önemi yok." Sırtı bana dönüktü ve koridora doğru baktı. Gözlerim kışına kaydı ve hemen kapattım. *Lanet olsun.*

"Gecenin onunda, simsiyah giyinmiş bir halde nereye gittiğini söyleyecek misin?"

Kendini düz ayaklarının üzerine bırakarak saklandığımız yere geri geldi. "Hiçbir yere."

Mırıldandım ve onu tekrar yakalamak için uzanan elimi durdurdum. Tasmamı kısa tutmak için iki elimi de ceplerime soktum. "Geceleri gizlice dolaşırken koyu renk kıyafetler giymeyi sana öğretenin ben olduğumu unutuyor musun?"

Alaycı bir kahkaha daha attı. Aslında bu daha çok bir alaydı. "Bana öğrettiğin hiçbir şeyi unutmadım, unutmak istediğimde bile."

Soru tam oradaydı, dudaklarımın kenarında yanıyordu. *Sana başka ne öğrettim bebeğim?* Cevabı biliyordum ama parmaklarım cebimdeki kâğıt parçasının üzerinde gezinirken, karanlıkta birbirimize dokunmamızla ilgili tüm düşünceler yok oldu.

"Geçen gece sana bunu göstermem için çok çabuk gittin."

Journey hızla döndü ve cazibe de hemen arkasından onu takip etti. "Bana neyi göstereceksin?"

Kağıdı derin cebimden çıkarırken hafifçe buruşturdum ve iki cebimin arasına sıkıştırdım.

Parmaklar. Aklıma aniden bir fikir geldi ve gerektiğinde sapkın olmak üzere yetiştirildiğim için şükrettim. Journey kâğıdı almak için elini uzatır uzatmaz hemen geri çektim ve bakışlarını yakaladım. "Nereye gidiyorsan seninle gelmeme izin ver, ben de vazgeçeyim."

Elleri beline gitti ve gülümsememek için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

"Şu anda ciddi misin?"

Onun alanını doldurdum ve bu onu şaşırttı. Ellerini indirdi ve başı yukarı doğru eğilerek uzun saçlarının arkasına düşmesine neden oldu. "Öldü." Yüzüne birkaç santim mesafedeydim. Elimde değildi. Mıknatıs gibiydi. Aldığım her nefeste ona doğru çekiliyordum. *Benim*. O benimdi. Kabul etmese de, etmiyormuş gibi davransa da o benimdi.

Küçük hırıltısı göğsümde gümbürdedi. "Tamam." Sonra saçları aramızda uçuşarak arkasını döndü. "Ama sıkı giyinsen iyi olur."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

YOLCULUK

Arkamda beni yakından takip ediyordu. Attığı her kolay adımı duyuyordum ve her adımda kalbim daha da hızlanıyordu. Nefret son birkaç gün içinde yavaş yavaş erimişti ve bu beni korkutuyordu. Cade'den gerçek olmayan nedenlerden dolayı nefret etmiştim. Başka biri, en çok güvendiği kişinin, iyiliği için hayati önem taşıyan bir şeyi kendisinden saklamasına kızarmıydı? *Belki* de kızardı. Ama Cade'i iyi tanıdığımı inkâr edemezdim ve içten içe bana saldıranın o olmadığını biliyordum. Bir parçam bunun doğru olmasını istiyordu. Eğer o zaman bana zarar verdiyse, şimdi de veremezdi. Hiç şansı olmazdı ama o gece biri onu tehdit ettiği için beni ekmişti. Beni korumaya çalışıyordu, incitmeye değil.

Bu, kaçışımda bana katılması için kendini kandırmasına sinirlenmediğim anlamına gelmiyordu. *Seninle gelmeme izin ver, ben de vazgeçeyim.* Tam Cade'e göre bir şey. Her zaman çok kurnaz ve sinsiydi, bir kötü adam gibi içeri sızar, istediğini elde etmek için sinsi taktikler kullanırdı. *Tipikti.*

Sıkıntımı bastırırken botlarımın altındaki karın çıtırtısı giderek daha yüksek sesle çıkıyordu. Akıl hastanesindeyken gardımı yüksek tutmam gerekecekti, Cade'in bir hayalet gibi arka planda kalmasıyla daha da fazla. *Peki o kâğıtta ne yazıyordu?* Hâlâ yaşayan ve nefes alan, kendi sinsi yöntemlerimi kullanmam için bana yalvaran çok küçük, çarpık bir parçam vardı. Ondan çalabilirdim. Etrafımda döndüğümü, onu ağaca yasladığımı ve onu öyle sert öptüğümü hayal ettim ki tepki vermek zorunda kalacak ve ellerini belime dolayacaktı. Parmaklarım cebine girebilir, başımın üzerinde tuttuğu kâğıdı çalabilir ve bu işi bitirebilirdim.

Ama yapamadım.

Ahlak ve etik değerlerim arasında ince bir çizgi vardı ve Cade'i kandırmak için bu çizgiyi aşmak bana çok yanlış geliyordu. Benim hakkımda ne düşündüğünü önemsiyordum.

"Hayır."

Cade'in kabuğa benzeyen reddi arkamdan bana çarparken ayağım adımımın ortasında karın üzerinde asılı kaldı. "Hayır, ne?" Arkamı döndüğümde onu karlı kaleyi andıran okulumuzun önünde dürüst bir kral gibi dikilirken gördüm. Siyah kapüşonu başının üzerine kadar çekilmişti ve elleri ön cebinde, buz gibi demir kapıya karşı tembelce duruyordu. Daha önce yanılmışım: orada dürüst bir kral gibi durmuyordu; orada bir peri masalının kötü adamı gibi duruyordu. Karanlık ve düşünceli, keskin çenesi ve dolgun dudaklarıyla son derece çekici.

"Oraya gitmiyorsun."

Yüzümü sabit tuttum ve kollarımı göğsümde kavuşturdum, serin havadan titreme isteğimi görmezden geldim. Aptalı oynadım. "Nereye gidiyorsun?"

"Covens'e geri dönmüyorsun Journey. Hayır."

Geri çekildim, öfkem kızgınlığımı körüklüyordu. Ondan iki gün önceki kadar nefret etmiyor olabilirdim ama alıştığı kız olmadığını öğrenmesi gerekecekti. "Sen tektin

benimle gelmek istedi. Öyle ya da böyle gideceğim ve sen beni durduramayacaksın." Sinirimi yatıştırmaya çalışarak ofladım. "Senin iznine ihtiyacım yok, Cade Walker."

Dudağını kaldırması bedenimi ısıttı. *Ahh*. Döndüm, gamzelerini görünce nefesim kesildiği için sinirlendim.

Hızla yetişti, okul arkamızda kaybolurken yanımda yürümek için hızını yavaşlattı. "Senin bu yeni halini seviyorum."

"Şanslıyım," dedim kuru bir sesle, Tobias'la birlikte geri dönmekte olduğum yerden kaçmak için kullandığımız patikada ilerlerken başımı dik tutmak istiyordum.

Cade nefesinin altından güldü ve ben de ateşli bakışlarımı ona yönelttim. Öpülesi dudakları, düz burnunun pembe ucunun altında birbirine çarptı. Başını çevirirken ağzından bir demet beyaz nefes çıktı. "Neden geri dönüyorsun? Kapatıldı."

Covenant Akıl Hastanesi, Tobias ve ben kaçtıktan hemen sonra kapatılmıştı. Asiler Gemma'nın *cezalandırılmak* için oraya götürüldüğünü öğrenir öğrenmez, akıl hastanesinin bir hastaneden çok daha fazlası olduğu ortaya çıktı. Ana katın altında mahkûmları karaborsa katillerine dönüştürüyordu, Tobias gibi. Gerçi o bir mahkûm değildi; sadece boktan bir anlaşmanın kötü ucunu kapmıştı. Ancak FBI ve ATF olay yerine geldikten sonra, hastaları başka bir yere yerleştirdiler ve çok sayıda tutuklama yapıldı.

Ama yine de orada benimle ilgili bir şey olabilir. Bir dosya? Notlar? *Bir şeyler*. Olmak zorundaydı. Neden aylarca orada intihar gözetiminde tutuldum? Neden kimse saldırıya uğradığıma inanmadı? Ve neden Rahibe Mary, Müdür Ellison'a tedavimden sonra koruyucu bir ailenin yanına yerleştirileceğimi söyledi? Tedavi falan yoktu. Hastanede tek yaptıkları beni bir odaya kapatıp ilaç vermektir. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve bunu çözmeye kararlıydım çünkü hayatımın buna bağlı olduğundan emindim.

"Yolculuk." Cade'in sesi beni ürkütürken sıcak nefesi yüzümün yan tarafına çarptı. Durmuştuk, ikimiz de bir adım daha atmıyorduk. "Orada ihtiyacın olan bir şey var mı?"

Sessiz kaldım, ona ne söylemek istediğimi düşünüyordum. Gözleri benimkilere kilitlendi ve daha çok sinirli bir oflamaya benzeyen bir nefes daha verdi. "Sence orada cevaplar olacak mı?"

Soğuk ellerimi ceplerime sokarak omuz silkdim. "Burada hiç yoktu. En azından pek yoktu. Zaten farkında olmadığım bir şey değildi. Birisi ölmemi istedi ya da..."

"Ya da en azından uzağa gönderildim," diye tamamladı Cade benim yerime.

Başımı salladım, serin havayı içime çektim.

Cade elini cebine attı ve az önce önümde dalga geçtiği kâğıdı çıkardı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve neredeyse kâğıdı kapmak için ileri atılacaktım. Gözlerini kâğıdın kenarından bana doğru çevirdi ve üzerinde yazanları okumaya başladı. "*Journey Smith - varsayılan doğum tarihi: 18.10.2004. Clemency Yetimhanesi'ne 18 Ekim 2004'te (verilen doğum tarihi) yeni doğmuş bir bebek olarak pembe bir battaniyeye sarılı ve üzerinde şöyle yazan bir notla geldi: Tehlikede -*

güvende tutun ve sakın-"

Öne doğru uzanıp kâğıdı elinden kaparken nefesim kesildi. Parmaklarımız birbirine sürtündü ama ellerim titreyerek kâğıdın geri kalanını okurken yaşadığım sarsıntıyı görmezden geldim ve kâğıt buruşmaya başladı. "Bu da ne-" diye fısıldadım, omuzlarımı düşürerek. Ağzım aniden kurumaya başladı ve gözlerimi o kadar çok kırdım ki gözlerim yanmaya başladı.

"Sana zarar veren kişinin seninle bir ilgisi olmadığını ama nereden geldiğinle ilgili bir şey olduğunu düşünüyorum."

Delici bakışlarını endişe ve kaygı dolu buldum. "Öz ailemle ilgili bir şey yüzünden birinin beni öldürmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

Elimdeki titreyen nota başıyla işaret etti. "Görünüşe göre sen daha doğmadan tehlikeydeymişsin." Cade uzandı ve sıcak ellerinden birini benimkinin üzerine koyarak kâğıdı sıkıca kavradığım yerden çekti. "İlk başta tehditlerin yaşam tarzımla ilgili olduğunu düşünmüştüm. En başından beri böyle düşünüyordum. Ama şimdi-"

"Peki senin yaşam tarzın ne?" Elini tekrar elime almak istememden nefret ederek karşılık verdim.

Başını tepenin hemen ardındaki neredeyse gizlenmiş kulübeye doğru çevirdiğinde şişmiş yanaklarından bir nefes daha çıktı. Yanına bir adım atana kadar bekledi ve sonra sessizlik içinde tepenin en ucuna doğru yürüdük. Ben daha kendi başıma bir adım atmaya teşebbüs edemeden, kolu öne doğru fırladı ve beni durdurdu. "Bırak önce ben gideyim. Benim ayak izlerimden yürü ki düşmeyesin."

Üşümüş tenimi sıcak bir şey kapladı ve dudaklarımı birbirine bastırarak ona hafifçe başımı salladım. İsteddiği gibi adımlarını takip ettim, birlikte geçirdiğimiz her saniyede duygularımdaki yükselişi hissettim.

Tıpkı eski günlerdeki gibiydi: O ve ben yalnızdık, karanlıkla örtülüydük, içimizde sadece Jane Austen gibi insanların kelimelerle anlatabileceği şeyler hissediyorduk.

İnce bir kar tabakasıyla kaplı büyük bir taşın üzerinden geçerken Cade'in eli benimkini buldu ve beni sessiz kulübeye doğru çekti. "Soruma cevap verecek misin?"

Omuzları gerildi. Koyu renk kapüşonunun altından kaslarının gerildiğini görebiliyordum. "Cevabı zaten biliyorsun."

Gözlerimi devirerek nefesimin altında alay ettim. "Görüyorum ki ben gittiğimden beri hiç değişmemişsin. Söyle bana, Aubrey senin hakkında gerçek bir şey biliyor mu? Ya da birlikte olduğun başka bir kız? Yoksa sadece bana mı gerçeği söylemiyorsun?"

Gardımı indirip incindiğimi gösterdiğim anda kendime lanet ettim. *Kahretsin, bunu neden söyledim?*

Cade'in tüm vücudu benimkine doğru eğildi, koyu renk gözleri sanki ona tokat atmışım gibi kısılmıştı. "Ben-"

"Hayır," dedi sakince, ellerini büyük bir şeyi örten koyu yeşil bir muşambanın üzerine koyarak.

"Umarım özür dilemek üzere değilsindir. Bunu hak ediyorum."

Bekle, ne?

Muşamba kızarmış parmaklarının arasında toplanmıştı. "Soruna cevap vermek gerekirse, benim hakkımda herkesten daha çok şey biliyorsun. Seni boktan ve etik dışı yetiştirilme tarzımdan korudum diye

beni tanımadığın anlamına gelmez. İçimde hâlâ aynıyım."

"Sen insanları öldürmek için yetiştirildin." *Değil mi?*

Karanlık bakışları muşambanın üzerinden delip geçiyordu. "Hayır. Bana insanları korumam öğretildi. Tek sorun, psikopat insanları korumanın genellikle öldürmeye yol açması." Başını öfkeyle sallayınca kapüşonu düştü ve dağınık saçları ortaya çıktı. "Ben kimseyi öldürmedim, Journey. Babam da Isaiah'yla birlikte yasadışı silah ticareti ve sen Tobias'la gizlice kaçtığında FBI'ın akıl hastanesinde ortaya çıkardıkları yüzünden hapiste. Bu artık benim hayatım değil."

O muşambayı çekmeye devam ederken ben de kollarımı göğsümde kavuşturarak geri çekildim. "O zaman söylentiye neden bu kadar üzüldün? Ne dediğini duydum. Kimsenin bebeğini doğurduğunu düşünmesini istememişsin."

Güldü ve sonunda muşambanın son parçasını da çekti. "Benim öldürme ya da yasadışı silah satma gibi bir hayat tarzım olmaması, böyle bir hayat tarzı olan insanlar olmadığı anlamına gelmez. Babam pisliğin teki ve bir sürü düşmanı var. Düşmanları sadece benim peşime düşmekle kalmadı, Isaiah, Brantley ve ben babalarımızı hapse attık ve federallerle çalıştık. Aldatıcı dünyamızın büyük bir kısmı kızgın." Kahkahası azaldı ve birden ciddileşti. "Ve bu tür suçlular öfkelendiklerinde, intikamlarını mümkün olan en kötü şekilde almaya çalışırlar."

Oh. Tamam o zaman.

Cade hemen konuyu değiştirerek uzaklaştı ve arkasında bir motosiklet olduğunu gösterdi. "Bunu alabiliriz. Her ne kadar o yere geri dönmeni istemesem de, bu muhtemelen kötü bir fikir değil. Çünkü gerçek hâlâ ortada: Tehlikedesin ve bunun nedenini bulmamız gerekiyor."

Yani, bu artık birlikte çalıştığımız anlamına mı geliyor?

Yutkundum, bir adım öne çıkıp pırıl pırıl parlayan motosiklete baktım. "Bu senin mi? Ne zaman bir motosiklet aldın ve ne zamandan beri okul sınırları içinde bir motosiklete sahip olmana izin veriliyor?"

Dudağı seğirdi ve geçmişte sevdiğim kötü çocuk sırtışına tamamen yanmamak için başka tarafa bakmak zorunda kaldım. "İşte bu değişmeyen bir şey, Journey. Ben kurallara inanmam." Göz kırptı ve kelebekler boğazıma kadar uçtu. "Ve bu babamın. Yani, polisler plakayı araştırarak olsaydı, dalmamız gerekirdi, ama annem geride bıraktı."

"Arkasında mı bıraktı? Nereye gitti?"

Boğazını temizledi, kaskını arkadan çıkardı. Bakışlarımı kaçıırıyordu ve bu doğru gelmiyordu. "Benden uzakta. İşte orada." Siyah miğferi uzattığında aniden aramızda kaldı ve kalbimin onunkine doğru kaydığını görmezden gelmeye çalışarak miğferi aldım. Cade'in sesinde melankoli duymak pek sık rastladığım bir şey değildi. Aslında, daha önce sesinin bu kadar hüznü çıktığını hiç duymamıştım. Bu, onunla ilk kez konuştuğumuz zamanki gibi çaresiz hissettiren türden bir hüznü değildi. Bu farklıydı. Bu neredeyse dalgın bir şekildeydi. *Bitmişti.*

"Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Evet." Kaskı başıma geçirdim ve yüzüme gelmemesi için saçlarımı içine soktum. Cade

motosiklete atlamadan önce, ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

öne çıktı. Başımı arkaya eğip ona bakarken üzerimde yükseldi. "Hayatımda gördüğüm en seksi şey," diye mırıldandı ve kalkanı hızla gözlerimin üzerine kapattı.

Sözleri yanaklarımı yaktı ve bizi çevreleyen her şeyden uzakta, karanlıkta saklanırken kulağıma daha fazla fısıldamasını arzularken buldum kendimi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Covenant Akıl Hastanesi'ne gitmek en sevdiğim işkence türüydü. Journey bisiklette arkamdaydı ve ilk başta sanki birkaç gün önce onu parmaklamamışım gibi uzak durdu. *Sanki ikimiz de bunu unutabilirmişiz gibi.* Ama St Mary's tepesinden inip karlı yolun virajlarını almaya başladıktan kısa bir süre sonra, havadaki soğukluk onu daha da yakınlaştırdı ve hastaneye vardığımızda elleri kapüşonumun ön cebine daldı ve yüzü sırtıma gömüldü.

Motosikletin üzerinde kalmak için birçok şeyimi verebilirdim. Journey'in de inmek istemediğini hissediyordum. Çivi gibi sertti, her zaman kırılğanlığını gizlemeye çalışırdı - son birkaç aydan sonra şimdi daha da fazla - ama ayaklarımı yere indirdiğim anda hafifçe titrediğini hissettim.

"Hazır mısın?" Elimi bisikletin kolundan çekip kapüşonumun cebine sokmaktan kendimi alamayarak sordum. Avucum tenine değdiğinde neredeyse rahat bir nefes alacaktım, ona dokunmanın keyfini çıkarıyordum. *Sıcak. Sıcak hissediyorum.*

"Evet," diye mırıldandı, ellerini kapüşonumdan yavaşça çekip üstümden indi.

Aramızdaki ani mesafeden dolayı çenem sıkıştı ama onu akıl hastanesinin ışıksız tabelasının yanında dururken gördüğümde bu isteğim kayboldu. Yol boyunca kaskın altında olmasına rağmen yanakları pembeleşmişti ve uzun saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu.

O tedirgin edici bir şekilde hareketsiz durup çirkin binaya sanki tüm cevaplarını barındırıyormuş gibi bakarken birkaç dakika bisikletin yanında durdum. Etrafı kolaçan ettim, herhangi biri ya da bir şey var mı diye taradım. Bu binanın karanlık ve kasvetli alt kısmı olan Covens artık yoktu ve akıl hastanesinin kısa bir süre sonra kapandığını biliyordum. Ama eski alışkanlıklar zor ölüyordu ve ben tetikteydim. Belki de kendimi bu bok çukurunda en son bulduğum zamandan kalma anılardı ya da belki de Journey'e karşı *o kadar* sahipleniciydim ki kafasına bir kar tanesinin bile düşmesini istemiyordum.

Ayak sesleri sertleşmiş karda çıtırdamaya başladı ve ben de onun peşinden kapüşonumun koluna uzanıp bıçağımı kınından çıkardım. Bir an duraksadım, bıçağı onun önünde çıkarsam mı diye düşündüm ama biraz önce, bu lanet yerde saklanmadan önce bir şeyler sakladığımla ilgili bir şeyler söylemişti. *Gerçek beni mi görmek istiyorsun? İşte buradayım.*

"Dur," dedim ona yetişerek. Journey'nin sıkıntılı bakışları karın üzerinde gezindi ve elime düşmeden önce yüzüme indi. Dudakları aralandı ve hafif bir nefes aldı. Yavaşça geri çekilmeye başladı, sorunlu gözleri şimdi korkuyla irileşmişti. Titreyen elleri önüne geldi ve neredeyse tükürüğümle boğulmadan önce kaşlarımı çatmıştım.

"Tanrım, Journey," diye bağırdım, boştaki elimi kaldırarak. "Sana zarar vermeyeceğim. Burada biri varsa ve bir şey yapmaya kalkarsa diye bıçak getirdim. Ben..." *Onu buraya öldürmek için getirdiğimi mi düşünüyor?* Yüzündeki ifadeye bakılırsa öyle düşünüyordu ve ben de bıçağı elime

alıp kendi mideme sapladım sanki.

Elleri anında düştü ve benden uzaklaşarak hızla kapıya doğru yürümeye başladı. "Biliyorum."

Ona doğru koştum, göğsümdeki atışlar ağrıyan kasıma dikkat etmemi istiyordu. "Yolculuk." Kapının kolunu kavrayan elim onunkinin üzerine indi. Bana baktı ama sadece bir saniyeliğine. "Kırılğanlıkların seni *sen* yapar. Korkularını benden saklama."

Güçlü çenesi güven dolu bir şekilde yukarı doğru kalktı. "Korkmuyorum."

İkimiz de kapıyı açtık, bıçak hâlâ diğeri elimdeydi ve sapını kavırıyordum. D2 bıçaklı Fawkes yıllar önce babamın hediyesiydi ve henüz kan görmemişti; bu yüzden hayal kırıklığına uğradığından emindim. "Korkuyorsun," dedim, ellerimizin düşmesine ve kapının arkamızdan kapanmasına izin vererek. Açık bekleme alanı karanlıkla doluydu. Tek ışık kaynağı, kare odanın tepesindeki küçük pencerelerden parlayan parlak yıldızlardı. "Ama ben de öyleyim."

Onun şefkatli, yumuşak fısıltısı, çarpan kalbimden başka duyulabilecek tek sestti. "Cade Walker, korkuyor musun? Neyden korkuyorsun?"

Seni kaybetmekten. Ağzım tam da bunu söylemek için açılmıştı ki, uzun, dar ve karanlık koridorun aşağısından gelen bir ses içgüdülerimi harekete geçirdi ve bir tanesi hariç tüm düşünce zincirimi kaybetmeme neden oldu: *Korumak.*

Yolculuk bir milisaniye içinde arkamdan itildi ve Fawkes gece için kendi yatağıma kayıyormuş gibi hissetti. Duyularım artmış ve kalbim yırtıcı bir hayvana benzer bir hıza yavaşlamıştı.

"O da neydi?"

Journey'nin elleri siyah kapüşonumun pamuğuna yapışmıştı, bu da damarlarımdan gurur akmasına neden oldu. "Kapüşonumu benim için kaldır," dedim kısık bir sesle. Ellerinden biri kapüşonumdan çözüldü ve kapüşonumu yavaşça yukarı itti, parmakları usulca boynumda gezindi. Dokunuşunun bende bıraktığı ürpertiği bir kenara ittim ve o sırtımdayken ilerlemeye başladık. "Burada kalmamı ister misin?" diye sordu ilk birkaç adımdan sonra.

"Yanımdan ayrılmıyorsun. Orada kalacaksın."

Onun rahatladığını hissedip hissetmediğinden emin değildim ama ben hissettim. Onun yakınımda olması bana daha fazla amaç veriyordu ve o yanımda olmasa doğru düzgün düşünemezdim.

Uzun koridordan aşağı inmeye başladığımızda daha önce duyduğumuz ses tekrar kulaklarıma çarptı. Daha önce durduğumuzda haklıydım: Covenant Psikiyatri Hastanesi resmen kapatılmıştı. Ön kapıda bir tabela vardı ve uyarı bandı her zamanki gibi sarıydı. İnsanları dışarıda tutmak için zayıf bir girişim olsa da, oradaydı. *Yani, lanet kapı kilitli değildi.* Bu da ya şehrin buranın güvensiz olmasını umursamadığı ya da başka birinin kilidi kırdığı anlamına geliyordu.

Journey'nin önünde durdum ve botlarının uçlarının ayakkabılarımdan arkasına çarptığını hissettim. Başımı yana çevirip sesi tekrar dinledim. *Çizik, çizik, çizik.* Yavaşça cebime uzanıp cep telefonumu çıkarırken dilim dudaklarımı yalamak için dışarı fırladı. "Kıpırdama," diye fısıldadım. Arkamda sessiz kaldı ve işte o zaman bıçağım avucuma tam otururken el fenerini açtım. Parlak ışık etrafımda döndü ve iki boncuk gibi, böceğ benzeyen gözün bana baktığını gördüm.

omuzlarımı düşürdüm.

"Tanrı aşkına," dedim ve ayağımı hızla dışarı atıp küçük yarattığı korkutarak uzaklaştırdım.

"Neydi o?" Journey kapüşonumu sıkıca kavrayan elini çekip yanıma gelerek sordu.

Işık huzmesini takip etti ve kaşları gözlerinin üzerinde toplandı. "Bir fare mi?"

Kıkırdadım. "Lanet olası bir fare. Muhtemelen ısınmaya çalışıyordur."

"Oh." Journey'nin yüzünde beni geçmişe döndüren çok küçük, çok şirin bir gülümseme vardı. Gördüğümde *neredeyse* dizlerimin üzerine çökmeme neden olan aynı güzel sırtıştı. Onun yüzüne ilk kez bir gülümseme yerleştirdiğim zamanı hatırladım; bu, her gün peşinden koştuğum bir mutluluktu. O ve ben karanlık bir köşede birbirimize dokunan iki varlıktan başka bir şey olmadığımız ve birbirimizin kim olduğunu bilmiyormuş gibi davrandığımız zamanlarda bile. Ders sırasında sırt çantasına adımı yazmadan notlar koyardım, sırf o küçük kâğıdı açıp iltifat karşısında yüzünün aydınlanmasını görmek için. Yemekhanenin karşısından bilerek ona bakardım ve beni bakarken yakaladığında sırf yanaklarına yayılan pembeliği huşu içinde izlemek için göz kırpardım. Bu, hayatımdaki karanlığı gizleyen bir manzaraydı; babamın her gün kafama kazıdığı görevler ve hedefler için kısa bir turnikeydi.

"Cade?" Başımı kaldırdım ve Journey'i bana bakarken yakaladım. Telefonumun feneri hâlâ elimdeydi ve bu kez doğrudan yüzünün altında parlıyordu.

"Öyle mi?"

"Onlardan bir tane istiyorum." Gözleri hâlâ sıkıca tuttuğum elimdeki bıçağa kaydı. Zar zor fark edilen yutkunması dikkatimi çekti ve bakışlarımız çarpıştı.

"O zaman sana bir tane getireyim."

Journey gizli bir gülümsemeyle başını salladı ve koridorda ilerlemek için döndü.

YİRMİNCİ BÖLÜM

YOLCULUK

Cade arkamdayken koridorda ilerlerken midem burkuldu. Buradaki hastaların dosyalarının tutulduğunu bildiğim odaya ulaşmak için hızlandığımda bile asla çok geride değildi. Sanki bu odaya girmek için anahtarı yutmuşum gibi bir nefes göğsümde sıkışıp kalmıştı. Kapı kolu kilitlendi ve omuzlarım düştü.

"Kenara çekil, ben hallederim." Hayal gördüğümü ve belki de biraz saf olduğumu biliyordum ama Cade'in sesinde koruma olduğuna yemin edebilirdim. Sanki Cade Walker istesem burayı benim için yakıp yıkacakmış gibi. Bundan zevk aldım. Bir ses duyduğumuzda beni arkasından çekmesi hoşuma gidiyordu. Bana kıpırdamamamı söylediğinde sesindeki sahiplenme tınısına takıntılı hale geldim. Kolları benimkilere değdiğinde, kapüşonlarımızın arasından bile, derinlere gömülü bir şeylerin sarsıntısı vardı ve burada olmak yerine, kötü anılar ve beni hasta eden düşüncelerle, tamamen ona odaklanmıştım.

Onu o kadar çok istiyordum ki elinde bir bıçak varken ve beni buraya canımı yakmak için getirdiğini düşündüğümde bile korkmam gerektiği kadar korkmamıştım. Sanki Cade Walker'ın ellerinde ölmek o kadar da kötü olmayacakmış gibi.

Kapının kilidi tıkladı, Cade'in iri eli tokmağı çevirdi ve ben daha ne olduğunu anlamadan yerden tavana kadar uzanan raflarda saçma sapan sayıda dosyanın bulunduğu odaya girdik. *Benim* gibi insanları içeride tutmak için parmaklıklarla kapatılmış olsa da, soldaki pencere nedeniyle oda tamamen karanlık değildi. Arka duvara doğru itilmiş bir masanın üzerinde Doktor Melrose yazan bir isim levhasından başka bir şey yoktu. Yavaşça masaya doğru yürüdüm ve parmağım altın isim levhasına kazınmış harflerin üzerinde gezindi. Öfke bir şenlik ateşinin başlangıcı gibi alevlenmeye başladı. Doktor Melrose'un adının her kıvrımında midem ağrıyor ve nefeslerim hızlanıyordu. Arkamda kâğıtlar karıştırılıyordu ve Cade'in muhtemelen tıbbi kayıtlarımı aradığını biliyordum. Ama ona yardım etmek için arkamı dönmeden önce öfkemi parmak uçlarıma ittim ve elimi altın isim levhasının üzerinde gezdirdim; levha odanın diğer ucuna uçtu ve büyük bir gürültüyle yere düştü.

Kâğıtların karıştırılması durdu ve Cade'in bana baktığını biliyordum - muhtemelen meraklı ve belki de endişeli. Başımdaki örtüyü itip odanın serin havasının saçlarıma vurmasına izin verirken sırtım ona dönüktü. "Biliyor musun, gizlice dolaşırken hiç girmediğim tek oda burasıydı."

"Öyle mi?" diye sordu.

Yavaşça arkamı döndüm, gözüm yere fırlattığım isim levhasındaydı. "Benim küçük asim neden doktorun ofisine gizlice girmedi, ha?"

Birden öfke yerini başka bir şeye bıraktı. Onu rafa yaslanmış, elinde koyu renkli bir dosya tutarken bulduğumda dudaklarım titredi. Dosyayı daha sıkı tutarken ona doğru yürümeye başladım.

"Doktor Melrose'un kolay kolay kandırılmayacağını biliyordum. Benim numaralarım kanmadı. I

yakalanma riskini göze alamazdım."

"Senin numaraların mı?" Cade'in yüzündeki gölgeler derinleşti. "Ne tür numaralar?"

Yaklaşan kıyamet bir kar fırtınası gibi odayı kapladı ve görünürdeki her şeyi dondurdu. Ağzımı kapalı tuttum, sırlarımı kapalı dudaklarımın arkasına sakladım. Titreyen bir elle uzanıp Cade'den dosyayı aldım ve dişlerinin bir tür makineymiş gibi gıcırdadığını duyduğumda gözlerimi onunkilere diktim. "Kayıp."

"Kayıp mı?" Dosyayı açtım ve kalbim yere çakıldı. Burası çaresizlik ve hayal kırıklığından başka bir şey değildi ve her çatlak, yarık ve gözeneğe sıvanmıştı. "Nerede o?"

Boş dosyayı yere fırlattım ve isim levhasının üzerine küçük bir çadır gibi düştü. Cade yanımdayken öfkem daha önceki sakinliğimi bastırmaya başladığı için ikisini de tekmelemekten kaçındım.

Cade rafa yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken, "Burası kapatılmadan önce biri onu almış olabilir," dedi. Kapüşonu hâlâ başının üzerindeydi ve kalbim öfke ve hayal kırıklığıyla çarpışırken bile onun bir bakışı her şeyi durdurdu.

Kapıya baktım, içeride kilitli olmasam bile bu yere geri döndüğüm için biraz eziyet çektiğimi hissettim. "Beni öldürmeye çalışan kişi gibi biri."

Cade'in yanından geçerken sessizlik beni takip etti, içinde bulunduğum ofisten dolayı hayal kırıklığına uğramıştım, dosyamın boş olduğunu bildiğim için burada muhtemelen işe yarar bir şey olmadığını biliyordum. *Neden biri ölmemi istiyordu? Hem de bir bebek olarak. Yetimhaneye beni aramak için gelen oldu mu hiç? Beni saklamak Rahibe Mary'nin işi miydi? Onunla konuşmam gerek.*

Düşünceler toparlanmaya başladığında, kendimi bir şekilde koridorda yürürken ve odamın önünde buldum. Kapı bembeyazdı ve duvarla uyum içindeydi. Ancak o anda, karanlıkta gri görünüyordu. Parmaklarım, hiç var olmamış bir hastalık gibi damarlarımda dolaşan kalın bir şeyle uzandı ve beni, içimi sızlatan şeyleri yapmak zorunda olduğum o odaya zincirledi. Kapıyı açtığım anda, otomatik kilitlerin akıl hastanesinin umduğu kadar iyi çalışmadığını bildiğimden, yüzüme *benim* kokum çarptı.

Cade'in arkamda olduğunu hissettim, bana yer açıyordu ama sıcaklığını hissedemeyeceğim kadar uzakta değildi. Kapı arkamızdan kapandı. Odasında penceresi olan şanslı kişilerden biriydim, ancak pencerenin dışı parmaklıklarla tamamen kapatılmıştı. Ay ışığının parıltısı yere ve odanın tam ortasında duran yatağımın üzerine düşüyordu, yanında da çoğu gece oturduğum bir sandalye vardı.

"Burada bir şey mi var?" Cade hâlâ benden kısa bir mesafe uzakta durarak sordu.

Dudaklarımdan yumuşak, alaycı bir kahkaha döküldü. "Sadece gururum ve haysiyetim." "Bu da ne demek oluyor?"

Parmaklarım bir ay boyunca içine girip ağladığım yıpranmış, bebek mavisi battaniyenin üzerinde yavaşça gezindi, karanlık ormana bakmak için pencereye doğru yürüdüm. Ağaçlar karla kaplıydı ve buz sarkıtları parmaklar gibi dallarından sarkıyordu. "Burada gurur duymadığım şeyler

yaptım." Midem gerilirken başım öne eğildi. "Beni hasta eden şeyler."

Bir adım daha yaklaştı, ayakkabısı Barry tarafından fırlatıldığım yere çarptı. "Ama gerekli miydi?"

Omzumun üzerinden ona baktım, ay tam ağzının üzerine ışık saçıyordu. Dudakları dolgundu ve bu odanın her santimini yok etmek istememe neden olan şeyler olmasına rağmen, gerçekten odaklanabildiğim tek şey ellerini üzerimde ne kadar çok istediğimdi, bana her şeyi unutturuyordu.

Ama unutamadım. *Unutmamalıyım*. Çünkü katlanmak zorunda kaldığım eylemler için kendime karşı bir gram saygısızlık olsa da, bunun on katı kadar gurur vardı. Hayatım boyunca birilerinin beni kurtarmasını istemiştim ama gerçekten de iş bana düşmüştü.

"O hissi bilirim, bilirsin." Yanımda duran Cade'in omzu omzuma dokundu ve hislerimin kendi kendine çelme takmasına neden oldu. "Ben de gurur duymadığım şeyler yaptım. Güven bana."

"Ne gibi?"

Göz ucuyla, sanki bana söylemek istemiyormuş gibi başının hafifçe düştüğünü izledim. Dürüstlük onun gibi bir adam için zordu - dışarıdan çok güçlü ve otoriter görünen, korunaklı biri için. "Isaiah'nın babasına bir şey kanıtlamak için ona tecavüz edeceğimizi düşünerek Brantley ile birlikte Gemma'yı ormanda kovaladık."

Ağzımı kapalı tuttum ama *neredeyse* çenemin düşmesine izin verecektim.

"Yapmadık. Ama o öyle olduğumuzu düşündü. Hayatı için kaçtı. O kadar korkmuştu ki panik atak geçirdi."

Her soruyu yuttum ve bir tanesinde karar kıldım. "Sonra ne oldu?"

Cade bana baktı ve beyaz dişleri dolgun alt dudağına gömüldü. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Başımı salladım ve o da arkasını döndü. En sevdiğim küçük çene kası yine kıpırdadı, kapüşonunun arkasından zar zor görünüyordu. "Onu bu durumdan kurtarmak için baştan çıkardık."

Hiçbir şey söylemedim çünkü bunun benim için ne kadar şaşırtıcı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Görünüşe göre Cade ve ben birbirimize sandığımdan daha çok benziyorduk - ki bu da şaşırtıcı değildi.

"Bir şey söyle," diye fısıldadı bıçağını önümüzdeki pencere pervazına koyarken. Herkes bileklerimi kestiğini düşündüğü için yerleştirildiğim psikiyatri koğuşunda önüme bir bıçak koymasının ironisi kaybolmamıştı.

"Farklı bir tepki almak için birini baştan çıkarmak benim uzmanlık alanım. Ben de aynı şeyi yapardım." Durakladım. "Yani, roller tersine dönseydi."

Şimdi susma sırası ondaydı ve sanki kapalı ağzının arkasından taşan soruyu okuyabiliyordum. "Bana burada ne olduğunu sorma." Başım öne eğildi, bunu ona yüksek sesle söylersem muhtemelen kendimden nefret edeceğimi biliyordum. İki arada bir derede kalmıştım, yaptığım şeylerden dolayı biraz midem bulanıyordu ama bunu derinlere gömdüğümde daha da midem bulanıyordu. *Belki de birine anlatmalıyım*. Belki de birine yaptığım şeyin bir bakıma etik dışı olduğunu söylemeliydim ve bunu düşünmek midemi ağrıtıyordu ama aynı zamanda kendimi kurtardığım için gurur

duyuyordum.

Gemma bir an için aklıma geldi, çünkü bunu ilk elden görmüştü. O buradayken neler yapabildiğimi ve bu yerde nasıl yolumu bulduğumu gördü. Sessizliğini teslimiyet olarak algılayarak boğazımı temizledim. "Kelimeleri söyleyebilir miyim bilmiyorum."

"Panik yapmaman için biri seni baştan mı çıkardı, Journey?" Sesi soğuktu, pencereye yaslanmış beni donduruyordu.

Ona doğru döndüm, irkildim. "Ne dedin? Hayır." Ne düşündüğünü ve nedenini çok iyi bildiğim için durakladım. "Kimse bana izinsiz böyle dokunamaz." *Ama bana dokundular.*

Ağzımdan çıkan karmakarışık kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken kafa karışıklığı devam ediyordu. Düşünce oradaydı, otoyolda tek başına duran bir reklam panosu gibi önümde yanıp sönüyordu. "Kendimi bir kurban gibi hissediyorum ama aynı zamanda hissetmiyorum."

"Burada olanları kimseye anlattınız mı? Herhangi birine? Gemma dışında."

"Gemma'ya hiçbir şey anlatmadım. Neden böyle söylüyorsun?"

Cade iç çekti. "İlk döndüğünüzde ikiniz arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri oldum."

Yani biliyor mu? Nasıl hissettiğimden emin olamayarak birkaç kez göz kırptım. "Yani ne yaptığımı biliyorsun? Ne yapmam gerektiğini?"

"Hayır." Sert bir ifadeyle bana doğru döndü. "Gemma bana hiçbir şey söylemedi. Bana söylemek istersen söyleyeceğini söyledi."

Küçük bir nefes çektim çünkü bir bakıma ona söylemek istiyordum. Ona, başka bir erkeğin sevgisini kazanmak için ona her dokunduğumda, bunu bir hile olarak kullanabilmek için, o olmadığı için kendimi hasta hissettiğimi söylemek istedim. Ona, her ilişki bittiğinde banyoya koştuğumu ve başka birinin tadıyla yüzümden akan gözyaşlarıyla kustuğumu söylemek istiyordum. "Sana söyleyebileceğimi sanmıyorum." Ürperdim, gözlerimi kaçırdım. "Kızacağınızı düşündüğüm için değil, bana olan saygını kaybedebileceğin için."

Çenemi kavrayıp sulu bakışlarımı kendine çekerken sesi alçak ve homurtuluydu. "Bu asla olmayacak." Adem elması sallanıyordu ve aklından geçenleri okuyamamaktan nefret ediyordum. "Ve eğer bana söyleyemiyorsan, neden bana göstermiyorsun?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

O gri, fırtınalı gözler bir anda benimkilere dikildi. Bu kadar yoğun olmaları beni neredeyse yere serecekti. Ay, küçük fırtına bulutlarındaki camsı bakışı yakalayarak yüzüne bir parıltı düşürdü ve ağzı öfkeyle ayrıldı.

"Göstereyim mi?" diye fısıldadı, cesur bir savaşçı gibi bakışlarımı tutmaya devam ederek.

Başımı salladım, kapüşonumun altında kalbim şiddetle çarpıyordu. *Ne yapıyorum ben?* Çenesini daha sıkı kavradım ve kafamdan yumruğumu cama vurmak istememe neden olan şeyler geçmesine rağmen, bunun benimle ilgili olmadığını biliyordum. Bu onunla ve kendisiyle yaşadığı içsel kavgayla ilgiliydi. Kafası karışık ve parçalanmış görünüyordu, sanki olanlardan kurtulmak istiyor ama aynı zamanda kelimeleri söylemekten biraz korkuyordu.

Ben de oradaydım.

Orada *onunla* birlikteydim. O gittikten sonra adını bile duymayı başaramadım.

"Bazen travmanla yüzleşmek tedavi edici olabilir." Sanki biri bizi duyabilirmiş gibi sesimi daha da alçaltarak omuz silktim. "Olanlar hakkında şu anda yargılarla gölgelenmiş olan bir şeyi sana gösterebilir."

Sesi nefes nefese geliyordu. "Nesin sen? Psikoloji gurusu falan mı?"

Derin bir kıkırdama beni terk etti. "Sen yokken bir kitap okudum. Benzer şeyler yazıyordu." Fırtınalı bakışlarında küçük bir şaşkınlık titreşimi vardı. "Kitap mı okudun?"

"Sen gittiğinden beri bir sürü kitap okudum. Aslında tüm favorilerini."

Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken Journey'nin yüzündeki gergin ifade yumuşadı. Ne kadar gergin olduğumu hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Nabzım güm güm atıyor, kalbim birkaç saniyede bir çarpıyor ve parmaklarım ona tekrar dokunmak için sabırsızlanıyordu.

Acı dolu bir iki dakikanın ardından Journey yavaşça benden uzaklaştı ve kabaran umudumu iki elinin arasına alıp ezdi. *Geri gel.*

Boğazım kurumaya başladı ve doğru nefes almak için yeterince yutkunamıyor gibiydim. İki büküm olmuşum ve kafam karışmıştı. Kaybolduğundan beri sakladığım her duygu geri dönmüştü ve bir gelgit dalgası gibi sırtıma çarpıyorlardı. *Endişe, korku, umut, kıskançlık, koruma, sahiplenme.* Onu yakalamak, öpücüğünde kendimi kaybetmek, onun için hissettiğim her şeyle onu boğmak ve sonra benim olduğunu ve benimle güvende olduğunu anlamasını istedim.

Journey'nin dizlerinin arkası yatağa çarptığında nefesim kesildi. Siyah kapüşonunu başına geçirip açık renk saçlarının dalga dalga omuzlarına dökülmesine izin verdiğinde nabzım aniden yükseldi. Belirsiz bakışları benimkileri buldu ve bu bir hayalet görmek gibiydi. Kısacık bir an için o *benim* Yolculuğum olmuştu. Masum ve hayat dolu, isyanın tadına bakmak isteyen ve geceyle

çevriliyken bana sımsıkı sarılan Yolculuk.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Yatağa oturup bacaklarını üstüne atarken pencere kenarına yaslanarak sordum. Etrafına saçılmış saçlarıyla Uyuyan Güzel'e benziyordu, kıpırdamadan yatıyordu.

"Sana çirkin yaralarımı gösteriyorum." Fısıltısı yumuşak ama kararlıydı. "Kimsenin göremediklerini."

Odadaki tek ses düzensiz nefes alış verişlerimizdi. O tamamen hareketsiz yatarken benim nefeslerim derin ve gürültülüydü.

Çok fazla zaman geçmişti ve bunun yaptığı tek şey günaha girmemi hızlandırmak oldu. Onun bir hamle yapmasını bekledim. Ona ihtiyacı olan alanı verdim, ancak tek yapmak istediğim ona doğru adım atmak ve onu inciten her şeyi unutturmak için üstüne tırmanmaktı.

Sesi neredeyse duyulamayacak kadar kısıktı. "Buraya ilk geldiğimde davranışlarım dengesizdi. Bana sürekli ilaç vermelerine şaşmamalı. Düzensiz davranıyor, itip kakıyor ve tekmeliyordum. Bazen o kadar yüksek sesle bağıırıyordum ki sesimi kaybediyordum." Hafif bir kahkaha attı. "Bu da grup terapisi zamanı geldiğinde işe yaradı. En azından konuşmak zorunda kalmıyordum."

O konuştuktan sonra uzun bir sessizlik oldu ve bir cevaba ihtiyacı olmadığını biliyordum. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylememe ihtiyacı yoktu. Sadece bazı boktan şeyler yaşamamanın getirdiği çirkinlikten kurtulmaya ihtiyacı vardı.

"Yaklaşık bir ay uğraştıktan sonra hikayeme inanmayacaklarını anladım." Journey'nin başı bana döndü ve bakışlarımız son sürat giden iki araba gibi çarpıştı. "İşte o zaman değişmeye başladım."

"Değişim iyi olabilir," dedim oturduğum pencere pervazının kenarına tutunarak. *O yatakta bilerek benimle alay etmek için mi yatıyor?*

"Arkadaş edinmeye başladım." "Diğer hastalarla mı?"

Cevabı hızlı oldu. "Hayır. Personel ile."

Siktir, bunun nereye gittiğini biliyorum. Ve bunu duymak istediğimden emin değildim, ama yine, bu benimle ilgili değildi. Bu onunla ilgiliydi.

"Hemşireler sanki o kapıların kilitlerinin boktan olduğunu biliyorlarmış gibi gelip yatakları kontrol ediyorlardı.

Hepimizin odalarımıza tıklıp gece boyunca *güvende* olduğumuzdan emin olurlardı." Burun deliklerim dökülmemiş bir öfkeyle alevlendi. "Peki siz güvende miydiniz?"

Bir an için düşündü. "Evet. Sanırım. Ama..." Başını tekrar bana çevirdi, yumuşak ifadesi hissettiklerinin gerçekliğini gizliyordu. "Bana güvenebileceklerini düşünmelerini sağlamalıydim."

"Onlar mı?" Kafatasımdaki çarpıntı başımı ağrıttı ve Journey tekrar konuşmaya başladığında kendimi sabit tutmak için tırnaklarımı beton blok duvara geçirmek zorunda kaldım.

"Kazanmam gereken birkaç farklı erkek hemşire vardı."

Hepsini öldüreceğim.

Journey bacaklarını yatağın kenarından geriye atarken yüzüm sabit kaldı, hala duygularını iyi saklıyordu. Bana doğru sürünerek yaklaşırken ayak sesleri yavaş ve hafifti.

Hak ettiği yere, bizi çevreleyen karanlığa karışmasına neden oldu. Aletim zıpladı, sahiplenici bir sikiş gibi onun benim olduğunu ve onların olmadığını ona göstermeye hazırdım. Tam önümde dururken nefesleri titriyordu ve kendimi kalçalarını kavrayıp onu kendime çekmekten alıkoymak istesem bile bunu yapamazdım.

"Göster bana."

Journey bana baktı, gri gözleri uzun kirpiklerinin altında yanıyordu.

"Bana onları nasıl kazandığını göster. Seni nasıl *aldıkları* göster, sonra da benim seni nasıl *aldığımı* izlemeni istiyorum."

Önce yutkunduğunu duydum ve sonra sıcak küçük dilinin dudaklarını yalamak için dışarı fırladığını izledim. Sahipleniciliğimin bu gece ortaya çıkmaması gerekiyordu ama Journey'nin sahipleniciliğimden hoşlanmış olabileceğinin farkına varmaya başlamıştım. Görünüşe göre utangaç Journey'im onu istememden ve ona dokunan herkesin ellerini kırmak istememden zevk alıyordu.

Aramızda öfkeli atışlar duruyordu, kalbim bir davulun ritmi gibi gümbürdüyordu. Journey'nin bakışları alçaldı, dişleri psikotik bir makine gibi odaklandığım dolgun dudağına battı. *Ben de dişlerimi o dudağa geçirmek istiyorum.*

"Her şey havadan sudan konuşmakla başladı," diye söze başladı, bana daha da yaklaşarak. "İlk başta beni rahatsız etti çünkü..."

"ünkü neden?" Kalalarını daha sıkı kavrayarak sözünü kestim. Parmaklarım yumuşak tenini hissetmek için gömleğinin altına dalmak için yalvarıyordu.

"ünkü onların havadan sudan konuşmaları beni ilgilendirmiyordu. Sen değildin." Onu kendime çektiğimde nefesi kesildi, göğsü tam önümde duruyordu. Bir parçam pencere kenarından fırlayıp onu yatağa atmak istedi ama yapmadım. Olduğum yerde kaldım. "Her zaman ben önümü giyerken içeri girmenden nefret ediyordum. Kendimi suçlu hissettim ve sonra böyle hissettiğim için kızdım."

"Benden nefret etmen sorun değil. O gece sana tuzak kurduğumu ya da en azından sana söylediğim onca şeyi kastetmediğimi düşündün."

Seni sevdiğim gibi. Hâlâ da seviyorum.

"Evet," diye nefes verdi, tatlı nefesi gözlerime dolan saçlarının üzerinde geziniyordu. "Bana havadan sudan konuştuktan sonra neler olduğunu anlat."

İşler aniden tersine dönmeye başlamıştı. Boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım. Boynum ısınmaya başlamıştı. Ateşin gittikçe yükseldiğini ve ikimizin de tenine yayıldığını hissediyordum. Parmaklarım şimdi onun karnındaydı ve onu kucağıma çekmemek için dişlerimi sıktım.

"Sanırım biliyorsun."

"Göster bana," dedim, saçlarının perdesi arasından ona bakarak.

Journey bir adım geri çekildi ve nefesimi kesti. Ellerim hızla kalçalarından düştü ve yatağa doğru geri yürürken onu hayranlıkla izledim. Siyah savaş botlarını yere fırlattı ve elleri yanlarında mavi battaniyenin üzerine uzandı.

Biraz daha doğrudum, pencere pervazını öyle sıkı kavradım ki parmaklarım muhtemelen

kanıyordu. Birden

Aydan gelen bir tutam ışık onun göğsüne vuruyordu ve benimki kadar hızlı yükseliyordu. Eli kot pantolonunun kenarına gittiğinde nefes almayı bıraktım. İfademi sabit tutmaya çalışıyordum ama gözlerimin kısıldığını hissettim.

"Ash buraya ilk girdiğinde ve beni gördüğünde, tam kapının önünde durakladı."

Ash mi? Ash olmak üzere gibi görünüyor.

Journey'nin hareketini takip ettim, kot pantolonunun düğmesi delikten fırladı ve her bir duyum ona sabitlenmişken kulaklarımı tıkadı. *Hay sikeyim.* Nefes alış verişlerinin yükselmesi yerine ay ışığının ellerine vurması için yukarı doğru kaymasını istedim. Bunu bir başkasının da görmesi beni ne kadar kızdırsa da izlemek istiyordum.

"Ağzının açıldığını görecektim kadar uzun bir süre yaptığım işi bıraktım. Birbirimize baktık ve midem huzursuzluktan büzüşse de devam ettim."

Bakışlarım onun profilinden, gözlerinin kapalı olduğunu görerek, külotunun altına dalmış olan eline kaydı. Uzun ve sert baktım, önümüzdeki birkaç dakika içinde bizi bu boktan yerden çıkarmazsam, ona da dokunacağımı biliyordum. *Bunu istiyor muydu?*

"Ve?" Onu şaşırtarak söyledim. Journey'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ama bakışlarını tavana kilitledi.

Bana bak.

"Ve kapıyı kapattı."

Bir hırıltı çıkardım. "Odanın içinde mi yoksa dışında mı?" "İçeride."

Journey'nin eli daha hızlı hareket ediyordu ve oda eğilmeye başladı. Pencere kenarından hızla kalktım, kapüşonumun altından tutup başımın üzerine çekerken yanağımın içini ısırdım. Altımda bir tişört vardı ama hâlâ çok ateşliydim. Hafif bir ses onu terk etti ve yanan odayla birlikte gözlerim de parladı. "Bitirişini izledi mi?"

"Evet," diye hızlıca cevap verdi. "Ve bir dahaki sefere yardım etti."

Hayır. Hayır. Hayır.

Ellerim saçlarıma gömüldü. "Yatağa doğru kay."

Journey hareket etmeyi bıraktı. Bütün eli külotunun altındaydı ve gece sona ermeden önce son parmağını da emecektim.

"Ne?"

"Seni izlemek istiyorum. Şimdi kay. Sana ne zaman duracağını söyleyeceğim."

Nefes nefese kalmıştım, bunu başka birinin izlemiş olması beni dehşete düşürmüştü. Bu beni kızdırdı ama aynı zamanda da tahrik etti. Journey'nin eli külotundan çıktı ve kendini yatakta daha da yukarı çekmek için külotunu battaniyenin içine sokmasını izledim.

"Dur." Ses tonum kastettiğimden daha sertti ama bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Devam et."

Bir yudum daha boğazından aşağı indi ve eli tekrar kayboldu. Tüm vücudunu dolaştım ve yukarı çekilmiş gömleğinin göbeğindeki deride durdum. Nefes alış veriş hızlanıyordu ve bu odada en son

bulunduğu zamanı geride bırakmaya başladığını biliyordum.

Bu. "Başka ne oldu, Journey? Seni tatmalarına izin mi verdin?"

Yapılacaklar listeme birinin dilini kesmeyi de ekleyeceğim.

"Hangi parçam?" diye karşı çıkınca bir an için gözlerimi kapattım.

"Herhangi bir parçam çok fazla."

Bacakları ayrılmaya başladı, kot pantolonu yarı açık yarı kapalı duruyordu. Bir adım daha yaklaştım, vücudunun ne yaptığına ve onu nasıl benim yapmak üzere olduğuma odaklandım. Kot pantolon bacaklarından yırtılacak, külotu ikiye ayrılacak ve parmaklarım onunkilerin yerini alacaktı.

"Bazen beni öperlerdi. Ama ben onlardan daha çok tadına baktım." *Aletleri de kesilecek.*

"Buradan çıkmak için kendimi kandırmak zorunda kaldım."

"Kendini bırakma."

Başını bana doğru çevirdi ve bu benim kırılma noktam oldu. Yolun geri kalanını hışımla ona doğru yürüdüm ve o aşağıdan bana baktı, sanki Beyaz Atlı Prens'in onu uykusundan öpmesini bekliyormuş gibi başını yastığa dayamıştı. *Burada Beyaz Atlı Prens yok. Beyaz Atlı Prens benim yapmak üzere olduğum şeyi yapmaz.*

"Sadece bir şeyi bilmem gerekiyor," dedim ve eğilip ellerimi başının iki yanına koydum.

Başını tereddütle salladı.

"Burada yatarken, başka bir adam için kendini boşaltmaya çalışırken beni mi düşündün?" Gri gözleri beni içine çekti. "Her seferinde."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

YOLCULUK

CADE'in kumlu saçları gözlerine dökülürken, bana sahiplenici gözlerle ve ayırık dudaklarla bakıyordu. Ash ve diğerlerinin ağzımda hissettiklerini hatırlayınca karnıma yayılan hastalığın yerini kelebekler aldı.

Sert elleri başımın yanından kalktı ve açık kot pantolonumun üzerine indi. "Güzel," diye tersledi ve kotu tek bir hamlede bacaklarımdan aşağı yırttı.

Parmakları bileğime kenetlenip elimi ıslak kıvrımlarımdan çekerken kalbim gırtlığıma kadar hızlandı. Diğer elini tutup külotumu yavaşça bacaklarımdan aşağı çekerek pantolonumla birlikte yere fırlattığında nefesim tamamen kesilmişti ve bir inilti tutuyordum. Üstüme tırmandı, kot pantolonu üzerime o kadar sert sürtünüyordu ki haykırmak istedim. Üstümde asılı kaldı, bir eliyle vahşi saçlarımı tuttu ve dikkatimi çekmek için uçlarından çekiştirdi. "Bu," diye fısıldadı dudaklarımın arasından, diğer elini de tam girişime yerleştirdi. Ağrıyor ve zonkluyordum ve o *haklıydı: bunu yeniden yaşamak iyi bir fikirdi*. "Asla onlara ait değildi." Parmağı içime battı ve ben sırtımı onun sert göğsüne çarparak yükseldim. "Ve bunlar da değildi." Ben yastığa doğru uçarken Cade'in dili ağzından fırladı, saçlarım geriye düşerken paraşüt oldu. Hızla eğildi ve diliyle dudaklarımın kıvrımlarında gezindi; kendimi çılgınlığa kaptırdığımı hissettim. Çekilip geçmişte bana attığı o yoğun ve aç bakışla bana baktığında, birdenbire burada travma yaşamış bir kız değil, ne istediğini bilen bir kız oluvermiştim ve onun adı da Cade Walker'dı.

Ağzlarımız tekrar kapandı ve kalçalarım yayılırken parmağı tekrar içeri daldı. İçimden bir inilti çıktı ve o da bunu yuttu. Ellerim gömleğinin altına girdi ve başının üzerinden çekerek parmaklarımı karın kaslarının ve omuzlarının kıvrımlarında gezdirdim. "Seni özledim," dedim, duygularımı bir anlığına içime atarak. *Onu o kadar çok özlemiştim ki canım yanıyordu*.

"Seni özlemek, sen gittiğinde hissettiklerimin yanına bile yaklaşamaz. Nefes alamıyormuşum gibi hissettim." Kulağımı dişlerinin arasına aldı. Nefesi sıcak ve keyifsizdi ve bunu yaptığının farkında bile olmadan elim kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve kalçalarının yarısına kadar indiriyordu. Elim boxer'ının içine daldı, ihtiyaçtan tamamen kontrolden çıkmış hissediyordum. *Ona dokunmak istiyordum*. Teninin tenime değmesini özlemiştim. Her şeyi özledim.

Ağzı geri dönmüştü, dili içeride geziniyor, onu kavrarken elimin daha hızlı hareket etmesini sağlıyordu. Sıcak ve sertti ve bana bakmak için yukarı doğru çekilirken tısladı. Elim pantolonunun içindeydi ve onunki bacaklarımın arasına gömülmüştü, ikimiz de diğeriyle tamamen büyülenmiştik. Cade'in koyu renk gözleri saçlarının altında yoğun bir şeyle doluydu. Şakağının hemen yanında bir ter damlası vardı ve sırtımda eğilip parmağının daha derine gittiğini hissettiğimde içimi vahşi bir şey kapladı, sırf dilimi çıkarıp tuzlu nemin tadına bakabilmek için.

Homurdanarak başını öne eğdi. "*Siktir.*"

Senkronize bir şekilde hareket ettik; benim elim ona doğru, onunki de içime doğru hareket ediyordu. Yüksekliği kovaladık. Çılgın hayvanlar gibi öpüştük. Dişler çarpışıyor, vücutlar terden parlıyordu. "Sakin durma." Geri çekildim, nefes nefese kalmıştım, sadece onun bana verebileceği yüksekliğin peşinden koşarken onun altında hareket ediyordum.

"Bunu hayal bile edemem. Ne zaman yaklaştığını biliyorum."

Dudakları nabzımın üzerine düştü ve orgazmımın zirveye ulaştığını hissettiğimde onu hızla pompalamaya devam ederken kalçaları elimde itti. "Tanrım," diye mırıldandım, ikimiz de birbirimizin elleri yerine birbirimizi beceriyormuşuz gibi sallanırken inliyordum.

"Bana eziyet etmeyi bırak. Benim için gel, bebeğim."

Bir uçurum beni altına alırken aletini kavradım. Vücudum deliliğin eşiğinden taştı ve bu odada hiç olmadığı kadar yüksek sesle bağırdım.

"İşte bu," Cade'in fısıltısı kulağımı gıdıkladı ve ben canlandım, buranın bile söndüremeyeceği bir parıltıyla yanıyordum. "İşte benim kızım."

Elim onun üzerinde durdu ve ihtiyacımla ıslanmış parmaklarını içimden çekip göğsünü itmeden önce gözlerindeki evcilleşmemiş açlık bakışını yakaladım. Tembel bir gülümseme yüzümde kıvrılırken kaşları şaşkınlıkla oynadı.

"İşimiz bitmedi," diye fısıldadım, altından sürünerek çıktım. İkimiz de yataktan kalktık ve ben dizlerimin üzerine çöktüğümde dudakları aralandı. Etrafımı saran bir enerji vardı ve birden kendimi dünyanın tepesindeymişim gibi hissettim. Sanki burada olanlar bir hayatta kalma taktiğinden başka bir şey değildi ve bundan zevk almama izin vardı. Cade dengede durduğum son ipi de kopardı, burada yaptığım şeyin etik olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Her iki durumda da buradan canlı çıkmayı başarmıştım ve bunun için söylenecek bir şey vardı.

Cade'in kot pantolonunun düğmeleri hâlâ açıktı ve hafifçe aşağı çekilmişti. "Hâlâ sana burada neler olduğunu göstermemi istiyorsun, değil mi?" Parmağımı karın kaslarının üzerinde gezdirerek sordum. Eli hızlı bir refleksle benimkini yakaladı ve beni ayağa kaldırdı.

"Duruma göre değişir," diye başladı, bakışlarını çıplak bacaklarıma ve sırtıma indirerek. "İşe yarıyor mu? Ağızlarının senin üzerinde nasıl hissettirdiğini unutuyor musun? Bazı şeyleri yapmak zorunda olsan da onların olmadığını anlıyor musun? O zaman da onların değildin, şimdi de onların değilsin."

Yavaşça başımı salladım, gerçeğin dudaklarımın arkasında titreştiğini hissettim. "Hâlâ kirli hissediyorum ama..." Cade'in gözleri kısıldı, bana öyle olmadığını söylemeye hazırdı ama onu durdurdum.

"Sanırım kirli olmayı seviyorum, Cade."

Sıcak bakışları bana kilitlendi. "Ama sadece benim için."

Başımı salladım, karnımın çırpınışının ve kanın bacaklarımın arasına hücum edişinin tadını çıkarıyordum. "Sadece senin için."

Elleri omuzlarıma indi ve beni dizlerimin üzerine doğru itti. Aç bir nefes aldım, o bana bakarken ben de ona baktım. Kot pantolonu tek bir hamlede düştü ve ardından boxer'ı geldi. Kendini tabanından kavradığında dudaklarımı yaladım.

"Gördüğün tek kişi benmişim gibi bana bakan o dumanlı gözleri özledim."

"Öylesin," dedim onu ağızıma almadan önce. Eli başımın arkasına gitti, parmakları saçlarımın arasından geçti. Uzaktayken mükemmelleştirdiğim gibi emdim ve dilimi uzunluğunun üzerinde gezdirdim ve Cade'in kalçaları esnedi, kendini intikam almaya yaklaştırdı.

"Hayal ettiğim şey buydu," dedi, onu emmeye ve hizama getirmeye devam ederken sesi kısılmıştı. "Ne zaman kendimi kaybetsem, o gözleri ve o dudakları hayal ettim. O ilk iddiadan beri düşündüğüm tek şey sensin, Journ. Eğer bir daha ortadan kaybolursan, ben de kaybolacağım."

Eli başımı daha sıkı kavradığında boğazım titredi. Yakın olduğunu biliyordum, bu yüzden onu daha derine çektim, St. Mary's'e Cade'in beni inanılmayacak kadar incittiği izlenimiyle dönmüş olmama rağmen, hala onunla inkar edilemez bir bağ hissettiğim gerçeğiyle duygularımın ortaya çıktığını hissettim.

"Siktir, Journey," diye homurdandı ve son bir kez daha ağızıma soktu. Son damlasına kadar içerken dudaklarımın kıvrılma isteğiyle savaşmak zorundaydım, onu emerken gözlerinin aşağıda bana sabitlendiğini biliyordum.

Kendini ağızımdan çeker çekmez ona baktım, göğsü nefes almak için savaşıyordu. Eli çenemi kavradı ve başparmağı alt dudağımın üzerinde gezinerek üzerindeki son nem damlasını da sildi.

"Seni incitmektense ölmeyi tercih ederim." Beni ayağa kaldırıp ellerini yüzüme doladığında yutkundum. "Bunu bilmene ihtiyacım var. Beni duyduğunu söyle."

Çaresizliğin onun gibi bir adama bu kadar yakışacağını bilmezdim. Yanaklarının çukur kısmı kaybettiğimiz zamandan dolayı kızarmıştı ve gözleri vahşi ve evcilleşmemişti, bana bir şey kanıtlamak için şiddetli bir ihtiyaçla beni oraya hapsediyordu.

"Lütfen," diye ısrar etti, başparmaklarının uçlarını elmacık kemiklerimin üzerine sürterek. "Burada ya da ayrı kaldığımız süre içinde ne olursa olsun, kalbimin hâlâ senin için attığını bilmeni istiyorum." Bu itirafla başı öne eğildi ve bir nefes verdi.

Ellerim yukarı kalkıp onun iri bileklerine dolanırken boğazımın arkasında hafif bir karıncalanma oldu. "Seni anlıyorum. O gece herkes gibi senin de beni terk ettiğini düşünmüştüm."

"Şimdi bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum ve üzgünüm. Eğer geri dönebilseydim, seni asla yalnız bırakmazdım. Buluşmak için o notu asla yazmazdım." Boğazından sert bir kıkırdama çıktı. "Bana aşık olmana asla izin vermemeliydim."

"Sana aşık olmamın başıma gelenlerle hiçbir ilgisi yoktu. Rahibe Mary'nin söylediklerini okudun. Doğduğumdan beri hayatıma yönelik bir tehdit varmış." Belanın yaklaşmakta olduğunu görerek ona baktım. "Bekle, terk edilmenin nasıl bir his olduğunu bilirim de ne demek?"

Omuz silkti ve ellerini yüzümden çekti. İç çamaşırımı ve kot pantolonumu almak için yanına gitmesini şaşkınlıkla izledim. İç çamaşırımı bacaklarıma geri sokmak için altıma eğildiğinde, bana çok tanıdık gelen garip bir gerginlik hissettim. Tatlı bir jestti ve burun deliklerinin sessiz bir öfkeyle alevlenmesine bu kadar kapılmamış olsaydım teşekkür ederdim, ama bunun yerine ellerimi onunkilerin üzerine koydum, tam kalçalarımın üzerinde dururken o da altıma eğildi. "Kendini

kapatamazsın. Değil

az önce olanlardan sonra."

Sanki bir oyundaki rakiplermişiz gibi birbirimize baktık. O hücumdaydı, ben de savunmada. Kaşımı kaldırdım, o da gözlerini kaçırđı. Sıcak nefesi çıplak bacaklarımın üzerinde süzölüyordu. "Demek istediğim, nasıl hissettiğini belli bir seviyede anlayabiliyorum." Cade kot pantolonumu giymeye başladı, ayağımı her bir deliğın içine soktu ve bacaklarıma doğru kaydıldı. "Babam pisliğin teki. Bunu anlıyorum. Yaptığı şeyleri biliyorum ve annem onsuz daha iyi durumda. Ama veda etmeden ya da adres bırakmadan beni terk etti. Bu yüzden terk edilmişlik hissini bir dereceye kadar anlıyorum."

Ahh. Kafamda hep annemin beni iyi niyetle terk ettiğine dair sonuçsuz bir hikaye uydurmuşum. Benim için geri döneceğine ve beni yoksulluk, terk edilmişlik ve yalnızlık dolu hayatımdan kurtaracağına dair sahte bir peri masalı uydurdum. Onun hakkında en iyisini düşünmek rahatlatıcıydı. Gerçeğı öğrenmenin ve bu gerçeğın iyi bir şey olmadığını bilmenin nasıl hissettireceğinden emin değildim.

"Cade," diye fısıldadım, kollarımı beline dolayarak. Başım göğsüne gitti ve hafif kırık kalbinin sert çarpışıyla irkildim. "Özür dilerim."

Bir anlığına ona sarılmama izin verdi. Göğsü nefes almakla yükselmiyordu ve ben onu tuttuğunu biliyordum. Duygularını içinde tutuyordu, bu yüzden acısını göremiyordum ama hissediyordum ve anlıyordum. "Nefes al," diye fısıldadım.

Derin bir nefes aldı ve o anda kollarını bana doladı. Ona karşı başımı salladım ve saatlerce öyle kaldık.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

CADE

"GİTMELİYİZ," dedim sonunda, tek tesellimden uzaklaşarak. "Eğer Tate gittiğimizi öğrenirse, şimdiye kadar anevrizma geçirmiş olur."

Journey'nin kolları belimden düştü ve başını salladı, görünüşe göre müdürün küçük bir okul gezisine çıktığımızdan haberdar olabileceğini umursamıyordu. Her zaman sessiz bir kural bozucuydu, ama eskiden kaçamaklarımızda tereddüt ederdi, asla gerçekten yakalanmak istemezdi, ama şimdi akıllı başka şeylerdeydi.

İkimiz de tamamen giyiniktik ve sikimi ağzına soktuğumda birkaç dakika öncesine göre daha az dağınık görünüyorduk. Yine, bunun asla olmaması gerekiyordu, ama önümde diz çöktüğü anda kendimi tutamadım. Dilini ağzından öylece çıkarmış bana bakarken o kasvetli gri gözleri nasıl inkâr edebilirdim? *Hay sikeyim. Kimse beni onun gibi etkileyemez.*

Odadan çıkıp karanlık koridora adım attığında arkasından gittim. İçeri girdiğimiz ön kapıya doğru gitmek yerine tam tersi yönde yürüdü. Ayak sesleri hafifti ve koridorda sessiz bir varlıktan başka bir şey değilmiş gibi yürüyordu. Virajı dönüp uzun, ağır bir kapının önünde durduğunda parmağı duvarın kenarına doğru kıvrıldı.

O kıpırdamadan dururken kaşlarım düştü. Yanında yürüdüm, en basit şekilde bile ona tekrar dokunmak için can atıyordum. Journey'de beni çağıran bir şey vardı. O hep oradaydı. Yaşıyor, nefes alıyor, sanki benim için yaratılmış gibi damarlarımda dolaşıyordu. Onun çatışmasını hissettim, vücudunun öfkeyle gerilmesini izledim.

Saçlarını omzundan geriye doğru süpürerek yüzünün yan tarafına baktım ve ona ihtiyacı olan boşluğu verdim. Bana doğru döndüğünde sarsıldım. Onun bakışlarına kilitlenmek ilk başta beni hep sersemletirdi. İçgüdüsel bir yanım yüzünü tutup boğazından aşağı nefes vermek ve ona hayat vermek istiyordu. Sanki bu dünyaya onu hayatta tutmak için gelmiştim.

Sinir bozucuydu.

Onun tarafından tüketildiğimi hissettim, şimdi her zamankinden daha fazla.

"Ne düşünüyorsun?" Parmağımın ucunu yumuşak elmacık kemiğine sürterek sordum.

Sığ nefesi boşluğu doldurdu ve dudaklarının ayrılması yeni tatmin olmuş sinirlerimin her birine takıldı. "Sanırım bu lanet yeri yakıp kül etmek istiyorum."

Benden uzaklaştı ve önümüzde duran kapıya bakmaya devam etti. Bunun Gemma'nın tutulduğu ve cezalandırıldığı Covens'e açılan kapı olduğuna dair bir önsezim vardı. Tobias'ın da. Journey hakkında kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da duygularını iyi sakladığı, onlara nefes almaları için gereken alanı vermekten çok korktuğuydu, çünkü derinlerde bir yerde korkuyordu.

Herhangi birine ya da herhangi bir şeye onu incitecek gücü vermekten korkuyordu ama duygularını dışarıda kilitli tutması, içeride iltihaplanmadıkları anlamına gelmiyordu. Nefret

mayalanıyordu ve mis gibi intikam kokuyordu.

"Bir fikrim var," dedim yarım bir sırıtışla. "Buraya gel."

Ellerimiz birleşti ve Journey'i karanlık koridorda ön kapıların yanında ayın ışığıyla karşılaşana kadar hızla çektim. Akıl hastanesinden çıkarken serin hava bizi karşıladı ve Journey sanki bir uzvunu geride bırakıyormuş gibi dönüp omzunun üzerinden bir kez baktı.

Onu motosikletin yanına çektiğimde "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

Hızla arkamı döndüm ve kaşlarını çatarak sıçradı. "Bu lanet yeri ateşe vereceğim ve küle çevireceğiz." Yaklaştım, çenesini yukarı kaldırdım çünkü gerçekten kendime engel olamıyordum. "Senin için."

Söylediklerimi düşünürken isteksizliği devam ediyordu. Ama ikinci bir düşünce için zaman yoktu. Journey kızım isyanın tadını seviyordu ve ben de ona bu tadı verecek kişi olduğum için yeterince şanslıyım.

"Yerle bir edilmesi gerekiyor." Babamın motosikletindeki küçük bölmeyi açtım, belki de Coven'larla birlikte bu metal yığının da yakmam gerektiğini düşündüm. "Senin ve Gemma için yakalım." Orada olduğunu bildiğim küçük kibrit paketini kaptım. "Ve Tobias için."

Bizi akıl hastanesine doğru geri çekerken lobide durdum ve sözlerimde bariz bir sapkınlıkla ona baktım. "Tıbbi malzemeler nerede? Yanıcı bir şeye ihtiyacımız var."

Tereddütlü bir parmak kaldırdı ve koridorun hemen sol tarafındaki bir kapıyı işaret etti. Journey'nin peşinden odaya girdim, gözlerimin karanlığa alışmasına izin verdim ve cam şişelerde bir dizi ispirto buldum. *Bingo*. Bir tanesini kaptım, kapağını açtım ve birazını yere döktüm, altımızdan sıçradığını duydum.

"Gidelim," dedim, yarısı dolu yanıcı alkol şişesini bir elimde, onun avucunu da diğer elimde tutarak.

Bir saniye sonra tekrar Dr. Melrose'un ofisindeydik ve raflar yakılmayı bekleyen dosyalarla doluydu. Ovalama alkolünü masanın üzerine koyduktan sonra Journey'nin iri gözlerine takıldım ve yavaşça ona doğru ilerledim. Siyah kapüşonunu kaldırdım ve sıcak vücut ısınısını hissettim. Gözlerinin ardında yüzen o kadar çok şey vardı ki tek yapmak istediğim ona bir cankurtaran salı vermektir. "Var mısın?" İnce gömleğinin altından tutarak sordum. Parmaklarım yumuşak teninde gezindi ve tüylerinin diken diken olduğunu hissettim. Onu yeterince tanımasaydım, bunu yapmakta isteksiz olurum ama çenesini hafifçe sallaması ihtiyacım olan tek itici güçtü.

Pamuklu gömleğinin yırtılma sesi aramızda yankılanıyordu ve kumaşı her çekişimde esnek vücudu benimkine çarpıyordu. Eğilip baldırlarımı kalçalarımın arkasına dayadığımda yırtık gömleğini tuttum ve pamuğu dişlerimle yakalayıp geri kalan kısmını yırttım.

Journey'nin elleri omuzlarıma düştü ve ayağa kalkmadan önce tenine hızlı, yumuşak bir öpücük kondurdum, boynumda bir başka sıcaklık nöbeti hissettim. *Tanrım*.

"Sen benim en sevdiğim lezzetsin," dedim zıplayarak. Journey'nin yanakları kızardı ve bu bir

Göğsüme hızlı bir yumruk. *İşte benim kızım.* Buraya gelmeden önce hiç böyle kızarmamıştı.

Journey'nin dudakları yumuşak gülümsemesini engellemek için birbirine dolandı ve arkamı dönüp yırtılmış, paketlenmiş kumaşı ispiro şişesine soktum, alt yarısını ıslattım ve pamuğu şişenin üst kısmında hava almayacak şekilde çektim.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Şefkatli sesi sessiz ofisi yarıp geçti.

"Evet," diye cevap verdim, daha önce defalarca yapmak zorunda kaldığım Molotof kokteyliyi incelerken.

"Bu yasadışıdır."

"Cinayete teşebbüs etmek ve masum bir kızı lanet olası bir akıl hastanesine kapatmak da öyle."

Yanıt olarak ağzını kapattı ve aramızdaki alkol kokusuyla birbirimize baktık. Hafifçe başımı sallayıp ruhumu okşayan bir gülümseme daha attım ve onu kapıya doğru iterek hızlıca kaçmamızı sağladım.

Elinin benimkine değdiğini hissettiğimde başımdan aşağıya doğru ılık bir sıcaklık dalgası kapladı içimi. Ona baktığımda, yanımda dudaklarını kaplayan küçük bir sırıtışla mükemmel profilini gördüğümde sıcaklık daha da arttı.

"Bu şerefe nail olmak ister misin, bebeğim?"

O gri gözler bana çarptı ve kalbimin iki kez attığına yemin edebilirim. Parmakları benimkilerin üzerinde gezindi ve şişeyi benden aldı. Cebimden kibriti çıkardım ve alev bir saniye sonra canlandı. Şimdi birbirimize bakıyorduk ve ikimiz de başka tarafa bakmıyorduk. "Üçe kadar sayınca at."

Başını salladı ve ben de geri sayıma

başladım. "Bir." Alevi paçavraya

yaklaştırdım. "İki." Şişeyi kaldırdı.

"Üç," dedik aynı anda, yanan şişeyi Doktor Melrose'un duvarındaki dosyalara doğru fırlattık ve patlamasını izledik.

Camın kırılma sesi Journey'in yanıma dalmasına neden oldu. Alevlerin yükselmesi birkaç saniye sürdü ve yükseldiğinde ona baktım ve dizlerim titredi. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Yüzü kırmızı ve turuncu tonlara bürünmüştü, sanki bir havai fişek gösterisinin önündeymiş gibi titriyordu. Dudaklarının yay biçimi hafifçe aralanmıştı ve durmuş, ezici bir tatminle onu izliyordu. "Güzel manzara, değil mi?" Adını koyamayacağım kadar ağır bir şeyle boğuklaşan sesimle sordum.

Bana döndüğünde gülümsemesi dikkatimi çekti. "Kaçalım mı?"

Birdenbire her şey heyecan verici gelmeye başladı ve tekrar *kendim* gibi hissetmeye başladım. Annemin basit bir *"İhtiyacın olursa buradayım,"* demeden beni ortada bırakmasının verdiği acı ve kafa karışıklığının dürtüsü ve babamın ölümümü planlamasının hafif endişesiyle bile, Journey'in bir zamanlar tanıdığı Cade Walker'dım. Ben onun gözlerine ışık saçan ve bir kızın kendisini parmağında oynatmasına izin veren adamdım.

"Atla," dedim, ateşin sıcaklığını sırtımda hissederek. Eğildim ve ondan gamzelerimi ortaya çıkaran hafif bir kıkırdama geldi. Journey'nin bacakları belime dolandı, sıcak küçük ortası bana doğru itti ve sonra kız arkadaşım sırtımda, dünyada umurumuzda değilmiş gibi gülerek akıl hastanesinde koşuyordum.

Mary's'e döner dönmez ayak izlerimiz hafif bir kar tabakasıyla kaplanmıştı. Journey ve ben birlikte babamın motosikletinin üzerindeki brandaları çektik ve gece yarısından sonra okula doğru yürümeye başladık.

"Sanki siyah yerine beyaz giymeliymişiz gibi hissediyorum," dedi ve taş yolda neredeyse kayacakken elimi sıkıca kavradı. Yaz gecelerimin çoğunu geçirdiğim, orada öylece oturup onun parmaklarımın arasından kayıp gitmesine nasıl izin verdiğimi merak ettiğim avludan kaçınarak, bilerek okulun diğer tarafından dolaşmamızı sağladım.

"Hayır," dedim, küçük bir taşla açık tutulan St. Mary's'in yan kapısını açarak. *Teşekkürler, Shiner.* "Dışarıda bizi arayan kimse yok. St. Mary's'in gerçek gözleri içeride." Tam bu sözleri söylerken, geleceğe dair öngörülebilir bir bakış önümde kaymaya başladı. Elim Yolculuk biraz daha sıkılaştı ve omzumuzun üzerinden bakarak bölgeyi herhangi bir şey için taradım. *Daha fazla ayak izi gibi.*

Journey'nin fısıltısı bana ulaştığında gerçekliğe geri döndüm. "Dışarıda biri mi var?"

Artık St. Mary's'e geri döndüğümüze, ihtiyaçlarımız sıraya girdiğine ve kuralları çiğneme (binaları yakma olarak da bilinir) kontrol listemiz olduğuna göre, gerçeklik yeniden yerleşmişti. Nabzım hızla atıyor ve kalbimin her atışı şüpheyle çarpıyordu.

"Cade?" Journey elimi biraz daha sıkı tutarak dürtükledi. Onu okulun içine doğru ittim ve kar fırtınasının sesini bastırdım.

"Şşşt," diye seslendim, sessiz koridorlarda ilerlerken. Ne zaman yakındaki bir dolabın ya da boş bir sınıfın önünden geçsek, gecemizin sakın eğlencesini devam ettirmek için onu içeri itmek istiyordum. Onunla altımda yattığı, dokunduğu, hissettiği ve sadece *olduğu* sessiz anları özledim. Bunların hiçbirisi olmadan önce, ışıklar söndükten sonra kütüphanenin arkasında bana klasik romanlarını okuduğu geceleri bile özledim.

Kızlar koridorunu geçip kilitli yatakhane odalarının önünden geçtikten sonra, Journey ve ben, endişem hala omuzlarımın üzerinde ağır ve güzel bir şekilde ikamet ederken, tam onun önünde durduk. Bana bakıyordu ve arada bir mumun titremesi yumuşak yüzüne vuruyordu ve ben de yanağını tutup onu öpmemek için elimi yanımda tutmaya zorluyordum. *Bu bizi nereye götürüyor?*

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda koridorun sonunda ani bir gürültü oldu. Journey'nin yüzü ani bir korkuyla kaplanmıştı ve bunu görmekten nefret ediyordum, bu yüzden hızla kapısının kilidini açtım, tokmağı çevirdim ve onu içeri ittim. "Güvendesin."

Söz veriyorum.

Onunla aramda sert bir baş selamı vardı, sonra kapıyı kapattım ve gizlice üç adım geri atıp okuldaki en sevdiğim küçük köşeme kaydım. Omuzlarım o kadar geniş olmasına rağmen yine de çöelmeyi başardım ve köşedeki yıpranmış ciltsiz kâğıdımı aradım. Çok yüksek sesle nefes almamak için kapalı yumruğumu ağzıma götürdüm ve beklemeye başladım.

Görevli öğretmen mi? Bu bir kumardı, eğer öyle bir şey varsa. Kendimi sabit tuttum, telefonumu çıkarıp diğer Asilere kalkıp kalkmadıklarını ve hareket edip etmediklerini sormak bile istemedim. *Özellikle de Isaiah'a.* Fakültenin çoğunun onun ve Gemma'nın her gün birbirlerinin odalarına girdiklerini bildiğinden emindim ve doğrusu son zamanlarda olup bitenlerden sonra yatak kontrollerine başlamamalarına şaşırmıştım. Ama Tate'i tanıdığım için, SMC'nin bunu yapmasının etik olmadığını iddia edeceğine bahse girerim.

-St. Mary's Komitesi bile bunu önerdi.

Birkaç uzun, acı dolu dakikadan sonra, küçük alanı dolduran zayıf nefesimden başka hiçbir şey yokken, tekrar ayağa kalktım, yıpranmış kağıt kapağı elime sıkıştırdım, sessizce öne doğru kaydım ve uzun, acımasız koridora baktım.

Gemma'nın kapısının önünde duran karanlık bir figür gördüğümde koruma damarlarımda hızla ilerledi.

Bıçağıma uzandım ama Isaiah'ın sesini duyunca durakladım.

"Sen de duydun mu?"

Kolu sertçe kavradım, koridorda yarı fısıltıyla konuşuyordum. "Az kalsın karnını deşiyordum."

Tanrı aşkına.

Isaiah Gemma'nın kapısından ayrılmadı. "Neden?"

Alay ettim. "Oh, bilmiyorum. Başka birinin Gemma'yla uğraşmak için burada olduğunu düşündüm. Kızın kötü şansı var."

Sert bir kıkırdama onu terk etti. "Koruması olarak benden daha fazlasına sahip olduğunu bilmek güzel." "Asiler kendi adamlarını korur. Bunu sen de biliyorsun."

"Ama bu yeni bir kural," diye karşı çıktı Isaiah. "İkimizin de biriyle birlikte olmaması gerekiyordu."

Ağzımdan hiçbir şey çıkmadı çünkü o haklıydı. Kimseye bağlanmamaya karar vermiştik, çünkü kimseyi pek de çekici olmayan geleceğimize sokmak istemiyorduk, ama işte buradaydık.

Isaiah pek bir şey söylemeyeceğimi anlamış olmalı ki Gemma'nın kapısını açtı ve tek kelime etmeden içeri süzüldü. Journey'nin kapalı kapısına bir kez daha bakarak boş koridorda dolaşan alaycı bakışları ittim ve onun kapısı açıldığında yerime geri dönmeye başladım.

Çatlakta güzel yüzü belirdi ve sadece küçük bir parçasını görebiliyordum olsam da kapüşonunu çıkarıp uyku tişörtünü giydiğini biliyordum. *Kahretsin, o ince lavanta rengi tişörtün altında ne yattığını biliyorum.*

"İyi misin?" Koridor birden havasız kalsa da sakinliğimi koruyarak sordum.

Journey'nin açık renk saçları öne doğru düşerek yüzüne dökülürken elimdeki bıçağa baktı ve

diğerinde kitap. Arkama baktı ve geceyi geçireceğim karanlık oyuğa geldi. "Orada mı uyuyordun?"

"Uyuyor musun? Hayır."

"O zaman kapımın önünde elinde bir bıçak ve bir kitapla ne yapıyorsun?"

Çenemi kaldırdım ve tatlı kokusunun salona yayıldığını hissederek ona doğru yürüdüm. "Seni koruyorum."

"Bunu ben istemedim,

Cade." "Umurumda değil."

Yüzü bir an için düştü, başı arkaya gitti. Ama sonra, kapısının menteşelerinin gıcirtısını duydum, ağır meşeyi yavaşça kendine doğru çekti ve mor gömleğinden dışarı fırlayan çıplak bacaklarını görmeme izin verdi.

Bir santim bile hareket etmedim. Onu zorlamaya çalışmıyordum ama itmek de istemiyordum. Bu aramızdaki bilinçli bir hareketti. Ham, kabaran duygular ya da çekiciliğimizin arzuları bizi kör etmemişti. Bunu o ana kapılıp çaresizlikten beslenmekle suçlayamazdık. Bu tamamen başka bir şeydi.

"Gece için planın buysa buraya gelip kitap okuyabilirsin. Ben de aynısını yapacağım."

Gözlerimi onun bedeninden ayırdım ve toplanmamış yatağına baktım. Komodinin üzerinde birkaç kitap duruyordu, biri çoktan açılmıştı ve lambası yanıyordu.

"Ne okuyorsun?" Göğsümdeki gerginliği çözerek sordum.

Elimdeki kitaptan yüzüme bakarken Journey'nin yüzü rahattı. Ama ben bunu gözlerinde gördüm. Mutluluğun parıltısını gördüm. "Aynı senin gibi."

Sonra kapı kapandı ve o ve ben *kendimize* döndük.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

YOLCULUK

Göğsümde, kalbime bir taş bağlanmış gibi beni ağırlaştıran korkunun yerini alan bir çırpınma vardı. Kreplerim için küçük bir kap şurup alırken gözlerimi kasıtlı olarak aşağıda tuttum. Aslında, Tobias'tan ve onun *"kötü tavırları ve boktan davranışlarıyla"* kendisini nasıl *"sürekli rahatsız ettiğinden"* bahsedip *dururken* Sloane'a bakmadım bile.

"Gemma'yla bu konuyu konuşamıyorum çünkü bana bu kadar zorluk çıkardığı için kendini kötü hissettiğini biliyorum ama aynı zamanda yaşadığı hayat yüzünden onun için de kötü hissediyor."

Cade nerede? Bu sabah erkenden odamdan kaçtı ve bunu sadece kapımdaki zinciri duyduğum ve uzun boyunun karanlık koridora doğru kaydığını gördüğüm için biliyordum. Ben uyuyana kadar gecenin çoğunu kitap okuyarak geçirdik ve onun üzerinde uyuduğumu biliyordum çünkü saçlarım onun kokusunu taşıyordu.

Duygularım karmakarışık ve Cade söz konusu olduğunda, fiziksel ihtiyaçlarımla duygusal ihtiyaçlarım arasında ayırım yapmakta zorlanıyordum. Kulağa çok felsefi ve olgun geliyordu ama genç yaşta büyümeye zorlandığınızda ve yüksek eğitimi -ya da öyle söylüyorlardı- bireylerin duygularınızı eleştirdiği ve davranışlarınızı anlamlandırmaya çalıştığı bir psikiyatri koğuşuna atıldığınızda elde ettiğiniz şeyin bu olduğunu sanıyordum.

Ani bir kahkaha beni terk etti. *Acaba Doktor Melrose'a bir anahtar kartı çalıp Tobias'a ulaşabilmek için personeli baştan çıkardığımı söyleseydim ne derdi, böylece beni rahatsız eden küçük haplardan kaçabilirdik.*

"Neye gülüyorsun?"

Dumanı tüten yiyeceklerle dolu kahvaltı sırasında ilerlemeye başladığımızda Sloane'a baktım. Ağzım açıldı ve o Tobias hakkında konuşurken tamamen dalmış olduğumu fark ettim.

"Tobias nerede bu arada?" Asilerin boş masasına gelmeden önce yemek salonunu kısa bir süre taramayı başararak sordum.

"Muhtemelen bana işkence etmek için başka bir yol planlıyordur." Alaycı bir şekilde güldü.

"Gemma'nın Isaiah'ya özel ders verdiği zamanlardaki gibi konuşuyorum."

"Isaiah'a özel ders mi verdi?"

Sloane gözlerini devirdi. "Yani, hayır, ama Isaiah St. Mary's'den kaçıp Bain'i takip etmek için Covens'a giderken bu onların kamuflejıydı."

Bu sefer dikkat kesildim. "Peki neden yine Bain'i takip etti?"

"Babasının işi yüzünden. Bain'in babası Callum ve Isaiah'ın babası silah kaçakçılığı *işinde* rakiptiler. Değil mi-" Sesi alçaldı. "Asiler hakkında tam olarak ne biliyorsun, Journ?"

Sloane benimle masama kadar yürüdü, ben de bildiklerimle bildiklerimi bir araya getirmeye çalıştım.

akıl hastanesinden ayrıldığından beri öğrendi. "Görünüşe göre yeterli değil." Sloane gözlerini devirdi. "Ondan nefret ediyorum."

Yine Tobias'a mı döndük?

"Bana..."-tepsimi masama koyarken bana doğru eğildi-"kendini öldürmeye çalışmadığını söylediğinden beri beynimi zorluyorum ve özel olduğunu bildiğim için sana alan tanıyorum."

Yutkundum ve krebimin içine işleyen şerbete baktım.

"Ama bunun onunla bir ilgisi var, değil mi? Bu yüzden senin adını duymaktan nefret ediyordu. Bu yüzden sen gittiğinde çok kötü oldu. İçinde bulundukları boktan durumla bir ilgisi vardı. Sen incindiğin için kendini suçlu hissetti."

Suçtu Cade'e attığı için onu suçlayamazdım ama onu karanlıkta bıraktığım için kendimi suçlayabilirdim. "Benim özel olduğumu söylerken haklıydın. Sırlarımı kendime yakın tutmayı severim." Sloane'un ela gözleri benimkiler arasında gidip geldi, onu kendime çekip fısıldadığımda mükemmel biçimli kaşları aşağı indi, "Ve seni karanlıkta bıraktığım için özür dilerim. Sadece... buraya döndüğümde kimseye güvenmiyordum. Sana bile."

Sözlerim karşısında yüzünü buruşturdu ve bunu söylediğim için kendimden nefret ettim. Sloane kendini defalarca kanıtlamıştı ve soğukkanlı, havalı, *sadece eğlenmek isteyen kızlar* tavrının ötesinde, içten içe son derece korumacı ve güvenliydi. Tıpkı benim yaptığım gibi insanları yakından izlerdi. "Biri beni öldürmeye çalıştı ve..." Sloane'un kulağının yanından geçerken ona daha da yaklaştım ve diğer Asilerin arkasından yemek salonuna doğru yürüyen Cade'e kilitlenip dikkatini hemen çektim. Vücudumun en karanlık, en sessiz yerlerinde kelekler uçuştı. "Ve bunun Cade ile hiçbir ilgisi yoktu."

"Emin misin? Cade'in seni bilerek inciteceğini hiç sanmıyorum - sen gittiğinde ne kadar üzgün olduğunu gördükten sonra, ama-"

Elim hâlâ tepsiyi tutan elinin üzerine indi. "Yüzde yüz eminim. Bebekliğimden beri peşimde biri var."

"Ne?"

Havadaki değişimi hissettiğimde geri çekildim. Saçlarım yüzümün yan tarafını gıdıkladı ve ağzımdan hava fişkırdı. Cade ve diğer Asiler, Gemma ile birlikte Sloane ve benden sadece birkaç adım ötede duruyordu.

"Bugün burada oturuyoruz."

Ağzım açıldı ama Shiner ve Brantley ilk hamleyi yapıp uzun yemek salonu sırasını çekip üniforma ceketlerini üstüne yerleştirdikten sonra yemek almaya gitmek için hızla ayrıldıklarında hemen kapandı. Isaiah Gemma'yı yanına çekti, o da bize küçük bir omuz silkme hareketinin ardından gülümsedi ve sonra sadece ben, Cade ve Sloane kaldık.

"Ne? Bugün '*siktir git*' yok mu Sloane?" Cade'in elleri gevşek kravatına gitti ve sallanan adem elmasının altına sıkıca oturana kadar sıkmaya başladı. *Bu neden bu kadar çekici?*

Sloane içini çekerek tepsisini benimkinin yanına koydu. Cade'i görmezden gelerek bana baktı.
"Emin misin?"

"Emin misin, ne?" Cade sabırsız bir ses tonuyla sordu. Sessizce homurdandı ve dikkatimi Sloane'dan ona çevirdiğimde bize bakmadığını fark ettim. Yemek salonunun uzak köşesine, Bain'e doğru bakıyordu.

"Sadece onu öldürmeye çalışanın sen olmadığından emin olmaya çalışıyorum."

Cade'in dikkati tekrar Sloane'a yöneldi ve işte o zaman Bain'e bakmayı devraldım. *Doğrudan* bana baktığını gördüğümde midem bulandı ama Cade ve diğer Asileri okumanın zor olduğunu düşünüyorsam, Bain ölü bir dili okumak gibiydi - onu okumak istesem bile okuyamazdım.

"Bir daha birinin ona dokunmasına izin vermeden önce bu okuldaki herkesi öldüreceğim. Yani, *hayır*, Sloane. Onu öldürmeye çalışan ben değilim."

Sloane, Cade'in tehdidinden etkilenmemiş bir şekilde yerine oturdu. "Ağzından bir tehdit duyduğuma şaşırmadım. Muhtemelen üzerinde her zaman bir bıçak ya da silah taşıyorsundur. Tıpkı siz Asiler gibi. *Siktiğimin psikopatları*."

"Kesinlikle öyle," dedi Shiner adımlarını biraz hızlı atarak. Uzun bacaklarını yemek masasına dayamış, kahvaltı sandviçini ağzına tıktırmış ve rekor bir sürede çiğneyip yutmuştu. "Psikopatlar yatakta daha iyidir."

"Ben de öyle duydum." Sloane gözlerini devirdi ve Mercedes'e katılması için elini salladı... *Bizim mi? Masamız.*

Sadece bana ait olması gereken masama oturduklarında garip bir şekilde durup herkese baktım. Herkesin aniden benimle oturmaya gelmesi ve tüm yemek salonunun bize bakıyor olması konusunda ne hissettiğimden emin değildim. Aubrey'nin arkadaşlarıyla oturup Asilerin boş masasına bakarken muhtemelen öfkeden kudurduğunu *biliyordum* ama Cade bana onun beni yalnız bırakacağını söylerken haklıydı. Ondandır tek bir bakış bile görmemiştim.

Gerçi bunun nedeni o gün arkadaşı kolumu çektiğinde kendimi kaybetmiş olmam da olabilir. Muhtemelen dengesiz olduğumu düşündü. Belki de öyleydim.

"Otur." Cade'in komutu içimi burkmaktan başka bir işe yaramadı. Bu kadar küçük bir kelimeyi nasıl bu kadar davetkâr söyleyebiliyordu? Özellikle de bana patronluk taslarken?

Ekose eteğimi çekiştirdi, parmağı kalçamdaki derinin üzerinde gezindi. Gözlerim kısa süreliğine irileşti ve başka kimsenin nabzımdaki yükselişi fark etmediğinden ya da hissetmediğinden emindim ama Cade'in bende böyle şeyleri hissetmek gibi bir huyu vardı. Yakınıma eğildi ve "Dün gece yetmedi mi?" diye fısıldadı.

Yanaklarım sıcacıktı ve yanına otururken ona dirsek attım. "Kes şunu." Bir parmak darbesi ve bir sakso ve birden normale döndüğümüzü düşündü.

Ama öyle miyiz? Bu gerçekten öncekinden farklı değildi. Cinsel imalar, karanlıkta kimsenin göremeyeceği yerlerde dokunmalar, birbirimizin ilgisini çekmek için çırpınmalar. *Kahretsin, normale döndük.*

"Bu doğru..." Isaiah kollarını masanın üzerine koyarak araya girdi. Yakından eğildi ve Gemma ona yan gözle baktı. "Siz ikiniz dün gece tam olarak ne yaptınız?"

Cade'le ikimiz de durakladık, bacağı benimkinin yanında zıplamayı bıraktı ve aniden uzaklaşmak için bir dürtü duydum.

"Dün gece birlikte miydiniz?" Sloane bana öyle bir baktı ki geri adım attım.

"Ne? Hayır." Herhangi bir şeyi kabul etmeyi reddetmek hızlı bir yumruk gibi dışarı fırladı.

Birlikte değildik. Akıl hastanesine gitmedik. Birbirimize dokunmadık. Ve bir binayı ateşe vermedik.

Yüzüm o alevler kadar kızarmıştı. Bunu hissedebiliyordum.

"Bu ilginç," diye düşündü Isaiah, eli masanın altında kaybolurken. Gemma yulaf ezmesiyle meşgul olmaya çalışırken sırtıttı. "Okul müdürü bu sabah beni bir kenara çekti ve hepinizin duymaktan hoşlanacağını düşündüğüm bir şey söyledi."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Asi. Bütün gün bekleyemeyiz." Sloane çayını yudumlarken bir saniyeden fazla sessizlik olmadı.

"Dün gece Covens'in ateşe verildiğini duydum."

Kahretsin.

Cade'in eli kalçama indi ve çok ince bir hareket olmasına rağmen bacağım tepki olarak tekmeledi. Isaiah'nın ağzı kıvrılırken gözlerini Cade'in bacağıma doğru hareket ettiğini bildiğinden emin olduğum koluna indirdi.

"Vay canına. Gerçekten mi?" Cade şaşkınlıkla kupasını aldı. İçinde sade kahve vardı ve bu beni hiç şaşırtmadı.

"Bekle, bu da ne? Sen ciddi misin?" Brantley çatalını düşürdü.

"Evet," dedi Isaiah, kolunu Gemma'nın beline dolayarak. "Kimin yaptığından emin değiller ama kundaklama gibi görünüyor."

Ağzımı meşgul tutmak için krepimden bir lokma yuttum. *Ne düşünüyorduk ki? Ya izimizi sürerlerse? Ya beni tekrar götürmeye gelirlerse?*

Brantley sorular sorarken ve Shiner onun yanında şakalaşırken başım dönüyordu. "Belki de kardeşindir Gem. Ya da belki de Cade ve Journey'dir, çünkü orada oldukça suçlu görünüyorlar."

Cade omuz silkti. "Biz değildik."

"Tobias değildi," dedi Sloane ve yapmaması gereken bir şeyi itiraf etmiş gibi ağzını kapattı. Gemma'nın gözleri ona kaydı ama dikkatimi veremedim çünkü birden kendimi huzursuz ve korunmasız hissettim.

Cade başını hafifçe bana doğru çevirdi ve bacağımın iç kısmına dokundu. "Nefes al."

İçimde bir yanma hissettim ve arkamda kor izleri bıraktım. Ama bunun bacağıma kenetlenmiş eliyle hiçbir ilgisi yoktu. "O bıçağı istiyorum," diye fısıldadım, yüzümün yan tarafını saçlarımla kapatarak. Sanki Cade ve ben St. Mary's'deki herkesten uzakta, kendi küçük dünyamızdaydık.

"Bende var."

Gözlerimiz buluştu ve kaybedecek zamanımız yoktu. "Bu gece benimle kapımda buluş.

Sokağa çıkma yasağından sonra." Bacağıma tekrar dokunurken gamzelerine odaklandım.

"Ne olursa olsun orada olacaktım."

Sonra arkasını döndü ve sanki başımın üzerinde asılı duran gerçek bir tehdit ve isimlerimizin küllere bulaştığı yanmış bir bina yokmuş gibi sohbete katıldık.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

CADE

En sevdiğim küçük odamda durup nöbetçi öğretmenin nihayet koridorda ilerlemesini beklerken bıçağı elimde evirip çevirdim. Journey'nin kapısını tıklatmama saniyeler kaldığını bildiğim için kalbim, harcayacak sınırsız parası olan şekerçi dükkanındaki bir çocuk gibi hoplayıp zıplıyordu.

Bugün kahvaltı sırasında onun masasına oturmak, Sloane'la bir araya gelip Tanrı bilir neler fısıldaşırken Bain'in ona baktığını görmenin verdiği bir tepkiydi. Kaşları şaşkınlıkla kazınmıştı ve öldürücü bakışlarımı ona dikerek yemek salonuna girdiğimi görmemiş olsaydı, dinlemek için yanlarına gideceğini hissediyordum.

Onun olayı ne?

Anlayamadım. Kızın hayatını tehdit eden o değildi - kızla aynı zamanda bebekti. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Yapabileceğim tek mantıklı şey onu köşeye sıkıştırmak ve kızdan neden bu kadar etkilendiğini bana anlatana kadar boğazına bıçak dayamaktı. İddia sırasında onu becermeye çalışmadı, bu da kafamı daha da karıştırdı. Ona henüz dokunmamıştı. Ama dokunduğu anda... Bıçağı elimde döndürmeyi bıraktım, sapını biraz fazla sıkı kavradım.

Sakin ol lan.

Nöbetçi öğretmenin ayak sesleri yavaşça kayboldu ve Bain'i boğma düşüncelerim, ileriye doğru iri bir adım atıp kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda yok oldu. Parmak uçlarımla Journey'nin kapısına üç kez vurdum ve o da hemen açtı, üzerinde dün geceki siyah kapüşonlu tişört vardı. *Başka bir maceraya mı çıkıyoruz?*

"Güzel, içeri gir," diye atıldı ve kolumdan tutup beni içeri çekti. Midemin derinliklerinde kötü bir şey kıpırdandı ve hemen yatağına baktım. "Yetimhaneye gitmek istiyorum."

Bıçağı daha sıkı kavradım. Kararlı yüzüne bakarken çenem eğildi ve onun buyurgan, ısrarcı ses tonuna duyduğum hayranlıkla kasıklarımın uyandığını hissettim.

"Neden?" diye sordum. Ona saldırıp yatağa fırlatmamak için kapısına yaslanarak sordum. Tek düşünebildiğim, dün gece akıl hastanesinde yüzünü yalayan ateş rengiyle ne kadar güzel görüldüğü ve dudaklarının sanki tatmak istediği tek şey benmişim gibi benim dudaklarıma nasıl yapıştığıydı.

"Çünkü," diye başladı, çıplak ayaklarının üzerinde ileri geri volta atarak. Ayaklarını yere vurmaya devam ederken mavi boyalı parmakları gözüme çarptı. "Biri beni öldürmeye çalıştı!"

Şimdi panikliyor muyuz?

"Farkındayım," dedim sakince, onun fark etmediği bıçağı çevirmeye ara vererek.

Öfkeyle ellerini kalçalarına koyarak tam önümde durdu. "Nasıl olduğunu biliyor musun?"

Geçmişiniz hakkında tek bir şey bilmemek ne kadar moral bozucu? Ailen hakkında? Evlat edinmek için fazla kırık olduğunuzu düşündükleri için aile üstüne aile tarafından reddedilmek? Sonra bebekliğinizden beri hayatınıza yönelik bir tehdit olduğunu öğrenmek ve hala sizi *kimin* öldürmek istediği hakkında hiçbir fikrinizin olmaması? Ya da neden ölmeni istediklerini?" Sözleri hızlandı ve ben de onu sakinleştirmek için bir adım öne çıktım. "Ve arkadan saldırıya uğramak? Korkuyorum, Cade! Korkmuyormuşum gibi görüldüğünü biliyorum ama korkuyorum! Ya geri gelirlerse?"

"Hayır." Onu hazırlıksız yakalayarak hızla yanına yaklaştım. Elim titreyen çenesine sıkıca yapıştı. "Geri gelseler bile, onlar ölü."

Korkunun yerini öfkesi almıştı. "Senin bir katil olmadığını sanıyordum." Sırıttım. "Söz konusu sen olunca mı? Her şey olabilirim."

Göğsümde bir tıkırtı vardı ve bunun çoğu gün kilit altında tuttuğum, bana hala hissettiğini hatırlatan atan kasım olduğunu biliyordum. Journey nefes alıp veriyordu ve kelimelerim yalan makinesine bağlanmışım gibi doğruydu. Sözde baba figürümle yıllar boyunca gördüğüm ve Journey'e asla açıklamayacağım pek çok şey vardı. Ölü bedenler görmüştüm. Bir adamın kan kaybından ölmesini izlemiştim. Ve şiddete neden olan kişi ben olmadığım için, bu durumdan etkilenmediğim anlamına gelmiyordu. Çünkü etkilenmişim.

Babamdan nefret ederdim. Şimdi ondan daha da fazla nefret ediyor olabilirdim çünkü annemi benden uzaklaştıran kişi oydu, bunu bilinçli olarak yapmasa bile. Öz annem benden korkuyordu. Onun gibi olacağımdan korkuyordu. İçten içe bu yüzden gittiğini biliyordum.

Journey'nin sıkıntılı gri gözlerine bakarak, "Nöbetçi öğretmen tekrar viziteye çıkmadan önce gitmeliyiz," diye fısıldadım. Bana hafifçe başını sallamadan önce yutkundu. Gitmesine izin vermeden önce bıçağı elimde evirip çevirdim ve sapını onun küçük, boş avucuna soktum. Başı öne düştü, kum rengi saçları üzerimize döküldü.

"Nasıl kullanılacağını biliyor musun?" Onu çevirmek, küçük, sıkı kışını önüme bastırmak ve ona öğretmekten başka bir şey istemediğim için sordum.

"Evet. Tobias bana Covens'te neler olduğunu anlattığımda öğretti." Ellerimizi tutamağın üzerinde birleştirirken fısıltısı etrafımızda süzülüyordu.

Ellerimizi ileri doğru hareket ettirerek havaya kaldırdım. "Eğer biri, ama *biri*, sana doğru gelirse ve ben yanında değilsem, onu bıçakla. Önce davran, soruları sonra sor. Gerisini oraya gittiğimde hallederim, tamam mı?"

Başıyla onayladı ve ben de bıçağın içinde durduğu kılıfı iterek keskin kenarını kapattım ve kapüşonunun cebine koydum. Yüzümü saçlarına gömerken elimi içeride bıraktım, uzaklaşmadan önce bir kez içime çektim. "Hadi gidelim."

Journey arkasını döner dönmez, yüz ifadesinde okunamayan bir şeyle bana baktı ve ben daha ne olduğunu anlamadan, ellerini belime dolayarak önüme yapıştığında nefesim kesildi. Başı göğsümün ortasına çarptı ve ben de hemen kollarımı ona doladım. "Teşekkür ederim," dedi, sesi kapüşonumun

kalın pamuğundan boğuklaşmıştı.

"Seni güvende tuttuğum için bana asla teşekkür etme," diye fısıldadım, başının üstünü öperek. Sonra bizi kapısına kadar götürdüm ve karanlık koridora çıktık.

Clemency Yetimhanesi'ne gitmek, önceki gece Covens'e gitmek kadar eziyetliydi. Ama bu sefer Journey benden uzak durmaya bile çalışmadı. Elleri belime dolanırken başını sırtıma yaslayarak bana yaklaştı. Dışarısı çok soğuk olmasına rağmen, arkadan tırmanıp yetimhanenin önünde çenesi yukarıda, narin profili bana dönük bir şekilde durduğunda terliyordum.

Yetimhane mimari açıdan Aziz Mary'ninkine benziyordu; onu izlemek için yanan sokak lambasının altından yola ilk kez çıktığımda bunu fark etmiştim. Geriye döndüğümde uzun, heybetli ışığın hâlâ sönük olduğunu gördüm ve Journey'e tekrar baktığımda, kapüşonunu kafasına geçirmiş bana bakıyordu.

"Ne?" diye sordum. Elimi cebime sokup güvenilir bıçağımı ararken sordum.

Dudağı seğirdi ve hemen kendimi başka tarafa bakamaz halde buldum. "Neden döndüğümde beni izlemeye geldin?"

Ayaklarımın üzerinde kaydım, onun *hiç* göstermediği bir umut ışığı gördüm. "Sence neden?"

Ağzından ani bir kahkaha çıktı ve ardından serin havada bir nefes bulutu belirdi. "İlk başta mı? Emin değildim. İşi bitirmek için mi döndüğünden emin değildim yoksa..." Büyük, gri gözleri, ona zarar vermeye çalıştığımı gerçekten düşündüğü gerçeğiyle beni bir an için sersemletti. "Ya da belki iyi olduğumdan emin olmak için gelmişsindir. Gerçi bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum."

Kelimeler ağzımdan hızla döküldü. "İyi olduğundan emin olmak içindi." Sonra başımı salladım, kendi kapüşonumu yukarı çektim ve hışımla ona doğru yürüdüm. "Geçmişte bunu yeterince söylemedim ve seni incitenin ben olabileceğimi düşündüğün için çok açık, ama birinin sana dokunmasına izin vermektense göğsümü *yarmayı* ve kendi kalbimi çıkarmayı tercih ederim."

Sırtının alt kısmına doladığım koluma bastırırken gözleri büyüdü. Göğsü yukarı doğru eğildi ve dudakları korkuyla aralandı... korku mu? Şaşkınlıkla mı?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Gözlerini kırptırdı ve gözleri her geçen saniye daha da parladı. Kalbim uğulduyordu ve onu o çürüyen merdivenlerden yukarı, büyüdüğü yere çekmek, en yakın odaya sokmak ve sözlerimin ne kadar doğru olduğunu ona kanıtlamak istedim.

"Kalbimin bir daha *asla* yatırıma dönüşmesine izin vermeyeceğime söz vermiş olmama rağmen, böyle şeyler söylemenden hoşlandığımı düşünüyorum."

Dudaklarımı hemen alına bastırdım ve duygularımı gizlemeye çalıştım. Journey'in bilmediği şey, onun nasıl hissettiğini tam olarak bildiğimdi. Birine *bu kadar* aşık olmanın sonuçları vardı. Ben onlarla yaşadım, o da öyle. Terk edilme ve terk edilme

Seninle ilgilenmesi gereken ve bunu yapacağına söz vermiş olan biriyle birlikte olmak çok uzun bir yol kat etmemizi sağladı. Aşk ve istikrar söz konusu olduğunda ikimiz de bıkmıştık.

"Kalbiniz size gerçekten bir seçenek sunmaz. Ne istiyorsa onu istiyor ve biz de aynı şeyi istiyoruz." Başımı eğdim, yanmayı durdurmak için burnumun köprüsünü çimdiklemekten başka bir şey yapmak istemiyordum. Ama onun yerine elini tuttum, yetimhaneye baktım ve neden burada olduğumuzu hatırladım. buradaydı.

"Rahibe Mary ile yüzleşecek misin?" Konuyu değiştirerek sordum. Journey geri çekildi ve benimle aynı üç katlı tuğla binaya baktı. Pencereelerde, buğulu camların arkasında titreyen küçük, turuncu alevler vardı ve görebildiğim tek ışık buydu.

Journey'nin sıcak eli benimkini bıraktı ve kot pantolonundan küçük bir anahtar çıkardı. "Rahibe Mary şimdiye kadar sahip olduğum tek ebeveyn figürü." Öne doğru bir adım attığında titrek nefesi havaya karıştı. Son birkaç dakika içinde onuncu kez omuzlarımızın üzerinden bakarak onu yakından takip ettim. "Bunca yıldır beni koruduğunu biliyorum ama içimde Müdür Ellison'a söylediğinden daha fazlasını bildiğine dair bir his var."

"Peki ya yapmazsa?" Journey'nin parmaklarından sarkan anahtarla meşe ve dövme demir kapının önünde dururken sordum.

Bana sert bir bakış attı ve benim asi kızım nemli gözleri ve hilal gibi gülümsemesiyle tekrar harekete geçti. "Sonra da bu binanın içinde sakladığını bildiğim sırları ortaya çıkarmaya başlarız."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

YOLCULUK

EĞER YALNIZ OLSAYDIM, her üç saniyede bir omzumun üzerinden bakıyor olurdum ve kalbim yerinden çıkacak gibi olurdu. Karanlık girişe adımımı attığım andan itibaren tüylerim diken diken olurdu ve kendimi Rahibe Mary'nin yatılı okuldan gizlice kaçıp onu ziyaret ettiğim için beni azarlamasına hazırlardım.

Ama Cade'in eli elimdeyken, onun buyurgan tavrı ve bir şekilde çekici kibriyle her şeyin üstesinden gelebileceğimi hissediyordum. Aslında, akıl hastanesinde bir erkek hemşireyi baştan çıkardığım, bir anahtar kartı çaldığım, Tobias'ın eline tutunduğum ve St. Mary's'e yürümek için bir pencereyi kırdığım zamanki kız gibi hissediyordum. *Durdurulamaz ve kararlı.*

Rahibe Mary'nin ofisinin kapısı kırıldığında bakışlarımı hafifçe kıstım. Karnımı kemiren düşünceyi görmezden geldim. Kapısı asla açık olmazdı. İçeride olsa da olmasa da kapalıydı ve genellikle kilitliydi. Ofisinde pek bir şey bulundurmazdı ve içeri girdiğimde de bu durum değişmedi. Odanın ortasında küçük, boktan bir masa duruyordu ve önünde bağlı ipten sarkan, küçük kızların güzel kırmızılar, pembeler ve sarılarla kaplı resimleri vardı. Arkasında da eski, deri, adaçayı yeşili bir sandalye duruyordu. Masanın soluna dosya dolapları yerleştirilmişti ve karşı taraftaki iki sandalyenin altında yıpranmış bir halı vardı.

"Burada değil," diye fısıldadı Cade, ofiste etrafına bakınırken. "Belki de uyuyordur?"

Başımı salladım. "Çoğu gece bire ya da ikiye kadar ayakta kalıyor, burada çalışıyor ya da ikinci kattaki bebeklere bakıyor."

Tırnağımı ağzıma götürüp kemirmeye başladığımda Cade'in eli elimden düştü. Rahat adımlarla metal dosya dolaplarının yanına gitti ama sesim onu durdurdu. "Zahmet etmeyin. Orada işe yarar hiçbir şey yok."

Bana döndü ve tek gördüğüm çenesinin keskin kenarıydı. Arkasındaki pencereden hatları belli oluyordu ve ağzım kurudu.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onları düzenleyen bendim. O dosya dolaplarında kimseyi bana yönlendirecek bir şey yok." Hafif, alaycı bir kahkaha attım. "Bu da şimdi mantıklı geliyor."

Daha önce bu kadar saf olduğum gerçeğine sinirlenerek hızla arkamı döndüm. *Neden bir dosyam yoktu? Neden kimse benim hakkımda bir şey bilmiyordu? Neden her bir potansiyel evlat edinen ebeveyn beni es geçti?*

Dilimin ucunda, ekşi bir tat almamı sağlayan yakıcı bir soru vardı ve bu, yıpranmış zeminleri ve yıkık dökük duvarları olan uzun, dar koridorda yürüdükçe daha da güçlendi. *Rahibe Mary kimsenin beni evlat edinmemesini bilerek mi sağlamıştı?* Başımı salladım, içimdeki sıkıntıyı görmezden geldim.

ve koridoru taradım. Burası umutsuzca onarıma ihtiyaç duyuyordu ama ne kadar boktan ve yürek burkucu olsa da benim için hâlâ bir evdi.

Soldaki son kapının önünde durdum ve parmak uçlarımda durarak tozla kaplı çizik camdan içeri baktım. Benden uzun olan Cade öne doğru eğildi, önü sırtımı okşuyordu. Kolunu ortama doladı ve ben hemen ısındım. "Bir sürü beşik ve birkaç yatak var," diye fısıldadı arkamdan. Başımı salladım ve tekrar ayaklarımın üzerine düştüm. Başımı kaldırıp ona baktım ve karanlık gözlerinin bana baktığını gördüm. "Burası erken çocukluk kanadı. İki ila sekiz yaş arası."

İkimiz de merdivenlere doğru ilerlerken Cade sessiz kalarak başını salladı. Önce ben çıktım ve omzumun üzerinden fısıldadım, "Benimle aynı basamaklardan yürü. Bazıları gıcırıyor."

Başını salladı, arkamdan o kadar yakından takip ediyordu ki vücut ısısının benimkiyle karıştığını hissedebiliyordum. İkinci kata ulaştığımızda koridora baktım, bebeklerin gece vardiyalarını yapan rahibelerin sessiz, düşünceli ayak sesleriyle etrafta dolaşmadıklarından emin oldum. Beni sarsan bir bebek ağlaması duydum. Cade alt kattakinin birebir kopyası olan kapıya doğru yürüdü ve başını kapıya doğru uzattı. Hızla önüne geçtim ve kolu tekrar ortama dolandı. İçeriye baktım, elinde ağlayan bir bebek tutan bir rahibeye odaklandım. Dikkatimi beşiklerin arasında dolaştırarak özellikle birini aradım. "Tatlı bebek evlat edinilmiş olmalı," diye fısıldadım, üzgün hissetmekten nefret ediyordum.

"Kim?" Cade saçlarımı omzumun arkasına iterek sordu. Başlığım bir noktada geriye düşmüştü ve karanlıkta koridorlarda yürürken *çok* gergin olmasam da diğer rahibeler Rahibe Mary kadar affedici değildi.

"Adı Callie'ydi. St. Mary's'e dönmeden önce birkaç gece ona bakmıştım." Sıcaklık yanaklarıma doğru kaydı. "Rahibe Mary beni bebek nöbetine vermişti çünkü Callie nedense sadece ben onu kucağıma aldığımda sakinleşiyordu. Sanki benimleyken kendini güvende hissediyordu." Kendimi aptal gibi hissederek başımı salladım. "Bu çok saçma. Muhtemelen o lanet olası kornetlerden korkuyordu."

"Kornet de ne?"

Bir kahkahayı bastırdım. "Rahibelerin taktığı şapkalar. Rahibe Mary'ye bundan vazgeçmesini söyledim ama beni azarladı - ya da *azarladığını* düşündü."

İçimi çektim, başımı salladım. "Bakalım üst katta mı?" *Benim katıma.*

Tepeye ulaşır ulaşmaz Cade'in eli koluma indi. Midem gerildi ve hemen koridorda şüpheli bir şey aramaya başladım. Bana verdiği bıçak kapüşonumun cebinde bir delik açıyordu ve sessizliği boğuk sesi bozmadan önce *neredeyse* ona uzanıyordum. "Aptalca değil."

Durakladım. "Ne değil?"

"Callie senin yanında kendini güvende hissediyor. Kim sana bir bakışta aşık olmaz ki?"

Parmağı elmacık kemiğıme dokunduğunda boğazım şişmeye başladı ve kollarımdan aşağı küçük ürpertiler yayıldı. "Sıcak bir ruhun var Journey. Uzak duramadım bile."

Gözlerim onun dudaklarına takıldı ve ödünç alınmış bir zamanda olduğumuzu biliyordum.

sessiz ve uykulu yetimhaneye iznim olmadan girdim. Yetimhane kilitliydi, evet, ama anahtarım olsa bile burada olmamam gerekiyordu. Yasal olarak bir yetişkin olsam da fark etmezdi. Rahibe Mary insanların geceleri koridorlarda dolaşmasına izin vermiyordu. Ve o, benim büyümemi izleyen diğer rahibelerle birlikte, beni Cade gibi bir çocukla yakalarlarsa muhtemelen kalp krizi geçirirdi.

Cade sonunda elini bırakarak, "Hadi," dedi. "Burası son kat mı?"

Önce sesim çatallaştı. "Evet. Rahibe Mary birinci katta uyuyor ama biz geçerken kapısı açıktı, demek ki orada değil. Eğer burada değilse, nerede olduğunu bilmiyorum." Bu düşünceyle bıçağıma sarıldım. *Nerede olabilirdi ki?* Rahibe Mary yetimhaneden asla ayrılmazdı, özellikle de geceleri.

Reşit olduğumdan beri yerleştirildiğim son uyku odasının kapısı açıktı. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Rahibe Mary'nin barındırdığı tek yaşlı yetim bendim, bu da en üst katın tamamının bana ait olduğu anlamına geliyordu.

Çoğu kız buna bayılırdı. Ben sevmedim. Bu bana sadece yalnız olduğumu ve genç kızların sahip olduğu evlat edinilme potansiyeline layık olmadığımı hatırlattı.

"Burada kimse varmış gibi görünmüyor."

Yavaşça, korkunun kalın bir çamur gibi omurgamdan aşağı kaydığını hissettim. *Rahibe Mary nerede?* Yavaş adımlarım beni yatağıma götürdü, tıpkı bıraktığım gibi düzgünce yapılmıştı. Parmağımı yatak başlığında gezdirdiğimde sarı boya parçaları dökülüyordu. "Bu doğru değil," dedim ve arkamı döndüğümde Cade'in dikdörtgen odanın diğer ucundan beni izlediğini gördüm. Burada en az on yatak vardı, hepsi tek sıra halindeydi ama sadece bir tanesi kullanılmıştı. *Benimki.*

"Ne değil?" diye sordu, çenesini kaldırarak bilenmiş hatlarını daha keskin gösterdi -sanki odanın diğer ucundan daha ateşli görünmesi gerekiyormuş gibi.

"Yetimhaneden hiç ayrılmıyor."

Kaşlarımın arasında belirgin bir kırıksıklıkla başımı yatağıma doğru eğdim. *Nerede o?*

Cade bana doğru yürümeye başladı. "O zaman onu bekleyelim."

İçimi çektim, hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. "Ama ya bu gece geri gelmezse? Bütün gece burada kalamayız. Yarın okulumuz var."

"Nefes al." Cade'in elleri omuzlarıma düştü ve beni hafifçe sıktı. "Biraz zamanımız var. Bir terslik olursa ya da Tate bir şekilde ayrıldığımızı öğrenirse Asiler bana haber verecektir."

Nefes aldım ve sonra Cade'in göğsüne doğru inen bir nefes üfledim. "Tamam," diye fısıldadım ve yatağıma oturdum. Cade yatağın hemen arkasındaki pencereye doğru yürüdü ve omzunu pencereye dayadı. Mum yanmıyordu ve ben böyle olmasını seviyordum. Eğer karanlıkta olursak, dışarıdan kimse burada olduğumuzu bilemezdi.

Ve birinin beni izliyor olma ihtimali vardı, muhtemelen Cade de karanlık yola bakarken bunu düşünüyordu. Elim cebimdeki kılıflı bıçağı buldu.

Parmaklarımı yıpranmış derinin üzerinde gezdirdim ve Cade'in bunu nereden aldığını merak ettim. Onun muydu? Ona kim vermişti? Babası mı? Annesi mi? Özellikle benim için mi almıştı? Kendimi korumanın bir yolunu bulma fikri hoşuma gitmişti, zira sık sık, birinin arkamdan gelip durup dururken bana vurduğu o korkunç geceyi hatırlıyordum. Karşılık verebilseydim bile, bunu yumruklarımdan başka bir şekilde yapamazdım. Bu bıçağa sahip olmak beni rahatlatıyordu ama Cade'in arkamda durup pencereden aşağıya bakarak bana zarar vermesini engellemeye hazır bir şekilde çok ama çok iyi görüldüğünü de inkâr edemezdim.

Ben beğendim. Çok beğendim.

ÇOK FAZLA ZAMAN GEÇMİŞTİ. Yatağında bir dalma hissettiğimde anladım. Kafam karışmış ve yönümü kaybetmişim; bir şeye tutunduğum için terleyen elimi bulduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bıçağımı kınından çıkarıp yanıma kayan kişinin üzerine yürüdüm.

Gümüş bıçak boğazlarına dayanmıştı ve kalbim göğsümde bir sıkıntıdan başka bir şey değilken bacaklarım kalçalarına kenetlenmişti.

Cade'in eli bileğime öyle sert yapıştı ki bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Aşağıdan sert bakışlarını gördüğümde nefesim kesildi ve hemen bıçağın sapını bırakarak boynundan aşağıya, yatağımın üzerinde uzandığım noktaya kaymasına izin verdim.

"Aman Tanrım," diye bağırarak kucağından inmeye çalıştım. Diğer eliyle beni orada tutmak için kalçama vurdu. "Ben... Ben özür dilerim," dedim titreyen elimi ağzıma götürerek. Gözlerim hemen boynuna gitti, boynunda ince bir kan çizgisi vardı. "Lanet olsun, seni kestim."

"Güzel." Sesi kısıktı ve içimde adrenalin ve heyecanla dolup taşan yanlarımı okşuyordu. "Tobias'ın sana bıçak kullanmayı öğrettiğini söylerken şaka yapmıyormuşsun."

Yavaşça bacaklarımı dinlendirdim ve Cade'in ortasına çöktüm. Bacağımdaki eli gevşemedi, bileğimdeki de öyle. Gözleri odanın içinde daha da karanlık görünüyordu, özellikle de benimkiler kazara uyuduğum uykudan henüz uyanmamışken.

"Korkunç derecede iyi bir dövüşçüdür. Şunun için eğitildi-"

"Öldürmek. Karaborsa katili. Evet, bir bakıma ben de öyleydim." Karanlık bir kıkırdama onu terk etti.

Başımı salladım ve yatağın arkasındaki pencereye baktım. Cade'in yıllar boyunca babasından neler öğrendiğini hayal bile edemiyordum. Yasadışı ateşli silahlarla uğraşan ve karaborsa katiller yaratmak için zor bir yer olan Covens'de parmağı olan biri... dehşet verici olmalı.

Ay hareket etmişti ve artık yıldızların arasında onu göremiyordum. "Gitmeliyiz, değil mi? Ne zamandır uyuyorum?"

"Biraz daha kalabiliriz. Dışarısı oldukça sessiz," dedi ve sonunda elimi bıraktı. Kalbi avucumun içinde gürleyen bir şakırtı gibiydi ve ben ona odaklanmaktan kendimi alamıyordum.

Rahibe Mary ve onun nerede olduğuyla ilgili senaryoları gözden geçirirken Cade tekrar konuştuğunda aramızda sessizlik geçti. "Tobias sana başka ne öğretti? Uykunda birini bıçaklamak dışında."

İki elimi de göğsüne dayadım ve boynundan aşağı akan küçük kan damlasına odaklandım. *Onu cidden kesmiştim.* "Ne demek istiyorsun?" Damlayı silmek için yavaşça uzanarak sordum. Cade'in çenesi yana doğru kayarak yaralı boynuna yol verdi, güçlü yüz hatlarını ve sallanan adem elmasını gösterdi.

"Siz ikiniz seviştiniz mi?"

Durakladım, parmağım yaranın üzerine hafifçe bastırdı. Tuhaf bir yanım uzanıp dudaklarımı yaraya bastırmak istiyordu, tıpkı küçük kızlar ön taraftaki yontulmuş kaldırımında çok hızlı koştukları için dizlerini çarptıklarında onlara yaptığım gibi.

"Evet desem kızar mısın?" Onunla neden oynadığımdan emin değildim. Huzursuz zamanlar geçiriyorduk ve fiziksel olarak bulunmamamız gereken bir yerdeydik ve ben burada onu tepki vermesi için kışkırtıyordum. Gerçek şu ki, kıskanması *hoşuma* gidiyordu. *Onun* olduğumu ilan etmesi *hoşuma* gidiyordu. Onun tarafından istenmek *hoşuma* gidiyordu.

"Hayır."

Oda hemen sessizleşti ve başparmağımla boynundaki kanı siler silmez, kırmızı lekeli parmağım aramızda kalacak şekilde elime yapıştı. Orta parmağımla neye bastırdığımın farkındaydım ve tamamen ve tamamen heyecanlanmıştım.

"Hayır mı?" Saçlarım aramıza düşecek şekilde başımı eğerek sordum. *Ne halt ediyoruz biz?* Rahibelerden biri bizi duyarsa ya da bunu *görürse...* düşüp ölürler.

Başını yavaşça, neredeyse yırtıcı bir şekilde salladı. "Hayır." Cade altımda kaydı ve kot pantolonumun içinden bile sert bir dürtme hissettim. Bir şey sıkılaştı ve nefesimi tuttum, onun üzerinde hareket etmekten başka bir şey istemiyordum. "Bu bana sadece senin onun değil benim olduğunu kanıtlamak için bir bahane verir."

İşte orada. Onun sözlerine bir cankurtaran halatı gibi sarılan, derinlerdeki o inatçı kıvılcım. *Yap hadi. Bunu bana kanıtla, Cade.*

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" diye sordu, kanlı başparmağımla ağzıma götürüp dudaklarıma hafifçe bastırarak.

"Neden böyle söylüyorsun?" Sesim soluk soluğaydı ve o kadar kısıktı ki beni duyduğundan bile emin değildim.

"Sende o bakış var." Gözleri yüzümü taradı ve içim lezzetli bir acıyla burkuldu. Cade ve ben daha önce birçok kez tam olarak bu pozisyonda bulunmuştuk: gözlerindeki saf isyan parıltısıyla ona sarılmıştım. Ama bu sefer farklı hissediyordum. Sanki sivri uçlu dikenlerin üzerinde dengede duruyorduk ve yanlış bir hareketle ölümümüze düşmeye hazırдық. Aramızda çok fazla yük ve henüz kapanmamış açık yaralar vardı, bu da onunla geçirdiğimiz her anın son an gibi görünmesine neden oluyordu. Birbirimizi daha önce de kaybetmiştik ve hiç şüphesiz bu anı tetikleyen de buydu.

Cade'in diğeri eli kalçama düştü, parmakları kasıklarımın olduğı yerde durdu ve tam ortada bir meşale yaktı. "Gözlerin kapüşonlu ve içlerinde alev alev yanan bir şehvet var.

Sayamayacağım kadar çok kez kendimi içinde kaybettiğim. Amin sıcacık, o kadar sıcak ki ikimizin de kotundan hissedebiliyorum." Başparmağımı alt dudağıma daha sert bastırdı ve dilimi ağzımın içinde tutmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. "Dudakların bir öpücük için bana yalvarıyor ve şu anda bunu sana vermemek için içimdeki her şeyi alıyorum."

Hiçbir şey söylemedim, ama sözlerinin vücudumu sarstığını, onu isteyen her mahrem parçama çarptığını hissettim. "Haklı mıyım?" diye sordu, şeytani bir tavırla bana bakarak. "Bunu sana kanıtlamamı ister misin?"

"Tobias ve ben arkadaştan öte bir şey değildik," diye itiraf ettim, kalçalarımı onun üzerinde hareket ettirdim ve doğru ile yanlış arasında kendime yaptığım baskıyı kırdım. Beynimde onunla bunu yapmamın yanlış olduğunu söyleyen en ufak bir yanlış adım bile yoktu, büyüdüğüm yerde saklanıyor olsak ve aşağıda koridorlarda kutsal rahibeler dolaşıyor olsa bile.

Nefesi kesildi ve dişleri alt dudağına gömüldü. "Güzel." Birden başparmağım ağzımdaydı, keskin, metalik kanının tadı şaşkınlıkla tat alma tomurcuklarıma çarptı. Çenesini indirdi, aşağıdan tehlikeli görünüyordu. "Şimdi *em*."

Hiç vakit kaybetmedim. *Bizim hakkımızda* ya da yetimhanede, boktan, yarı boyalı ikiz yatağımın üstünde ne yaptığımız hakkında hiçbir düşünce yoktu. Tek odaklandığım şey içimin derinliklerine işleyen yakıcı yoğunluk ve Cade'in yüzündeki cinsel ihtiyaç ifadesiydi. Başparmağımı emerken bileğimi kavrayışı sıkılaştı, kan kaybolduktan sonra dudaklarımı yaladım. Becerikli parmaklarını kotumun düğmesine götürüp delikten geçirdikten sonra tek bir hareketle fermuarı indirirken elim yavaşça göğsüne düştü.

"Kaldır." Bu tek bir talepti ve sesi sert ve boğuk olmasına rağmen tam olarak istediğini yaptım.

Ellerim arkasındaki yatak başlığına düştü ve kalçalarımı kaldırdım, kotumu bacaklarımdan çekerken ağzına *çok* yakın durdum. Üzerimde ince siyah bir kapüşon ve Cade'in aniden parmaklarını geçirdiği ve kot pantolonum gibi yavaşça sıyırdığı külotum kalmıştı. Güçlü elleri belimi kavradı ve beni yerimde tuttu. "*Otur*."

Kaşlarım çatıldı, kelimenin üzerinde durakladım. "Oturmak mı?" Kalçalarımı yukarı kaldırmaya çalıştım ama parmakları tenime saplandı ve beni zevkle ısırıldı.

"Evet. Otur." Bakışlarımı onunkilere diktim ve o meşhur, *bir kıza her şeyi yaptırabilen* sırtış bana bakıyordu.

"Tam... tam burada?"

"Seni kaç kere yüzümün üzerinde otururken düşündüm biliyor musun? Döndüğünden beri tatmak istediğim tek şey sensin."

Göğüslerim birden ağırlaştı ve meme uçlarımdan sıkılması her şeyi canlandırdı. Cade'in burnu kalçamın yan tarafına doğru ilerledi ve bacaklarım titredi. Ellerimi yatak başlığında sıkıca tutarken kalçalarımı aşağı doğru itti ve sarı boya parçalarının yere düştüğünü hissettim. Ağzını üzerime koyduğu *anda* başımı geriye attım ve üzerine daha da yığıldım.

Sıcak ve ıslaktı ve nefesimi kesiyordu. Dişleri narin tenime takıldı ve ben de onun üzerinde hareket ederek en sevdiği yemekmişim gibi bana ziyafet çekmesine izin verdim.

"Cade," diye inledim, sessiz olmam gerektiğini hiç umursamadan. Aslında şu anda nerede olduğumdan bile emin değildim.

Kısa bir an için geri çekildi ve "Bu şimdiye kadar yaptığım en ateşli şey ve tattığım en iyi lanet şey" dedi. Sonra dili geri geldi ve parmakları kalçalarımın daha fazla girerek beni ileri geri sallamaya başladı.

Kendimi onun üzerinde hareket ederken hissediyordum, bana sadece onun verebileceği bir yüksekliğin peşinde olduğumu biliyordum. Ter göğüslerimi kaplamaya başladı ve ellerim yatak başlığından kaymak için yalvardı. Ona baktığımda, yüzünü altımda hareket ettirdiğini, beni tattığını ve ustalıkla emdiğini izlediğimde, tüm doğru yerlerde sıkıldım. Ağzımdan yumuşak bir inilti çıktı ama son anda geri çekildi. Çılgına dönmüştüm, başımı eğmiş nereye gittiğini merak ediyordum. "Henüz değil." Seksi sırtışı gitmiş, yerini ayırık dudakları ve sert bakışları almıştı. "Sikimin üzerine boşalmanı istiyorum."

Altımdan sıyrılıp yataktan iner inmez kot pantolonunu indirdi ve sertleşmiş boyunu ortaya çıkardı. Karnım çırpındı ve içim burkuldu ama merdivenlerin gıcirtısını duyduğumda hepsi durdu. *Aman Tanrım*. Nefes nefese kaldım, sırtüstü döndüm ve ellerimin yatak başlığından düşmesine izin verdim. Cade başını yavaşça kapıya çevirmiş, merdivenlerden çıkan her kimse ona küfrederken ellerini kendine dolamıştı. Ona bir rahibeye küfretmenin muhtemelen kötü şans getireceğini söyleyecektim ama eşyalarımızı toplayıp elimi çekerek bizi duvara yaslanmış uzun gardıroba doğru koştururken zamanım yoktu.

Yatakhane kanatlarının her birinde bulunan aynı geniş, uzun, eski gardıroptu - her yetimin kıyafetini alabilecek kadar büyüktü. Ama bu seferki tamamen boştu. Kapı Cade'in iri eliyle açıldı ve ikimiz de düzensiz nefes alış verişlerimiz ve ıslak kalçalarımın içeriye sokulduk. Dışarı bakıp yukarıdan gelecek kişiyi beklerken, uzun odaya bakışımız, gardırobun kamıştan dokuma malzemesindeki küçük deliklerden sadece kısmen görülebiliyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadım, tam anlamıyla kız yetimhanesindeki çocukluk odamda Cade'in yüzüne *bindiğim* gerçeğine geri döndüm.

Cade'in eli önümden yukarı doğru kaydı, eliyle ağzımı kapatırken göğsü sırtıma sıkıca bastırdı. "Şşş." Fısıltısı kulağımın içini gıdıkladı ve bunun yaptığı tek şey içimin daha da yanmasına neden oldu. Cade'in üzerinde kapüşonu ve boxer'ından başka bir şey yoktu, kıyafetlerimiz ve bıçağım ayaklarımızın altında bir yığın halindeydi. Bacağındaki cızırtılı kıllar benimkilerin arasına girmişti ve kafamın güzelliği yüzünden zonkluyordum. Vücudum hâlâ akıl almaz şekillerde kıvrılıp bükülüyordu ve bunun her açıdan yanlış olduğunu bilsem de tekrar nefes alabilmek için işimi bitirmesini istiyordum.

Rahibe Elizabeth'in siyah peçesi yatakların arasından geçerken gözüme çarptı ve buruşuk yastığıyla benimkinin üzerinde durdu. Nefes alışım hızlanırken Cade'in eli ağzımı sıkıca kapattı.

Rahibe Elizabeth'in boynuna bağlı büyük haçın öne doğru eğilip battaniyeleri düzeltirken aŗaęı doğru sallandığını gördüm, o sırada Cade'in iğrenç nefesi kulağımın hassas kısmına çarptı. "İŗini bitireyim mi?"

odada mı?"

O yapmaz!

"Oh, yapardım, bebeğim." Sessiz hırıltısı sırtıma çarptı ve aklımı nasıl okuduğunu merak ederek ağzım açıldı. "Eğer seni tekrar ellerime alırsam, hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğime yemin ettim."

Bu kutsal Katolik yetimhanesinde bir rahibenin gözleri önünde saklanırken beni daha da tahrik ettiği için Cade'i tokatlamak istedim. Elbette, birkaç metre ötede, yatağımın üzerinde duruyordu ama şeytan bundan her şeytani düzeyde zevk alıyor olmalıydı. Rahibe Elizabeth yavaşça Cade'in biraz önce yaslandığı pencereye doğru süzüldü ve sessiz sokağa bakarken içim titredi.

Cade'in eli ağzımdan çıktı ve hala ağzından ıslak olan uyluğumun iç kısmına yerleştirdi. "Mmm," diye fısıldadı. Parmağı şişmiş klitorisimin üzerinde gezindi ve başım sert omzuna düştü. "Hâlâ ıslak mı? Bunu evet olarak kabul ediyorum o zaman."

Parmağı kaygan girişime geri döndü ve dişleriyle kulağımı sıkıştırarak bacaklarımı ayırdı. İçim tamamen çılgına dönmüştü. Vahşi bir şey kemiklerimi oyuyordu ve gözlerimi tüm siyah ihtişamıyla Rahibe Elizabeth'ten ayırmam da, kendimi Cade'in önüne doğru bastırmaya odaklanmıştım.

Boxer'ı bir şekilde ses bile çıkarmadan ortadan kaybolmuştu ve arkamdan merkezime yerleştiğinde çaresizce tutunacak bir şey aradım. Saklandığımız gardırop normal bir gardıroptan daha büyüktü. Cade ve ben dar bir yerdeydik ama o bir santim eğildiği sürece yine de sığabilirdik. Çok da sağlamdı. Rahibe Mary'nin yıllar önce bir Amish'e özel olarak yaptırdığını hatırlıyordum ama başımın üzerindeki çubuğu çekersem kırılacağından emindim.

Cade yavaşça içeri girdi, ne kadar ıslak olduğuma sessizce küfrediyordu. Ön kolu kapüşonumun altında duruyordu, beni tutuyordu ve sonra ellerimi tutup kırılmasından korktuğum çubuğun üzerine yerleştirdi. Ellerimi cesurca etrafına sardım ve içime sonuna kadar girip beni olabildiğince doldurduğunda parmaklarım sıkıştı ve daha iyi bir aç için öne doğru eğildim.

"İşte bu," diye fısıldadı.

Gözlerimi gardırop kapısının üzerindeki dokuma malzemeden ayırdım ve Rahibe Elizabeth kapıya doğru yürüyüp odadan kaybolurken neredeyse rahatlayacaktım. Henüz temize çıkmadığımızı biliyordum ve Cade de biliyordu, çünkü itişleri yavaş ve derindi, neredeyse hiç ses çıkarmıyor ya da keskin hareketler yapmıyordu.

"Aferin kızıma, sessizliğini koruyor," diye ikna etti. Eliyle çenemi kavradı ve beni derinden öpebilmek için başımı arkaya çevirdi. Gözlerim kapandı ve ellerim üstümüzdeki çubuğu çekti. Küfürlü sözlerinin beni her zaman ekstra ittiğini biliyordu ve son birkaç ay içinde kendime dokunduğum tüm zamanlar buradaki anla karşılaştırıldığında *hiçbir şey* değildi. Aslında, hiçbir şey bunun yerini tutamazdı. Her seferinde biraz daha derine daldığında onu geri itiyordum ve dillerimiz vahşi doğada birbirine dolanan iki yılan gibi birbirine karışıyordu.

"Seni iki kez boşaltacağım bebeğim. İlkine hazır mısın?"

Bekle, ne?

İticiliği daha da sertleşti ve hızlandı; sahip olduğum her kasın gerilmesiyle başım döndü. Beni susturmak için elini ağzımın üzerine koydu ve boynuma, tam nabzımın üzerine sıcak bir öpücük kondurdu. Parmaklarını muhtaç klitorisime bastırmadan hemen önce "Bırak," dedi ve aynı şekilde vücudum onun talebine boyun eğdi. Yıldızlar görüşümü kapladı, karanlığa karıştı ve Cade'in parmakları bana tekrar tekrar dokunmaya başladığında nefesimi bile yakalayamadım, beni daire içine aldı, beni ovuşturdu, beni ileri itmeden önce hassas tomurcuk üzerinde hafifçe fırçaladı, bana yeni bir açı verdi.

"Cade, ben... ben-" Yoğun, zihni uyuşturan zevki bir çılgınlık körükledi ve gerçekten kelimeler üretemiyordum.

"Kahretsin, bunu özledim. Ben de *seni* özledim. İkinci raunda hazır mısın?"

Ellerinden biri belimi kavradı, diğeri de saçlarımı tuttu. Dar bir alandaydık ve bir noktada yer değiştirmiştik, böylece artık kapılara bakmıyordum.

"Hiçbir şey..." dedi, klitorisimi tekrar fırçalayarak beni çılgına çevirdi. Kısa vuruşlarla pompaladı, gözlerimde yaşların toplandığı noktaya olan ihtiyacımı kaşındırdı. "Senin yerini hiçbir şey tutamaz, Journey. Tam burası mı?" İçeri girip çıktı ve ben donup kaldım, duygusal ve fiziksel olarak ne kadar bağlı olduğumla tamamen durmuştum. "Seni ne kadar çok sevdiğimi *gösteriyorum*. Bunu hissediyor musun? Kendimi içine gömdüğümü hissediyor musun? Sahip olduğum her şeyle seni doldurduğumu? Çok fazla olmayabilir ama hepsi benim."

Evet. Evet. Evet. Evet.

Tam o sırada sert, dalgalar halinde boşaldım ve sessiz kalabilmek için dudağımı ısırdım. Cade bir saniye sonra içimden çıktı ve sıcak sıvısının uyluğumun arkasına çarpıp ayak bileğime kadar beni yaktığını hissettim.

Başımı ona doğru çevirdim, hâlâ nefes nefese kalmıştım. Karanlık bakışlarımız anında buluştu ve işte o zaman hayatıma yönelik *tehdidi* kendim için değil, onun için atlatmaya çalıştığımı anladım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

CADE

EĞER BİR TANRI VARSA, az önce yaptıklarımız için Journey'i ve beni cehenneme atmaya hazırды. Kontrolümü kaybetmeme neden olduğunu biliyordum - bunu asla inkâr etmedim - ama odada lanet bir rahibe varken onu arkadan almak niyetim değildi.

Temizlenip giyindikten sonra, o pembe yanaklarıyla bana sinsi bakışlar atarken, kollarını kavuşturdu ve dişlerini dudağına gömdü. İfadesi şefkatli ve hafif yaramazdı, bu da göğsüme ağır bir gurur yumruğı gönderdi. *Geri döndü.* İçimdeki inkar edilemez rahatlamayla dudaklarımı dudaklarına bastırmak için neredeyse ona doğru hışımla gidiyordum ama son anda başı döndü ve çenesi düştü.

"Yolculuk mu? Neyin

var?" "Polisler."

Kelime ağzından dökülürken nabzım hızlandı. "Ne?"

Yanından hızla geçtim ve aşağıdaki caddeye baktım. İki polis arabası vardı, ikisi de kırmızı ve mavi tonlarıyla sokağı renklendiriyordu. Siyahlar giymiş, yanlarında silahları olan iki adam buz gibi sahanlıkta rahibelerden biriyle konuşuyordu. Journey'nin sıcak bedeni benimkine yaslandı ve aşağıya baktı.

"Bu Rahibe Elizabeth. Muhtemelen bu yüzden odadan bu kadar çabuk çıktı." Alnında bir endişe çizgisi vardı. "Rahibe Mary nerede? Burada olsaydı dışarıda olurdu."

Dişlerimi gıcırdatarak çenemi ileri geri oynattım. Kendimi Journey'nin içine gömmenin verdiği endorfin dalgası çoktan gitmişti ve şimdi tedirgindim. "Asıl soru polisin neden burada olduğu. Gitmemiz gerekiyor."

Şüphelerimi kendime sakladım çünkü yanlış olabilirlerdi, ama önünde parlak bir rozet olan bir üniforma giydiğı için bir adama güvenmemem gerektiğini biliyordum. Bildiğim kadarıyla Callum'un ya da düşmanlarımızdan birinin maaş bordrosunda olabilirlerdi. Ve eğer öyleyse, bana bir bakış atıp soyadımdan bahsettiklerinde beni kelepçeleyip babamla birlikte bir hücreye atarlardı.

"Bir çıkış yolum var," dedi Journey, sesi hâlâ panik ve endişenin eşiğindeydi. Topuklarının üzerinde döndü ve ince siyah kapüşonunu kafasına geçirdi. Ben de aynısını yapıp arkasından yaklaştığımda sırtıttığımı gizleyemedim bile. Bir saniye sonra dondu kaldı ve ben de tam sırtına çarptım.

"Cade." Az önce onu nasıl ezdiğimi görmezden gelerek etrafında döndü. "Ya hastaneyi yaktığımızı biliyorlarsa? Ya beni götürmek için buradalarsa?"

Başımı salladım ve kendi kararlılığımı ona da yansıttım. "Bunun olmasına izin vermem ve bizi bir yere götürmek için burada değiller. Burada olduğumuzu kimse bilmiyor." Yüzünü tuttum, başparmaklarımı sıcak yanaklarında gezdirdim. "Şimdi, gidelim."

Sert bir baş hareketiyle yetimhaneye doğru sessiz adımlarla ve nefes alıp vererek ilerlemeye başladık. Merdivenlerin ilk katından aşağı indiğimizde, Journey uzun koridorun sonunda durdu ve gözlerini kapılar arasında ileri geri salladı, görünüşe göre belirli bir tane arıyordu.

"Soldan üçüncü. Çamaşırhane çekimi."

Başımı ona doğru çevirdim. "Çamaşırhane çekimi mi?"

Elimi tuttu. "Evet, aşağı ineceğiz ve yan sokağa açılan bodrum katında olacağız. Hadi gidelim."

Bu kaçış planını kaç kez kullandığını merak ettiğim için kendimi tuttum ve ayak sesleriyle ikimiz de donakalana kadar karanlık koridorda beni yönlendirmesine izin verdim. Onu aceleyle arkamdan ittim, içeri girebilmesi için kapıya kadar destekledim, ama sonra kolumun altından fırladı ve merdivenlerin yanında duran küçük insana sinirlendi.

"*Emerson Lynn*. Yataktan kalkmış ne yapıyorsun?"

Küçük kızın yüzündeki uyku ifadesi bir anda heyecanla silinip gitmişti. Minik kız ayaklarının üzerinde havalanıp kollarını Journey'in boynuna doladığında Journey eğildi. "Jonry! Seni seviyorum!"

Ayağa kalkıp Journey ve kucaklarındaki küçük kıza bakarken bir el kalbimin etrafında kenetlenmiş, onu sıkıyordu. Üzerime ılık bir şey yağdı ve ardından bir ürperti dalgası geldi. *Bunu istiyorum*, dedi kaygan bir ses beynimin arkasından, belirsizlik ve korku altında gömülü. Journey'nin yüzünün, geniş ve meraklı gözlerinde saf sevgiden başka bir şey olmayan küçük bir kızın ışıltısıyla aydınlandığını görmek istedim. Az önce bu küçük kıza yaptığı gibi gardının düştüğü ana tanık olmak ve bir daha asla gardını indirmesine izin vermemek istiyordum.

"Ben de seni özledim tatlım, ama senin yatağa, benim de okula dönmem gerekiyor."

Küçük kızdan en yumuşak inilti geldi ve nasıl ebeveyn olunacağı hakkında *hiçbir* fikrim yoktu ama göğsümde onu yetimhaneden çalıp bizimle birlikte St.

"Gelebilir miyim, lütfen?"

Journey topuklarının arkasına dayanarak küçük kızın yüzünü silerken ben nefes alamadan arkada duruyordum. "Hayır, tatlım. Kalmalısın, ama bil bakalım ne olacak?"

Küçük kız hıçkırdı, minik oyuncak ayısını sıkı bir yumrukla tutuyordu. "Ne?"

"Biliyorum ki yakında bir gün harika bir aile seni evlat edinecek ve seni çok şımartacak."

Gülümsedi. "Beni evlat edinebilir misin?"

Journey küçük bir kahkaha attı. "Hayır. Yeterince büyük değilim, Emerson."

Emerson sulu bakışlarını Journey'den ayırdı ve bana kilitlendi. Parlak gözlerini bana dikmesini istemediğim için neredeyse geriye doğru sendeliyordum. Kendimi garip ve garip olduğu kadar da *üzgün* hissediyordum. Burnunu çekip "Yeterince yaşlı görünüyor. İkiniz de beni yanınıza alamaz mısınız?"

Neyse ki Journey, Emerson'ın dikkatini tekrar çekti ve onunla yatağa dönmesi için yalvardı.

Yakında geri döneceğine dair sahte sözler verdi. Küçük kız yorgun gözlerini ovuşturarak kabul etti ve uzaklaşmaya başladı.

"Emerson, Rahibe Mary'yi gördün mü?"

Emerson bir an için arkasına döndü ve yüzü düştü. "Nowpe. Birkaç gündür yok."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Nowpe. Rahibe Elizabef endişeli."

Sikeyim.

Journey hızla ayağa kalktı. "Tamam, tatlım. Yatağına dön. Seni seviyorum. Ve burada olduğumuzu kimseye söyleme, tamam mı?"

Başını salladı. "Seni ördüm, güle güle." Oyuncak ayıyı tutmayan minik eli bana küçük bir el salladı ve ağzıma bir gülümseme düştü. Ben de ona el salladım ve Journey dönüp bana baktığında yumuşak bir kahkaha attı.

"Çok tatlı, değil mi?"

Gözlerimi kırıştırdım, az önce ne olduğunu anlayamamıştım. Sözlükte hissettiklerime uyan tek bir kelime bile yoktu, bu yüzden tek yaptığım başımı sallayıp onu çamaşırhaneye giden kapıya kadar takip etmek oldu.

Oda karanlıktı ve temizlik malzemesi kokuyordu. Telefonumu çıkardım, Gemma'dan bir saat önce gelen ve '*ikiniz nereye gidiyorsanız dikkatli olun*' diyen mesajı gördüm ve el fenerini açtım. Journey eğilmiş, yerdeki kare bir deliğin önünde dizlerinin üzerinde oturuyordu.

Ona bir bakış attım. "Bunun içine sığacağımı mı sanıyorsun?" Bana baktı. "Sığmak zorundasın. Tek çıkış yolu bu." *Tamam o zaman. Sanırım aşağı iniyorum.*

Ben bir adım öne çıkmadan önce bacaklarını altından çekmeye başladı. "Hiç şansın yok. İlk ben gidiyorum. Seni yakalarım."

Tartışması için ona kısa bir an bile vermedim, hızla yanına eğildim ve ellerimi kare kesimin her iki tarafına dayadım. "İndiğimi duyar duymaz atlayacaksın." Öne doğru eğildim, dudaklarını gagaladım ve ardından omuzlarımı olabildiğince sıkarak tahtaya sürtmeye başladım.

Ayaklarım sert zemine büyük bir gümbürtüyle çarptı ve Journey'i beklerken el fenerini çekime tutmadan önce omurgamda sarsıcı bir acı oluştu. Kendimi hızla hazırladım ve bir saniye sonra kollarımdaydı.

Neşeli bir nefes onu terk etti ve çeneme çarptı. "Biri seni yakaladığında bu çok daha iyi."

Kıkırdadım, onu ayağa kaldırdım ve sonra karanlık bodrumdan geçtik, iki çamaşır makinesinin yanından geçtik, yan kapıdan çıktık ve soğuk kış havasına girdik. Yan sokağa vardığımızda polisler çoktan gitmişti, bu yüzden neredeyse babamın motosikletine koşuyorduk. Telefonum çaldığında Journey kaskı kafasına takıyordu.

Isaiah: Geri çekil.

Isaiah: Şimdi.

Bir mesaj yazdım ve midemde kıpırdamadan duran korkuyu görmezden geldim.

Yoldayız. Ne oldu?

Ben bisiklete tırmandım ve Journey de bir saniye sonra bisiklete bindi. Yola çıkıp caddeyi yara yara ilerlemeden önce, yolda buzlanmayı önleyecek kadar gevşek köz ve çakıl olduğu için şükrederken, Isaiah bana mesaj attı.

Isaiah: Polisler geldi.

"Siktir," diye tersledim.

Journey'nin sorusuna cevap vermedim, çünkü bizi ileri ittim ve St. Mary's'e doğru yola çıktık.

Bisikleti kapıda kapattım ve demir çubuklara doğru ittim, muşambanın altına itmek için eski kulübeye götürmeye bile zahmet etmedim. Böyle saçmalıklar için vaktimiz yoktu. Sert karda ilerlerken ayak seslerimiz sessizdi, ön kapıların tam hizasında olmadan okula giden dolambaçlı yola olabildiğince yakın yürümeye çalışıyorduk. Yükselen tepeyi aşar aşmaz Journey olduğu yerde durdu. Kırmızı ve mavi ışıklar bir uyarı niteliğindeydi.

"Cade." Onun ağzından çıkan ismim, serin havayı bir kırbaç gibi kesip geçti.

"Biliyorum," dedim. "Isaiah bana mesaj attı."

Geniş gözlerini benimkilere dikti, gece gökyüzünün ışıltısını yakaladı. "Benim için buradalar."

Sesindeki korku beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti. Midem bulandı ve hemen bakışlarımı ondan kaçırıp başının üzerinden vahşice saldırıya uğradığı avluya baktım. Ellerim yanaklarında dolaştı, birbirine karışmış saçları parmaklarıma dolandı. "Seni almaya kalkarlarsa hepsini öldürürüm. Kimse seni almak için burada değil. Söz veriyorum."

Sesi titriyordu, paniğin eşiğindeydi. "Ama ya akıl hastanesini yaktığınızı biliyorlarsa? Ya gerçekten akıl hastası olduğumu düşündükleri için beni akıl hastanesine geri götürmek için buradalarsa? Ya dengesiz olduğumu düşünüyorlarsa? Bunların hepsi daha önce düşündükleri şeyler. Sadece gizlice kaçıp herkes arasında bir domino etkisi yaratmakla kalmadım, aynı zamanda *lanet olası* yeri de *yaktım!*" Elini alnına vurmak için hareket ettirdi, ama ben elini etki etmeden yakaladım.

"Bana bak." *Bana bak, bebeğim.*

Sorunlu gri gözleri hem parlak hem de korku dolu bir şekilde benimkilere kaydı. "Odana çıkacaksın. Shiner seninle yürüyecek. Zaten yan kapıda bekliyor. Ben gidip polisin ne istediğini dinleyeceğim. Eğer bir şey olursa, onlara bunu yapanın ben olduğumu söyleyeceğim. O yüzden endişelenmeyi bırak, tamam mı? Lütfen." *Çünkü seni böyle görmek beni öldürüyor.*

Yüzü düştü. "Suçu üstlenemezsin. Ben de oradaydım."

Güldüm. "Ne istersem onu yaparım. Şimdi git."

"Cade."

Alnım onunkine düştü ve onu içime çektim. "Git."

İtiraz etmek istediği belliydi ve aklından ne geçtiğinden emin değildim ama Shiner'in yan kapıdan baykuş gibi öttüğünü duyunca titrek bir iç çekti ve yolun geri kalanını karlı bankta yürüdü.

Yolun geri kalanını ön kapıya kadar yürüdüm, beyaz karın üzerinde titreyen parlak kırmızı ve mavi ışıkların yanından geçtim ve üşüyen ellerimi ceplerime soktum. Kapı hafif aralıktı ve Tate'in polisi ofisine götürdüğünü görebiliyordum, muhtemelen bu kadar geç geldikleri için inanılmayacak kadar sinirlenmişti.

Müdür Ellison çoğu zaman ofisinde yaşıyordu. Birçok fincanında bayat kahve dururdu ve onda dokuzunda dağınık görünürdü. Çok çalışkandı, hakkını vermeliyim ve muhtemelen benim için bir baba figürüne kendi suçlu babamdan daha yakındı. Ama artık Isaiah'ın küçük kardeşi Jack'in velayetini aldığı için eskisi kadar sık gelmiyordu. Hâlâ yapacak bir sürü işi vardı ama bunlar sadece St. Mary's'i değil ailesini de ilgilendiriyordu. Biyolojik olarak kendisiyle akraba olmayan bir çocuğu yanına almış ve sahip olduğunu bilmediği iki çocuk edinmişti. *Adamın işi başından aşkın.*

Mary's'in kapısından içeri girer girmez, ofisinin önündeki banka oturdum ve yüksek sesleri sanki onlarla birlikteymişim gibi duyabiliyordum.

Telefonum çaldı ve umarım Shiner'dı, Journey'i odasına sağ salım geri götürdüğünü haber veriyordu, çünkü bu çok uzakta olmayan bir endişeydi.

Isaiah: En azından bankta oturup seni dinlerken görmemeleri için aralarına karışacak mısın? konuşmalarına?

Nerede olduğunu merak ederek sessiz giriş holüne baktım.

Ben: Sadece senin el kitabından bir sayfa alıyorum. Hiç sikimde değil.

Kıkırdaması yankılandı ve başımı sert duvara yaslayıp kulağımı zorladım. Tate'in sesini deşifre etmek kolaydı çünkü neredeyse histerikti.

"Genç bir kızı gece on birde, sokağa çıkma yasağından saatler sonra, hangi nedenle uyandırmamı istiyorsunuz? Bu sabaha kadar bekleyemez miydi? Bir çocuğum var, biliyorsun. Ben bekar bir babayım. Evde tek başına." Alayının sesi o kadar yüksekti ki sanki yanımdaydım.

"Bu acil bir mesele."

Baskı sorunu mu?

"Sabaha kadar bekleme riskini göze alamazdık."

Tate'in sandalyesinin gıcırtısı yankılandı ve telefonum tekrar çaldı.

Shiner: Senin kız az önce bana bıçak çekti çünkü ona odasına dönmelerini söyledim. Neden senin ve Isaiah'ın böyle otoriter kızları var? Tanrım.

Bir saniye sonra.

Shiner: Biraz sıcaktı ama.

Parmaklarım hızla hareket etti.

Ben: Nerede o?

Bacağımın tıkırtısı kesilmişti ama gergin bir titreme tüm uzuvlarımı karıncalandırıyordu. *Yolculuk. Yolculuk. Yolculuk.* Belki de onu daha sonra cezalandırmalıyım. Aletim zıpladı, ama onu her zamanki siyah kıyafetiyle koridorda süzülürken gördüğümde zihnim hızla çukurdan çıktı.

Başım sallandı ve Journey gelip yanıma otururken Isaiah'dan geldiğine emin olduğum mesajı görmezden geldim. Bir saniye sonra Isaiah gölgelerin arasından çıktı.

"Odana geri dön," diye fısıldadım. "Bunun suçunu senin üstlenmene izin vermeyeceğim."

Tate'in sesi yükseldi ve Isaiah Journey'in yüzünün önünde eğildi. "Bizim çekiciliğimiz var; sizin yok.

Cade'i dinle ve odana geri dön." "Hayır."

Gözlerini devirdi. "Lanet olsun. Tıpkı Gemma gibisin."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, teşekkürler."

Daha önce duymadığım derinden gelen bir ses odayı inlettğinde hepimiz sessizliğe gömüldük.

"Ona birkaç soru sormamız gerekiyor!"

Tate'in sandalyesi gıcırdadı. "Yine mi, okul gecesi saat on birde? Hiç sanmıyorum. Yeterince iyi bir neden göstermezsen olmaz. Kız son zamanlarda çok şey yaşadı."

Journey yanıma kaydı. Elim onun kalçasına, onun avucu da üstüne düştü.

"Tanrım, söyle ona Mark. Bu bir sır değil ki. Bu kadar güç oyunu yeter." Bir süre sessizlik oldu ama sonra aynı adam tekrar konuştu. "Rahibe Mary hakkında onu sorgulamak için buradayız. O yönetiyor-"

"Yetimhane. Evet, kim olduğunu biliyorum."

Journey'nin eli elimde sıkılaştı ve gözlerimi bana bakan Isaiah'a çevirdim. İçimde hızlı bir kıyamet hissi vardı ve yıllar geçtikçe onu dinlemeyi öğrenmişim. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Onu tanıyor musunuz? Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Sadece birkaç hafta önce, Journey yeniden okulumuza gelmeye başladığında. Neden? Bir sorun mu var?"

Nefesimi tuttum ve daha iyi dinleyebilmek için başımı kapıya doğru çevirdim. "Evet. O kayıp."

Zaten şüphelenmiştim.

"Sence Journey onun nerede olduğunu biliyor mu? Neden böyle düşünüyorsun?"

"Diğer rahibeler bizi buraya getirdi. Journey ve Rahibe Mary'nin yakın olduğunu söylediler. Bizi doğru yöne götürebileceğini umuyoruz. Olay yerinde kan vardı. Rahibe Mary'nin ciddi bir tehlike altında olduğuna inanıyoruz ve Katolik Kilisesi çok ama *çok* endişeli." Uzun, ağır bir duraklama oldu ve sonra,

Ne olduğunu anlamadan Journey uğarak yanımdan geçti ve M¼d¼r Ellison'ın ofisine doğru koşmaya başladı, Isaiah ve ben de peşinden gidiyorduk.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

YOLCULUK

Olay yerinde kan vardı.

Kan. Kan. Kan. Hatırladığım son şey, sanki zamanda geri gitmişim gibi kesik derimden akan kanı görmek için kapalı kollarıma baktığımdı ama sonra bir şekilde Müdür Ellison'ın ofisinin ortasında duruyordum ve iki polis memuru şaşkın ifadelerle bana bakıyordu.

"Yolculuk mu?" Müdür Ellison sandalyesinden fırladı ama fevriliğim yüzünden bir şey söyleyemeyecek kadar kör olmuştum. *Neden buraya koştum ki?! Yanımda iki uzun boylu, sıcak figür vardı ve Cade ile Isaiah'ın beni kapıdan beri takip ettiklerini biliyordum.*

Cade bana doğru yaklaşırken Isaiah boğazını temizledi. "Sizin için gidip Journey'i getirdim, Müdür Ellison." Subaylara baktı ve sonra sanki aptallarmış gibi sabırsızca içini çekti. "Bu gece öğrenci görevim var, başöğretmen olarak." *Başöğretmen mi? Bu da ne demek oluyor?* Isaiah tembel tembel hiçbir memurun oturmadığı boş sandalyelerden birine oturdu.

Müdür Ellison eski, gıcırtilı sandalyesine yavaşça çöktü ve yüz hatlarını düzeltti. "Oh, evet. Teşekkür ederim, Isaiah." Sonra elini memurlara doğru salladı. "İşte Journey. Yatağına dönebilmesi için neye ihtiyacınız olduğunu sorun." Üç adam da görünüşümü inceledikten sonra Cade'inkine doğru ilerlerken yanaklarım alev alev yanıyordu.

Ne gibi? Belki de siyah dar kot pantolon ve siyah kapüşonlu tişörtle uyumayı seviyorumdur. Her neyse.

İkisinden uzun olanı küçük spiralli defterini açar açmaz, bir saniye önce onun ağzından duyduğum şeye geri döndüm. *Kan.* "Rahibe Mary'yi en son ne zaman gördün ya da onunla ne zaman konuştun, Journey?"

Yutkundum ve kendimi korumak için kollarımı bilinçsiz bir şekilde göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Onunla en son buraya geldiğim gün konuştum. Cep telefonum yok, bu yüzden onu arayamıyorum." *Ona ne oldu? Nerede o?*

İçten içe bunun benimle bir ilgisi olduğunu biliyordum.

Boğazım düğümlenmeye başladı ve oda gözlerimin önünde dans etmeye başladı. Ağır bir nefes boynumun sıkışmasını bastırdı ve Cade'in omzunun benimkine süründüğünü hissettim. *Ben buradayım.* Bu onun bana yalnız olmadığımı söyleme şekliydi.

"Birkaç dakika önce ne dediğinizi duydum," diye başladım, bana soru sormaları gerekirken tam tersini yapmalarını umursamadan. "Kanı nerede buldunuz? Elinizde herhangi bir ipucu var mı?"

Diğer memur öne doğru eğildi, kırıkmış kaşlarının arasında bir kırıksıklık vardı. "Onunla konuşmadığınıza emin misiniz? Diğer rahibelerin sizinle konuşmamızı söylemesini garip buluyorum. Rahibe Mary'nin karıştığı bir şey hakkında bilginiz var mı?"

Sadece beni güvende tutmak için. Midem ağırlaşmıştı, sanki bir çapa yutmuş gibiydim. Saçlarım öne düştü ve gözyaşlarımın yanaklarımdan kaymasına izin vermemek için dikkatimi botlarıma vermek zorunda kaldım. *Kan vardı.* Rahibe Mary'nin sıcak gülümsemesini ve pembe yanaklarını hayal ettim. Beni korumak için hayatından vazgeçer miydi? Sallanan çenem yavaşça kalktı. Müdür Ellison'a baktım ve ağzım açıldığında gözleri büyüdü. *O kadar* belirgin değildi ama başını hafifçe salladığını gördüm ve durakladım.

O sırada Isaiah bir adım öne çıktı ve Cade beni elimden tutup geri çekti.

"Hiçbir şey bilmiyor. Aylardır akıl hastanesindeydi ve şimdi Rahibe Mary ile iletişim kurmanın bir yolu bile olmadan burada. Journey'nin ya da herhangi birimizin bildiği kadarıyla Rahibe Mary şüpheli hiçbir şeye karışmadı."

"Şimdi de onun sözcüsü mü oldunuz?" diye sordu polis memuru kollarını kavuşturarak. Gözlerim siyah tabancasına kaydı ve oda bize doğru yaklaşmaya başladı. St. Mary's'e döndüğümünden beri gardım biraz düşmüştü. Cade ince bir koruma tabakası gibiydi ve onun sıcak dokunuşları ve rahatlatıcı sözleriyle sarsılan güvenim biraz olsun onarılmıştı. Ama burada durmak, söylediğimiz tek kelimeye bile inanmayan iki adama bakmak, beni sanki Covenant Akıl Hastanesi'ne geri dönmüşüm gibi güvenilmez benliğime geri itti.

Müdür Ellison masasından kalkarak dikkatlerin kendisine çevrilmesine neden oldu. "Dinleyin, eğer bir şey duyarsak ya da Rahibe Mary Journey ile temasa geçerse sizi ararız. Olur mu? Bu işe yarar mı?"

Odayı sessizlik kaplamıştı ve tek duyabildiğim kafamın içinde tekrarlanan *kan* kelimesiydi. Ya bileklerini de kesmişlerse? Ya onu öldürdülerse? Kimdi *onlar*?

Cade başını çevirirken "Nefes al," diye fısıldadı. Beni kapıya doğru çekti ve son gördüğüm şey memurun defterini kaldırmasıydı ve sonra bir şekilde odama girdim, Cade üzerimdeki kıyafetleri soydu ve mor uyku tişörtümü başımın üzerine çekti.

Dudakları zarifçe burnumun ucuna dokundu ve beni yatağıma doğru çekti. "Hadi, biraz dinlenelim."

Cade'in botları tekmelenmişti ve bildiğim bir sonraki şey, başım sabit kalp atışlarının üzerinde dururken onun sıcak kucağına sarıldığımdı. Parmağının ucu kolumdaki uzun yara izinin üzerinde gezinirken tüylerim diken diken oldu.

"Sadece nefes al," diye fısıldadı ve ben de aldım. Boğazımın oksijen için açılmasına izin vermeye çalışarak birkaç yudum hava aldım.

"Cade?" Birkaç dakika sonra sordum.

"Öyle mi?" Sesi boğuktu, sanki uyuyormuş gibiydi.

"Bir şey bilip bilmediğimi sorduklarında neden sen ve Isaiah öne çıktınız? Isaiah birinin bana saldırdığını biliyor mu?" Durakladım, her şeyi kafamda yeniden canlandırımdım. "Müdür biliyor mu?"

Sıkı göğsü genişledi ve başımı çevirip ona baktım. Dolgun dudakları düzleşmişti ve ben cevabımı almıştım.

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsunuz?"

Cevabı bilmekten neredeyse çok korkuyordum ama Cade'in fırtınalı bakışları benimkilere kaydı.

"Hayır, işte bu yüzden hepimiz diken üstündeyiz. Çok fazla insana güvenmiyorum ve ipuçlarımı Isaiah'dan alıyorum.

Onlara da güvenmiyordu."

Tekrar Cade'in göğsüne sokuldum ve bacağımı onunkinin üzerine sardım. Dünyanın bu kadar yozlaşmış bir yer olmasından nefret ediyordum. Hayatıma yönelik bir tehdit olduğunu bilmeden yetimhanede korunmuş olmaktan nefret ediyordum ve tek istediğim bundan kurtulmak için evlat edinilmektir. Pişmanlık ağır bir gerçeklik dozuydu ve utanıyordum. Ama en çok, benden koparılan kadar güvenliğin ne olduğunu bilmediğim için nefret ediyordum.

Günler Rahibe Mary'den haber alamadan geçti ve her şeyi kapatacak gibi görünen daha fazla kar yağdı. Lakros maçı yeniden planlanmıştı ve öğrencilerin çoğu sahaya çıkmış, kartopu savaşı yapıyor, kardan adam yapıyor ve ellerine ne geçerse onunla kızak kayıyorlardı. Ama ben sahada eğlenmek yerine kendimi Asilerle ortak salonda buldum, Tobias

-Kendisini böyle bir gruba dahil etmektense kolunu kesmeyi tercih eden bir adam ve güvendiğim birkaç kız.

Burnumu bir kitaba gömdüğümde Sloane'un bacakları kucağında duruyordu, Isaiah ve Brantley ile birlikte kitaplığın yanında duran Cade'e gizlice bakıyordum, üçü de her zamankinden daha ketum görünüyordu.

Cade ve ben gece yarısı maceramızdan beri iyi bir rutine girmiştik. Akşamları antrenmanından sonra kütüphanede, en sevdiğim koridorda vakit geçiriyor, elime değen parmaklarının ince dokunuşları aslında ikimizin de kalbine kan hücum etmiyormuş gibi davranıyorduk. Sonra, ışıklar söndükten ve beni güvenli bir şekilde odama kadar geçirdikten sonra, gizlice içeri girerdi ve oradan, geçmişin geçmişten başka bir şey olmadığını ve sırtımda bir hedefle dolaşmadığımı iddia ederdik. Her şey normal görünüyordu ama aslında hiç de öyle değildi.

"Bu gece için bir fikrim var," diye düşündü Sloane, bacak bacak üstüne atıp kucağıma otururken. Ona baktım ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Gemma ve Tobias yerde oturmuş, gizli bir şeyler konuşuyorlardı ama o yine de yemi yutmuştu.

"İddia için mi?" diye sordu Sloane'a bakarak.

Sloane başını salladı ve yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Hadi bir çentik atalım." Biraz daha uzun oturdu. "Hey, Asiler. Buraya gelin."

Isaiah'nın gözleri otomatik olarak Gemma'ya, Cade'in gözleri de benimkilere kaydı. Brantley gözlerini devirdi ve Shiner yanakları kızarmış bir halde diğer kitap rafının arkasından fırladı. Gözlerimi indirdim ve rafın arkasına saklanmış iki Converse'in uçlarını gördüm ve arkada onunla

birlikte bir kız olduğunu fark eden başka biri olup olmadığını görmek için etrafa bakındım. Ya kimse fark etmemişti ya da umurlarında değildi.

"Ne istiyorsun, Sloane?" Brantley hayattan her zaman çok sıkılmış görünüyordu. Kızgınlık yüzünde titreşti.

keskin yüz hatları.

Aşağıdan daha önce bir iki kez duyduğum hafif bir hırıltı geldi ve *hiç* duygu göstermeyen Tobias'ın Brantley'e boynunu kırmaya hazırmış gibi baktığını gördüğümde neredeyse çenem düşecekti. *Bu da ne demek oluyor?*

Sloane Brantley'i görmezden geldi, onun tavrından hiç etkilenmemişti. "Bu geceki iddia için bir fikrim var. Renk oyunu oynamaya ne dersiniz?"

"Bu renk oyunu da ne?"

Ağzımdan hafif bir kahkaha kaçtı ve herkes bana bakarak yanaklarımın alev almasına neden oldu. Neden bir parça mutluluk hissetmek bile beni suçlu hissettiriyordu? Cevabı biliyordum. Çünkü Rahibe Mary kayıptı. Çünkü St. Mary's'e geri dönmem ve beni kimin öldürmeye çalıştığını bulana kadar herkesi uzaklaştırmam gerekiyordu. Tek kişilik bir gösteri yapmam gerekiyordu ve işte buradaydım, koparıldığım aynı arkadaş grubuyla çevriliydim ve kalbim bana sırtan çocuk için çılginca atıyordu.

"Um..." Gülümsememin düşmesine izin vererek başladım. "Eğer ben... ayrılmadan önce oynadığımız oyuna benziyorsa... temelde seninle aynı rengi giyen kişiyle eşleşiyorsun."

"Bekle, ne?" Cade bana bakarken kaşlarını çatarak sordu. Ben içten içe ürperirken Sloane bıyık altından güldü.

"Sen ve ben ilk kez..." *Burası neden bu kadar sessiz? "İddiada..."*

"Sadece aynı renk giydiğimiz için mi sana sahip çıkmamı istedin? İlk seferinde ben olduğumu biliyor muydun?"

Gemma içinden sessizce güldü ve ben birden terlemeye başladım.

Shiner başını geriye attı ve güldü. "Ah, zavallı Cade'imiz ilk görüşte aşk yüzünden Journey'nin onu becermesini istediğini sandı."

Cade karnına yumruk atarken Shiner'dan ani bir homurtu ve ardından kesik kesik kahkahalar geldi.

"Pekâlâ, şunu açıklığa kavuşturalım." Sloane dışında herkes, nadiren konuşan Tobias'a döndü. Tüm vücudu gerildi ve onun tam aksi yönüne baktı. "Öncelikle, Gemma bu sürtük oyununa dahil olmamış olsa iyi olur çünkü lanet olsun."

Gözlerini devirdi ve onun omzuna vurdu. "Kapa çeneni." "İkincisi, siz ikiniz ve diğeri... arabalı kız..."

"Mercedes'i mi kastediyorsun?" Ben sordum ve Tobias başını salladı. *Bekle, Mercedes nerede?* Bakışlarımı çaktırmadan Tobias'tan ayırdım ve boş bir ifadeye sahip olan Shiner'a baktım. *Ve artık o ayakkabıların kime ait olduğunu biliyorum.*

"Evet, yani siz üçünüz bir keresinde renk oyunu oynamaya karar verdiniz ve giydiğiniz renge uyan her erkek, farkında bile olmadan, sizi becerecek olan kişi miydi?"

"Sana ne Tobias?" Sloane'un neşeli sesi çoktan kaybolmuştu. "Kıskandın mı?"

"Sürtük davranışlarından mı? Hayır."

"Tobias!" Gemma kardeşinin göğsüne bir kez daha vurdu, ama bu onun bakmasını bile sağlamadı. Sloane'a tamamen kilitlenmişti ve ona orada neler olduğunu sormak için aklıma bir not aldım. Tobias'ı sinirlendiren pek fazla şey yoktu. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki ona neler olduğunu sormak aklıma bile gelmemişti ve Sloane'a sorulmaması gerektiğini de çok iyi biliyordum. O sırlarını kendine saklardı. Bu yüzden beni en iyi o anlıyor gibiydi.

"Neyse," dedi Sloane kelimeyi uzatarak. "Hazır mısınız çocuklar? Mica nerede? Bu gecenin kuralları hakkında toplu bir mesaj gönderebilir mi?"

"Tabii ki. Ona detayları vereceğim." Shiner heyecanla ellerini çırpı ve ortak salonun kapısından hızla çıktı.

Cade yanıma otururken, "Demek öyle," diye düşündü. Sloane'un ayakları artık ikimizin de kucağındaydı ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. "Ne renk giyiyorsun?"

Bu gece *eğlenmek* için iddiaya gitmeyi düşünmek bile suçluluk duygusunu geri getiriyordu. Göğsüm pişmanlıkla ağrıyor ve Rahibe Mary'nin kayboluşunun belirsizliği boğazımı düğümlüyordu. *Bu benim hatam mıydı?*

"Yapma bunu," diye fısıldadı yüzünü yüzüme yaklaştırarak. Kolu başımın arkasında duruyordu ve parmakları saçlarıma uzanıyordu. "Yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Bu doğru gelmiyor..."

"Ne için?" diye sordu sözümü keserek. "Bütün gece korumanla odanda kalmamaya mı?"

İçimden bir kahkaha koptu. "Artık kendine böyle mi hitap ediyorsun? Korumam mı?"

Gamzesi belirdi ve ona kilitlendim, soğğun yerini sıcaklığa bıraktığını hissettim.

"Dinle," dedi birden ciddileşerek. "Isaiah FBI'da çalışan ağabeyinden bir iyilik isteyecek. Rahibe Mary'yi araştıracak ve senin için bazı noktaları birleştirmeye çalışacak. Senin hakkında bir şey bulup bulamayacağına bakacak."

Biraz canlandım. "Nasıl? Benim kimliğim... boş. Ben Journey Smith'im. Herkesin bildiği tek şey bu."

Cade'in eli başımın arkasına düştü ve alnımızı birbirine yaklaştırdı ve sanki var olan sadece o ve benmişiz gibi oldu. St. Mary's artık nefes almıyordu, odada başka kimse yoktu ve ne geçmiş ne de gelecek o anın içinden geçiyordu. *Sadece* biz vardık. "Şu anda ikimizin de *olmaktan* başka yapabileceği bir şey yok."

Titrek bir nefes aldım ve ona doğru başımı salladım, ancak Tobias'ın kız kardeşinin sorusuyla alay etme sesini duyunca geri çekildim. "Ne renk giydiğim önemli değil. Buradaki hiç kimse benim zamanıma değmez."

Sloane nefesinin altından homurdandı. "Sanki biri seninle yatağa girmek istermiş gibi." Sonra o canlı sesini açtı. "Siyah giyeceğim. Bu gece kendimi biraz *sinirli* hissediyorum."

"Oh, kahretsin!" Shiner odaya geri dönerken böğürdü. "Başladı, bebeğim!"

Ben Cade'in yanına sokulurken herkes gülüyordu, hala Rahibe Mary'nin nerede olduğunu merak

ediyordum.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

YOLCULUK

"Yemin ederim, bizi her seferinde partiye en son getiriyorlar. Bunun farkında mısınız?" Mercedes saçlarını kabartarak bıyık altından güldü. Sloane, Gemma, Mercedes ve ben parti için hazırlanmak üzere Gemma ve Sloane'un odasına sıkıştık. Sloane da ben de siyah giyiyorduk ama kıyafetlerimiz daha farklı olamazdı.

Üzerimde siyah skinny jean'im, eski Converse'im ve Sloane'un kapüşonlu sweatshirt'ümle geldikten sonra bana fırlattığı siyah bir atlet vardı - her zamanki gibi. O ise kısa siyah bir elbise ve siyah Doc Martens giyerek daha fazla ten gösteriyordu. Makyajı şık ve koyu renkliydi ve bu onu tam bir duman gösterisi haline getiriyordu. Kimi gözüne kestirdiğinden emin değildim ama her kimse, bu işin içindeydi.

"Gökkuşağı mı?" Sloane Gemma'ya bakarak sordu. "Neden bu kadar çok renk var?"

Gemma gülerek at kuyruğunu sıkılaştırdı. "Çünkü Isaiah ve ben hangi rengi giyeceğimizi tartışmadık. Ona sadece bana uyması gerektiğini söyledim, bu yüzden her rengi giydim."

"O kadar tatlısınız ki sinir bozucu." Bu Mercedes'ten geldi. Açık mavi bir bluz ve deri bir etek giymişti, bronz tenine ve asi siyah saçlarına çok yakışıyordu. Shiner'ın da açık mavi giydiğine dair hayatım üzerine bahse girerdim.

Merdivenlerden teker teker inerken hepimiz konuşmayı bıraktık, her birimiz karmaşık tirabzanlara tutunduk. Ortalık sessizdi ve kalbim gece boyunca itmeye devam ettiğim gerçeklikle çarpmaya başladı.

Bir ayağım önümdeki basamağın üzerinde durakladım. "Oh, kahretsin," diye bağırdım. *Bıçağım*. Kollarımdaki yara izlerine bakarken endişem bir kademe daha arttı.

"Sorun nedir?" Sloane sordu. Gemma hemen yanımdaydı ve tereddütlü görünüyordu.

"Um..." *Onlara yanımda bıçak taşıdığımı söyleyemem, değil mi?* "Odamda bir şey unuttum. Siz gidin. Ben yetişirim."

"Emin misin?" Sloane diğer kızlardan daha bilgili bir şekilde sordu. Gözleri kısıldı ve siyah, kanatlı göz kalemi bir anlığına kayboldu. "Bekleyebiliriz."

"Ve nöbetçi öğretmene yakalanma riskini mi alayım?" Başımı salladım. "İyi olacağım. Söz veriyorum. Güven bana, nasıl gizlice dolaşılacağını biliyorum. Akıl hastanesinde bunu çok yaptım."

Dördümüzün üzerine garip bir sessizlik çökmüştü. Yeterince dikkatli dinlersem, St. Mary's'in pencerelerinin dışındaki buzlu zemine çarpan kar tanelerini duyabileceğime bahse girerim. Hepimizin buradan alınıp bir psikiyatri ünitesine atıldığını ve hakkımda *hala* bir süngerli odaya ait olduğumu söylemekten öteye gitmeyen söylentilerin dolaştığını unuttuğumuzu düşündüğüm zamanlar oldu.

Ama gerçek şuydu ki, zaman geçmişti. Hepimiz farklıydık ve hepimizin sırları vardı.

"Tamam, sadece eminsen." Bu Gemma'dan geldi ve ona hızlıca başımı sallayıp arkamı döndüm,

ve bıçağımı almak için hızla odama doğru yürümeye başladım. Şu anda ona ihtiyacım olduğunu düşünmüyordum ama birkaç ay önce avluda birinin beni öldürmeye çalışacağını da düşünmemiştim.

Bıçak avucuma değer değmez rahat bir nefes aldım. Kendimi yeniden güçlü ve biraz daha az gergin hissediyordum. Etrafta sessizce dolaşırken, köşeleri dönerken ve sadece örümceklere ve ağlarına ev sahipliği yapan karanlık yarıklara bakarken her zaman ulaşabileceğim bir ipucu vardı, ama bu ipucu elimde keskin bir bıçak varken o kadar ürkütücü hissettirmiyordu. Eskisinden biraz daha görünmez olduğumu hissediyordum -gerçi bunun doğru olmadığını biliyordum.

Bıçağı arka cebime sokup son koridorun köşesini döndükten sonra bir saniye bile geçmeden, ürperti omurgamdan aşağıya doğru ilerledi ve her kıvrımlı kemiğe yapıştı. Kollarım soğudu ve yaralarım karıncalandı. Gözlerimi St. Mary's'in alt katına açılan ağır kapıya dikmişim ama kapı birden *çok* uzakta göründü.

İleri doğru bir adım attığımda, sezgilerimi dinlemem gerektiğini biliyordum. Bir el belime dolandı ve nefesim kesildi, onun pençesinde hızla dönmeye başladım. *Lütfen Cade ol.*

"Eğer şanslı günümde değilsem," dedi ses, derin ve homurtulu, yüzünü kaplayan kalın pamuk tarafından boğuklaştırılmıştı.

Yine mi?

Tek tepkim onunla dövüşmek olmalıydı. Cebime uzanmalı, Cade'in bana verdiği bıçağın sapını tutmalı ve Tobias'ın bana öğrettiği gibi onu bıçaklamalıydım ama bunun yerine kaşlarımın düştüğünü ve mantığımın kaybolduğunu hissettim. "Kimsin sen?" diye sordum. "Beni öldürmeye çalışan sen misin?"

Kıpırdandım ve sanki bir noktada patlayan cam parçalarıyla vurulmuş gibi üzerinde çok sayıda küçük yara izi olan güçlü kollarını aşağı doğru ittim. "Seni öldürmek mi? Seni almaya geldim."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve içinde bulunduğum durumun gerçekliği beynimde ön plana çıktıkça boğuluyormuş gibi nefes almaya başladım. *Kaçmak.* Göğsüme saplanan çığlık sonunda gece uluyan bir kurt gibi boğazımdan yırtılıp çıktı. Kavrayışı sıkılaştı ve tırnaklarım derisini kazıyıp etini yırtarken bir elim ağzıma doğru uçu. Koridor karanlıktı ama yine de maskesini parçalamaktan başka bir şey istemiyordum. Yine de yapmadım çünkü hızlı hareket etmez ve sürpriz unsurunu kullanmazsam onun kazanacağını biliyordum. Erkekler benden daha büyüktü -bu kadar açık ve basitti- ve bu *kesinlikle* bir erkekti. Sesi derindi ve elleri yıllar boyunca işlenmişti. Derisinde yara izleri vardı ve çoğu kişiden daha uzundu.

Hızlı saldırmalı ve özel yeteneklerini kullanmalısın Journey. Ufak tefeksin ve hızlısın. Bunu kullan. Tobias'ın boğuk sesi etrafımdaki havada asılı kalırken, adamın çaldığı oksijen eksikliğinden başım dönerek gerçekliğe geri döndüm. Son çığlığımı eliyle kapatırken dirseği nefes boruma saplandı.

Hayır.

"Karşı koyacağımı bilmeliydim. Ne de olsa sen onun yarısısın."

Öfke içimi kemiriyordu. Annemi kastettiğini biliyordum ve bu yüzden dizim yukarı doğru savrularak kasıklarına çarptı. Kafası hızla aşağı indi ve dudağımı dişlerime çarparak ağzımı kanla kapladı. *Bodruma git, bodruma git, bodruma git.* Adam inlerken elim kotuma girdi ve bıçağı sıkıca kavrayıp kınından çıkardım. Hızlıydı ama karşılık vermeme şaşırmıştı. *Eğer onun elinden kurtulabilirsem, başarabilirim.*

Kendine gelirken ağzından küfürler döküldü ve hızla ellerimi kendi elleriyle birleştirdi ve sonra güçlü ve acı verici bir şey bileklerimi ısırды. *Bıçağı göremiyor.* Ellerim fermuar sandığım bir şeyle birbirine bağlı olduğu için bıçağım iki avucumun arasında kamufle olmuştu. Başımı dik tuttum ve iki güçlü eli çıplak kollarımı öylesine sıkarken panikle savaştım ki tekrar çılgılık attım. *Nöbetçi öğretmen nerede?* Önümde sallanırken adamın arkasına baktım, ya panikten ya da kafasının benimkine çarpmasından dolayı görüşümün biraz bulanık olduğunu gördüm. Yine de bu beni bıçağı avuçlarımın arasında oynatmaktan ve kınını yere düşürmekten alıkoymadı. Keskin bıçak aşağıya doğru inerken elim acıdı ama metalin parıltısını görür görmez ayaklarımı olabildiğince sağlam bastım ve beni biraz daha sürüklemesine izin verdim. Arkasını döndüğünde, ona bir şey söyleme şansı vermedim. Bıçağı karnına sapladım ve şokun hareketlerini engellemesini izledim.

Elleri düştü ve sıra bıçağıma geldi. Sanki metal siyah-beyaz fayanslara çarpıp parçalanmış gibi bir ses çıkararak yere düştü. Hiç vakit kaybetmeden arkamı döndüm ve doğruca bodruma koştum. Yardım için bağırmak istedim ama ağzımı kapalı tuttum çünkü onu kendime çekmekten çok korkuyordum.

"Siktir, siktir, siktir," diye fısıldayarak bağırdım, yanaklarımdan süzülen sıcak gözyaşlarını hissediyordum. Böyle bir şeyin olmasına zihinsel olarak ne kadar hazırlıklı olduğunuzun bir önemi yoktu, yine de sizi derinden sarsıyordu. Ellerim titriyordu ve kanlı ellerim kapı koluna kayarken hıçkırığımı içimde tutmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Her ikisini de kullandım, bileklerim ham ve ellerim yanıyor olsa da olabildiğince sıkı kavradım.

Mandal açıldığı anda, ayaklarımın ayakkabılarımın altındaki serin, nemli su birikintilerinde ilerlemesini sağlayan rahatlamanın arkamdan vurduğunu hissettim. Geçit karanlıktı ve birkaç kez duvara çarptım, omzum anında morardı. Artık kendimi güvende hissetmediğimi ve bununla tek başıma başa çıkabilecek kadar kendime güvenmediğimi fark ettiğimde hıçkırıklar etrafımda yankılandı. Yapabilirmişim gibi davranmayı bırakmalıyım. Eski anıları ve gizli kırılganlıkları ortaya çıkarmak için tekrar saldırıya uğramak gibisi yoktu.

İddia partisinin kapısı gözümün önünde belirlediği anda hemen ona doğru koştum. Diğer taraftan her zamanki gibi müzik sesi gelmiyordu ve ellerim kapı tokmağına takılınca kapı aniden açıldı ve dizlerimin üzerine düştüm.

Bir acı çılgılığı beni terk etti ve oda sessizliğe büründü.

OTUZUNCU BÖLÜM

CADE

"Odasına geri döndü de ne demek?" Aklım başımdan giderken şaşkınlık içinde kalakalmıştım. Saniyeler önce Shiner'ın üç shot içişini izlerken sırtım duvara dönüktü ve sonra birden kuduz bir hayvan gibi kızların suratına bakıp Journey'i aramaya başladım.

Dikkatimi odanın uzak köşesine verdim, Bain'in bu tür partilerde genellikle o köşede oturduğunu biliyordum ve orada olmasına, etrafı birkaç arkadaşıyla çevrili olmasına rağmen yine de rahatlamış hissetmedim.

Yalnız olmasından hoşlanmıyorum. Neden yanına birini almamış ki?

"Onunla gitmememiz konusunda oldukça ısrarcıydı. Bilmemiz gereken bir şeyler mi oluyor?" Gemma Isaiah'ya sert bir bakış fırlatarak sordu. "Sırlar insanları incitir. Bunu siz de biliyorsunuz!"

"Ne bildiğimizi biliyorsun, bebeğim. Ve bak" -Isaiah başını Bain'in durduğu yere doğru salladı -"Bain tam orada."

"Neden onunla gitmedin ki zaten?" Sesim yavaşça panik moduna yükselirken sordum.

Gemma hayal kırıklığı içinde soluk soluğa kaldı ve kollarını parlak gömleğinin üzerinde kavuşturdu. "Ne söylememi istiyorsun? Oh, hey, hayatının tehdit altında olduğunu ve birinin seni öldürmeye çalıştığını biliyorum, ama bunu gerçekten bilmem gerekmiyor, ama biliyorum, bu yüzden..." Ellerini havaya kaldırdı. "Zaten güven sorunları var! Herhangi bir soruna yol açmak istemedim."

"Bu Gemma'nın suçu değil, Cade. Geri çekil lan."

Tobias tembelce bir adım atarak sessiz Sloane'un yanından geçti. "Ona birini nasıl bıçaklayacağını öğrettim.

İş o noktaya gelirse iyi olacaktır. Güven bana."

Evet, biliyorum. Neredeyse beni bıçaklıyordu.

Ellerimi dağınık saçlarımın arasından geçirdim. "Haklısın. Bu Gemma'nın suçu değil. Benim suçum." Bana kalsa her gün her saniye Journey'nin yanında olurum ama ona da biraz zaman tanımam gerektiğini biliyordum. Journey hayatı boyunca tek başınaydı ve içten içe onun doğuştan mücadeleci ve olabildiğince bağımsız olduğunu biliyordum. Zorba olmak onun için istediğim bir şey değildi, ama burada durup akranlarımla dolu odaya bakarken onun yüzünü görememek kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu ve bu hiç de iyi bir şey değildi.

Hoşuna gitse de gitmese de Journey'in lanet gölgesi olmak üzereydim.

Bir zamanlar saldırıya uğradığınız yerde tek başınıza yürümek gibi aptalca seçimler yaparsanız sonuçlarına katlanırsınız.

Asiler bir şeylerin ters gittiğini hissederek tetikte beklerken müzik kesilmişti. Partiyi Journey ile geçirmeyecekmişim gibi bana bakan bir grup kızın yanından geçerken dişlerim birbirine çarpıyordu.

Her birini görmezden geldim ve kapıyı sertçe çektim.

Öne doğru eğildim ve gözlerimin önünde siyah bir parıltı gördüm, bir yığın halinde yere düşüyordu.

ayaklarımın dibinde. Yere bile bakmadan o olduğunu anladım.

"Yolculuk." Kelime boğuk bir fısıltı olarak çıktı, nefesim lanet ciğerlerimden çekildi.

Dizlerim kirli zemine çarptı ve ıslak, gri gözleri aşağıdan bana bakarak ruhumu doğrudan cehenneme gönderdi. *Öldüler amına koyayım.*

"Kendimi öldürmeye çalışmadım! Kendimi kesmedim! Cade, kimsenin bunu geçen seferki gibi çarpıtmasına izin verme! Bunu ben yapmadım! Söz veriyorum. Ben yapmadım!"

Titreyen ellerim ıslak yanaklarını sıkıca kavradı ve çenesinin korkudan titrediğini hissettim. Ağzındaki kana odaklandım, o mükemmel yay şeklindeki dudaklarını kaplamıştı. İçim kasıldı, birini öldürmek için duyduğum şiddetli ihtiyaç beni körü körüne harekete geçirdi. "Neren yaralı?"

Başı titredi ve gözleri kapandı. O sırada yere baktım ve elleri ile bileklerindeki kırmızı, yapışkan kanı gördüm. Beyaz fermuarlı kravat pembeye boyanmıştı ve içimde kalbimin azgın atışıyla kendimi aynı seviyede tutmak için odaklanmak zorunda kaldım. *Ölmüştü. Öldü. Ölmüştü.*

"Tanrım." Omzumun üzerinden baktım ve üç Asi de arkamda duruyordu, gözleri kısılmış ve çeneleri sıkılmıştı. Kızlar yanımda eğilmişlerdi ve oraya nasıl ya da ne zaman geldiklerine dair hiçbir fikrim yoktu.

Sonra bir bıçak fırlatıldı ve Tobias Journey'nin ellerini avuçlarının içine alarak fermuarı kesti ve onun çığlık atmasına neden oldu. Başı göğsüme çarptı ve bir hıçkırık patlak verdi. Etrafımızdaki fısıltılar onun ağlamasını kesiyor, odanın her köşesinde bir kitabın sayfaları çevriliyormuş gibi ses çıkarıyordu.

"Başka neren yaralı?"

"Çoğunlukla onun," diye boğuldu, göğsümden geri çekildi. "Onu ben bıçakladım." "Yani, o mu?"

Dikkatimi beni tamamen çözen tek sese verdiğimde başım neredeyse omuzlarımdan düşecekti. "Senin bununla bir ilgin var mı?" Bain'e duyduğum öfkeyle Journey'in yüzünü sıkılamaya odaklanarak sordum. Çenesi çelik gibiydi ama yumruğum yüzüne çarpsa çok daha iyi görünürdü.

"Hayır." Sessizdi, Journey'e bakıyordu. "Bize bir tarif lazım, Journey. Uzun boylu muydu? İri miydi?"

Yüzünü gördünüz mü? Herhangi bir şey?"

Brantley'nin ses tonu öfke doluydu. "Ne haltlar dönüyor? Şimdi de bizimle mi çalışıyorsun?"

Isaiah emir yağdırırken ben sessiz kaldım. "Hiç fark etmez. Shiner, kızları Tate'in evine götür.

Diğer herkes biz söyleyene kadar burada kalacak. Bu Rebel'in işi ve içinizden biri gidip bunu ailesine ya da fakülteye anlatırsa, kendini bu okuldan atılmış bil. Hepiniz söylentileri biliyorsunuz. Bunları doğru kabul edin. Bu dalga geçilecek bir şey değil."

Journey'i terk edemezdim ama aynı zamanda bunun üstesinden gelinmesi gerekiyordu ve ona bunu yapan kişiyi yakalamak için her şeyi yapardım. Öldürmek asla işlemek istemediğim bir suçtu, çünkü işlemem *gereken* tek suç buydu, ama Journey'i bu halde görmek? Sevgili babamın istediği gibi olmaya hazırdım.

"Bebeğim." Yüzünü tuttum ve alnımızı birbirine yaklaştırdım. Ağlamayı kesmişti ama hâlâ kirli zeminde aynı yerde, dizlerini altına çekmiş ve kanlı ellerini kucağında birleştirmiş bir şekilde oturuyordu. "Kızlarla kal ve Shiner ne diyorsa onu yap. Okulu arıyoruz."

"Onu karnından bıçakladım," dedi, parlak ve aniden yorulan gözlerini benimkiler arasında bir ileri bir geri gezdirerek. Sonra Bain'e baktı. "Uzun boylu, geniş omuzlu ve siyahlar giyiyordu. Bir maskesi vardı." Gemma'nın başını kaldırıp Bain'e baktığını hissettim. Neden ona baktığını biliyordum. Covens'deyken maske takan birini hatırlıyordu. "Sesi derindi. Kollarında yara izleri vardı."

"Ne tür yaralar?" diye sordum, kan vücudumda akıntı gibi pompalanıyordu. Tenim sıcak ve yapış yapıştı.

"Küçük sıyrıklar. Sanki cam falan çarpmış gibi. Bilmiyorum. Buraya beni öldürmeye gelmediğini ama beni almaya geldiğini söyledi."

"Seni almak mı?" Birinin onu benden alacağı düşüncesi beni ayağa kaldırdı. Bain'in yardım etmekle ilgilenmesini umursamadan etrafımda döndüm ve burnumun kenarını sıktım.

Kızlar Journey'nin ayağa kalkmasına yardım ediyorlardı ve Shiner dördünün başına geçmişti. Onlar kapıdan içeri girmeden önce arkamı döndüm ve onun adını söyledim. Ona doğru yürümeye başladığımda omzunun üzerinden bana baktı ve ben de kolundan tutarak vücudunu hızla kendime doğru çevirdim. Kan lekeli ağzının tam ortasına bir öpücük kondurdum. Bu normal bir öpücük değildi. Bu öyle bir öpücüktü ki, karşı konulmaz bir duyguyla doluydu. Ruhumdan kopan bir öpücüktü ve ona bağlı sessiz kelimeler vardı. Geri çekildiğinde, odanın boşaldığına yemin edebilirim. Ağzımdaki kanı sildim, metalik bir tatla dolu tatlılığının tadına baktım. "Seni seviyorum," dedim, kalbimin alev alev yandığını hissederek.

Journey'nin çenesi tekrar titredi ve başını salladı, fısıltı gibi bir ses onu terk etti. "Ben de seni seviyorum."

Sonra kapıdan çıktı ve ben de içimdeki hastalıklı bir hisle arkamı döndüm. "Hadi gidelim."

OKUL her zamanki gibi sessizdi. Tek oksijen kaynağıymış gibi karanlığı soluyor ve attığım her adımda arkamdan sinsice yaklaşan uğursuz bir his yayıyordu. Asiler, Tobias'la birlikte dağıldılar ama Bain görüş alanımdan uzakta değildi çünkü ona güvenmiyordum.

İkimiz de Journey'nin saldırıya uğradığı yerden birkaç santim ötede duruyorduk ve bunu biliyorduk çünkü yerde kan vardı ve giriş yolunun yarısında gizemli bir şekilde duran bir iz vardı.

Telefonda müdürle konuşan Isaiah'nın sesi geniş salonda yankılanıyordu. Asiler ve ben yetkililer söz konusu olduğunda bıkmıştık, bu yüzden polise gitmeye hiç niyetimiz yoktu. Biz sadece

seçkin bir azınlık. Bazı memurlara kolayca para ödendiğini ve onların idarecilerinin ahlaki açıdan etik ile düpedüz ahlaksızlık arasındaki çizginin doğru tarafında olmadıklarını uzun zaman önce öğrenmiştik - babalarımız bunlardan birkaçıydı. Müdür Ellison'ın SMC'ye onaylatmaya çalıştığı güvenlik sistemi hakkında konuşmaya başladıklarında konuşmadan ayrıldım.

"Kızıma neden kafayı taktığını söyleyecek misin?" Başımı eğmiş, siyah Vans'ımdan birkaç santim ötede, yerdeki koyu kırmızı kana bakıyordum.

Bain kısa bir ses tonuyla, "Takıntılı değil," diye cevap verdi, kelimeleri kızgınlıkla kırılmıştı.

Alaycı bir kahkaha attım. "Oh. Benim hatam. Bir kızın haberi olmadan fotoğraflarını çeken, günün her saniyesinde ona bakan biri, daha önce doğru bir amaç için parmağını bile kıpırdatmamış olmasına rağmen, aniden ona saldıran kişiyi bulmak için gönüllü oluyor, bu hiç de bunu göstermiyor, değil mi?"

"Sen kendi işine bak," dedi, sanki parmaklarıyla DNA testi yapabilecekmiş gibi kanı incelemek için eğildi.

Karnına tekme atmak için ayağım ağrıyordu ama son anda ayağa kalktı ve sanki birbirimize atacakmışız gibi baktık. "O benim işim, bu yüzden ondan uzak dur, Bain. Hangi açıdan bakıyorsun bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor."

"Sakin ol lan. Eğer kız arkadaşını çalmamdan endişeleniyorsan, çalmayacağım."

"Ve bahse girerim geçen sefer kaçırılmadan önce bana tüm o tehditleri savurmadınız, değil mi?"

Onu çok yakından izledim. Vücut dilini. Yüzünü. Her hecesini incelerken sözleri kafamın içinde bir daire çizdi. Orada, boş yüzünde dinlenen en küçük bir kızgınlık titreşimi vardı. *Bu oydu, değil mi?*

Gözlerim parlayarak ayağımı ileri attım. "Bunu sen mi yaptın?" "Neyi yaptım mı?"

Bu lanet oyunlar için zamanım yok.

"Journey'i korumaya mı yoksa Gemma'ya yapmaya çalıştığın gibi ondan kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Güldü, yüzüne hastalıklı bir gülümseme yayıldı. Yumruğum yanımda sıkıldı. "Neden onu korumayı kendine dert etmiyorsun, o zaman gerisi önemli olmaz, değil mi?" Omuz silkti. "Demek istediğim, geçen sefer ya da Richard Stallard gibi adamlarla bir akıl hastanesinde sıkışıp kaldığında onu koruyamadın, ama üçüncü seferde bir cazibe var, değil mi?"

Elim boynundaydı ama karşılık vermedi. Gülümsemesi daha da genişledi ve Bain gibi adamların olayı neydi? Uğruna yaşayacakları hiçbir şey yoktu. Uğruna savaşıacak hiçbir şeyleri yoktu. Yaptıkları her hareketin ardında yatan, mantıksız ve içgüdüsel davranmalarına neden olan ağır bir çaresizlik yoktu. Bain gibi adamlar fedakârlık ya da asil bir karakterle hareket etmiyorlardı. Benim Journey'e bağlandığım gibi başka birine bağlanmamışlardı ve bu da onları öngörülemez ve güvenilmez kılıyordu.

"Cade," Brantley'nin hırçın sesi kafatasımın arkasına çarptı ama Bain'in boğazını daha sıkı sıktım.

"Ona bir şey yaptığını öğrenirsem seni öldürürüm." Elimi bıraktım ve nefesi kesildi, yüzünde hâlâ hastalıklı bir gülümseme vardı.

"Göreceğiz," dedi Brantley ve benim yanımdan boynunda kırmızı izlerle geçmeden önce. Merdivenlere doğru yürüyüp gözden kayboldu ve yatakhanelere doğru ilerlerken ona ters ters baktım. Journey orada olsaydı onu takip ederdim ama Shiner ve diğer kızlarla birlikte müdürün evinde olduğunu biliyordum.

Brantley, hâlâ merdivenlere yapışmış olan öfkeli bakışlarımı görmezden gelerek, "Okul temiz," dedi. "Her kimse yürüyerek gitmiş."

Sonunda ona baktım. "Karda ayak izleri var mı?"

Tam bu soruyu sorarken, Tobias karla kaplı ayakkabılarıyla içeri girdi, Isaiah da hemen arkasından yürüyordu, hâlâ Tate'le telefonda konuşuyordu.

"Ortadan kayboldular. Kapının dibinde lastik izleri vardı. Gece için gitmişler."

Gece için.

Isaiah telefonda "Anladım," dedi ve sözlerini şöyle bitirdi: "Bu arada, bu gece kim görevliyse işinde berbat. Gerçek bir saldırı oldu ve hiçbir yerde bulunamadılar."

Sonra aramayı sonlandır tuşuna bastı ve cep telefonunu cebine attı.

"Hadi, gidip kızlarımızı alalım. Jacobi'nin öğrendikleri hakkında seni de bilgilendireceğim." Başımı salladım ve umudum düşük, şüphelerim yüksek bir şekilde onun peşinden gittim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

YOLCULUK

BAŞHOCANIN evi hayal ettiğim gibi değildi ve küçük bir çocukken umduğum her şeye sahipti. Tahmin ettiğimden daha büyüktü, ikinci katta yatak odalarının ve iki banyonun bulunduğu uzun bir hol vardı. Bütün kapılar kapalıydı ama birinin altında mavi bir ışığın parladığını gördüm ve oranın Jack'in yatak odası olduğunu düşündüm.

Jack, Isaiah'ın küçük kardeşiydi ve okul müdürü ile Isaiah akraba olmamalarına rağmen onu amcaları sanarak büyümüşlerdi. Isaiah'ın babası hapse girdiğinde Jack'in birlikte yaşayacağı başka kimsesi yoktu, bu yüzden buraya geldi ve bunu söylemek zorundaydım: çocuk şanslıydı.

"Kızlar," diye başladı müdür, her zamankinden daha yorgun görünüyordu. Koyu gri atletik bir eşofman ve siyah bir tişört giymişti, bu da onu her zaman düşündüğümünden çok daha genç gösteriyordu. Boynunda gevşek bir kravat ya da elinde kahve lekeli bir kupa yoktu. Yarı aydınlık ofisindeki dağınık masasının arkasına tünemiş değildi. Bunun yerine genç görünüyor ve sıcak konuşuyordu. Gemma sıcak bir bezi patlamış dudağıma bastırırken yaralarım ile ilgileniyordu. Elime sarılı ıslak bir bez daha vardı ve sürekli ona bakıyordu; son saldırıya uğradığımda olduğu gibi bunu da uydurduğumu düşünmesinden korkuyordum. *Yalan söylediğimi mi düşünüyor?*

O başka bir şey söyleyemeden panik beni ele geçirdi. "Bunu ben yapmadım, Müdür Ellison."

Şaşkına dönmüştü, yüzünün gölgelerinde şok titreşimleri vardı. Misafir odası olduğunu tahmin ettiğim tam boy yatağın ucundaki sandığın kenarına oturduğumda bana doğru yürüdü. "Yolculuk," diye fısıldadı, eğildi ve ön kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koydu. "Biliyorum. Burada güvendesin, tamam mı?"

Hangisinden daha çok endişelendiğimden emin değildim: Birinin beni kaçırmaya çalışmasından mı yoksa Müdür Ellison'ın yine kendime zarar vermeye çalıştığını düşünüp beni göndermesinden mi? Cade'in yüzü aklıma geldi ve kalbim sıkıştı. O olmasaydı buradan ayrılmak konusunda bu kadar endişeli hisseder miydim? Düşünsenize, herkese karşı kan davası güden, tek bir kişiye bile güvenmeyen, yozlaşmış bir akıl hastanesinden kaçtıktan sonra St. Mary's'e geri dönmüştüm ve şimdi etrafımda benim için endişelendiği belli olan nazik bir adam, yaralarım ile ilgilenmeye çalışan arkadaşlarım ve şu anda kan peşinde olan Asiler vardı.

Belki de burada şanslı olan *bendim*.

Müdür yavaşça ayağa kalkıp benden uzaklaşırken, "Bir iyilik isteyeceğim," dedi. Gemma yaklaştı ve hâlâ biraz kanayan elime baktı. "Olanları kimseye anlatmanı istemiyorum."

Sloane öne çıktı. "Müdür Ellison, bence o gemi çoktan kalktı. Hemen hemen her öğrenci Journey'i gördü."

Kaşı yukarı doğru kalktı. "Peki sokağa çıkma yasağından sonra hepiniz birlikte tam olarak ne yapıyordunuz?" Dikkati her birimizin kıyafetinde gezindi ve özellikle Gemma'nın üzerinde yoğunlaştı.

"Sokağa çıkma yasağından sonra ara sıra bir araya geldiğimizi bilmiyormuş gibi davranma baba."

Müdür Ellison'ın yüzündeki şaşkınlık gün gibi ortadaydı. Ağzı açıldı, çenesi gevşedi ve sonra tekrar kapatıp kollarını kavuşturdu. "Bana sadece şirin görünmek için baba dedin, değil mi?"

Gemma'nın yüzünde sahte olmaktan uzak küçük bir gülümseme belirdi. "Evet ve hayır. Bunu büyütme." Yanakları kızardı. "Yoksa sana bir daha baba demem."

Konuşmalarında o kadar hafif ve havadar bir şey vardı ki, az önce saldırıya uğradığımı unutmuştum.

"Ama aynı zamanda, tahmin edin ne oldu? Tobias geldi."

"Öyle mi?" Müdür kapının yanındaki duvara yaslandı ve bir an için koridora baktı. "Bu bir ilk, değil mi? Sloane'un onun öğrenci yardımcısı olmasının iyi bir fikir olacağını biliyordum."

Sloane kollarını dar kıyafetinin üzerinde kavuşturdu. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Evin içinde bir yerlerden gelen birkaç ses beni hızla ayağa kaldırdı ve artık yanımda olmayan bıçağıma uzandım. *Onu düşürdüm.* Mideme duygusal bir darbe indi ve birden kendimi aptal gibi hissettim. *Neden ağlamak istiyordum ki?*

Görüşümü düzeltmeye çalışırken, daha önce bıraktığım metalik tat geri geldi.

Gemma gergin duruşuma bakarak, "Sadece Isaiah ve Cade," diye fısıldadı. Omuzlarımın düştüğü ve Mercedes'in yaralanmamış elimi sıktığı anda ağır ayak sesleri yükseldi ve bir çift sıcak ama endişeli gözle karşılaştığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Hey," dedi Cade, müdürün yanından geçip benimle aynı seviyeye gelmek için eğilerek. Bacaklarım onu daha da yaklaştırmak için aralandı ve bir yorgunluk dalgası bir ton tuğla gibi üzerime çöktü. "İyi misin?"

Hayır. "Evet."

"Hayır, aptal. O iyi değil." Bunu söyleyen Sloane'du ama Cade gözünü bile kırpmadı.

Müdür Ellison boğazını temizledi. "Tamam, dinleyin. Bunun okulda yayılmasını istemiyorum. SMC zaten Journey'in geri dönmesi konusunda gergin ve eğer dışarıdan birinin gelip ona saldırdığını öğrenirlerse? İki şeyden birini yaparlar."

Vücudum gerildi, en kötüsünü bekliyordum.

"Ya diğer öğrencilerin onun burada olmasıyla güvende olmadıklarını iddia ederek onu gönderecekler ya da okulu kapatacaklar."

"Okulu kapatmak mı?" Mercedes sordu.

"Tabii saldırıya uğradığıma inanırlarsa," diye fısıldadım, kırılmanın üzerimi ağır bir battaniye gibi örttüğünü hissederek.

Kafamı bile kaldırmadan Cade'in çenesinin gıcırdadığını duydum. Müdür duvarı itti ve kollarını kavuşturdu. "Isaiah, Journey'i gören herkesi tehdit etmeni ve her birinin ailesine sokağa çıkma

yaşığından sonra bir seks partisinde yakalandıklarını bizzat söyleyeceğimi söylemeni istiyorum,

Yine de."

Isaiah güldü ve Gemma onun karnına bir şaplak attı. "Bunu söylediğini duymak çok komik. Ama anladın. Onları çoktan tehdit ettik. Kimse başını belaya sokma riskini göze alamaz. SMC son zamanlarda küçük bir sürtük oldu, ha?" Mercedes'e baktı. "Alınmayın. Ailenin komitede olduğunu biliyorum."

Omuz silkti. "Alınmadım."

Okul müdürü, sokağa çıkma yasağından sonra bir grup öğrencinin evinde takıldığının duyulmaması için herkesin okula geri dönmesi gerektiğini açıkladığı sırada, Shiner elinde bir paket cipsle odaya girdi.

"Birini buldunuz mu?" diye sordu, sanki buranın sahibiymiş gibi davranarak. "Kızları buraya getirdiğimde şüpheli bir şey yoktu. Evin çevresini de kontrol ettim. Sıra dışı bir şey yoktu."

Müdür, Shiner'ın elinden cips paketini aldı ve Shiner parmaklarını yalayarak ofladı. "Pekâlâ, Journey hariç herkes dışarı. Onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Tam herkes kapıya doğru yönelmeye başlamıştı ki, kendime şaşırdım. "Hayır."

"Hayır mı?" Cade bana bakarak tekrarladi. Başını eğmiş, açıklamamı istiyordu.

Omuz silktim ve elimi ıslak bezin etrafında sıkıca kavradım. "Eğer hepiniz okulu arayarak ve dondurucu soğukta bana eşlik ederek hayatlarınızı riske atıyorsanız, gerçekte neler olup bittiğini bilmenizde bir sakınca olmadığını düşünüyorum."

Ağzımdan çıkan ve kendimden eminmişim gibi hissettiren derin sözlerimi sessizlik takip etti ama herkesin yüzüne baktıktan sonra omuzlarımı düşürdüm. "Siz zaten biliyorsunuz, değil mi?"

Gemma hemen, "Her şeyi değil," dedi. "Ama tehlikede olduğunu biliyoruz ve inan bana ben de o yollardan geçtim."

Müdür birkaç saniye bekledikten sonra elini kirli yüzüne götürdü. "Gerçekten tek yapmak istediğim üzgün olduğumu söylemekti."

"Pardon?" Cade sordu. "Ne için?"

Müdür bana bakmayı bırakmadı. "Sana burada güvende olduğunu söylemiştim, ama değilsin."

Bu bir sürpriz değildi. Güvende olmadığımı biliyordum. Burada bir kez saldırıya uğramıştım ve şimdi tekrar saldırıya uğradım. "Belki de değil," diye fısıldadım. "Ama muhtemelen burada başka bir yerden daha güvendedeyim, değil mi?"

Asilerin hepsi aynı anda cevap verdi. "Doğru."

Hep birlikte müdürün evinden çıkıp okula doğru yola koyulduğumuzda söylenen son şey buydu.

Brantley bize izin verir vermez, Isaiah ve Gemma'nın onun odasına, Cade'in de benim odama gitmesi dışında hepimiz yurt odalarımıza geri döndük. Sloane bize gözlerini devirdi ve "Bu okulda bir uyarı etiketi olmalı. *Uyarı: Kızlarınız*

geceyi ukala ve kuralları çiğnemeye meyilli çocuklarla geçiriyor."

Shiner başını geriye attı ve güldü. "Hayır, şöyle yazmalı: *Uyarı: Kızlar oğullarınızı baştan çıkaracak ve iyi vakit geçirmek için gece geç saatlerde odalarına gizlice girmeleri için onlara yalvaracak, ancak ertesi gün onları istemiyormuş gibi davranacaklar."*

Mercedes kapısını kapatmadan önce alay etti ve Sloane'un gözleri kısıldı. "Mercedes'le dalga mı geçiyorsun?"

"Hadi," dedi Cade, beni nazikçe geri çekti ve kapımı kapattı. Ben meşe ağacına bakarken ellerini kalçalarımın altına koydu ve beni yavaşça döndürüp gözlerimin içine baktı. "İyi misin?"

"Bunu bana zaten sordun," diye karşı çıktım, ona cevap vermekten kaçınarak. "Ve bana yalan söyledin."

"Yalan söylemedim. Kısa bir süre öncesine kıyasla iyiyim."

Elleri kalçalarımın altına girdi ve yanaklarımı kavradı, ben çenemin sallanmaması için mücadele ederken o yüzümü güzel ve pürüzsüz tuttu. *Saldırıya uğramıştım. Neredeyse ele geçiriliyordum.* Uzaklara ittiğim korku ve endişe kendini göstermeye başlamıştı ve bu hiç hoşuma gitmemişti. İçimde derinlere gömülü bir şey bana gerçek duygularımı gösteremeyeceğimi söylüyordu. Psikiyatri koğuşunda nasıl hissettiğimi söylemem için bana yalvardıkları ve söylediğimde yanıtlarımın geçersiz kılıp yalan söylediğimi söyledikleri TSSB olabilir. Belki de bundan yara almıştım. Gerçekte olduğumdan daha güçlü davrandığım zamanlardan bıkmıştım.

"Biliyorsun, benim yanımdayken rol yapmana gerek yok," diye fısıldadı Cade, başparmaklarının uçlarını rahatlatıcı bir şekilde yanaklarıma sürterek. Kollarına atılmak ve sonsuza kadar orada kalmak istiyordum çünkü gerçek şu ki, tek başıma kendimi güvende hissetmiyordum. Kafam karışık ve hayal kırıklığına uğramıştım ama en çok da korkmuştum.

"Biliyorum." Burnumu çektim. Bakışlarımı yere indirdiğimde bulanıklaştı ve gözlerimin arkasındaki bölge küçük iğneler batıyormuş gibi battı.

"Gidip bir duş alalım ve üzerindeki kanı temizleyelim, olur mu?"

Cade ellerini indirip konuşmamızı yarım bırakırken başımı salladım. Cade'in tam olarak doğru zamanda neye ihtiyacım olduğunu bilmek gibi bir huyu vardı. Her ne kadar ketum olsam ve bazen kendimi bile tanıımıyormuşum gibi hissetsem de, o beni özüm kadar tanıyor gibiydi.

Cade beni açık kapıdan içeri sürükledikten sonra su açılmıştı ve ben de küçük, fayans kaplı banyonun ortasında durmuş, bileklerimdeki kurumuş kan parçalarının hâlâ bir kısmını kapladığı izlere bakıyordum. Kırmızıydılar ve birkaç ince kesik vardı ama elimdeki bıçak kesiği kadar derin değillerdi. Kalbim üç kat hızlandı, midem yere düştü.

"Bıçağım," diye mırıldandım, birden kendimi aşırı duygusal ve aptal hissettim. *Sadece bir bıçak.* "Onu bıçakladıktan sonra düşürdüm. Onu buldun mu? O mu aldı? Eğilip almaktan çok korktum. Beni bıraktığında, kaçtım."

Cade'in elleri kollarıma düştü ve gözleri panikle benimkiler arasında gidip geldi.

yavaşça dolduruyor. "Nefes al, bebeğim. Nefes al."

Oksijen ciğerlerime doldu ve hızla dışarı ittim, sanki banyomda değil de kar fırtınasında dışarıdaymışım gibi titrediğimi hissettim, buhar yavaşça küçük alanı dolduruyordu. "Bıçağını aldım ama duşa girip biraz nefes alalım, tamam mı? Sakinleşmene ihtiyacım var." Her şey aniden ısındı ve yanaklarımdan aşağı ılık bir şeyin kaydığını hissettim. Cade'in parmakları gömleğimin altını karıştırdı ve yaralı bileklerime ve ellerime dikkat ederek gömleğimi yukarı ve başımın üzerine çekti. Bir hıçkırığı bastırırken göğsüm sarsıldı ve ağlıyor olmaktan *nefret* ettim çünkü Kendimi durduramadım.

"Neden ağladığımı bilmiyorum. Sanki biri bana ilk kez saldırıyor gibi," dedim sonunda, kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirmeye başlarken. Sonunda yüzüme tekrar baktığında iç çamaşırım ve sütyenimden başka bir şeyim yoktu. Yüzündeki sert ifade yerini acı veren bir ifadeye bırakmıştı; kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık ve gözlerine doğru sarkan kum rengi tek bir saç teli vardı.

"Şoktasın," diye fısıldadı, sanki davranışımı açıklamak istemiyormuş gibi. Sütyenimin arkasını açtı ve küçük giysiyi yere bırakmadan önce askılarımı kollarımdan aşağı çekti. Bakışlarımı başka yöne çevirdim, gözyaşlarımın durmamasından ve her şeyin aniden patlamasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştım. Sanki bir otoyolun ortasında duruyordum ve farlar doğrudan bana doğru geliyordu.

Rahibe

Mary. Polis.

Tehditler.

Kendimi kaybolmuş hissettim. Boğuluyordum ve zirveye nasıl ulaşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Ne yapmam gerekiyor?" Titreyen ellerimi gözlerimin üzerine koyarak boğuldum. *Ağlamayı kes!* Neredeyse hiç ağlamazdım. Bunu uzun zaman önce, yetimhanede birçok kez geçirtildiğimde bırakmıştım. Ağlamak işleri daha iyi hale getirmiyordu. Hatta daha da kötüleştiriyordu. Ama işte buradaydım, duramıyordum.

Cade beni duşa çekti ve buna şükrettim çünkü en azından gözyaşlarım suyla karışacaktı. Boğazımın arkasında sıkı bir yanma düğümü sıkışmış olabilirdi ama en azından bunun farkında olan tek kişi bendim. Kesik kesik, acı dolu nefesler aldım ve su üstümden geçerken sırtımı Cade'e döndüm.

"Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok," dedi ve beni kendisine doğru çevirdi. Gözlerimi açtım, başımı arkaya eğdim ve suyun uzun saçlarımdan üzerinden akmasına izin verdim. Gözlerim düştü ve Cade'in güçlü göğsünün sergilendiğini, bronzlaşmış vücudunun sudan yere akan küçük damlacıklarla kaplı olduğunu fark ettim. "Bunu hissetmeni istiyorum," dedi, bileğimi ağrıyan kısmın hemen üzerinden kavradı ve avucumu ıslak göğsüne yerleştirdi. Göğsündeki gümürtü hissediliyordu ve elime karşı inkar edilemez bir şekilde ısrarcıydı. Kalbi o kadar sert atıyordu ki her

yerinde hissettim. Sulu bakışlarımı onunkilere çevirdim ve gördüğüm şey karşısında nutkum tutuldu. Gözleri kırmızı çerçeveliydi ve yoğun bir şekilde benimkilere kilitlenmişti. "Bunu hissediyor musun?"

Tereddütle başımı salladım, bir şey söyleyemeyecek kadar trans halindeydim. Kalbimde bir çekişme vardı, neredeyse

ayaklarına kapanmama neden oldu. *Ben onunum.* Bana sormasına, söylemesine ya da ona güvenebileceğim konusunda beni ikna etmesine gerek yoktu. Vücudum bana tam olarak bilmem gereken şeyi söyledi. Sezgilerim doğru çıktı.

"Birinin seni incittiğini düşündüğümde bana olan şey bu."

Karanlık bakışlarını sağ omzuma, ona doğru giderken taş kasaya çarptığım yere çevirdiğinde midem gerildi. Çenesi gerildi ve dirseğine yakın olan diğer koluma baktığında elime vuruşu daha da sertleşti. Acı orada da vardı ama o tüm izlerimi incelerken pek fark edilmiyordu.

"Babam beni öldürmem için yetiştirdi," diye fısıldadı, bana biraz daha yaklaşarak. Su ikimizin de üzerinden akarak zaten sıcak olan bedenlerimizi ısıttı. "Ve bir gün onun izinden gitmek zorunda kalacağımı düşünmek beni hasta ediyordu. Bu yüzden seni hep sakladım. Gerçek hayatımdan birinin, *herhangi* birinin seni görmesinden ve bana ulaşmak için sana zarar vermesinden korkuyordum. Belki hemen değil ama gelecekte... bu olabilirdi. Hâlâ da olabilir." Yutkunması, düşün vınlama sesine rağmen yüksekti. "Isaiah'nın annesinin başına geldi." Cade'in çıplak bacağı bacaklarımın arasına girdi ve vücutlarımızın ön kısmı neredeyse birbirine değiyordu. "Sanırım annemi ortadan kaybolduğu için gerçekten suçlayamam, değil mi? Ama ben suçluyorum. Acıtıyor."

Yemin ederim kalbinin küt küt attığını hissettim.

Çenem eğildi ve onunki alçaldı. Sonraki sözleri usulca üzerimden geçti. "Sana ihtiyaç duyduğum kadar kimseye ihtiyaç duyacağımı hiç düşünmemiştim."

Onun önünde yere çakıldım ve düştüm. Bacaklarım büküldü ve Cade'in güçlü kolları çıplak sırtıma dolanarak vücutlarımızı günahkâr bir kucaklaşmayla birbirine çarptı. İstesek de daha fazla yaklaşamazdık.

"Sakın bir daha ortadan kaybolayım deme, Journey. Çünkü bunu yaparsan başaramam ve sen geri gelmeden önce bunu kimseye itiraf edemezdim."

Dudaklarım titredi ama bu sefer kırılganlıklarımı saklamaya çalışmadım ya da hayatım boyunca arzuladığım şekilde beni istemesini istemiyormuş gibi davranmadım. Tek başıma hayatta kalabilirdim. Bunu daha önce de yapmıştım. Ama artık yalnız kalmak istemediğimi itiraf etmenin beni zayıf yapmadığını biliyordum. Beni insan yapıyordu. "Beni terk etmeyeceğine söz verersen kaybolmayacağıma söz veriyorum."

Beni kaygan, buharlı fayanslara yaslayıp belimden tutmadan önce dudaklarıma "Asla" diye fısıldadı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

CADE

GERÇEK.

Bu gerçektir.

Bu olabildiğince gerçektir.

Hiç kimseye karşı olmadığım kadar gerçektim.

Sırtıma vuran suyla birlikte tatlı, yumuşak dudakları dudaklarıma değerken kalbim göğsüme çarpıyordu. Beli ellerime o kadar iyi oturuyordu ki zamanı dondurmak ve ıslak zemine kayan doğru sözlerimizle sonsuza kadar burada kalmak istedim. O ve ben sonunda bunu çözmüştük. Birey olarak bizi geri çeken şeylere rağmen birbirimize ihtiyacımız vardı, birbirimizi *istiyorduk*. Çoğu erkeğin orada olduğunu kabul etmek istemediği içimdeki sessiz yaralar, yetiştirilme tarzımın beni kimseye itiraf etmediğim şekillerde etkilediğini itiraf ettiğimde hızla dışarı fırladı. Annemin beni tek kelime etmeden terk etmesinin, kabullenemeyecek kadar inatçı olduğum bir şekilde canımı yaktığını ona itiraf etmek özgürleştiriciydi. Gitmesine izin verdikten sonra yapmak istediğim tek şey ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermekti. Ona, onun için her şeyi yapabileceğimi göstermek istiyordum çünkü Journey Smith, nereden geldiğini ya da geçmişinin hiçbir yönünü bilmeyen kız, bu dünyada beni içten dışa tanıyan *tek* kişiydi.

"Aramıza girebilecek hiçbir şey yok. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Journey ayağa fırladı ve ben onu yakaladım, ellerim ıslak tenine çarptı. Bacakları belime dolandı, elleri boynuma dolandı. "Henüz aramıza bir şey girmediyse, gireceğini de sanmıyorum." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, kelimeleri dilimden çaldı. Bacaklarını araladı ve ben çoktan onun içine girmiş, kendimi fiziksel ve duygusal olarak gömüyordum. Sıcak, küçük nefesini yuttum ve yavaşça dışarı çıktım, her itişimde gözlerinin içine baktım.

Bunu hisset. Benim her parçamın senin her parçanı aldığını hisset.

Journey başını arkaya atarak mükemmel tümseklerini almam için yüzüme doğru itti. Su göbek deliğine kadar kaydı ve birleşmiş bedenlerimize bir an için baktığımda, bunun tadını çıkarmak için kendimi zor tuttum. *Mükemmeldi.*

"Sen ve ben, Journey. Sen ve ben."

Etrafımda sıkışmaya başladı, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle nefes alıyordu. Daha sert ve daha hızlı pompaladım, elimi tuttum ve yüzünü tekrar benimkine getirdim. "Seni sınıra getirdiğimde görmek istiyorum."

Parmağım alt dudağının üzerinden geçerek onu dişlerinin arasından aldı. Parmaklarım kıcının derisine daldı ve bana bastırdı, ikimiz de birbirimizi unutturduk. Gözleri kapandı ve bir hamle arasında, "Gözler bende. Birbirimiz için çözülmemizi izle."

İnledi, güzelgri gözleri umutsuzca başının arkasında yuvarlanmaya çalışıyordu. Kukusu kasıldı

ve beni emme şeklinden neredeyse d   yordum. "Siktir, Journey."   imden bir karıncalanma y  kseldi.

Topukları omurgama kadar uzanıyordu ve ben de daha derine inmek için onu fayansa doğru daha sert itiyordum. *Sonsuza kadar. Benimkine.* Bir saniye sonra, birbirimize daldık, öpüştük ve emdik, hızla ondan çekildim, karnının önünden aşağı indim. Çöküp yanarken onu tutmaya devam ettim, ancak saniyeler sonra kordan yükseldim.

Journey ve ben ilk kez, gerçekler ortada ve kırılganlıklarımız geçmişte bir yerlerdeyken hiç olmadığımız kadar hamdık.

Nefesimizi yeniden kazanmaya çalışırken birbirimize baktık. Kolum sırtının alt kısmına dayanmıştı ve onu daha da kalabalıklaştırırken ona hiç alan bırakmadım. Başparmağım şişmiş dudağının üzerinde gezinirken avuç içim ıslak saçlarında dolaşıyordu ve su soğuyana kadar böyle kaldık.

Şokun etkisinin geçmesiyle Journey'nin nefes alış verişi yavaşladı ve duştan çıktık. İkimizi de havlulara sararken ve onu yatağa doğru çekerken ikimiz de tek kelime etmedik. Saçlarını okşarken çıkardığım ses ve nefes alışverişlerimizden başka hiçbir şey odayı doldurmuyordu ve duştan tamamen kuruyup yorganın altına girdiğimizde bile rahatlatıcı bir sessizlik vardı.

Pencereden ince bir ışık sızıyordu ama yine de battaniyeden görünen her santimini görebiliyordum. Kolları göğsümün üzerindeydi, başı omzuma yaslanmıştı, nemli saçları tenimin üzerinde bir battaniye gibi duruyordu.

"Avucuna bakmama izin ver." Fısıltısı, aradığımı fark etmediğim bir ışık gibi karanlığı yarıp geçti.

Altında kaydım, dolgun dudaklarına baktım ve orada küçük bir gülümseme belirdi. "Avucum mu? Neden?"

Sesi havalıydı, sanki önceki anımız sona ermişti ve *sonunda* buradaydı. "Hastanede geçirdiğim zamanın çoğundan nefret ettim." Yumuşak bir ses onu terk etti. "Yani, kim beni suçlayabilir ki? Ama bazı iyi yanları da vardı."

"Öyle mi?" Tamamen inanmış bir şekilde sordum. "Ne gibi?"

Battaniyenin altına dalıp diğer kolumu çekerek bileğimi kavradığında vücudunun sıcaklığı daha da derinlere yerleşti. "Tobias olmasaydı hayatta kalamazdım. Bu kesin. O bana istemediğim halde nasıl güçlü olabileceğimi öğretti." Elimi ters çevirip parmaklarını avucumdaki ince çizgilerin üzerinde gezdirmeye başladığında sessiz kaldım. "Ve entrikalarım arasında zamanımı dolduran gerçekten tuhaf insanlarla tanıştım."

"Kim gibi?"

"Athena bu listenin en başında yer alır." Journey'nin sesindeki gizli mutluluğu duyunca midem bulandı. Gülümsediğinin farkında olduğundan bile emin değildim ama konuştukça yanakları daha da kıvrılıyordu. "Yaşlı bir kadındı. Bana hep otuzuncu yaş gününü kutladığını söylerdi ama sanırım altmışlarındaydı. Saçları tamamen ağarmıştı ve kalçalarının arkasına kadar iniyordu. Her ziyarete geldiğinde saçlarını torununa ördürürdü."

Journey'nin avucuma hafif dokunuşları vücudumun bazı bölgelerine sıcak sinyaller göndermeye

başladı, ben de "Athena'yı bu kadar özel yapan neydi?" diye sorarak sıcaklığı azaltmaya çalıştım.

"Bana avuç içi okumayı öğretti."

Durakladım, kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Avuç içlerini mi okuyorsun? Büyü gibi mi?"

Gülüğü çok tatlıydı. "Ah, evet. Damarlarında sihir dolaştığını iddia ediyordu." Tekrar güldü ve ona daha da aşık olduğuma yemin ettim - sanki bu mümkünmüş gibi. "Kendimi kaybetmek üzereyken beni güldürürdü, her zaman avucumu kucağına çeker ve parmaklarını çizgilerin üzerinde gezdirir, elimi gözlerinden bir santim uzakta incelerdi. Bir nevi sakinleştiriciydi."

Journey'nin altında kaydım ve Athena ile aynı şeyi yapacakmış gibi avucuma bakmasını izledim.

"Peki, gerçekten avuç içlerini okuyabiliyor mu? Sen ne düşünüyorsun?"

Journey'nin morarmış omzu hafifçe kalktı ve çıplak göğsümde gülümsediğini hissettim. "Olabilir. Bir şeyi doğru tahmin etti, yani bu mümkün."

"Peki neydi o? Akıl hastanesinden taburcu olacağınızı mı tahmin etti? Çünkü bu kesinlikle gerçekleşti." Dizinin üst kısmını sıkarken sırttım, tüm vücudunun sarsılmasına ve ağzından kahkahalar çıkmasına neden oldum.

Kahkahası azalırken bacağını tekrar bana yasladı. "Kırık kalbimin onarılacağını ve onu kıran kişinin onaracak kişi olacağını öngördü."

Suçluluk duygusuyla içim yandı ama birkaç saniye sonra rahatladım. Journey daha yakına sokuldu, vahiyden hızla geçti ve avucumu onun sıcaklığına yaklaştırdı.

Birkaç saniye geçti ve narin, yumuşak parmakları çizgileri tekrar tekrar gözden geçirdi ve nefesimi içime çekmeme neden oldu. "Peki, ne görüyorsun?" Sonunda kapüşonlu gözlerle ona bakarak ve içim yanarak sordum.

"Emin değilim," diye cevap verdi Journey, her şey dağılmadan önce tanıdığım kız gibi sırtarak. Bacağı benimkinin üzerine daha sıkı yapıştı ve o anda geleceğin ne olduğunu anladım. Journey'den bir hareket daha geldi ve kolum onun altından çekildi, iki elim yüzünün yanına inerken yumuşak yastığa geri düşmesine neden oldu. Buğulu gözleri kocaman açılmış, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı.

"Geleceğimin ne getireceğini söylemek için birinin el falına bakmasına ihtiyacım yok."

Ağzımı onunkinden bir nefes uzağa indirdiğimde kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık belirdi. Journey'nin çenesi eğildi ve sırf bana işkence etmek için dudaklarımızı birbirine sürttü. "İstemiyor musun?"

Alnım onunkine yaslandı, tatlı nefesi duyularımı doldurdu ve beni ihtiyaçtan düpedüz delirtti.

"Sen, Journey Smith. Sen benim geleceğimsin."

Journey'nin bacakları sessiz bir anlaşmayla ayrıldı ve elleri bükülmüş pazularımın üzerine indi. Hâlâ kendimi ayakta tutuyordum ama yakında onun içine gömülecek ve sözlerimin bir el falı tarafından onaylanmasına gerek olmadığını ona kanıtlayacaktım.

Ağzlarımız birbiriyle alay ederken onun girişindeydim ve kızımın zaten ıslak olduğunu ve beni beklediğini fark ettiğimde gözlerim kendiliğinden kapandı.

"Peşimde biri olsa bile ben hala senin geleceğin miyim?"

Ona bir hamleyle karşılık verdim, içeri ittim ve kelimelerin asla hakkını veremeyeceği bir şekilde birbirimize bağlandığımızı hissettim. Bedenini ve kalbini almadan önce "Evet," diye haykırdım.

Gözümün önünden hiç gitmezdi. O kum rengi saçlar her zaman gözüme çarpar ve sonunda tekrar rahatlardım. Eğer Journey'i delirmiş gibi görünmeden kendime bağlayabilseydim, bağlardım. Her sabah onun odasından çıkıp güne hazırlanmak için kendi odama gider, arkadaşlarıyla ya da bazen Tobias'la birlikte yemek salonuna girene kadar her saniye onu arardım.

Saldırıya uğramasının üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ve omuzlarındaki morluklar çirkin bir sarıya dönüşmüş olsa da herkes hâlâ tedirgindi, Müdür Ellison bile. Gerçi güvenlik sistemini kurdurmuştu ama ne yazık ki bu kimsenin daha iyi hissetmesini sağlamamıştı.

Asiler ve ben herhangi bir güvenlik sisteminin, en üst düzey olanının bile devre dışı bırakılabileceğini biliyorduk. Journey'i almaya gelen her kimse, bildiğimiz kadarıyla bir bilgisayar dehası olabilirdi.

Mesele de buydu: En azından birkaç saniye öncesine kadar hiçbir şey bilmiyorduk.

Yemek salonundaki bankta oturup Journey'in kapıdan girmesini beklerken Isaiah'nın telefonu hâlâ elimdeydi. FBI ajanı olan kardeşi Jacobi'nin ona gönderdiklerini tekrar okuduğumda elim sıkıştı.

JACOBI: Hala verecek fazla bilgi yok. Sokaklar sessiz ama babanızla yakın çalışan bir muhbir, ilgili olabilecek bir isim verdi. İsim Köle.

BİRKAÇ SANİYE SONRA TEKRAR MESAJ ATTI.

JACOBI: Sana olan borcum sona erdi, kardeşim. Şimdi lütfen siktir git. Masamda gerçek bir dava dosyası var.

TEKRAR VIZILDADI.

JACOBI: Bahar tatili için Tate Amca'ya ziyarete geliyorum, o yüzden hakaretlerinizi hazırlayın.

Dikkatimi benimle aynı gergin çeneye sahip olan Isaiah'ya yönelttim. Brantley, Isaiah'nın telefonunu elimden çekerken son iki mesajı görmezden geldik ve yasadışı silah kaçakçılığı işi ve

Coven'larla geçmiş ve gelecekteki ilişkilerimiz hakkında iyi bilgi sahibi olan Shiner öne doğru eğilerek

Oku.

"Takip etmemiz gerektiğini biliyorsun," diye itiraf etti Isaiah, en az benim kadar gergindi.

Onu geçip yemek salonunun karşısındaki Bain'in üzerine düştüm ve öfkenin beni içten dışa yaktığını hissettim. Hayatımda çok az şey istiyordum ve bunlardan biri de babamla bir daha asla konuşmamaktı. Ama Isaiah'ın yüzündeki çatık kaşlardan tam da bunu kastettiğini anladım. Yemek salonundaki bankı kaldırdım ve bacaklarımı kolayca üzerinden geçirip doğrudan Bain'e doğru yürüdüm. Isaiah'nın adımı söylediğini duydum ama Bain'in alanını doldururken onu görmezden geldim.

Bir milim bile kıpırdamadı ve geçen gece Journey'e saldıran kişiyi bulmak için okulun aranmasına yardım etmesine ve Gemma kaçırıldığında onu geri getirmeye yardım etmesine rağmen, parmaklarımı boynuna dolamak ve vücudunu lanet olası masaya çarpmak istedim.

"Yardımcı olabilir miyim?" Ses tonu küstahtı, bu da benim mantıksız davranışlarımı körükledi.

"Köle de kim lan?" Sesimi alçaltarak ve öfkemi bastırarak sordum. *Saldırmak için doğru zaman gelene kadar yumruk atmak sizi hiçbir yere götürmez.* Bana nasıl korunacağımı ve öldüreceğimi öğreten babamın tavsiyesine sinirlendim. *Şerefsiz.*

Bain kahvaltılık sandviçini yere attı, kollarını gevşek kravatının üzerinde kavuşturdu ve ben masada öne doğru eğilirken bana baktı.

"Adını hiç duymadım."

Gözlerimi kapattım ve görüşümü kaplamaya başlayan kırmızıyı engelledim. *Sakin ol.* Parmaklarım karıncalandı ve göğsümde bir şey yırtıldı, bir çıkış yolu bulmayı çok istiyordum ama bunun yerine gözlerimi tekrar açtım ve Bain'in bana temkinli bir bakışla baktığını gördüm. Saldırmamı bekliyordu ama saldırmayacaktım.

"Tekrar soruyorum. Köle kim lan?"

İyiymi, hakkını vermeliyim. Bain onda dokuz nasıl tepki vereceğini biliyordu. O da bizim gibi yasadışı silah satışı gibi milyonlarca dolarlık bir işin içine atılarak yetiştirilmişti. Bain poker suratını koruyabilirdi, tıpkı benim gibi. Ama bu sefer? Sessiz kaldı ve çenesi o mağrur tavrıyla eğildi.

"Cevap vermemiş olmanız bana bu ismi duyduğunuzu gösteriyor."

Uzaklaşıp açılan yemek salonu kapılarına baktığımda şakakları büküldü. Aramıza mesafe koyarak geri çekildim ve işte o zaman, "İşin bir numaralı kuralı, Cade - ki baban kilit altındayken bunu çoktan unuttuğunu öğrendiğime şaşırdım - seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokma, çünkü büyük ihtimalle sırtına da bir hedef tahtası koymuş olacaksın," dedi.

Başımı eğerken tehditkâr bir şekilde güldüm. "Journey ile ilgili her şey beni ilgilendiriyor ve eğer orada bir şey varsa, kendimi tam ortasına koyacağım."

Çelik gibi bakışlarımız çarpıştı ve orada gizli bir şey vardı. İçimden bir ses beni daha yakına çekmek ve onun berbat beyninden bilgi almak istiyordu ama bunun yerine arkamı döndüğümde Journey'in masamıza doğru yürüdüğünü ve güzel gözlerini bana dikmiş, cevaplanmasını istediği sorularla dolu olduğunu gördüm.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YOLCULUK

"ŞU ANDA BİR ALARM SİSTEMİ VAR. Lütfen biraz nefes alır mısın?" Ellerimi Cade'in yüzüne doladım, tamamen rahatlamış ve hiç gergin değilmişim gibi davranmaya çalıştım, öyle olsam bile. Cade gergindi, bu da benim gergin olduğum anlamına geliyordu.

"O iyi olacak. Kızlar onunla kalacak ve Tobias Gemma'nın yanına yapıştı. Shiner da burada."

Cade tek kelime etmeden dikkatini Isaiah'dan çekti. Kütüphanedeki kitaplığa yaslanmış, Cade'in kendini benden ayırmasını bekliyordu.

"Ziyaret saati bitmeden yetişmek istiyorsak gitmeliyiz."

Cade'den hâlâ bir ses gelmiyordu ama gözlerinin ardında her şeyin hızla aktığını görebiliyordum. Kesik çenesi avuçlarımın altında gergindi ve şakakları boyunca ileri geri hareket eden küçük kaslara masaj yapmak istiyordum.

"Neler oluyor?" Dikkatini bana çekerek sordum. Isaiah derin bir iç çekti ve bizi biraz yalnız bırakarak uzaklaştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu sonunda, başkalarına belli etmese de bana belli olan sinirlerini bastırmak için elinden geleni yapıyordu.

Bahse girerim elimi göğsüne götürsem, kalbi avucumu acıtacak kadar sert çarpardı. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Hayır," diye cevap vermekte gecikmedi ve bu beni duraksattı. "Söz veriyorum."

Uzun bir süre ona baktım ve içten içe yalan söylediğini düşünmedim. O ve ben güvenmeme aşamasını geçmiştik. Aylar önce akıl hastanesinden çıktıktan sonra kısa bir süre tanıştığım Jacobi'den gelen mesajları okudum ve Cade'in Brantley ve Isaiah'la birlikte babalarının kaldığı hapishaneye gidip *Köle* denen kişi hakkında bilgi almak için mahkemeyi beklediklerini biliyordum. Polislin elinde Rahibe Mary ile ilgili hiçbir ipucu olmadığını biliyordum - en azından *beni* konuşmak için *'yataktan kaldırdıklarından'* beri Müdür Ellison'a her gün söyledikleri buydu.

"Bana bir şey söylemiyorsun." Durakladım, yüzündeki acı dolu ifade karşısında gözlerimin yumuşadığını hissettim. Cade'in her gece odamda olan, her şeyden ve herkesten uzakta saklandığımız o rahat hali, şu anda baktığım Cade değildi. Sıkıntılıydı, bana genellikle balı hatırlatan o koyu renk gözlerinin derinliklerinde bir fırtına kopuyordu. Bir saniye sonra farkına vardım. "Babanı göreceğin için, değil mi?"

Sadece anne babası olmayan biri böyle bir şeyin yüzüne çarpına kadar geçip gitmesine izin verebilirdi. *Babasını görüyor. Hapiste olan babasını. Annesini o kadar korkutmuş ki oğluna veda bile etmeden çekip gitmiş olan babasını.*

"Hayır." Kelime ağzından o kadar hızlı çıktı ki zar zor yakalayabildim. Ona baktığımda

başımın üstündeki bir kitaba boş boş bakıyordum.

Parmaklarını saçlarında gezdirip kısa ve hızlı nefesler alırken ellerim onun gergin yanaklarından ayrıldı. Karşımda duran bu mükemmel adamın içindeki bir şeyle ileri geri savaştığını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Çenesi sıkılıp gevşerken, gözleri bir daralıp bir açılırken, o bununla uğraşırken ben sessiz kaldım.

"İyi," diye fısıldadı, yapacağını bildiğim gibi duvarı yıkarak. "Haklısın. Ondan nefret ediyorum ve son nefesimi verene kadar da nefret edeceğim."

Bunun basit bir çözümü vardı. "O zaman gitme."

Ona tokat atmışım gibi baktı, ben de hemen ekledim, "Sadece... Buna değmez. Sana böyle hissettirmeye değmez."

Alaycı kahkahası yüzüme çarptı, tam o sırada eli çeneme dolandı ve fırtına gibi esen gözleri beni kitaplığa sabitleyebilsin diye başımı eğdi. "Ben gidiyorum lan. Seni kimin *kaçırmaya* çalıştığını bulmaya bizi yaklaştıracak her şey benim için değer. Ve Tommy Walker'ın buna engel olmasına izin vermeyeceğim."

Babasının adını söylerken sesindeki gerginlik içimde bir şeylere çarptı. Orada acı ve kızgınlık vardı ve bunlar anlayabileceğim iki şeydi. Ailemin beni istemedikleri için *benden* vazgeçtikleri ya da kızları olmamdan daha değerli bir şey olduğu düşüncesine kendimi kaptırdığımda bunları milyonlarca kez hissetmişim. Kızgınlık iliklerime kadar işledi ve tam olarak Cade'in hissettiği şeye kilitlendim. Birinin, hem de babasının, inanılmayacak kadar özverili olan Cade'e bu kadar acı bir kızgınlık ve düşmanlık hissettirebilmesine duyduğum öfke karnımda düğümlenmeye başladı. Bu öfke beni Cade'in bileği elimde kütüphanenin arka tarafına doğru sürükledi, antik tarih bölümüne gelene kadar birkaç kitap koridorunun yanından geçtik.

"Ne yapıyorsun? Bunu senin için yaptığım için kendini ne kadar suçlu ya da kötü hissedersen hisset, beni gitmekten alıkoyamazsın."

"O zaman elini çabuk tutsan iyi olur," dedim ve parmak uçlarıma uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdum. Tekrar düz bir zemine indiğimde midemde öfkenin keskin tadının yerini alan lezzetli bir şey dönmeye başladı. Cade'in resmi olarak fırtınalı gözleri tamamen başka bir şeyle kaplanmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Yol için seni sakinleştirecek bir şey?" Ellerimi koyu renk kotunun düğmelerine koyarak sordum.

Eli saçlarımın arasına daldı ve yüzümün yan tarafını kavradı. "Journey Smith, seninle ne yapacağım ben?"

Omuz silktim, bir an için gözlerimi kaçırdım. "Babanın seni incittiğini bilmekten *nefret* ediyorum."

"Tommy Walker bana zarar vermedi," demekte gecikmedi. "Ama onun düşüncesi bile beni çok kızdırıyor."

Pantolonunu aşağıya doğru iterken dudaklarımı yaladım ve boxer külotuna doğru bastırdım.

zaten sert bir şeyle spor yapıyordu. "İyi o zaman. Seni kızgın görmekten nefret ediyorum o zaman." Parmaklarım boxer'ının içindeydi ve eli saçlarımda sıkılaştı. "Ve geri döndüğünde ve bulmaya kararlı olduğun bilgiyi aldığında, öfkeni benden çıkarabilirsin..."

"Hmm," diye mırıldandı, dudaklarını yaladı.

"Anlaştık mı?" Cade'in, onu hapse attırdıktan sonra yüz yüze gelmek üzere olduğu bu kaçık baba yerine bana odaklanmasını sağlamak için aşağı inmeye hazır olarak sordum. Midemin derinliklerinde kalbimi aşağı çeken bir şey vardı, Cade'in benimle ilgili bir şey yaşamasından dolayı kendimi suçlu hissediyordum ama aynı zamanda Cade'in olabildiğince kararlı olduğunu da biliyordum ve ona ne söylersem söyleyeyim, gidecekti ve muhtemelen korktuğu tek kişiyle konuşacaktı.

"Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Belki," diye cevap verdim. "Ve belki de sana geri döndüğünde dört gözle bekleyeceğin bir şey veriyordumdur."

Göz göze geldik ve işte o zaman dizlerimin üzerine çöktüm, kütüphanenin yumuşak halısının çıplak tenime sürtündüğünü hissettim.

"Tanrım, Journ." Onu dibinden kavramadan önce ucunu yaladığımda tısladı. Yüzüme şeytani bir gülümseme yayıldı ve işin içinde gerçekten kalbin olduğunda bunu yapmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum. Bunu kendim için yapmıyordum. Bunu onun için yapıyordum. "Bu işte ne zaman bu kadar iyi oldun? Biliyor musun, buna cevap verme. Buna bayılıyorum."

Psikiyatri koğuşunda olanlardan gurur duymuyordum, o da bunun farkındaydı ama oraya götürülmeden önce Cade *her zaman* sorumluluğu üstlenirdi. Geçen yıl saf, masum ve deneyimsizdim. Artık öyle biri değildim ve Cade'in yanında kendimi biraz daha keşfedecek ve daha önce var olan her çizgiyi bulanıklaştıracak kadar güvende hissediyordum.

"Güzel," dedim, onu ağzıma aldım, emdim ve onu delirtmek için üzerinde hareket ettim. Bir erkeğin *senin* yüzünden zevkten solmasını sağlamanın çok güçlü bir yanı vardı. İstendiğimi hissettim ve ben de onun kadar hızlı bir şekilde yüksek olanı kovaladım.

Onu daha derin emerken Cade'in eli başımın arkasına düştü. Dilime çarpan tuzlu bir şey vardı, bu da beni daha çok çalışmaya itti.

"Gözlerini benden ayırma." Boğuk fısıltısı içimi sızlattı ve ona baktığımda ucunu yalayarak daha da fazla tadına baktım. "Siktir," diye homurdandı ve kısa bir an için gözlerini kapattı. Onu tekrar ağzıma aldım ve eli başımın etrafında sıkıştı. "Dizlerinin üstünde neden bu kadar ateşlisin?"

Gülümsemek istedim, ona kendini kaybettirmenin tadını çıkarıyordum ama bunun yerine onu daha da içime çektim ve boğazımın arkasına vurdum. Gözlerimi kapattım ve elinin saçlarımı çekmesinin keyfini çıkardım. *Neden onun kendini bana kaptırmasını seviyorum?* Dürüst olmak gerekirse, beni uçurumun kenarına getirdiğinden daha güçlü, lezzetli bir yükselişti bu. Kontrolden çıkmasını *seviyordum*. Kendini tutmadan ağzıma pompalamasını *seviyordum*. Ve vücudu sadece benim çağırabileceğim şekillerde sallanırken onun her bir parçasını yutmayı *seviyordum*. İşim

bittiğinde ve eli saçlarımdan çözüldüğünde, şişmiş dudaklarımı sildim ve ayağa kalkarak ona gülümsedim.

Cade'in gözleri alev alev yanıyordu. Kalçalarımı kavrayıp bedenlerimizi çılgınca birbirine çarparken gözlerindeki aç ve evcilleşmemiş bakış gülümsememi düşürdü. Bacağım aniden kalçasına dolandı, ekose eteğim havalandı ve parmaklarının çıplak uyluğumu kavramasına izin verdi. "Seni seviyorum amına koyayım," dedi kulak mememi ısırarak, ki bu sevdiğimi bildiği bir şeydi.

Küçük bir inilti beni terk etti ve Cade'in parmakları ıslak külotumu bulduğunda, az önce dişleriyle yakaladığı yerin altındaki deriyi emdi. "Beni emdiğinde tahrik oluyor musun, Journey?" Bir kahkaha attı. "Aylar önce lakros sahasında kızlığını bozduğum masum Journey'in *bu* hale geleceğini kim bilebilirdi ki?"

Elini eteğimin altından çıkardı, diğer eli hâlâ kalçamı sıkıca kavrıyordu ve parmaklarını inceledi. Islaktılar ve aylar önce olsa bu beni kızartırdı ama şimdi ben de kendimi onun kadar vahşi hissediyordum.

Isaiah'nın sesi koridordan aşağıya doğru seslendi ve Cade'in şeytani bakışları üzerimde dondu. "Sikmeyi bırak. Gitmemiz gerekiyor. Araba ön tarafta."

"Kahretsin," dedi Cade. "Görünüşe göre daha sonra bitirmemiz gerekecek, değil mi?"

Başımı sallayamayacak kadar heyecanlıydım ve babasıyla buluşmak üzere olduğu gerçeğini tamamen unutmuştum. Umarım o da bir süreliğine unutmuştur.

Cade bacağımı yere indirdiği anda iki parmağını ağzına götürdü ve bal rengi gözlerinde günahkâr bir parıltıyla beni parmaklarından emdi. Gözlerindeki ışık geri gelmişti ve beni içten içe yakıyordu.

"Mmm," diye inledi, dudaklarımı sertçe gagaladı. "En sevdiğim lezzet."

Ben kitaplığa yaslanıp göğsümde bir çarpıntı hissederken o kot pantolonunun düğmelerini ilikledi. Kulağıma fısıldamak için eğildiğinde hala dilimde onun tadını alabiliyordum. "Teşekkür ederim." Sonra arkasını döndü ve Isaiah'ın bağırdığı yere doğru yürümeye başladı.

"Dikkatsiz bir şey yapma, Journey. Senden akıllı olmanı ve güvende kalmanı bekliyorum. Bu da gizlice kaçmak yok demek."

Sırıttım. "Evet, efendim."

"ONLARDAN HABER ALDIN MI?" Gemma bir saat önce odama girdiğinden beri içimde tuttuğum bir soruydu bu. Aslında hiç yalnız takılmamıştık ama şaşırtıcı bir şekilde onun yanımda olması beni rahatlatmıştı. Sloane tampon olarak orada değildi çünkü kütüphanedeydi ve Tobias'a sınıfta zorlandığı bir konuda yardım ediyordu. Mercedes bu gece odasında ders çalışacağını söylemişti ama benim bu konuda şüphelerim vardı. Böylece Gemma ve ben, ikimiz de ödevlerimizi bitirirken odamda rahatlatıcı bir sessizlik içinde oturduk.

Gemma kalemini yere bıraktı ve yatağında uzandığı yerden bana baktı. "Isaiah geldiklerini söylediğinden beri hayır. İçeride cep telefonu bulundurabileceklerini sanmıyorum, o yüzden mesaj

atmadı.

beni geri getir."

Başımı salladım ve dizüstü bilgisayarına döndüm. Daha önce Cade'le kütüphanedeyken sildiğim sinirlerim ortaya çıkmaya başlamıştı ve milyonlarca küçük karınca gibi sırtımda geziniyorlardı. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum, sanki akıl hastanesine geri dönmüştüm ve dış dünyada neler olup bittiğini bilmiyordum.

Dikkatimi ekrandaki makaleminden başka bir yöne kaydırdım ve müdürün odasından çaldığım dosyanın bulunduğu masamın üzerindeki rafa baktım. Cade'in bana verdiği ve Rahibe Mary'nin doğduğum andan itibaren tehlikede olduğuma dair uyarısını içeren kâğıdı çıkarırken midem daha da gerildi.

Onu güvende tut.

İçimde bir çentik vardı, sahip olmadığım ama en kötü şekilde ihtiyacım olan görünmez bilginin küçük bir oyuk deliği gibi. Rahibe Mary günde birkaç kez aklımdan geçiyordu ve yetimhanedeki kızların onun rehberliği olmadan iyi olduklarından emin olmak için kendimi St. Mary's'den tamamen ayrılmak isterken yakalıyordum ama bunun aptalca bir karar olduğunu biliyordum. Müdür Ellison bana her zaman uzak durmam gerektiğini hatırlatırdı, sözlerinde her zaman çaresizlik vardı.

Bana bakan Gemma'ya göz atarken kâğıt masama doğru süzüldü. Elimdekini okumak istememesine ya da sessizliğimi sorgulamamasına şaşırmadım. Diğer herkes gibi bilgi aramak yerine, bilginin kendisine gelmesine izin vermekte her zaman başarılı olmuştu.

"Babalarının onlara bir şey söyleyeceğini düşünüyor musunuz?"

Gemma kitabını kapattı ve yavaşça yatağında doğrulup oturdu. Kahverengi saçları yüksek bir midilliyle toplanmıştı ve onu sıkmak için uzandığında dizlerini çenesine doğru çekti. "Dürüstçe mi? Onları tehdit etmedikleri sürece hayır."

Kaşlarım çatıldı. "Babalarını tehdit etmek mi? Nasıl tehdit edeceksin? Zaten ömür boyu hapisteler, değil mi?" "Duruşmalar henüz başlamadı. Neyle suçlanacaklarını ve ne ceza alacaklarını bilmek zor.

avukatlar çıkarılabilecektir."

Cade'in babasının bir noktada hapisten çıkma ihtimali olduğunu bildiğim için aniden hissettiğim dehşeti geri yuttum. Cade'in ne tür bir dehşet hissettiğini merak ettim.

"Ben hala onları ayırmaları gerektiğini söylüyorum. Onları ayrı hapishanelere atmalı ve birbirlerine düşman etmeliydiler." Gemma iç çekti. "Ama Cade, Brantley ve Isaiah hakkında bildiğim tek şey, iliklerine kadar sadık olduklarıydı. Bunu babalarından almışlar."

"Cade bunu kesinlikle annesinden almamıştır."

"Ne demek istiyorsun?" Gemma bana tuhaf bir bakış atarak sordu. *Bilmiyor mu?*

Tamamen ona doğru döndüm ve sandalyeme bağdaş kurarak oturdum. "Cade'in annesi, babası tutuklandıktan sonra onu terk etti."

"Evet, bunu biliyordum. Isaiah bana söyledi."

"Cade'e veda bile etmedi. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yok."

Gemma şaşkın görünüyordu. "Bekle, ne? Annesiyle aralarında iyi bir ilişki olduğunu sanıyordum." Bakışları odanın içinde geziniyordu. "Isaiah'ın bunu bildiğini sanmıyorum." Gerginlik

omuzları düştü. "Bu, her şeyden sonra Cade'in davranışını daha da açıklıyor."

"Davranışları mı?"

Gemma gönölsüzce gülümsedi. "Cade duygularının *içindeydi*, Journey. Babasıyla olanlardan ve senin sürekli akıl hastanesinde tutulduğunu öğrendikten sonra tamamen içine kapandı. Senin gitmeden önce tanıdığın Cade'i tanıyormuşum gibi davranmam ama onda duygusallık gördüğüm tek an, birinin senden bahsettiği andı. Geri döndüğünde, sanki içine umudu geri koymuşsun gibiydi. Uyandı."

Güldüm ve onu başından savdım. "Bu doğru olamaz. Ondan nefret ettiğimi söyledim."

Gemma gülümsedi. "Bu onu daha da umutlandırdı. O Asiler çok kararlı. Bunu sen de biliyorsun."

İkimiz de güldük ve aniden oda yeniden rahatladı. Arkamı döndüm ve kağıdı tekrar içine yerleştirmek için dosyayı aşağı çektim. Bilgisayarım gelen bir mesajla çınladı. Okul e-postama yavaşça tıklarken hâlâ dosyayı tutuyordum, okul saatlerinden sonra kimin bana e-posta gönderdiğini merak ediyordum ve işte o zaman midem bulandı. "Kimden" bölümündeki e-posta adresi, sandalyemin yere çarpmasıyla birlikte yerimden fırlamama neden oldu. *Rahibe Mary mi?*

Gemma bir saniye içinde yatağımdan kalktı. "Journey? Neyin var?"

Eğer cevapları ve rahibeyi kurtarmak istiyorsanız, talimatları izleyin. 4616 Batı Bulvarı, Bina C. Bu akşam 9'da orada ol. Ve ispiyoncuları getirme.

Tüylerim diken diken oldu ve Rahibe Mary'nin e-postasından bana e-posta gönderen her kimse, bunu Cade'in iki yüz mil uzakta olduğunu bilerek yaptığını biliyordum.

"I..." Ekrana bakarken ellerim titriyordu. Elimdeki dosya yere düştü ve solmuş kağıtlar düşüncelerim gibi etrafa saçıldı.

"Yolculuk." Gemma'nın elleri titreyen ellerimin üzerine düştü ve onun endişeli bakışlarını yakaladığımda her şeyi açıkça ortaya koydum.

"Oku."

Eğildi ve bilgisayarı taramaya başladı. Saatler geçmiş gibi geldi ama sadece saniyeler olduğunu biliyordum. Birbirimize bakarken odayı bir korku filmindeki üzücü bir an gibi ürkütücü bir sessizlik kapladı. Bunun bir tuzak olabileceğini biliyordum ama aynı düşüncede Rahibe Mary'nin hayatı kelimenin tam anlamıyla önümde sallanıyordu.

Gemma e-postada söylenenleri tekrarlayarak, "Muhbirleri getirmeyin," diye fısıldadı. "Bu onların Asileri ve babalarını nasıl hapse attıklarını bildikleri anlamına gelir."

Kalbim kulaklarımın içinde sağır edici bir davul gibiydi. Her vuruşta kaburgalarım acı saplanıyordu. "Gemma." Yumuşak yeşil gözlerine baktım ve ben daha söylemeden, Rahibe'nin

peşinden gittiğimi anladı.

Mary. Yapmak zorundaydım. Doğru olanla yanlış olan arasında hiçbir tereddüt yoktu. Beni güvende tutan ve kendi çocuğuymuşum gibi koruyan tek kişiyi terk edemezdim. Çünkü hiç şüphesiz beni kurtarmak için *pek çok* evlat edinmeyi durdurduğunu biliyordum. Beni yakınında tutmasının bir sebebi vardı.

"Sadece muhbirleri getirmeyin diyor. O yüzden ben de geliyorum." Ona bir bakış attım. "Isaiah seni öldürecek."

"O zaman birlikte ölebiliriz çünkü Cade seni de öldürecek."

Defterimden hızlıca bir kağıt parçası koparıp adresi karalarken odamın ortasında durdu. Kendi ölümüm için bir davetiye gibiydi ama öyle ya da böyle gideceğimiz konusunda sessizce anlaştık. Odamdan çıkmadan önce kararımı düşünecek zamanım olmadı. Cade tam orada, omzumun üzerinden beynimin eteklerinde bana bağılıyor, gitmememi söylüyordu, ama dinleyemedim çünkü onu görmezden gelirse kendimle yaşayamayacağımı biliyordum.

Ben olsam Rahibe Mary'yi terk etmezdim.

Birinin beni terk ettiği gibi ben de onu terk etmezdim.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CADE

Hapishane kapılarından geçerken ayakkabılarımın altındaki çakıllar çatırdıyordu. Isaiah, Brantley ve beni takip eden kararlı, gümür gümür ayak seslerinden oluşan bir koroydu bu. Yolda pek konuşmadık, Shiner'ın yanımızda olmaması pek de alışılmadık bir durum değildi. Ona gitmek isteyip istemediğini sormuştuk, babasının da burada parmaklıklar ardında olduğunu ve uzun yıllar boyunca kaldığını biliyorduk, ama hışımla gitmeden önce reddetti, bu da Shiner'ın yüzeyinin altında yüzsüz şakalar ve kızları becermekten çok daha fazlası olduğu gerçeğini sağlamlaştırdı.

"Bunun için hazır mıyız?" Isaiah sandalyede arkasına yaslanarak sordu.

Tek bir yatay çizgi halindeydik, her birimiz hapishanenin diğer tarafına bakan lekeli plastik bir pencereye bakıyorduk. Odada sadece biz değildik, bu beni şaşırttı çünkü ziyaret saatlerinin sonuna yaklaşıyorduk.

Bir kadın üç sıra aşağıdaydı ve mafya görünümlü erkek arkadaşı diğer tarafta ellerini önündeki masaya yüzüstü koymuş bir şekilde otururken histerik bir şekilde ağlıyordu. Kadın onu aldattığını söyleyerek hüngür hüngür ağlıyordu ve adamın karanlık bakışları bir şey anlatıyorsa, o da onu boğmak istediği idi.

Sonra, sağımda, Isaiah ve Brantley'i geçince, başka bir kadın vardı ama ağlamıyordu. İspanyolca konuşuyordu ve tahmin etmem gerekirse bir şeye çok kızmıştı.

Nabzım derimin gerisinde hızla atıyordu ve yüzüm pürüzsüz ve bakışlarım düz olmasına rağmen -çünkü onu gördüğümde irkilmeyi reddediyordum- içim sikilmiş gibi hissediyordum.

Çocukken memnun etmeye hevesli olduğunuz, ancak bir yetişkin olarak ondan nefret etmeye başladığınız adamı tek bir plastik tabakanın arkasında görmenin çiğ bir yanı vardı. Babamdan korkmuyordum, çoğu çocuğun istismarcılarından korktuğu anlamda korkmuyordum ama beni yetiştiren adamın *bu* olmasına kızmış ve hayal kırıklığına uğramıştım. Böyle bir adama dönüşebilirdim. Ve en kötüsü, öz annemin beni reddetmesine ve kendi başımın çaresine bakmam için beni yatılı bir okula bırakmasına neden olan adam buydu.

Kapılar açıldı ve göğsüm daraldı. *Keşke Journey burada olsaydı*. Burada olsaydı, omuzlarımı düz tutmam ve yumruklarımı sıkmamam için gereken esnekliği bana vermek için elinin benimkine dokunması yeterli olurdu.

Aksine, yaptıkları tam olarak buydu. Parmaklarım avuç içlerime gömüldü, sanki içlerinde hiç kan kalmamış gibi eklem yerlerim bembeyaz oldu. Babalarımız teker teker kelepçeli bir şekilde kapıdan içeri girdiler, sanki federal bir hapishanede kilitli değillermiş ve hayatlarının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmelerine neden olabilecek çok sayıda suçlamayla karşı karşıyaymışlar gibi ukala ve havalı görünüyorlardı.

Kibir onların belkemiği idi ve önümüzde sandalyelerine oturduklarında. Isaiah, Brantley ve ben

kendi sandalyelerimizde arkamıza yaslandık, görünüşe göre onlardan daha da kibirliydik. Tek fark, burada özgür olan bizdik, onlar değildi.

İlk konuşan babam oldu. "Ne? Konuşmayacak mısınız? Bize tuzak kurduğunuz için sizi öldürmek üzere parmaklarımızı boynunuza dolayamayacağımızı bile bile buraya yaşlı adamlarınıza bakmaya mı geldiniz?"

Babamı görmezden gelerek gözlerimi boynuna diktim. Turuncu tulumunun yakasının altından solmuş siyah mürekkep görünüyordu ve ben yedi yaşındayken oraya dövdürdüğü yılan olduğunu biliyordum. *Ellerimi boynuna dolamak için neler yapmazdım baba.*

"Köle adında biri hakkında ne bildiğinizi öğrenmek istiyoruz."

Isaiah'nın babası kıkırdadı, her zamankinden daha dağınık görünüyordu. Onu yüzüne kan sıçramış halde görmüştüm ama şu anda kaba görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve siyah saçları artık her zamanki gibi arkaya doğru taranmıyordu. Dağınık ve uzundu ve dişlerinin hırıltısı onu kuduz bir hayvan gibi gösteriyordu.

Babam elebaşına bakıyordu, Brantley'ninki de öyle. Isaiah'a baktığımda yüzümü sabit tutmam gerekiyordu çünkü yanaklarında yavaşça süzülen sırtış bende en kötü şekilde gülme isteği uyandırıyor. Yalan söylemeyecektim; tam tersine üstte olmak çok hoş bir değişiklikti.

Isaiah'nın babası Carlisle neredeyse hırlayacaktı. "Siz serseriler bizi federallere ihbar ettikten sonra buraya gelip bilgi talep edebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Umarım Köle hepinizin bağırsaklarını deşer."

Kulaklarım dikildi. "Yani, onu tanıyor musun?"

Gözleri Isaiah'ın kilerden hiç ayrılmadı. Kendi babamın yakıcı bakışlarını hissedebiliyordum ama ilk kez ona bakmak *zorunda* değildim. Ayaklarına küçük bir sürtük gibi kapanmazsam bana ya da anneme yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Ne?" Brantley'nin babası sonunda konuştu. "Köle'yi de mi buraya atmak istiyorsun? Sana iyi şanslar."

Isaiah'nın elleri önündeki masanın üzerinde sıkıca duruyordu ve babasının önündeki şeffaf plastiğe iyice yaklaştı. "Yakında resmi bir ifade vermem gerektiğini biliyor muydun? Savcıyla oturup senin ve küçük entrikacı silah kaçakçılığı için hakkında bildiğim her *şeyi* anlatmam ve öldürdüğün ya da öldürülmesinde parmağın olan son kişinin adını vermem gerektiğini?" Dikkatini babama ve Brantley'e çevirdi. "Oğullarınız da kısa bir süre sonra aynısını yapacaklar."

Eğer plastiğin diğer tarafında olsaydık, bahse girerim her birinin dişlerinin gıcırdadığını duyabilirdim. Bu onları kesinlikle susturdu ve bu daha önce hiç yapamadığımız bir şeydi.

"Anlaşma yapmak için mi buradasınız?"

Isaiah omuz silkti. "Bana vereceğin bilgiye bağlı."

Kibirli kahkahası hem ürpertici hem de gürültülüydü. "Sana güveneceğimi mi sanıyorsun? Damarlarında benim kanım dolaşıyor olabilir ama sen, oğlum, benim için bir ölüsün. Sana hiçbir şey anlatmayacağım."

"Tamam," dedi Isaiah, masanın altındaki ayağının sürekli tıkırtısını görebilmeme rağmen sakinliğini koruyarak. *Aynı Isaiah. Lanet olası aynı.* "Sorun değil. Ölüm cezasını alırken iyi

eğlenceler o zaman." Bir kahkaha

onu terk etti. "Tek yapmam gereken onlara birkaç isim daha vermek ve *bum*, elinizin altında birden fazla cinayet olacak."

Babamın yüzünün her kırışık çizgisinde ağır bir ihanetle bana baktığını görünce, "Hepiniz bakacaksınız," diye ekledim.

"Öyleyse sana tekrar sorayım," dedi Isaiah. "Bana Köle hakkında bildiğin her şeyi anlat, belki ben de benim yanımda yaptığın birkaç korkunç eylemden kurtulurum."

Aramızda sessizlik vardı. Ağlayan kadın hâlâ feryat ediyor, beni hiç olmadığı kadar sinirlendiriyordu. İspanyol kadın birkaç dakika önce hışımla uzaklaşmıştı, öfkesi hâlâ geçmemişti. Ziyaret saatlerinin yakında sona ereceğini biliyordum, bu yüzden yakında konuşmaya başlamazlarsa, o zaman şansımız kalmayacaktı ve kızımın peşinde kimin olduğunu bulmaya kararlıydım.

"Siktir git. Buradan bile üçünüzün öldürülmesini emredebilirim." Carlisle'ın gülümsemesi tehditkârdı ve midemde bir çukur oluştu. "Sadece zamanımı satın alıyorum, böylece bu bok çukurundan çıktığımda bunu kendim yapabilirim."

Isaiah sesini yumuşak tuttu. "Patricia Petrov'u hatırlıyor musun?" Carlisle'ın gülümsemesi koltuğunda geriye yaslanırken hızla kayboldu.

Isaiah parmaklarını çenesine vurdu. "Bir zamanlar şu mafya babasının Rus karısı mı?" Omuz silkti. "Muhtemelen onu tamamen unutmuşsundur. Sonuçta, kocalarını kafalarından vurduktan sonra kaç kadına tecavüz ettin? Sonra da bu iki pislikten birine onu öldürmesini mi emrettin?" Isaiah başıyla babamı ve Brantley'i işaret etti ve Patricia'nın adını söylediği andan itibaren bunun nereye varacağını biliyordum.

"Ne olmuş yani?" Frank oğluna ters ters bakarak tükürdü. Brantley kıpırdamadan duruyordu ama beyninde birçok şeyin ateşlendiğinden emindim.

Isaiah yüksek sesle güldü. "Bir tanık vardı, sizi *lanet* olası aptallar. Tek bir sözümüz yeter, o da kirli gerçeği anlatır."

Sessizlik onları suskunlaştırdı. Frank'in burun delikleri alevlendi ve Brantley'e baktığımda şakaklarındaki kasların titrediğini gördüm. O gece Brantley'nin hayatının en kötü gecelerinden biriydi. Babasının ne kadar büyük bir canavar olduğuna ilk kez tanık oluyordu.

"Saat işliyor," diye homurdandım ve babama ters ters baktım. Öfke her zaman olduğu gibi oradaydı. Beni korkutmak için ellerini plastiğe vurmasını bekler gibiydim. Üçü arasında her zaman daha fiziksel olan oydu. Isaiah'ın babası sessiz bir tipti, insanları hiç beklemedikleri bir anda vururdu ve Brantley'nin babası öfkesini kaynatır, saldırmadan önce sessizliğinin içinde birikmesine izin verirdi. Ve benim babamın ne yapacağı hiç belli olmazdı. Üçü birlikte ölümcüldü.

Carlisle koltuğunda yaslanabildiği kadar geriye yaslandı ve hırladı. "Siz üçünüze neden inanayım ki?" Bu kez Brantley konuştu. "Çünkü bunu riske atamazsın."

Carlisle boynunu kırdı, birini ısırmaya hazırmış gibi dişlerini gösterdi ve sonunda içini döktü.

"Köle ile sadece birkaç kez karşılaştık." *Bingo. Şükürler olsun.* "Ona hiç silah satmadık."
Brantley, "Çünkü Callum'un müşterisiydi," diye tahmin etti.

Yani Bain *de işin* içindeydi, ama nasıl? Burun deliklerim alevlendi ve koltuğumdan fırlayıp kontrolümü kaybetmemek için yanağımın içini ısırdım.

Carlisle onaylamadan Brantley'i görmezden geldi ama buna gerek yoktu. Biz zaten işin özünü anlamıştık. "Teknik olarak Köle bizim en büyük düşmanımızdı. Callum'dan o sorumlu."

"Bain'in babasının silah ticaretinin elebaşı olduğunu sanıyordum. Birisi için mi çalışıyordu?" Dehşet omuzlarıma çökmeye başladı.

Isaiah'nın babası rahatsız edici bir şekilde iç çekti. "Köle'ye tonla para borcu vardı, bir borç, bu yüzden Köle zararı telafi etmek için silah satışından elde ettikleri gelirden kar elde etmeye başladı."

Bu da Callum'un neden aylar önce müşterilerimizi çalmaya başladığını açıklıyor.

"Neden ona borcu vardı?"

Siktir, siktir, siktir. Zaten biliyordum. Derinlerde bir yerde, zaten biliyordum ve kelimeler ağzından çıktığında görüşüm bulanıklaştı ve oda karardı.

"Ona bir kız falan satmış ama kızı teslim etmemiş."

Ona bir kız sattı.

Ona bir kız sattı.

Ona bir kız sattı.

Elim metal masaya çarparak gardiyanın bir adım öne çıkmasına neden oldu. Isaiah iyi olduğumuzu belirtmek için elini kaldırdı ve babama dönüp baktığımda, kendini kaybettiğimi görmek hoşuna gitmiş gibi çılgınca gülümsüyordu.

"Küçük sürtük krizin bitti mi?" Carlisle bakışlarını oğlununkilerle aynı seviyede tutarak sordu. Cevap vermeme fırsat vermedi -vermezdim de zaten- ve devam etti: "Bu yıllar önceydi. Callum *borcunu* ödemek için şirketin bir kısmından vazgeçti. O ve Köle hayatını kurtarmak için bir anlaşma yaptılar, çünkü Köle'ye bir kez karşı geldin mi, genellikle işin biter."

Brantley küfretti. "Neden ona bir kız sattı?"

Daha fazlasını duymaya ihtiyacım olmasına rağmen, duymak istemedim. Midem yandı ve boğazım düğümlendi.

Journey sığır gibi satıldı.

"Callum'un karısı onu aldatmıştı, o da ondan intikam almak için bebeği Slave'e sattı. Bu, Bain'e sahip olmadan önceydi."

Brantley'nin babası sert sesiyle onun yanında konuştu. "Muhtemelen seks ticareti için ya da belki de reşit olduğunda onu kendine saklamak için. Ya da belki Köle'nin kızı bir bebek istiyordu. Bir ara evlendi ama kız öldü."

"Çünkü onu öldürdü." Babam buna sanki komikmiş gibi güldü. *Lanet psikopat.* Eski günlerdeki gibiydi; üçümüz bir yanda, onlar diğer yanda "iş" konuşuyorlardı.

"Senden nefret ediyorum." Bu dört kelime bir anda ağzımdan çıktı ve onları söyleyenin *ben* olduğumu fark ettiğimde irkilmedim bile. Babam yeni tıraş olmuş kafasını çevirdi ve sanki bir şey yapabilecekmiş gibi bana dik dik baktı. "Ediyorum," diye tekrarladım. "Senden nefret ediyorum ve

annem de senden nefret ediyor. Bunu biliyor muydun? Küçükken benimle o kadar çok kaçmaya çalıştı ki sayısını unuttum ama her seferinde

geri geldi çünkü aramaktan asla vazgeçmeyeceğinizden ve sonunda onu ya da beni öldüreceğinizden korkuyordu."

Onun tarafında sessizlik vardı ve tüm gözlerin üzerimizde olduğunu biliyordum. Yumruğumu plastiğe vurmak istiyordum, ta ki kırılana ve içine girip onu boğana kadar. Annemin beni terk etmesi, onun olduğu kişi olması ve bu dünyada geri dönülmez bir şekilde bağlı olduğum tek kişi olan Journey'in bir bok çuvalına satılmış olması... İçimden isyan ediyordum.

"Hadi gidelim." Bakışlarımı babamdan çektim ve sağ yanımda duran Isaiah ile sol yanımda duran Brantley'i gördüm. Brantley'nin burun delikleri açılırken çenesi esniyor, çelik gibi bakışlarını babamdan Isaiah'ya, oradan da kendi babama çeviriyordu. Biz uzaklaşmaya başlarken muhafızlar babalarımızın arkasından geldi ve Carlisle o zaman seslendi, "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirsen iyi olur evlat. Gerekirse emri şimdi verebilirim."

Isaiah sırtıttı. "Siktir git."

Carlisle'ın yumruğu plastiğe çarptı ve arkamızı dönüp hapisneden çıkarken gördüğümüz son şey bu oldu.

Aracımıza geri dönmemiz ve Isaiah'ın sessizliği bozması uzun sürmedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Otoyolda ilerlerken bacağım tüm arabayı salladı. Isaiah telefonuna gömülmüş, Brantley arabayı sürerken birkaç dakikada bir kontrol ediyordu.

"Hangi kısmı?" Brantley sordu.

Midem ağırlaşmıştı ve ciğerlerim sıkışmıştı. Her şeyi sıralamaya çalışırken lanet yanağımın bir kısmını kemirmiştim.

"Cade. Beni duydun mu? Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Başımı kaldırıp Isaiah'ya baktım, arabanın karanlık iç kısmında onu zorlukla görebiliyordum. "Journey oyuncak gibi mi satılıyordu? Evet, onu duydum."

"Hayır," diye tersledi Isaiah. "Bu, Bain ve Journey'in üvey kardeş oldukları anlamına geliyor."

Yüzüm düştü ve sırada omuzlarım vardı. Carlisle'ın bize verdiği bilgileri gözden geçirdim.

Callum'un karısı onu aldatmış, o da bebeği satmış. Callum'un karısı = Bain'in annesi.

Brantley, Isaiah'nın telefonunu elinden çekip almadan önce, "Bu her şeyi açıklıyor," dedi. "Beni strese sokuyorsun. Neden sürekli telefonuna bakıp duruyorsun? Ne? Gemma sana mesaj falan mı atıyor?"

Isaiah eğildi ve onu yerden aldı, açıkça tedirgindi. "Mesajlarıma cevap vermiyor."

Kalbim bir yarış atı gibi göğsümden fırladı. "Sana cevap vermiyor da ne demek? Yeri açık mı?"

"Evet, St. Mary's'de olduğu yazıyor. Ondan gelen son mesaj biz hapishaneye girmeden hemen önceydi. Journey'nin odasında takıldığını söyledi."

"Tanrı aşkına." Brantley cipin dokunmatik ekranından Shiner'ın adına bastı ve hoparlörlerden zil sesi geldi.

İşte bu yüzden Journey'nin bir telefona ihtiyacı var. Bir parçam ona lanet bir izleme cihazı takmak istiyordu.

Shiner'ın telefonu çaldı, çaldı ve Brantley'nin eli direksiyonu öyle bir sıktı ki eklemlerinin çatladığını duydum.

"Isaiah." Sesimdeki sakinlik arabadaki herkesi alarma geçirmiş olmalıydı. "Eğer oraya vardığımızda o lanet olası okulda olmazsa, dünyayı başıma yıkarım."

Bana baktı ve başını salladı. "Biz de sana yardım edeceğiz."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

YOLCULUK

Kendinizi bir başkası için feda etmek hayatınızda yapabileceğiniz en kötü şey değildi. Aslında, başkasını kendinizden önce düşünmek özverili bir davranıştı. Öyleyse neden St. Mary'nin karanlık koridorunda attığım her adımda kendimi bu kadar suçlu hissediyordum? Gemma'nın ayak sesleri de benimkiler kadar sessizdi, ikimiz de olabildiğince gizliydik.

Koridorun ortasında durakladım. "Gemma."

"Yapma," diye fısıldadı. "Hadi gidelim."

Ona doğru döndüm ve yaralı bileklerini kavradım. Ellerimin altındaki deri pürüzlüydü ama bu, bakışlarımla buluşması için sıkıca sıkmama engel olmadı. "Yalnız gitmek istiyorum."

Narin bilekleri avuçlarımdan çekildi. "Kesinlikle olmaz."

Sözlerim daha çok bir yalvarış gibiydi. "Yeterince şey yaşadın. Seni *bu* işe bulaştırmayacağım."

Bu her ne haltsa.

"Sen de öyle. Biz gidiyoruz. İkimiz birlikte. Birlikte."

Başımı salladım. "Tobias seni daha yeni geri aldı."

"Ve tüm bunlar olup bittiğinde hala bana sahip olacak." Cümlesi sondu, sanki konuşmamız bitmiş gibiydi. "Bıçağın yanında mı?"

Cade bir sabah erkenden odamdan çıktıktan sonra onu yatağımın başucunda bulduğumda neredeyse rahatlayarak cebimden çıkardım. "Evet. Öyle mi?"

"Evet."

Koridorda biraz daha yürüdük ama bu sefer durdu ve kollarıma yapıştı. "Sadece sen ve ben, değil mi? Başka kimse yok." Aklıma Sloane geldi, Tobias da öyle. Kabul etmek istemiyordum ama Bain de arka planda kalıyordu. *Ona güvenebilir miydik?*

"Aynı fikirdeyiz," dedim korku, suçluluk ve aradaki her şeyi yutkunarak.

Bıçağımı cebime geri koyup elimdeki kâğıt parçasını sıkarken kollarımı indirdi. Koridorun sonuna geldiğimizde, nöbetçi öğretmenin herhangi bir hareketini dinledik ve işte o zaman kendi tarafımda tereddüt hissettim. *Cade*. Çok kızacaktı. Isaiah da öyle. Ya Tobias?

Neyin içine gireceğiz?

"Gemma-" Cümlemin ortasında duraksadım, çünkü uzun bir gölge erkeklerin salonunda belirdi, giderek yaklaştı ve bir metre önümüzde durdu. Bain'in omuzları koridorun açıklığına sığacak kadar yaklaşmıştı ve kararlı gözleri, kapanındaki fareyi yakalayan bir kedi gibi üzerimize dikilmişti.

"Bain, seni görmek ne kadar ilginç." Gemma kollarını kavuşturdu ve sırttı. "Deja vu gibi."

Dikkati Gemma'dan bana, sonra da adresin hâlâ terli parmaklarımın arasında buruşuk bir şekilde durduğu elime kaydı. Ağır adımlarla yürümesi kalbimin sıkışmasına neden oldu ve ben daha

Tepki verdiğimde kâğıt parmaklarımdan koptu ve siyah mürekkebi hızla taramaya başladı.

Dilimin ucunda çok fazla şey vardı ama hiçbirini çıkmadı. Orada, Gemma'nın yanında öylece durdum, kendimi içinde bulduğum durum karşısında şaşkına dönmüştüm.

Bain kâğıt parçasını düzgünce katladı ve iki parmağıyla uzattı. Elimi yavaşça kaldırdım ve sanki siyah lekelerin altında tüm hayatım şifreli bir şekilde yazılmış gibi geri çektim. *Belki de öyledir.*

Bir adım geri çekildi ve sanki bize izin veriyormuş gibi kolunu uzattı.

"Bizi durdurmaya çalışmayacak mısın?" Birkaç adım ilerledikten sonra dönüp ona bakarak sordum. Gemma hemen yanımda durdu ve yüzünde hiçbir şey yoktu. Isaiah'ın ve Cade'in yüzünde o yakınımdayken her zaman olduğu gibi bir tiksinti yoktu. Aylar önce onu Covens'e iten kişi olmasına rağmen Bain'den nefret ediyor ya da *ondan* korkuyor gibi görünmüyordu.

"Peki neden böyle bir şey yapayım?" diye sordu, sırtını duvardaki girift ahşaba dayamış, kayıtsızca dururken. "Çünkü ikinizin karşılaştığı her erkek sizi kurtarması gerektiğini mi düşünüyor? Sanki siz ikiniz zor durumdaki genç kızlarmışsınız gibi?" Kıkırdadı ve Gemma ile ben birbirimize kısa bir bakış attık.

"Yolculuk," dedi Bain, gülmekten kendini alamayarak. "Kendine yeterince değer vermiyorsun. Gözlerini açacak yaşa geldiğinden beri tek başınasın. Şimdi birine ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan yanlıyorsun."

Erkekler salonundan gelen hafif sesin geldiği yöne doğru döndüm ve bunun nöbetçi öğretmen olduğundan emindim. *Müdür Ellison kızını benimle okuldan kaçarken yakalarsa ne yapar?*

"Git," diye tersledi Bain. "Şimdi. Şansını kaçırmadan önce."

Tereddüt ettim ama Gemma kolumdan tutarak beni merdivenlere doğru çekti. Bain'e son bir kez baktım ve sesi alçak olmasına rağmen yine de gün gibi açık bir şekilde duydum. "Bunu sık sık sormam ama bu konuda bana güvenmeni istiyorum. Sadece git. Adrese git."

Merdivenlerin sonu gelmiyordu ve yemin ederim, Bain'in Gemma ve benim için nöbetçi öğretmenin dikkatini dağıtmasıyla tüm tutarlı düşünceler sahanlıkta kaldı.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedim Gemma'ya, ışıksız koridordan St. Mary's'in yan kapısına doğru koşarken peşinden atıldım. Telefonunu çıkardı ve Isaiah'ın ona defalarca mesaj attığını, adının tekrar tekrar en üstte belirmediğini gördüm.

Boğazım endişeyle düğümlenmeye başladı, ama sonra Rahibe Mary'yi düşündüm ve birden kendimi bir savaşın ortasında, rakibimin hangi tarafta olduğunu bilmiyormuş gibi hissettim. İki farklı yöne doğru çekiliyordum.

"Bilmiyorum," dedi Gemma. "Ama... içimde Bain'e güvenen gerçekten çarpık bir yan var. Her şeyden sonra bile. En azından konu sen olunca."

"Neden ben? Bana garip bir şekilde aşık olduğu için mi? Hala anlamıyorum."

Gemma haritasını kaldırdı, Isaiah'dan gelen ve benim endişemi daha da artıran bir mesajı daha elinin tersiyle itti.

Bain'in bahsettiği o vahşi kız nerede? Onun içimde bir yerlerde gömülü olduğunu biliyordum. Sadece onu dışarı çıkarmam gerekiyordu.

Temiz hava ciğerlerime doldu ve Bain'in yanıldığının farkına vararak onu içime çektim. Benim için savaşması için Cade'e ihtiyacım olduğunu ya da beni kurtaracak tek kişinin o olduğunu düşündüğümünden değildi. Savaşı kaybedersem onu da kaybedeceğimden korkuyordum.

Karlı zeminde yürürken Gemma "Bilmiyorum," diye sorumu yanıtlamaya başladı. "Bir keresinde senin hakkında öyle bir yorum yaptı ki, seni güvende tutmak için her şeyi yapabileceğini söyledi. Sadece nedenini bilmiyorum."

Yürümeyi bıraktım, ayakkabılarım kara saplandı. "Öyle mi yaptı?"

Gemma'nın yumuşak yüzü geri döndü ve omzunun üzerinden baktı. "Sana zarar verirlerse birini öldürmekle tehdit etti ve seni temin ederim ki tehditlerini yerine getiriyor."

Alnım aniden yapış yapış oldu.

Bu, birinin beni korumak için her şeyi yapacağını söylediği ilk sefer değildi, ama mesele şu ki, ikisinin de bu şansa sahip olacağından emin değildim.

GEMMA bizi kâğıtta yazılı olan yere, babasının eski dairesinin yakınına park ettiği arabasına, Cade'le ilk kez gizlice kaçtığımızda bindiğimiz motosikletten sadece birkaç metre uzağa götürdü.

"Kusura bakma, araba kullanmakta hâlâ o kadar iyi değilim," dedi, farları kapattı ve hedefimize ulaşana kadar son sokakta sürünerek ilerledi. Isaiah birkaç kez daha aramıştı ve Shiner da bir kez aramıştı. Telefon her çaldığında Gemma telefonu kapatıyordu ve Isaiah'dan gelen son mesaj ikimizin de başını döndürdü.

Isaiah: Yemin ederim, bir gün beni öldüreceksin. Neredesin lan sen? Ve biz Journey'nin seninle olduğunu bil. Bize iyi olduğunu söyle, bebeğim.

"Belki de geri dönmelisin," diye ciyakladım. "Beni bırak ve geri dön, lütfen." Kendimi çok kötü hissediyordum. Duygularım karmakarışık. Suçluluk ve direnç, kararlılık ve isteksizlik arasında gidip geliyordum.

"Seni burada bırakmayacağım ve geri dönmeyeceğiz. Bain haklıydı. Sen ve ben özel bir türüz. O çocukları sevebiliriz, onlar da bizi sevebilir ama her savaşımızda onların savaşmasına izin veremeyiz. Biz zor durumdaki genç kızlar değiliz, Journ. Hiçbir zaman da olmadık." Ağır bir iç çekiş onu terk etti ve telefonunu kucağına çekip hızlıca bir mesaj yazdı.

Biz iyiyiz. Endişelenmemeye çalış.

Isaiah: Neden şehre yakınsınız?

"Bekle, nerede olduğumuzu nereden biliyor?" Kalbim teklemeye başladı ve penceremden dışarı, Covenant Akıl Hastanesi kadar şeytani olan uzun, heybetli binaya baktım.

Telefonu kapandı ve eli kapının koluna gitti. "Telefonumda takip cihazı var. Yakında burada olurlar. Bundan eminim. O yüzden acele edelim ve şu işi bitirelim."

"Kendimizi neyin içine sokuyoruz?" Kapımı açarak sordum.

Omuz silkti. "Bu, berbat bir duruma körü körüne adım attığım ilk sefer değil. İyi olacağız."

Telefonu tekrar çaldı ve bu sefer arayan Tobias'tı. İkimiz de donup kaldık.

Tobias: Sen ve Journey iyi bir açıklama yapsanız iyi olur, kardeşim.

Isaiah: Bain neden kayıp? Seninle mi?

Yaklaşan dehşetin hemen ardından yükselen suçluluk duygusunu kucaklamaya çalıştım. "Onları beklemeliydik," dedim, Bain haklı olsa bile Gemma ve benim o binanın içinde ne olduğuna dair *hiçbir* fikrimiz yoktu. Hem de hiç. Tek tesellim, birkaç gece önce beni kaçırmaya çalışan kişinin beni öldürmeye çalışmıyor olmasıydı.

Gemma telefonundaki saati göstererek, "Zaman yoktu," dedi. Dokuza üç dakika vardı.

Kahretsin. Ellerimiz birbirine kenetlenmişti, diğer elim cebimde, bağlandığım bıçağı koruyordu. Yıkık bir binaya doğru yürürken arkasında ateşten bir iz bırakan bu kızın yerine, geçen yılki Asilerden birine aşık olan o budala kız olmak için neler vermezdim, sadece Cade'i terk ettiğim için suçluluk duymakla kalmıyor, aynı zamanda Rahibe Mary gibi hayatını beni korumaya adanmış olduğundan emin olduğum bir kadını terk etmek gibi kolay bir yola düşmediğim için hafif bir memnuniyet de duyuyordum. Bu artık cevapları bulmakla ilgili bile değildi. Bu, annemin kim olduğunu ya da neden yetimhaneye bırakıldığımı öğrenmenin çok ötesinde bir şeydi. Rahibe Mary'yi düşündükçe göğsümde bir sızı oluşuyordu ve umut bu sızıyı yatıştıran bir merhemdi. *O iyi olmalı.*

Yüksek binanın dışında dururken Gemma'nın elini çektim. Boş görünüyordu ve ön tarafındaki camlar kırılmıştı. Etrafta hiç araba yoktu, bu da endişe verici ve daha da ürkütücüydü. "Ya hayatta değilse?" Kararlılığım dışında her şeyi bir kenara iterek mırıldandım. *Ya Rahibe Mary'yi öldürdülerse? Ya beni her kim istiyorsa ondan sakladığını biliyorlarsa? Ya bu benim gerçek annem ve babamsa?*

"O zaman kaçırız."

Başımı salladım, sonra ikimiz de çenelerimizi yukarı kaldırdık ve ayakkabılarımızın altında çıtırdayan buzlu, kırık camlarla bir binaya girdik.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

CADE

VÜCUT SICAKLIĞIM normalin çok üzerindeydi. Brantley okulun önünden hızla geçip GPS'in bizi götürdüğü yere doğru ilerlerken sıcak kan damarlarımda dolaşıyordu. Kimseyi arayacak zaman yoktu. Aklımızda Isaiah'ın telefonundaki küçük kırmızı noktayı takip etmekten başka bir düşünce yoktu, bu nokta bizi doğrudan Journey ve Gemma'ya götürüyordu.

"Ne düşünüyorlardı ki?" Brantley elini direksiyona vurarak sordu. Dişlerim etime battığı için yumruğumda izler bırakmıştı, bu da beni arka koltukta tamamen öfkelenmekten alıkoyan tek şeydi. Hissettiğim tek şey korkuydu - bükülmez, panik *korku*. Isaiah'ın Journey'in kanlı, cansız bedenini kollarında tuttuğu gece hissettiğim korkunun aynısıydı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Isaiah. "Eğer herhangi bir nedenle gidiyor olsalardı, neden birini götürmesinler ki?"

"Peki Shiner'ı odasına kim kilitledi?"

Hepimiz cevabı biliyorduk ve hepimiz bunu söylemekten bıkmıştık.

Bain.

Müdür Ellison'ın arabası karanlıkta bir fener gibi terk edilmiş yolun kenarına eğri büğrü park edilmişti. Kasabanın bu kısmı evsizleri barındırıyordu. Binaların çoğu boştu ve elektrik ya da pencereleri yoktu. Sürülmüş yolun yanında çiş ve çöpler vardı ve tek bir sokak lambası bile çalışmıyordu.

"Bekle, bu Gemma mı?"

Brantley arabayı park etmeden önce Isaiah arabadan çıkmıştı. Kapısı açık bırakılmıştı ve siyah kapüşonunu başına kadar çekmiş bir halde koşarak yolun karşısına geçti. Gemma onun kollarına atladı ve ben onun etrafını ararken kalbim gittikçe daha da dibe battı.

Journey nerede?

"Sakin ol, Cade. Fazla çalışmak net düşünme yeteneğini kaybetmen anlamına gelir. Kendini kaybetmeden önce gidip neler olduğuna bir bakalım."

Brantley'e söylemedim ama bunun için artık çok geçti. Kalbim küt küt atıyor, nabzım gümbürdüyor, kanım hızla akıyor ve zihnim istemediğim yönlere doğru dönüyordu.

"Cade." Gemma Isaiah'nın kollarından kurtuldu ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını görünce durakladım. Elinde Journey'nin bıçağı vardı ve içim yandı. *Hayır*. "Onu aldılar."

"Kim?" Ses tonumdaki gerginlik babaminkine benziyordu ama buna odaklanamıyordum.

"Bilmiyorum. Ama biz buraya geldikten kısa bir süre sonra Bain geldi. Onu gördüğüne sevinmeyen bir adamdı. Sanırım babasıydı." Gömleğime tutundu ve telaşlı gözleri en az benimkiler kadar korku doluydu. "Telefonumdaki izleri kontrol et. Onlarla gitmeden önce Bain'in eline tutuşturmuştum. Başka seçeneği yoktu, Cade. E-postadaki adres sadece bir buluşma noktasıydı.

Rahibe Mary burada değil."

"Rahibe Mary?" Geri çekilip arabaya doğru ilerlerken sordum. "Ne e-postası?" Brantley sordu.

"Rahibe Mary'nin e-posta adresinden, Rahibe Mary'yi hayatta tutmak istiyorsa buraya siz olmadan gelmesi gerektiğini söyleyen bir e-posta aldı. Ben de güvenli olmadığı için onunla geleceğimi söyledim."

Lanet olsun. Benim kararlı, iyi kalpli, özverili kızım başkasını kurtarmak için tehlikeye atılıyor.

"Cade?"

Arabaya doğru koşmaya devam ederken arkamı döndüm.

"Bain onunla birlikteydi, bu yüzden endişelenmemeye çalışın. Onun söylediği kişi olduğunu sanmıyorum."

Bunu zaten biliyorum.

Ellerim direksiyonda sıkılaştıkça RÜZGÂRLI YOLLAR bulanıklaşıyor, asfaltın her kıvrımında midem dönüp duruyordu. Journey'nin bulunduğu yer durmuştu ve ben hem minnettar hem de korkuyordum. Eğer durduysa, ona ne yapıyorlardı? Ne planlıyorlardı? Köle orada mıydı?

Sorular kafamda dönmeye devam ediyordu ve bir nefes göğsümün en derin köşesine saplanmıştı. Arabayı doksana çıkarırken nedense annemin yüzü gözümün önüne geldi ve Tanrı'ya bir yerlerde o titiz hız radarıyla saklanan bir devriye olmaması için dua ettim.

Annem babamın bir kopyası olduğumu düşünüyordu. Kalbimin katılaştığından ve onun gibi yozlaşacağımdan korkuyordu. Ama yanılıyordu ve bunu nasıl göremediğini tam olarak anlayamıyordum. Eğer kaçınılrsa babam ona doğru koşar mıydı? Babam kafasında yüzleşeceğinden emin olduğu her boktan senaryoyu gözden geçirir, sorumlular dışında herkesi nasıl kurtaracağını bulmaya çalışır mıydı? Babam her gün, başka bir insana karşı özverili olmanın hayatın ahlakı olduğunu, sadece doğru kişi için olması gerektiğini öğütlerdi.

Ama o yanlış seçti.

Doğru olanı seçiyordum ve annem benim için en kötüsünü düşünse bile, bu zehirli ihanetin ondan nefret etmeme neden olmasına izin vermeyecektim. Ne de olsa hayatımda, babamın kasvetli gecelerde ölü bir bedeninin başında bana fısıldadığı saçmalıkları telafi etmeye çalışan tek kişi oydu. O benden nefret etse bile ben ondan nefret edemezdim.

Şehrin dışında terk edilmiş başka bir binanın önüne geldiğimde arabayı park ettim ve bir saniye sonra arabadan atladım. Buranın ne olduğunu biliyordum. Babamla buraya gelmişim. Silah takası için bir buluşma noktasıydı. İlçe sınırı sadece birkaç blok ötedeydi ve sarı şeridi kış rüzgarında gevşek bir kurdele gibi uçuşan uyarı bantlı kapıya yaklaştıkça parmak eklemlerimi kırdım ve bıçağımı aradım.

"Yakında burada olacak ve bu iş bitecek."

"Sonra ne olacak?" *Bu Bain.* "Onu senden sakladığı için kendi oğlunu mu öldüreceksin? Annem doğduğu andan itibaren onu senden sakladı ve ben de son birkaç yıldır onu senden saklıyorum. Onu bulman bu kadar uzun mu sürdü?"

Sesini duyduğumda kalbim durdu, bir ay önce benden nefret ettiğini söylediği zamanki ateşli kızın ardına gizlenmiş çaresizliğin o tatlı sesi. "Rahibe Mary nerede? Sen onu bırakana kadar gitmeyeceğim."

"Seçme şansın olduğunu mu sanıyorsun? Annenin de her zaman vardı."

Görüşümü düzeltirken elim bıçağımın sapını sıktı. Beni saniyeler içinde o binaya sürüklemek için birinin onunla aşağılayıcı bir şekilde konuştuğunu duymamdan daha zorlayıcı bir şey olamazdı, ama bana çevreyi araştırıp neyle karşı karşıya olduğunu görmek gerektiği çok kez öğretilmişti. Aksi takdirde insanlar zarar görürdü ve ben bu riski göze alamazdım. O işin içindeyken olmaz.

Ancak, çıkış aramak için sola doğru ilk adımımı attığımda, bıçağımın kara düşmesiyle boynumda bir bıçak buldum. *Lanet olsun.*

"Peki burada neyimiz var?"

BÖLÜM OTUZ YEDİ

YOLCULUK

Korkmuyormuş gibi davranmakta HER ZAMAN iyiydim. Ne zaman bir çift evlat edinilecek potansiyel kızlara bakmak için yetimhaneye gelse, her zaman küçük bir korku hissederdim. Midem bulanır, küçük ellerim titrer ve bana bakmaya cüret ederlerse gözlerim yere düşerdi.

Böylece yıllar içinde korkumu göstermeme ve hayal kırıklığının beni yıkayıp geçmesine izin vermeme konusunda ustalaştım.

Ama şu anda korkuyordum.

Midem düğümlenmişti ve bacaklarım titriyordu. Soğuk, ahşap bir zemindeydim, altımdaki tahtaların kırılmasını ve toprakla kaplı zemine düşüp bir şekilde kaçabilmeyi diliyordum. *Rahibe Mary burada değil.* Şüphelerim vardı elbette. Tamamen aptal değildim. Ama başka ne yapabilirdim ki?

"Rahibe Mary nerede? Onu bırakana kadar gitmeyeceğim."

Bain'in babası olduğunu anladığım adam odanın öbür ucundan bana ters ters baktı. "Seçme şansın olduğunu mu sanıyorsun? Annenin de her zaman vardı."

Bu soru beni boğuyordu. *Annemi tanıyor mu?* Dikkatimi, sanki onu hiç korkutmuyormuş gibi sıkılmış bir ifadeyle babasına bakan Bain'e çevirdim. Sadece birine odaklanamayacağım kadar çok şey oluyordu ama Bain'in geçmişimle bir ilgisi vardı ve bu adamın da vardı.

"Annem doğduğu andan itibaren onu senden sakladı."

Annemi tanıyorlardı ve hayatım boyunca bana annemin kim olduğunu ya da neden yetim olduğumu söyleyecek birini aramış olmama rağmen, şu anda en ufak bir rahatlama hissetmiyordum.

Önümde olup bitenleri sessizce anlamaya çalışırken başımı büktüğüm dizlerime yaslamıştım ki Bain'in yüzündeki hafif şaşkınlık ifadesini fark ettim. İki uzun boylu figür gıcırdayan kapıdan içeri girerek soğuk havayı içeri aldı ve ben aniden ayağa fırladım.

Bıçağın Cade'in boğazındaki parıltısı beni kör ederken, korku boğazımı tırmaladı. Elim ağzıma gitti ve tam o anda korku beni ele geçirdi. Gemma'dan ayrılmak zorunda kaldığım andan beri içimde kaynayan bir tepki ortaya çıktı. Savaş ya da kaç tepkisi tamamen yok olmuştu ve hareketlerim ruhumun derinliklerindeki bir şeyden kaynaklanıyordu.

Onun için her şeyden vazgeçerdim.

Göz göze geldik ve beni odanın öbür ucunda görünce paniklediği belliydi.

"Yapma." Birdenbire bana doğru bir silah doğrultuldu ve adımımın ortasında donakaldım. Benden sadece birkaç metre ötede olan Bain'den belli belirsiz bir hırlama sesi geldi ve Cade'i bıcaqlayan adam tedirgin bir şekilde iç çekti.

"Ona silah doğrultmanın senin yararına olduğunu mu düşünüyorsun? Benim yanımda?"

Omurgamdan aşağı hastalıklı bir his süzüldü ve bacaklarım tekrar titredi. *Benim yanımda mı?*

Bain'in babası hemen silahını indirdi ve bir elini kırılmış saçlarının üzerinde gezdirdi.

Gözlerinde dikkatimi çeken bir şey vardı. *Bu adamdan korkuyor muydu?* Silahı olan oydu ve bıçaklı bir kavgada silahın her zaman kazanacağını biliyordum ama yine de boyun eğdi.

"Demek bu o." Bakışlarımı gözlerini benden ayırmayan Cade'in yanından yavaşça geçirip, onu boğazına bıçak dayayarak göğsüne kilitlemiş olan adama diktiğimde başım döndü. Eğer Cade'i kurtarmakla bir ilgisi varsa, bu terk edilmiş binayı onunla birlikte terk edeceğime hiç kuşum yoktu. Bunu biliyordum.

"Evet," diye yanıtladı Bain'in babası. "Onu buldum."

"Öldüğünü sanıyordum." Gözleri vücudumda yavaşça geziniyordu, sanki bir mezeyi ölçüyor gibiydi. En kötüsü, ondan uzaklaşmak için bir adım geri atmak istedim ama bunun yerine ayaklarımı bastığım yerde kaldım.

"Bana canlı ve iyi görünüyor," dedi Bain'in babası, sanki on sekiz yaşında bir kızı, birinin boğazına bıçak dayamış bir psikopata teslim etmekten gurur duyuyormuş gibi havalı bir tonla.

"Evet, öyle. On sekiz yıl önce hayal ettiğimden çok daha iyi görünüyor."

Sesimin tonu sanki dünyadaki tüm özgüvene sahipmişim gibi odaya yayıldı. Çenemi kaldırırken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Biri bana burada ne yaptığımızı ve neden birinin beni öldürmeye çalışıp sonra da kaçırdığını anlatacak mı?"

"Biri seni öldürmeye mi çalıştı?" diye sordu adam, aniden endişelenmiş görünüyordu. *Demek o değildi.* "Merak etme. Seni kimin öldürmeye çalıştığını öğrendiğimde, onları öldüreceğim." Bana göz kırptı ve yüzüm düştü. "İnsanlar senin benim malım olduğunu öğrendikten sonra, sana bir daha dokunulmayacak."

Cade'den kesik kesik bir kahkaha yükseldi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bıçak nefes borusuna bastırıldığı için sözleri biraz boğuk çıkmıştı. "Onun senin olduğunu mu düşünüyorsun, Köle?"

Köle.

"Bunu kanıtlayacak lanet bir kontratım var ve bir ton para ödedim, yani evet, o benim." Cade'i tutuşunu sıkılaştırdı ve çenesinin bıçağa karşı daha da keskinleşmesini izledim. "Sen kim oluyorsun da bana cevap veriyorsun?"

Bain'in babası sırtıttı ve gözlerim bulanıklaşmaya başladı. Bain'in de burun delikleri açılmış ve yumrukları sıkılmış bir halde arkada durup ona baktığını gördüm. "Bu Tommy Walker'ın oğlu," dedi ve hastalıklı gülümsemesini daha da artırdı.

Köle'nin boş gözleri kısıldı. "Tommy, Carlisle ve Frank'le birlikte hapiste. Bir zamanlar onların olan şeyi oğulları mı geri alıyor?" Başını sanki şahdamarını ısıracaktı gibi Cade'in boğazına doğru eğdi. "Bu yüzden mi buradasın? Müşterileri geri mi istiyorsun?"

Cade'in endişeli bakışları içime işlerken yüzü hareketsiz kaldı. Köle'nin kaslarının ileri geri

oynadığını gördüm, sanki boğazını kesme fikriyle sallanıyormuş gibiydi. /

asla iyileşemeyecekti. O anda buna bir son vermekten ve o bıçağı sevdiğim tek insandan uzaklaştırmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Demek beni ona sattın." Bain'in babasına baktım, böceğe benzeyen gözlerine kilitlenmiş, dikkatini Cade'e zarar vermekten uzaklaştırmaya çalışıyordum. Kalbim kulak zarımda o kadar yüksek sesle atıyordu ki cevabını zar zor duyabiliyordum.

"Bu doğru. Ama yakın zamana kadar senin öldüğünü sanıyordum. Aptal annen seni benden sakladı çünkü kendi hayatını kurtarmak için seni teslim etmek zorunda kaldı. Seninkini de kurtarmaya çalıştı."

"Ve sonra o öldüğünde, bu sorumluluk bana kaldı." Bakışlarım odayı keser gibi Bain'e yöneldi, kafa karışıklığının ayaklarımı yerden kestiğini hissettim.

Köle öfkeleni. "Yani onu bunca yıldır saklıyor muydun?"

Bir başkası için tehlike dilemek yanlış geliyordu ama o anda Köle'nin Bain'e ulaşmak için Cade'in gitmesine izin verdiği düşüncesi kalbimi hoplattı.

"Merak etme, Köle. O ihanet eden küçük pisliğin icabına bakacağım. Bu içinden çıkan annesi olmalı." Silah aniden Bain'e doğrultuldu ve her şey kontrolden çıkmaya başladı. Oda yer değiştiriyor, herkese silah doğrultuluyor, kalbim küt küt atıyor ve panik beni yavaş yavaş etkisi altına alıyordu.

"Kesin şunu!" Ayağımı yanımdaki tahta kalasın üzerine vurarak bağırdım. Küçük toz parçacıkları havalandı ve etrafımı sardı. Hınzır gülümsemesiyle Köle'ye baktım ve her şeyi değiştirecek o basit soruyu sordum. "Neden satılıktım? Ve sen beni neden istiyordun?"

Bir daha asla kimsenin beni istemediğini söyleyemezdim, tek sorun, küçük bir çocukken tek istediğim evlat edinilmekken beklediğim şeyin bu olmamasıydı.

"Çünkü annen Callum'u aldatmıştı." Bain'in babasına başıyla işaret etti, hâlâ oğluna silah doğrultmuş olan adama. "Ondan intikam almak için seni satılığa çıkardı."

Callum benimle konuşurken gözlerini Bain'e dikti. "Babanla birlikte seni öldürmektense onsuz boktan bir hayat yaşadığını bilmenin onu daha çok inciteceğini düşündüm. Yerel bir restoran sahibinden başka bir şey değildi." Callum geçmişe dönerken gülümsedi. "Bifteğimi kestiği bıçakla onu öldürmeden önce bana yemek hazırlamasını istedim."

Omurgamdan aşağı bir titreme geçti ve beni derinden sarstı. Hiç tanımadığım birinin kaybının yasını tuttum.

Dikkatimi tekrar Köle'ye yönelttim, Cade'in gözlerindeki korkuya bakamadım çünkü korkunun boğazına bıçak dayandığı için olmadığını biliyordum. Çünkü ben daha kararlarımı görmeden o benim kararlarımı görebiliyordu. "Beni neden satın aldın? Senin gibi bir adam bir bebekten ne isteyebilir ki?"

"Şey"-sanki nazik ve iyi bir adammış gibi bana gülümsedi-"Seni karaborsada satacaktım. Amerikalı kızlar çok revaçta."

Bain yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki, kendisine doğrultulan silahı görmezden gelerek hızlıca açıkladı. "Slave, Birleşik Devletler'deki en büyük seks ticareti halkalarından birinin sahibi.

Dünyanın her yerinde kadınları ve çocukları seks amacıyla satmak."

Yüzüm düştü ve sulu gözlerim anında Cade'e çekildi. Tam orada kilitlenmişim. *Ne yapacağız?* Beklediğimden çok daha kötüydü. Bu, gençken hayal edebileceğim bir şey değildi ve neden bir yetimhaneye yerleştirildiğime dair birçok farklı neden hayal etmişim.

"Peki ya şimdi?" Cade sordu. Sesi beni sersemliğimden kurtardı ve tekrar odaklanma yeteneğimi kazandığımda, "*Nefes al bebeğim,*" diye mırıldandı.

Nefeslerim kısa nefesler halindeydi ama en azından yaşayabiliyorlardı.

"On dakika öncesine kadar onu satıp iyi bir para kazanacaktım." "Sana olan borcum karşılığında silah satışlarından yüzde alarak yıllar boyunca çok para kazandın."

Köle'nin kaşları daha da çatıldı. "Seni öldürmemem karşılığında satışlardan yüzde aldım, unuttun mu?" Dikkatini tekrar bana yöneltti ve bu, tenimi yakan bir kesik oldu. "Ama o haklı. Satışlardan çok para kazandım, bu yüzden sana daha fazla satacağımı sanmıyorum. Sanırım sen bende kalacaksın."

Dilimi ekşi bir şey kapladı ama bu adamların beni korkmuş görmelerine izin vermeden önce o bıçağı alıp kollarımdaki eski yaraları açmayı tercih ederdim.

"Bunu söylediğim için üzgünüm..." Bain bir adım öne çıktı ve silahın namlusundan bir santim uzakta olan babasına doğru yürürken oda sessizliğe gömüldü. Sanki diğer herkes kaybolmuş ve odada sadece Bain ve babası kalmış gibiydi; çok hasarlı bir baba-oğul ilişkisinin üzerine bir spot ışığı tutulmuştu. "Ama bu olmayacak."

Boğazıma bir golf topu yutmuşum gibi bir yudum takıldı ve Bain'in sert çenesini geçip Cade'in üzerine düştüm. Gözleri büyüdü, zar zor ama bir şeylerin olmak üzere olduğunu ve hazır olmam gerektiğini anlamama yetecek kadar.

Köle güldü. "Pardon?"

Bain, Köle'yi görmezden gelerek babasının gözlerinin içine baktı. "Eğer kız kardeşimi ona satacağın düşünüyorsan senin bağırsaklarını deşerim. Arkandan biriyle yattığı için annemden nefret etsen de umurumda değil. Denerken ölsem bile umurumda değil. Onu almana izin vermeyeceğim. Annemin biricik kızını korumak için son arzusu senin sunabileceğin her şeyden çok daha zengin *baba.*"

Bundan sonra ne olacağını biliyordum, bu yüzden ellerimi kulaklarıma götürdüm ve "Onlarla gideceğim!" diye bağırarak dikkat dağıttım. Durun artık! Beni kurtarmaya çalışırken başka kimse yaralanmak zorunda değil!"

Sessizlik üzerimize çöktü ve işte o zaman Cade'e sert bir bakış fırlattım ve bir zamanlar Bain ile Cade arasında olan kan davası tamamen başka bir şeye dönüştü. İkisi arasında görünmez bir bağ oluştu ve bunun hepimizin beklediği an olduğunu biliyordum.

Köle'nin bıçağının ucundaki parlak kanı bir anlığına gördüğümde kaos patlak verdi ve ardından Bain'in kenara attığı Callum'un silahına doğru koşmaya başladım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

CADE

KAHRAMAN OLMANIN TEK YOLU ÖZVERİLİ OLMAKTI ve bunu Tommy Walker tarzında söylemedim. Journey için her şeyden vazgeçebileceğimi kastetmişim çünkü o bunu hak ediyordu ve buna layıktı.

Onunla tanıştığım andan itibaren biliyordum; aşkı gizli ve sessizdi ama aynı zamanda güçlüydü. Onda bir karizma vardı, içindeki yumuşak nokta beni onun altına sürünmeye ve sonsuza kadar orada kalmaya itiyordu. Bir başkası için hayatından vazgeçebilirdi. Bu yüzden burada, kendisi için yaratılmış lanet bir fırtınanın ortasında yakalanmıştı.

Ben de onlarla gideceğim.

Benim cesedimi çiğneyerek. Görünüşe göre Bain'in cesedini de çiğneyerek.

Köle'nin elinden kurtulup boynumun altından ve omzumdan bir bıçak darbesi aldığım da başımın arkası zonkluyordu. Bu zaten aklımda olan bir plandı ama harekete geçiren Journey oldu. Bain ona doğru ilerlerken Callum'un elindeki silah tozla kaplı zeminde sekti ve buradan kaçıp gitmesini umduğum Journey'den birkaç metre uzağa düştü, ama yine de kızın sevgisi güçlüydü - ona yalvarsam bile beni burada bırakmazdı.

Ben de istedim. Onun burada olacaklara tanıklık etmesini istemiyordum çünkü iki şeyden biri olacaktı: Ya Bain ve ben kazanacaktık ya da Köle ve Callum. Ve eğer kazanacak olanlar onlarsa, buradan mümkün olduğunca uzaklaşması gerekiyordu.

Çeneme gelen bir aparkat görüş alanımın eğilmesine neden oldu ve bir sonraki yumruğun altına dalarak kırmızıya boyanmış bıçağın üzerine düştüm. Sırtım bıçağa değdi ve bir kesik daha olduğunu biliyordum ama bıçağın bir ucunu kavradığımda hızla ayağa kalktım ve beni tekrar kesti.

"Kesin şunu!" Journey çığlık attı.

"Journey, kaç lan!" Babası bir silah daha çıkarırken Bain bağırdı. Callum'un karnına hızla bir yumruk indirdi ve kan aniden gömleğini boyamaya başladı. "Bıçak yarası nasıl? Kız kardeşim iyi nişan alır, değil mi?" *Onu almaya çalışan o muydu?*

Köle'nin bakışlarındaki açlığı gördüm ve onun da biraz bıçaklanmış hissettiğini biliyordum. Gecenin böyle biteceğini bilseydim, çift silahlı olurum, ama bir hapishanenin yanına silah getirmek iyi bir fikir gibi görünmüyordu, bu yüzden burada, bu dövüşü çocuk oyuncağı olarak gören bir adamla kanlı bir bıçak tutuyordum.

"Yolculuk," diye homurdandım. "Bain'i dinle. Git. Şimdi. Bu iş bizde."

Callum başını arkaya atıp kahkaha atarken Köle ve ben birbirimizin etrafında döndük. Ağzından bir damla kan damlıyordu. "Bunu anladın, değil mi?" Gülüşü soldu ve şeytan kontrolü ele aldı. *Lanet olsun.* Ne olacağını biliyordum. Callum'un eli silahın namlusuyla birlikte Bain'e doğru kalktı, ama o yerinde durdu. Benim yararına, Köle de gösteriyi izlemek için durakladı, ama bir bakışı

Journey'nin yüzündeki korku, bıçağı ona doğru savurmamı sağladı, böylece Journey *tek* ailesinin gözlerinin önünde ölmesini izlemek zorunda kalmadan önce Bain'e çarpabilirdim.

Bir silah sesi kulak zarımda yankılandı ve bu sesi kaç kez duyduğum önemli değildi, yine de bu kadar kısa bir mesafede olması beni derinden etkiledi. Çocukluğumun korosuydu bu, yakarışlar ve kanla sıırılsıklam.

Bain ve ben yere düştük ve kimin vurulduğunu görmek için ikimiz de ayağa fırladık. "Aman Tanrım." Sesindeki acı içimi parçaladı ve bir an için vurulanın ben olduğumu düşündüm, ama onu elinde bir silahla orada dururken, sanki metal ondan daha ağırmış gibi ileri geri sallanırken gördüğümde, ona doğru koştum ve siyah silahı yere indirdim.

"Bırak onu, bebeğim. Onu bana ver." Kan çanağına dönmüş, fırtınalı bakışları şok içinde benimkilere kaydı ve nefesimi kesti. Boğuk bir hıçkırık onu terk etti ve kanlı elim onunkinden öyle sıkı sarıldı ki daha fazla kan aktığını hissettim. "Nefes al, Journey. Nefes al."

"Ben... Ben... Ben..." diye nefes nefese kaldı ve ben panikledim. Ellerimi onun çukur, ıslak yanaklarına vurmak ve nefes almasını sağlamak için ağzına hava üflemek istedim.

"Journey, her şey yolunda. Nefes al."

"Onu vurdum. Onu ben mi öldürdüm?" Callum'a bakmak için kollarımdan sıyrılmaya çalıştı ama onu hemen geri çektim.

"Cade, çıkar onu buradan."

Bain'e baktım, ağzından kan fışkıran Köle'nin üzerine çıkmıştı. Fırlattığım bıçak yanından çekilmiş ve Bain'in elindeydi. *Çok fazla kan vardı.* Birisi nefes nefese kalmıştı. Journey'nin büküldüğünü hissettim ve onu son saniyede yakaladım.

Cansız, zayıf bedenini kollarıma aldım ve sonra üvey kardeşini kanla yıkanmış terk edilmiş bir binada bırakıp onu dışarı çıkardım.

"NEFES AL. SADECE NEFES AL." Müdür Ellison oturma odasının küçük alanında tekrar tekrar volta atarken Journey kucağımdaydı ve can havliyle bana yapışmıştı. Bir noktada, bir delik oluşup oluşmadığını görmek için ayaklarının altındaki halıya baktım. Bunu geçen ay boyunca defalarca yaptığını hissediyordum.

"Aklından ne geçiyordu?" Tate volta atmayı bıraktı ve ellerini kalçalarına koyarak doğrudan kızı Gemma'ya baktı. "*Daha yeni* güvendedin ve şimdi Journey ile birlikte kayıp bir rahibeyi bulmak için terk edilmiş bir binaya gittiğini mi öğreniyorum? Bu bir şaka mı? Tam bir tuzağa düştün!"

"Bunun bir tuzak olduğunu bilmiyorduk." Gemma da tıpkı babası gibi volta atıyordu ama Journey ve benim oturduğumuz kanepenin arkasındaydı. "Peki ne yapmam gerekiyordu? Journey'nin yalnız gitmesine ve muhtemelen ölmesine izin mi verseydim?"

Isaiah derin bir nefes verdi ve başının arkasını kanepeye çarptı. "Artık bitti, Tate.

Bırak gitsin."

"Bırakayım mı?" diye bağırarak Journey'nin sıçramasına neden oldu.

"Tate," diye homurdandım ve ona sert bir bakış attım. Dikkati Journey'e kaydı ve sonra burnunun kenarını sıktı.

"Gemma, cezalısın."

Isaiah'nın kahkahası odayı doldurdu ve durum tamamen berbat olmasına ve içimdeki travma ve parçalanmaya rağmen, gülümsememi saklamak için yüzümü Journey'nin saçlarına gömmek zorunda kaldım.

"Onu cezalandıramazsın. Daha on sekiz yaşında. Ve burada yaşamıyor bile."

Ellerini havaya kaldırdı. "Ne halt ediyorum ben? Ben en kötü baba ve... en kötü müdürüm. Böyle şeylerin olmasını engellemek için güvenlik sistemi kurdum ve işte buradayız. Bir öğrencinin birden fazla yarası var. Bir diğeri travma geçiriyor. Bain şu anda kayıp, Tanrı bilir ne yapıyor. Bu kasabada yetkililerin çoğu yozlaşmış durumda ve FBI benimle bir daha iletişime geçmezse mutlu bir adam olarak ölürüm."

Biz daha ne olduğunu anlayamadan Gemma kanepenin kenarından döndü ve küçük bedenini babasının ortasına atarak kollarını sıkıca ona doladı. "Özür dilerim." Tate'in yüz ifadesi kızgınlıktan şaşkınlığa ve rahatlamaya dönüştü. Odayı sessizlik kapladı ve sonunda Tate kollarını kızına doladı.

"Sorun yok. Sadece kendini böyle durumların içinde bulmayı bırakmanı istiyorum. Seni ve Tobias'ı daha yeni öğrendim ve seni kaybetme ya da başka birinin seni alma paniğini kaldıramıyorum. *Yine*." Journey'e baktı. "Ve sen de, Journey."

Ona baktı ve yüzünde gözyaşı olmamasına rağmen kalbindeki anlık acıyı ve pişmanlığı hissettim. Aklının milyonlarca farklı yöne gittiğinden emindim ve birini vurmanın şoku muhtemelen kafasında tekrar tekrar oynuyordu. "Çok özür dilerim. Hepsi benim hatam."

O ve Gemma bakıştılar ve Gemma bir şey söylemek için ağzını açmaya saniyeler kalmıştı ki Shiner, Brantley ve Bain oturma odasına girdiler.

Bain, Journey'e şöyle bir baktı ve "Bu senin hatan değil. Benim suçum."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

YOLCULUK

Bain müdürün evinin oturma odasından içeri girdiğinde yüz ifadem düştü ve hemen ayıldım. Cade'in kucağında gerildim ve o da bunu hissetmiş olmalı ki kollarını bana daha sıkı sardı. Kaçmak istediğim korku ve kaçınmaya boyun eğmeme izin vermedim ve Cade'in kollarında olmanın beni... *vey kardeşimin* nnde sabit tutmaya yardımcı olduğunu biliyordum.

Cevaplara ihtiyaım var. Hem de çok.

Konuşmalar kafamda tekrarlanıyordu ve ellerim hala içlerinde olan metalin hissiyle titriyordu. *Birini vurdum.* Başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar her yerim ürperdi ve Cade'in elleri kollarımda gezinerek beni ısıttı. *Ve Rahibe Mary. O nerede?*

"Bir açıklama bekliyorum," dedi müdür, kollarını yükselen göğsünün üzerinde kavuşturup odanın öbür ucundan Bain'e dik dik bakarak. Arkasındaki şöminenin alevleri, aralarına mesafe koymak için daha da uzaklaşırken kükredi, ama Bain müdürün öfkesinden hiç etkilenmiş görünmüyordu.

"Ben de," dedi Cade arkamdan.

Bain odanın bir tarafında; Asiler, ben ve Gemma kanepede; müdür ise hepimizden güvenli bir mesafede duruyordu.

"Beni odama kilitleyen sen miydin?" Shiner öne doğru eğildi, dirseklerini Bain'in boynunu ikiye ayırmaya hazırmış gibi dizlerinin üzerine koyarken kanepede eğildi. Shiner'ı her zaman Asiler'in cilveli, eğlenceli olanı, ciddi olmamız gerekirken herkesi güldüren biri olarak bilirdim ama şu anda sinirliydi.

"Yüzün amcığa gmlyken aldır mıyor gibiydin. Ancak ondan sonra fark ettin."

Shiner'ın ateşinin yükseldiğini hissettim, bu yüzden titreyen elimi hemen dizine koydum ve anında kanepeye geri düştü. Bu gece çok fazla şiddet vardı. Her şeyden çok fazla vardı.

"Sen miydin?" Her şeyden çok bir fare gibi ses çıkararak sordum. Son birkaç saat içinde öğrendiğim tüm bilgilerle ziyafet çekmeye devam ederken bulanık görüşüm yere çarptı. Ellerim hâlâ titriyordu ve silahtan çıkan kurşunun ınlamasını hâlâ kulaklarımda içinde duyabildiğime yemin edebilirdim.

"Ne ben miydim?" Bain odanın diğeri ucundan bana bakarken yüz ifadesi yumuşayarak sordu.

ne doğru eğildim, kendimi Cade'den kurtardım, böylece kollarımı dirseklerime kadar itip uzun yara izlerimi gsterebildim. "Bunu bana sen mi yaptın?"

Gözleri bir anda karardı ve omuzlarındaki kaslar sanki tişörtünün altına zırh giymiş gibi bir hal aldı. "Evet."

Bir kalp atışı sonra ayağa kalktım ve ben daha tepkisini anlamadan Cade aniden ona doğru koşmaya başladı. Isaiah ve Brantley onun yanındaydı, Bain ise kıpırdamadan ve hiç rahatsız

olmadan öylece duruyordu.

"Ellerini koparacağım ve sonra da seni öldüreceğim." Tehdit sınırsızdı ve sanki St. Mary's'in dahili telefonundan konuşuyormuş gibi netti.

Müdür inanmayarak ellerini havaya kaldırdı ama Bain gözlerini Cade'e dikerek, "Ellerimi koparabilirsin ama beni öldüremezsin," dedi.

"Eğer böyle düşünüyorsanız, beni çok iyi tanımıyorsunuz demektir."

"Ben onun tek ailesiyim. Beni öldüremeyeceksin, Cade."

Cade başka tarafa bakarken çenesi gerildi. Hayal kırıklığı gök gürültüsü gibi dalga dalga yayılıyordu. "Cade," diye kimsenin duyamayacağı kadar yüksek sesle fısıldadım. Bain'in dikkati benimkine yönelirken Cade dönüp bana baktı. "Buraya gelir misin?" *Ona ihtiyacım vardı.* Bunu atlatmak için ona ihtiyacım vardı.

Açık renkli saçlarından bir tutam, gergin yüzüne dökülmüştü. Altın-kahverengi gözleri, arkasındaki alevlerle birlikte daha parlak ve vahşi bir şeyle dolu görünüyordu. Bana yaklaştığında tekrar nefes alabildim.

Oturdu ve beni kucağına çekerek yüzünü karışık saçlarıma gömdü. Aynı anda nefes aldık. "Özür dilerim."

Bain boğazını temizledikten sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir bacağını arkaya atarak duvara yaslandı. Göz göze geldik ve ben başka tarafa bakmayı reddettim.

"Evet, bileklerini kesen bendim."

Panik beni yaktı. "Neden?" İnanamayarak sordum. O cevap verene kadar kalbim daha da yükseldi. Gümbürtüler kulakları sağır ediyordu ve oda yavaş yavaş çöküyordu. *Beni kesti. Bana saldıran oydu.*

Bain'in karanlık kıkırdaması oturma odasına doğru uçu ve ardından, "Çünkü ölü kızlar asla konuşmaz ve eğer bebekken olduğu gibi öldüğün varsayılırsa, kimse senin kim olduğunu asla öğrenemez," dedi.

Size saldıran bir insana bakmak, ondan nefret etmeniz gerektiğini bilmek, ama bunun yerine kendinizi onun size verdiği acıyı anlarken ve kabullenirken bulmak özel bir işkenceydi. *Neyim var benim böyle?* Her şey başa çıkılamayacak kadar çok muydu? Daha önce olanlardan dolayı tamamen uyuşmuş muydum? Cade'in kucağına oturup birkaç saniyede bir gözlerimi kırıştıtırırken hiçbir şey söylemedim.

İtirafını besleyen kişi Isaiah oldu. "Yani onu öldürmeye çalışmıyordun? Onun yerine, başka birine onun öldüğünü mü göstermeye çalışıyordun?"

Bain başını salladı. "Babam o gece şehirdeydi, Covens'ta Richard'la bazı işler yapıyordu."

Bain sözlerine devam ederken Gemma Richard'ın adını duyunca irkildi.

"Dikkatimin dağınık olduğunu biliyordu, bu yüzden okula geldi ve o zaman beni onu izlerken buldu. Cade'in gelip gelmeyeceğini görmek için bekliyordum. Babam o sırada onun kim olduğunu bilmiyordu ve onun benim dikkatimi dağıttığını varsayarak, bir noktaya değinmek için ona zarar

verecekti. Bunun yerine, onun onayını almak için çaresizce davrandım ve sadakatimin ona olduğunu ve dikkatimin dağılmadığını anlaması için onu öldüreceğimi söyledim.

Onun düşündüğü gibi. Bileklerini kestim, radyal arteri ıskaladığımı biliyordum ama kan görmeye o kadar açtı ki fark etmedi bile."

Boğazım düğümlendi ve nefes alışım hızlandı. Kendimi ayağa kalkıp küçük yumruğumu Bain'in suratına indirirken ya da en azından onu itip bana böyle bir travma yaşattığı için ona bağırırken hayal ettim ama bunun yerine Cade'in kucağında kaldım ve anlayışımın öfkeme ağır basması karşısında kafamın karıştığını hissettim.

Cade boynumun kenarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra, "Demek bana tehditleri gönderen sensin, öyle mi?" diye sordu.

"Onun babamdan uzakta olmasına ihtiyacım vardı ve hepinizin yasadışı silah işine karıştığınız gerçeğini göz önünde bulundurursak, eninde sonunda ona rastlayacağını biliyordum ve bunu riske atamazdım."

Bain bana baktı. "Tıpkı anneme benziyorsun."

Boğazım düğümlenmişti, itiraf ettiği her şey yüzünden doğru dürüst nefes alamıyordum. Bana her şeyi açıkladıkça, geçmişimi bir sır olarak saklamış olmayı daha çok diliyordum. Hâlâ bir yetimdim ama artık bunun ardındaki hikâyeyi biliyordum ve bu, hayal edebileceğimden de kötüydü. Aklıma Rahibe Mary'nin yüzü geldi ve korkudan ağzımı kapalı tuttum. Bain'in onun nerede olduğunu bilip bilmediğini sormaya çok korkuyordum, kalbimin başka bir şeyi kaldırabileceğinden emin değildim.

"Yani..." Gemma ayağa kalktı ve Bain'le aramızda volta atmaya başladı, tıpkı biraz önce babasının bizim nerede olduğumuza hayıflanırken yaptığı gibi. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Sen ve Journey"- önce onu sonra da beni işaret etti-"üvey kardeşsiniz. Anneniz aynı ama babalarınız farklı. Cade'in kısa bir süre önce bize anlattığına göre, anneniz babanızı aldatmış ve o da öfkeyle Journey'i bebekken Köle'ye *satmış*."

Bain başını salladı. "Ama annem ona Journey'nin doğumda öldüğünü söylemişti, ki bu kesinlikle doğru değildi, ama bu babamı daha da kızdırdı." Durakladı, başka tarafa baktı. "Journey doğduktan kısa bir süre sonra ona tecavüz etti, çünkü tabii ki annem her şeyden sonra onunla *hiçbir* şey yapmak istemiyordu. Bu şekilde bana hamile kalmış." Bain sonunda bana baktı. "Aramızda sadece on ay var. Sen doğduktan bir gün sonra sahte bir ölüm numarası yaptı ve seni Rahibe Mary'nin evinin önüne bıraktı."

En kötüsünü atlatmam gerektiğini bildiğim için biraz daha dik oturdum. Sesim titrete çıkıyordu ve midem ağrıyordu. "Öyle mi..." Boğazımı temizledim, sorunun cevabını zaten biliyordum. "Rahibe Mary..." *Kahretsin*. Cümlemin geri kalanını aceleyle çıkardım. "O öldü mü?"

Uzun duraksaması bana bilmem gereken şeyi söyledi ve kalbim yere çarparak içimden bir nefes çaldı. "Evet." Sessizlik odayı doldurdu ve o kadar gürültülüydü ki kulaklarımı kapatmak istedim. Gözyaşları beni sardı ve boğuluyordum. Dudaklarım birbirine yapıştı ve oksijeni reddettiğim için göğsüm daraldı. "Polis gelip kan bulduklarını söylediği anda öldüğünü anladım. İşte o zaman babamın senden haberdar olduğunu anladım."

Ellerimi kavuşturup alnıma götürdüm ve sonunda ciğerlerimdeki çığlığa boyun eğdim.

Benim yüzümden öldü.

"Hayır." Sert sesi kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Bain'in sesi şimdi daha yakındı, ama ben

kimseye bakmayı reddetti. Ben titremeye başlarken Cade'in kolları bana sıkıca sarıldı. "Rahibe Mary neye imza attığını biliyordu. Sonuçlarını biliyordu, Journey."

"Hâlâ benim hatam!" Cade'in rahatlatıcı tutuşundan kurtularak bağırdım. Oturma odasının ortasında Gemma'nın yerini aldım ve bir ileri bir geri tepinerek, üst üste yığılan birçok duyguyla kanımın ısındığını hissettim. "O benim yüzümden öldü ve baban lanet bir psikopat olmasına rağmen o da benim yüzümden öldü! Onu ben vurdum! Peki annemize ne oldu? Bir şekilde onu da mı öldürdüm?!"

Ellerim gözlerimi kapattı ve nefes nefese kaldım, kafam karışmış ve utanmış hissediyordum. Kolları beni sarmadan önce Cade'i hissettim ve işte o zaman göğsümden kırık bir hıçkırık koptu. *Bu neden oluyordu?*

"Bu senin hatan değil. Dur. Lütfen dur." *Hâlâ acıyor. Rahibe Mary öldü. Acı içinde mi öldü?*

Cümlelerim boşuk boşuk çıkıyordu. "Her şeyi geri almalarını istiyorum. Artık bilmek istemiyorum. Umurumda da değil. Ben sadece..." Oturma odasındaki sert havayı içime çektim ve öksürerek ağlamaya başladım. "Sadece bitmesini istiyorum. Sadece bu okulun çatısına çıkıp yıldızların altında seninle yatmak istiyorum, tıpkı geçen sene bunlar olmadan önce yaptığımız gibi."

Cade beni çevirdi ve güçlü ellerini yüzümün yan tarafına koyarak gözyaşlarımı öfkeyle sildi. Odanın ben, Cade ve Bain dışında boş olduğunu fark ettim.

"Eğer canının yanmasını durduracaksa, her gece lanet yıldızların altında yatacağız." Cade'in yüz hatlarındaki ıstırap benimkini yansıtıyordu. Bu şekilde hissetmemi durdurmak için duyduğu çaresizlik aşikârdı ve alnımı dudaklarına dayamadan önce çaresizce başımı salladım.

"Sadece zaman alacak," dedi Bain sessizce. "Ve hayır, annemizi sen öldürmedin. Onu vurduğun o lanet psikopat öldürdü. Seni sattığı andan itibaren her gün onu yavaş yavaş öldürdü. Sen sadece kalpsiz bir adamla çaresiz bir kadın arasında sıkışıp kalmış bir kazazedeydin."

Cade'in omuzlarının üzerinden baktım ve üvey kardeşimin kederli gözlerine kilitlendim. Birdenbire onunla aramda daha önce hiç hissetmediğim yakıcı bir bağ oluştu. Artık aynı acıyı paylaşıyorduk ve bu acı bir kırbaç gibi odanın içinde dolaşıyordu.

"Böyle olduğu için üzgünüm," diye fısıldadı. "Senin asla bu dünyanın bir parçası olmaman gerekiyordu."

Gözlerimi kapatarak alnımı tekrar Cade'in dudaklarına bastırdım ve kendimi onun yanında hissettiğim güvene bıraktım, bundan sonra ne olursa olsun bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığımı biliyordum. Cade geri çekildi ve Bain'in hâlâ odada olup olmadığından emin değildim ama Cade'in yatıştırıcı sesi tüm duygularımı yerine kilitledi. "Endişelenme, Journ. Bana sahiptin, tamam mı? Bunu bilmediğin zamanlarda bile bana sahiptin."

Başımı salladım ve ona daha da sıkı sarıldım.

EPILOG

YOLCULUK

"Sence cesetlerle ne yapmıştır?" Eğilip bir avuç kar alarak sordum.

Aslında yetim *olduğumu* ve yakın zamana kadar erkek arkadaşımın baş düşmanı olan üvey kardeşimden başka yaşayan akrabam *olmadığını* öğreneli sadece birkaç hafta *olmuştum* ama hâlâ cevaplanmasını istediğim pek çok soru vardı.

Siyah beresiyle lacrosse sırasına otururken Cade'in soğuk kıkırdaması havada süzülerek keskin yüz hatlarını daha da belirginleştirdi. "Dışarıda temizlik ekipleri var. Babam onları hızlı aramaya aldı."

Dudaklarım şokla aralanırken hâlâ karı küçük bir top haline getirmeye çalışıyordum. "Bu konuda bu kadar soğukkanlı olman endişe verici. Sadece bu yaşam tarzını yaşamış bir erkek arkadaşım değil, aynı zamanda bunu yaşamış bir üvey kardeşim de var." *Tuhaf.*

Cade omuz silkti. "Nasıl büyüdüğümü düşününce bana o kadar da tuhaf gelmiyor, Bain için de aynı şey geçerli. Sence annem neden bu kadar çabuk şehri terk etti?"

Bariz bir acı belirtisi karşısında göğsümde bir şişlik oldu. Cade benden *başka* herkese duygularını belli etmezdi. Ses tonunda belirgin bir düşüşle annesinden birkaç kez bahsetmesi, kabul etmek istese de istemese de bunun onu etkileyen bir şey olduğunu gösteriyordu.

"Cadeeeee."

Sıcak gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Journeyyyyy."

Karnımda bir kıpırtı oldu ama cilveli sesinden anlık kelebekleri durdurdum. "Hadi anneni arayalım."

Gülümsemesi düştü. "Hayır."

Botlarım karlı arazide çıtırdıyor, arkamda ayak izleri bırakıyordu. Ona yaklaştığım anda bacaklarını araladı ve soğuk, kırmızı elleri belime doğru uzandı. Çenesi yukarı kalkmıştı ve gözlerinin içine baktım, aniden içlerinde hissettiğim güven ve memnuniyet duygusuna kapıldım. *Onun da bunu hissetmesini istiyorum.*

"Evet," dedim ve ellerimi soğuk yanaklarına dolamadan önce ona atmayı planladığım kartopunu bıraktım. Pembe renk dudaklarıyla uyumluydu ve kendimi onlara bakarken buldum. "Eğer bir şey olursa... aradaki farkı kapatmak için."

"Boşluk yok."

Ellerim yanaklarında gerginleşti, tenindeki ince tüyleri hissediyordum. "Var. Ona nasıl bir erkek olduğunu söylemeyi kendine borçlusun."

"Peki ben nasıl bir adamım, Journey Smith?"

Dudaklarım kıvrıldı ve kollarının belimi daha da sıkı sarmasına izin vererek ona daha da yaklaştım. "Hak edenlere karşı sadıksın, inanılmayacak kadar özverilisin, sevecen ve tatlısın."

Olmak istiyorsun ve bildiğin tek şey kötülük olsa bile doğru olmaya kararlısın."

Beni kalçalarımından tutup kucağına oturtmadan önce ağzından ılık bir nefes bulutu uçtu. Bacaklarım bankın arka tarafından sarkarken ona sarıldım. Dudakları boynumu okşarken kulağıma fısıldadı: "Sanırım boşluğu doldurdun."

"İyi deneme," diye fısıldadım, yüzlerimizi birbirine yaklaştırarak. "İntihara meyilliymişim gibi göstermek için bileklerimi kesen ve hayatta olduğumu kimse bilmesin diye beni akıl hastanesine kapatan üvey kardeşimle ilişkiimi düzeltmeye çalışacaksam, sen de anneni arayıp bir şeyler yapmaya başlayabilirsin." Durakladım. "Başkalarının yaptıklarının benim suçum olmadığını söyleyip duran sen değil misin? Rahibe Mary'nin ölümü için kendimi suçlamak gibi mi?" Onu düşünmek hâlâ canımı yakıyordu, karnımın derinliklerinde yuva yapan ve Cade'le hafta sonları yetimhanede gönüllü çalıştığımız zamanlar gibi en kötü zamanlarda ortaya çıkan bir his. "Sen baban değilsin. Onun davranışları sana yansımamalı."

Sertleşmiş ortasını benimkiyle buluşmak için iterken hırladı ve beni terk etmek için acele bir nefesi ikna etti. "Peki," diye ısırıldı, dilini alt dudağımı yalamak için dışarı çıkardı. "Ama önce..." Ağzı diğer her şeye ara vererek gezinirken sırtım karın içindeydi. "*Açlıktan* ölüyorum."

SON

SON SÖZ

Asiler hakkında daha fazla bilgi edinmek (ve diğer karakterler hakkında aklınızda olduğunu bildiğim soruların cevaplarını bulmak) için buraya tıklayarak Aziz Mary Serisi'nin dördüncü kitabını ön sipariş edebilirsiniz: [Kalpsiz Erkekler Asla Öpüşmez](#) (Tobias ve Sloane'un kitabı) 2022 Sonbaharında çıkacak. Ne beklemelisiniz? Huysuz/güneşli, düşman/zorba hissi, en iyi arkadaşın kardeşi kinayesi!

Mary's Duet'i okumadınız ve Gemma ile Isaiah'ın sonsuza dek mutlu olmalarını nasıl sağladıklarını görmek mi istiyorsunuz? [İyi Kızlar Asla Yükselmez](#) ile başlamak için buraya tıklayın!

AYRICA SJ SYLVIS TARAFINDAN

İngilizce Hazırlık Serisi

[Tüm Küçük](#)

[Yalanlar Tüm](#)

[Küçük Sırlar Tüm](#)

[Küçük Gerçekler](#)

Mary's Serisi İyi

[Kızlar Asla](#)

[Yükselmez Kötü](#)

[Oğlanlar Asla Düşmez](#)

[Ölü Kızlar Asla](#)

[Konuşmaz](#)

[Kalpsiz Erkekler Asla Öpüşmez](#)

Standalones

[Üç Yaz Saygılarımla](#)

[Cammie Sarmaşık](#)

[Peşinde](#)

[Fallon Gerçeğine](#)

[Aşık Olmak](#)

SJ Sylvis'in tüm kitapları Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!

GÜNCEL KALIN

Çekilişler ve özel haberler için S.J. Sylvis'in okuyucu grubuna katılın: [SJ Sylvis Okuyucu Grubu](#)

Yayın günlerinde doğrudan gelen kutunuza e-posta almak için S.J. Sylvis'in haber bültenine katılın: [SJ Sylvis Haber Bülteni](#)

YAZAR HAKKINDA

S.J. Sylvis, Amazon'un en çok satan 50 romanı arasında yer alan ve en çok yeni yetişkin romanlarıyla tanınan bir yazardır. Şu anda kocası, iki küçük çocuğu ve köpeğiyle birlikte Arizona'da yaşamaktadır. Kahveye takıntılıdır, kurgusal karakterlere kolayca bağlanır ve akşamlarının çoğunu bir kitaba gömülerek geçirir! Onu sjsylvis.com adresinde bulabilirsiniz!

TEŞEKKÜRLER

Tatlı mı tatlı aileme... Sizi kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum ve tüm dünyada en sevdiğim insanlar olduğunuz için teşekkür ederim. Günlerimi sizinle geçirmeyi seviyorum.

Benim muhteşem yazar/okur arkadaşlarım: Sürekli desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için TEŞEKKÜR EDERİM. Benim için çok şey ifade ediyorsunuz ve size sonsuza dek minnettarım! Günlük sesli mesajlarımız olmasaydı kaybolurdum. Sizi çok seviyorum!!!

Alfa/betalarım (Lil, Danah, Emma, Megan, Erica ve Meagan): Cade ve Journey'in hikayesindeki olay örgüsü boşlukları ve tutarsızlıklarla ilgili yardımlarınız için inanılmaz derecede teşekkür ederim. Tavsiyeleriniz ve keskin gözleriniz için sonsuza dek minnettar olacağım. XO.

Ellie-sen bir insanın mutlak bir cevherisin ve kitabıma bir ithaf koymamı sağladığın için teşekkür ederim.

Bu senin için <3

Mary, asistanım, sen olmasan ben nerede olurum? Aklımı başımda tuttuğun ve sohbet ettikten üç saniye sonra unuttuğum şeyleri bana hatırlattığın için teşekkür ederim. Sen ve yardımların olmasaydı bugün olduğum yerde olamazdım!!!

Editörüm Jenn'e, HER ZAMAN TEŞEKKÜR EDERİM. Yollarımız kesiştiği için çok minnettarım!!!
Xo

Ajansım Bethany'ye, kitaplarım için fazladan yol kat ettiğin ve onları ses şirketlerinin ve yabancı yayıncıların eline ulaştırdığın için teşekkür ederim! Sizin için minnettarım!

Son olarak, her okuyucuya, blog yazarına, tiktoker'a, bookstagrammer'a vb. teşekkür ederim. Aldığım her bir paylaşım, etiket veya inceleme için minnettarım. Gerçekten! Bu benim için çok şey ifade ediyor ve desteğiniz için sonsuza dek minnettarım ve kitaplarımı beğendiğiniz için çok müteşekkirim.

Xoxo,

SJ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.